

От авторката на **ОБЕЩАЙ МИ ЗАВИНАГИ**
и **ПЛАМЪЦИТЕ НА СЪДБАТА**

ДЖАНЕЛ ТЕЙЛъР

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ПЛЕЯДА

Холивудски тайни

Миналото е
ключът към
тяхната страсть...
и към бъдещето им

ДЖАНЕЛ ТЕЙЛЪР ХОЛИВУДСКИ ТАЙНИ

Превод: Мария Михалева

chitanka.info

Миналото е ключът към тяхната страсть... и към бъдещето им.

Джанел Тейлър, чиито романи неизменно присъстват в класациите на „Ню Йорк Таймс“, разказва историята на мъж и жена, на които предстои да преоткрият любовта.

Кариерата на Ками Милър зависи от прочутия актьор Тайлър Стовал. Очаква я блестящо бъдеще, ако Тай приеме да участва в заснемането на филм, в който тя ще играе главната роля. Ала Ками по-скоро би се отказала от мечтата си да стане филмова звезда, отколкото да го моли за услуга.

Въпреки че са изминали десет години от безразсъдната нощ, която двамата са прекарали заедно, тя още не е забравила пламенните му ласки и болката, която й е причинил с внезапното си изчезване.

Ками не подозира, че Тайлър не бяга от нея, а от зловеща тайна, която не му дава покой. Единственият начин да си го върне, е да му докаже, че истинската любов не е химера.

ПЪРВА ГЛАВА

„Ако Господ беше жена, нямаше да съм в това положение — мислеше Ками Мерил. — Щях сама да съм си началник и бившият ми мъж нямаше да има власт над мен. Всъщност аз щях да съм началникът, а той щеше да бъде мой роб. Не, още по-добре, аз щях да съм началникът, а той щеше да живее на друга планета...“

Ала истината бе, че Пол Мерил стоеше точно пред нея, облегнат на ръба на бюрото, скръстил ръце на гърдите си и кръстосал небрежно крака. Позата трябваше да я накара да се отпусне, ала Ками го познаваше прекалено добре, за да си позволи да свали гарда пред него. За четири години брак бе разбрала истинската цена на този човек и знаеше, че днешното повикване не вещае нищо добро.

— Седни, Камила — подкани я той и протегна ръка към един от фотьойлите, подредени до стената.

— Благодаря, предпочитам да постоя.

Пол за момент стисна устни, после сви рамене.

— Ти знаеш, че шоуто поема в нова посока — започна той. — Орязваме някои от второстепенните герои и се съсредоточаваме върху основния състав. Те са душата на „Улица Вишнева“ и, да си го кажем направо, Дона Дженкинс не е между тях.

Ками срещна погледа му, мъчейки се отчаяно да успокои ударите на внезапно разбутялото се сърце. Не искаше да се чувства така. Не искаше Пол да разбере колко я съсипва.

— Аз ти уредих тази работа — напомни му тихо. — А сега ти ме уволняваш?

Върховете на ушите му почервеняха.

— Не зависи от мен! Дона Дженкинс се върти вече три сезона и, честно казано, се е произхабила. Може би, ако беше създала по-запомнящ се образ, нещата щяха да са други.

Ками зяпна от гняв и изненада. Ала преди да е успяла да му отвърне, Пол отново заговори:

— Знам, че много се стараеше. Просто не се получи.

Тя го изгледа студено. Не се било получило? Той знаеше не по-зле от нея, че бе взела епизодична роля, която я превърна в жена от плът и кръв, затрогнала сърцата и душите на публиката. Дона Дженкинс, нейната героиня в нощния сериал „Улица Вишнева“, бе жена, чийто копнеж за любов неизбежно я отвеждаше в прегръдките на неподходящи мъже, които я използваха като трамплин за своите амбиции. Аналогията със собствената ѝ съдба не можеше да бъде поточна.

— Виж сега, знам какво си мислиш — рече Пол и разпери ръце.
— Но аз нямам нищо общо с това. Тук всички те обичаме, обаче след няколко седмици, когато заснемем заключителната сцена, с Дона Дженкинс е свършено.

— Добре.

Той изненадано повдигна вежди. Не бе очаквал капитулация.

— Така значи?

— Какво очакваш да направя, Пол? Да ти се моля да ме оставиш?

— Хайде, Камила, успокой се! Не бъди такава.

— Каква такава? — Ками бе прекалено разстроена, за да подвие покорно опашка и да избяга.

— Знам, че не ме искаш тук — изсъска той. — Знам, че според теб аз стоя зад това. Обаче знаеш ли, аз получих тази работа не само заради твоята прочута фамилия. Хората в този град ме познават. Аз имам репутация.

Ками едва не се изсмя на глас. Тя неохотно му бе помогнала да постъпи в „Улица Вишнева“ само защото я бе молил и заплашвал през цялото време, докато бяха женени. Но властта за Пол бе страст и още щом го назначиха, той се зае да си проправя път нагоре по служебната стълбица. Бе успял и за по-малко от три години се бе издигнал от най-ниското ниво до изпълнителен копродуцент.

Ала независимо от твърденията му, че произлизала от „прочута“ фамилия, тя бе спечелила своята роля само с талант и упоритост. В прочутото си семейство Ками всъщност бе доведено дете и поради причини, в които не искаше да се задълбава, вече не поддържаше връзки с него. Само като си помислеше за някой от тях, я ползваха тръпки.

С усилие се отърси от тези мисли и насочи вниманието си към бившия си съпруг.

— Е, предполагам, че нямаме какво повече да си кажем.

— Може и аз да не изкарам още дълго в това шоу — отбеляза Пол никак замислено.

— Хм. — Неговото бъдеще не я интересуваше особено.

Или поне така смяташе, докато той добави:

— Говорих с нужните хора и, Конъли ме поканиха да се включва при тях.

Конъли? Устата ѝ едва не увисна отворена, ала преди изненадата да се е изписала на лицето ѝ, тя стисна зъби и си позволи да изобрази само блед интерес. Конъли бяха сред най-нашумелите напоследък продуцентски групи в Холивуд. Ако Пол говореше истината...

Изведнъж се ядоса, истински се ядоса. Не беше честно той да се издигне и да реши да се отърве от нея. И после да се хвали с неспирните си успехи! Това бе прекалено.

— Ти си истинско бижу, Пол Мерил — съобщи му тя безизразно.

— Уволняваш ме и после имаш нахалството да ми кажеш, че си си намерил по-добра работа. Е, ако си въобразяваш, че ще ти честитя, много се лъжеш.

— Слушай, Камила, има и нещо друго — заяви той. — Не ме обиждай.

— Нещо друго! — избухна Ками. — Ти ми открадна работата и го знаеш. Още по-лошо, дори не ти пуча.

— Не е така. Успокой се!

— Престани да ми казваш да се успокоя и престани да ме наричаш Камила. Знаеш, че го мразя.

Той въздъхна многострадално, сякаш с нея бе невъзможно да се говори.

— Винаги си правиш прибръзани заключения.

— О, така ли? Искаш да кажеш, че не ме уволни току-що?

— Не за това исках да говоря днес с теб.

Тя потресено поклати глава:

— Шегуваш ли се? Извинявай, Пол, обаче в главата ми е само това.

— Хайде, дай ми възможност да ти обясня — сопна ѝ се Пол.

— Както ти ми даде възможност? — В гласа ѝ звучеше горчива ирония.

Това поне изглежда му подейства. Той за момент отвърна очи, ала се възстанови много по-бързо, отколкото ситуацията предполагаше. Хвърли й бърз преценяващ поглед, който тя не успя съвсем да разгадае, и съобщи:

— Имам нещо друго предвид за теб.

— О, много ти благодаря.

— Не, това е хубаво. Направо страхотно. — Стисна долната си устна между палеца и показалеца — навик, който означаваше, че е дълбоко замислен.

Все още зашеметена от новините, тя поклати глава. Не искаше да чува нищо повече.

— Появярай ми, твоята роля в „Улица Вишнева“ беше съкратена без никаква намеса от моя страна. Шоуто поема в съвсем друга посока. Отдавна е решено в края на сезона ти да умреш.

Ками не искаше да признае, че е чувала такива слухове. Слухове се носеха всякакви. В тази индустрия, където едно красиво лице можеше толкова лесно да се замени с друго, възможността да бъдеш изхвърлен бе повод за непрекъснати кошмари.

— Ами, това е истината — добави Пол в настъпилото мълчание. Хвърли й още един поглед, седна на стола зад бюрото си и вдигна крака върху лакирания махагон, сякаш бе никаква евтина съборетина. — Е, добре, понатиснах, където трябва, за да те изхвърлят малко по-рано, отколкото смятала първоначално. Чудо голямо. Сега си свободна и можеш да опиташи нещо друго.

— Недей да ми правиш никакви услуги, Пол.

— Крайт е невероятен, обвиняват за твоето убийство и Джудит, и Бека. Ще се получи страхотно. Ще изхвърлим в класацията. — Очите му се замъглиха. Бе готов да припадне от удоволствие.

— Радвам се за теб — измърмори Ками саркастично.

— Не се подигравай. Казах ти, че имам нещо за теб. Нещо голямо. — Усмихна се леко. В изражението му се бореша възбуда и никакво колебание, сякаш знаеше, че това, което ще съобщи, не е чак толкова прекрасно, колкото искаше да я накара да повярва.

Ками се стегна.

— И какво е то? — попита тя, сигурна, че ѝ предстои да чуе поредната лоша новина.

— Просто роля във фильм, това е всичко.

— О, разбира се.

— Една от главните роли.

— Пол... — предупреди го тя. Това го бе чувала милион пъти. „Една от главните роли“ обикновено означаваше второстепенен герой, зарязан на пода на монтажната.

— Това е най-голямата възможност в живота ти!

Ками не можеше да повярва на помпозния му ентузиазъм. На снимачната площадка двамата с Пол не се забелязваха, бяха го усъвършенствали почти до висотата на изкуство, а сега изведнъж си говореха почти като приятели. Познаваше го достатъчно добре, за да му повярва. Това вече го бе изпитвала.

— Пол... уреди ми уволнението, а сега се опитваш да ме накараш да повярвам, че си ми направил услуга! — Пое дълбоко въздух. — Нямам думи.

— Ти не ме слушаш. Уредил съм ти филм, за бога! Точно за това говорих с „Конъли“. „Лятно слънцестоене“, Камила! Чуваш ли?

— „Лятно слънцестоене“? — повтори Ками объркано. „Лятно слънцестоене“ бе името на продуцентската компания на Джеймс и Нора Конъли и поредицата им от успехи вече се бе превърнала в легенда.

— Продукцията започва през есента. Сценарият е фантастичен. И те искат теб! — завърши той тържествуващо и разтвори ръце, като че ли тя би трябвало да поиска да се хвърли в обятията му.

Ками не знаеше какво да мисли. Още беше бясна, но той изглеждаше напълно сериозен. Фilm на „Лятно слънцестоене“? Невероятно. Джеймс и Нора Конъли бяха млади съпрузи и съдружници, чиято поредица от умерени успехи и бомбастичният им филм миналата година ги бяха изстреляли от неизвестност до слава и богатство. Те бяха най-новата мания. Поредната златна двойка на Холивуд. Всеки, който бе някой, се опитваше да спечели благоволението им.

Не вярваше на Пол. Не можеше да му повярва.

— Искат да се ява на пробни снимки — поправи го тя. — Уредил си ми прослушване, не роля.

— Не, те искат теб! — Пусна крака на пода и се наведе напред.

— Къде е уловката?

— Наскърбяваш ме, Камила. Наистина.

— Ти току-що ме уволни, Пол — напомни му тя саркастично. — Кой кого е наскърбил?

— Ох, Ками... — Пол въздъхна дълбоко и поклати глава, ала тя не се трогна. Начинът, по който се държеше той, ѝ показваше, че не всичко доизказва, ала нищо нямаше да постигне, ако продължаваше да протестира срещу увлечението си. Нещо повече, тя чувстваше, че тук има по-дълбок смисъл. Пол и „Улица Вишнева“ бяха минало и както се оказваше, не от този момент, макар тя да бе последната, която го научаваше.

— Добре. Ще кљвна. Е, каква е тази страхотна роля?

— Ами... — Той сплете пръсти върху бюрото и се вторачи в тях, сякаш там се криеха всички загадки на живота. Ками го подозираше, че търси начин да я подмами в капана. — Разглеждат кандидатурата ти за главната женска роля в романтична драма.

Дори не трепна. Беше сигурна, че сънува. Главната женска роля? Хайде де! Второстепенна — може би. Но дори и това бе в най-добрия случай невероятен шанс.

Когато тя не изкоментира, Пол изцъка с език:

— Ето, виждаш ли, ти мислиш всичко най-лошо за мен, но кой според теб уговори Нора и Джим да те вземат? Кой беше това, а? Искрено ваш, добрият стар Пол. Той ти уреди прослушване.

— Прослушване — повтори тя. Хвана го. Надеждите ѝ увехнаха и отново се осмели да си поеме дъх. Okaza се права. Прослушването означаваше, че си един измежду около десет хиляди надявящи се.

Пол махна с ръка:

— Не ме ли чуваш? В момента ти си на първо място в техния списък.

— Не.

— Да!

— Как? — смотолеви тя, ядосана на себе си заради надигащата се надежда, която не можеше съвсем да усмири. Ако не внимаваше, тази надежда щеше да я задуши. — Как мога да бъда на първо място в техния списък? Та те дори не ме познават! Никой не ме познава извън телевизията. Как могат Джеймс и Нора Конъли дори да си помислят за някоя като мен? Ти ме лъжеш.

— Не те лъжа! Имаш прослушване в петък. Благодарение на мен — натърти той. — И каква благодарност получавам?

— Пол! — Ками поклати глава.

— Ролята е сякаш измислена специално за теб. Млада жена, която се опитва да пробие в живота, среща мъж, в когото се влюбва, забременява, той я изоставя, тя ражда бебето и накрая се събират.

— Е, много оригинално.

— Това е само твоята роля. Основната история е за човек, който от алчност загубва всичко, после отново си пробива път към върха, като същевременно се поправя.

— Сериозно ли говориш, Пол?

— Защо толкова се съмняваш в мен? Ето... — Той бръкна в чекмеджето на бюрото и й подаде сценария. Папката се плъзна до ръба и падна на пода. Ками се наведе да я вземе.

— „Скалисто дъно“ — прочете тя заглавието.

— Прегледай го довечера. Добро е.

Малкото пламъче на надеждата все още блещукаше някъде в нея. Не можеше да го изгаси. Тя въздъхна и се предаде.

— Какво кроиш, Пол? Гола ли трябва да се съблека, да се търкалям в калта, или какво? Не, не искам да знам. — Вдигна ръка да спре отговора. — Каквото и да е, не е хубаво. Вече не съм толкова лековерна.

— Прочети проклетия сценарий! Виж сама.

— Ще го прочета.

— Добре.

— Добре — повтори тя, без да откъсва поглед от него.

Мълчанието се проточи. Пол отново хвана долната си устна.

— Чудиш се как да ми кажеш още нещо — предположи Ками.

— Има нещо... — призна той и се понамръщи.

Ками, която се бе привела напред да събере листите на сценария, се отпусна назад в стола.

— Не искам да го чувам!

— Хайде сега, стига си се мусила.

Тя изсумтя с отвращение, скръсти ръце пред гърдите си и се опита да забрави колко гаден е Пол Мерил. Каква мижитурка! Обичаше да ѝ дава надежди само за да може после да ги разбие.

— Не е чак толкова лошо. Не трябва да правиш пред камерата нищо, срещу което би възразила, в рамките на разумното, разбира се.

Нора и Джеймс просто искат да им помогнеш да подпишат договора с изпълнителя на другата главна роля.

— Какво значи това? — попита тя предпазливо.

— В петък вечерта ще правят малко събиране в къщата си в Брентууд. Можем да отидем.

Ками го зяпна. Събитията се развиваха прекалено бързо. Имаше ли някакъв шанс Пол да казва истината? От „Лятно слънцестоене“ да искат нея?! Доколкото ѝ бе известно, Конъли избраха актьори само измежду включените в холивудския Списък на звездите, в който тя определено не беше.

„Списъкът на звездите ли казах? Та аз дори не фигурирам в него!“

— Ками?

Тя с усилие се отърси от унеса.

— Да помогна да подпишат договор с изпълнителя на другата главна роля? — спомни си с какво бе завършило това потресаващо съобщение. — Не разбирам. Аз нямам влияние върху никого.

— Е, това не е съвсем вярно.

Ала преди устните ѝ да са изрекли въпроса, отговорът изпраща в съзнанието ѝ. Столови. Нейното прочуто семейство.

— Ако искат Самюъл Столов, със сигурност могат и сами да намерят телефона — заяви тя твърдо. Бившият ѝ пастрок бе холивудско божество и един от най-себичните мъже, които някога бе имала нещастието да познава.

— Не искат Самюъл — произнесе бавно Пол, без да откъсва поглед от нея.

Ками не помръдна. Съзнанието ѝ бе странно замръзнало. Някаква част от него бе усетила накъде бие Пол, още от момента, в който спомена за връзката ѝ със Столови. В семейство Столов имаше още един актьор и само при мисълта за него, Ками не можеше да си намери място и чувствуше как бузите ѝ пламват.

— Не — отрони тя тихо.

Пол кимна сериозно.

— Не... — прошепна тя отново. Това не можеше да бъде вярно.

— Тайлър Столов — произнесе кратко той.

Тайлър Столов... Само като чуеше името му след всичките тези години, нещо вътре в нея се преобръщаше. Той бе най-голямата ѝ

грешка — по-ужасна от брака й с Пол — и споменът за него бе все още толкова силен, че за момент Ками загуби ума и дума. Накрая успя да се овладее.

— Него го няма от десет години.

— Ти можеш да го намериш — заяви уверено той.

Ками го изгледа недоумяващо.

— Ти да не си полудял? Тайлър Стовал! Твоя идея ли беше? За бога, Пол! Ти си невероятен!

— Така ли мислиш?

— Не е кой знае какво!

— Ти го познаваш — възрази Пол. — По-добре от всеки друг.

— Не е вярно! От години не съм го виждала... Още от преди да изчезне. Ти знаеш това. Господи, никой не е сигурен дали изобщо е още жив!

— О, жив е.

— Откъде знаеш?

— Логично. Ако беше умрял, цял свят щеше да научи. Подобни новини се разпространяват със светковична бързина. Крие се някъде. Вече неведнъж сме го обсъждали. И двамата знаем, че по неизвестна причина Тайлър си събра багажа, напусна Холивуд и реши да заживее като отшелник в някакво затънто местенце накрай света, където никой не го познава. Но каквото и да го е накарало да се махне, вече отдавна е минало — разсъждаваше Пол. — Време му е да се върне.

— Лесно ти е да го кажеш. Ние не знаем какво се е случило с него. Никой не знае, освен самия Тайлър.

— Виж, аз просто съм реалист. Нора и Джеймс искат Тайлър да играе в този филм. Готови са да те използват, ако успееш да го откриеш.

— Иначе ролята ще може да получи която и да е друга изгряваща звезда — довърши тя с горчивина.

Той разпери ръце:

— Не аз определям правилата в този град.

— Не, но определено умееш да играеш според тях!

— Хайде, Камила. Ти ще го намериш. Знам, че можеш.

— Нямам представа къде е.

Пол направи гримаса, сякаш изчезването на Тайлър Стовал е било организирано специално, за да го подразни лично.

— Никой няма представа. Този човек е истински дух. Но ти можеш да го намериш. Роднините му биха говорили с теб. По дяволите, та те са и твои роднини.

— Вече не!

— Добре де, някога са били. Хайде, Ками, ти разбираш какво имам предвид. Това може да се окаже най-големият шанс в живота ти.

Трепереща от ярост, Ками се приближи до бюрото и се втренчи в бившия си съпруг. Той се поизправи на стола и приглади оредяващата си коса. Някога бе много красив, ала сега имаше вид на човек, погълнал прекалено много пържоли и мартинита, което почти заличаваше естествения му чар. Тя отново се зачуди какво е намерила някога в него.

— Няма да го направя.

— Сама си прерязваш гърлото.

— Това си е мое право.

— Виж, все някой ще го намери. Ако не си ти, ще бъде друг. Нора и Джеймс наистина го искат и са готови да платят много. Някой по-безскрупulen ще свърши работата и твоята роля ще отиде при актриса с по-малко препоръки и талант, която обаче ще изиграе ролята. Винаги е било така.

— Цинизмът е разял душата ти, Пол.

Той се разсмя:

— Аз нямам душа, Ками. Още преди години я продадох. Би трябвало да се поучиш от мен.

— Върви по дяволите! — Тя тръгна към вратата. Повдигаше ѝ се и определено се чувстваше потисната.

— Помисли си, Ками. Петък вечер. В къщата на Конъли в Брентууд.

Тя се извърна. Бе толкова вбесена, че почти нищо не виждаше. И най-лошото бе, че Пол имаше право! Това, че беше по-лоялна от останалите, нямаше да й помогне. А това още повече я вбесяваше. Искаше ѝ се да го нарече с гадни, долни, мръсни думи, а когато той вдигна предизвикателно вежди, едва сдържа обидите.

— Господ наистина е мъж — процеди през зъби и със задоволство забеляза напълно неразбирация му поглед, преди да затръшне вратата и да остави зад гърба си изкривената му физиономия.

Може би причината бе, че тя никога не говореше за това. Може би защото бащата на Тайлър, Самюъл Стовал, се бе женил толкова много пъти, че някои от бившите му съпруги и със сигурност бившите му доведени дъщери бяха отдавна забравени. А може би, защото Тайлър си бе заминал преди толкова много години и Ками не искаше да си спомня за него.

А може би, защото не можеше да забрави колко близки са били някога...

Озарена от ярката сълнчева светлина на Лос Анджелис, Ками се качи на синьото си беемве, махна на пазача на портала и напусна студиото. Това бе един от последните пъти, когато го правеше. С болка помисли за работата си в „Улица Вишнева“, която бе на път да приключи. Започваше нова глава от нейния живот.

Тайлър Стовал...

Докато чакаше на червен светофар, Ками за момент притвори очи. Не можеше да мисли за него. Не сега. Не и когато и да е. Искаше в тези среди връзката ѝ със Столови да се забрави. Жалко, че Пол знаеше толкова много за нейното минало.

Ала той не знаеше за Тайлър и нея. Не всичко. Самият Тайлър може и да не си спомняше последната им истинска нощ заедно, защото тогава той бе прекалено нещастен, прекалено съсиран, прекалено пиян...

Или поне тя смяташе, че е така.

„О, Ками — помисли за кой ли път — как можа?!“

Докато си пробиваше път към холивудската магистрала, набра един номер на клетъчния си телефон. Тери, секретарката на нейната агентка Сузана Кобърн, я включи на чакане, без дори да провери кой се обажда. Като знаеше колко заета може да е Сузана, Ками прекъсна връзката. Щеше да се обади по-късно. В момента искаше само да се прибере у дома.

Тайлър Стовал...

Като момиче го боготвореше и когато само за шест години той се издигна до върховете на славата в актьорската професия, тя беше като зашеметена от радост. Всички останали момичета можеха само да ѝ завиждат, защото Тайлър бе нейният голям брат.

Нешо като брат.

Поради някакви загадъчни причини, които никой не знаеше, преди десет години Тайлър изчезна. Носеха се слухове, че е умрял, болен или на смъртно легло. Хората мислеха, че е избягал с някаква жена, за която не иска пресата да научи. Докато бе холивудска знаменитост, папараците постоянно го преследваха, но и той не им оставаше длъжен. Ако можеше да се вярва на клюките, веднъж беше налетял на фотограф, проникнал без разрешение в имението му. Тайлър просто бълснал човека заедно с камерата в едно езеро. Разяреният натрапник го дал под съд и загубил делото. В края на краишата нарушителят е бил той, а и никой не гледаше с добро око на ловците на знаменитости.

Ками вдигна поглед към огледалото за обратно виждане и срещна собствените си синьо-зелени очи. Тревогата в тях се дължеше на много причини, една от които бе нейната нощ с Тайлър. Никога не можа да го забрави, а той вероятно дори не си спомняше. Ала ако можеше да го срещне отново... тогава какво? Как би могла да му обясни, че е спала с него, докато е бил под влияние на алкохола? Как би могла да си признае, че любовта и желанието неочеквано са надделели над здравия й разум?

Не! В никакъв случай не можеше да го търси сега. Колкото и малки да бяха шансовете й за успех, не можеше отново да се изправи лице в лице с Тайлър. Не можеше да се изправи лице в лице със себе си.

„Ти нарече Пол страхливец, но страхливката си ти.“

Натисна педала на газта и пое по отклонението на магистралата, опитвайки се отчаяно да избяга от спомените си. Ала попадна в капана на следобедното движение и не можеше да набере скорост. Разбърканите мисли отново изплуваха в съзнанието й.

Мекото докосване на целувките му, мускулестите му ръце, които я прегръщаха, сладкият полъх на неравномерното му дишане върху кожата ѝ, силата на притежанието му... и до днес спомените я караха да трепери от унижение, докато друга част от нея все още се вълнуваше. Мразеше да мисли за онази нощ, ала тя и досега се промъкваше в сънищата ѝ. Искаше ѝ се да може да забрави силното му тяло, притиснато към нейното, устните му, собственически настояващи за отговор, пламенния отговор на собственото си тяло.

От устните ѝ неволно се откъсна вик на протест. Тя тръсна глава да се изтрягне от чувствата си. Искаше ѝ се да се освободи от миналото си.

Трябваше да е доволна, че той бе мъртвопиян и вероятно вече нищо не помнеше, но същевременно ѝ се искаше да е бил достатъчно трезвен, за да разбира какво прави. Може би тогава нямаше да поsegне към нея и тя щеше да устои...

Не бе чувала Тайлър след онази нощ и макар да се бе чудила защо по-късно изчезна, разбираше, че в нощта, когато спа с него, той преживяваше някаква емоционална травма. Бе объркан и търсеше утеша... а тя бе до него. Жалко само, че не се осланяше на здравия си разум, а се поддаде на горещи страсти.

Добре де, помисли примирено, всички кошмари се дължаха на такива грешки.

А и как Пол очакваше от нея да намери Тайлър? Ками не се съмняваше, че Самюъл Стовал, властният, egoцентричен баща на Тайлър, бе обърнал света, за да го открие. Защо Пол не се свържеше лично със Самюъл Стовал?

Събрчи нос от отвращение при мисълта за тази холивудска легенда. Самюъл бе все още всепризнат изпълнител на главни роли, макар че когато името на Тайлър излетя като метеор, неговото определено остана на заден план. И макар да бе вярно, че след изчезването на Тайлър бе слязъл с няколко места по-надолу в Списъкът на звездите, все още притежаваше достатъчно тежест. Със сигурност имаше по-добри шансове и повече възможности да намери сина си.

Може би той дори знаеше къде е Тайлър.

Ками бе прекъснала връзките си и с Тайлър, и със Сам, когато Сам се разведе с майка ѝ. Самюъл се премести при новата си съпруга — четвърта поред — а майката на Ками изпадна в дълбока депресия, последвана от отчаяна борба с рака. Ками, която и без това никога не бе харесвала особено развратния си пастрок, обвиняващ Самюъл, че е допринесъл за смъртта на майка ѝ — несправедливо може би, ала винаги го бе чувствала така и никога не успя напълно да приеме, че е невинен.

Тайлър пък бе завладял сърцето ѝ, макар и тя да не съзнаваше това. Ками мечтаеше за него дълго след като се бе омъжила за Пол. За

нея той бе само заместител на мъжа, който бе изчезнал от живота ѝ.

О, тогава тя, разбира се, не го знаеше. Бе си внущила, че обича Пол. На двадесет и четири години, без семейство, на което да разчита, младата Ками бе пленена от остроумието и хубостта на Пол. Запознаха се на едно прослушване и той веднага се влюби в нея. Поне така ѝ каза и тогава тя му повярва. А когато се запозна с майка ѝ, Клер, точно преди смъртта ѝ, отново се престори на влюбен. Клер прие ласкателствата му като увяхващо цвете вода, и когато Пол предложи на Ками да се омъжи за него, Клер настоя това да стане.

Това бе един от моментите, които се бяха запечатали в паметта на Ками. Тъмносините, пълни с надежда очи на майка ѝ, докато се вглеждаше в своята колебаеща се дъщеря.

— Ками, такъв шанс се случва веднъж в живота. Този човек те обича. Не се омъжвай за някой, който не те обича. Пол е мъжът за теб, чувствам го. Ти чувстваш ли го?

— Д-да — бе се помъчила да отвърне Ками. Тя чувстваше... нещо. Любов ли бе това? Наистина се надяваше да е така.

— Омъжи се за него! Моля те!

Ако тогава Ками знаеше колко тежко болна е в момента майка ѝ, може би щеше да се поколебае, може би щеше да разбере желанието ѝ да уреди всичко преди смъртта си.

Ала тя не знаеше. Нито разбираше, че майка ѝ е наистина на смъртно легло. Макар че ракът се бе разпространил из цялото ѝ тяло, красотата на Клер не бе повехнала и това заблуждаваше Ками.

— Ще се омъжиш ли за Пол? — питаше умоляващо Клер.

— Да — отговори Ками.

— Добре... — Ресниците на майка ѝ трепнаха. — Не съм събрала, нали? За Пол. Ти наистина го обичаш, нали?

Сърце не ѝ даваше да сподели страховете си. Тя само прегълтна и кимна.

— Ти ще се оправиш. Ти си по-силна от мен.

— Мамо, моля те... — Ками стисна ръката на майка си, чувствайки колко се измъчва тя.

— Ще ти споделя една тайна. — Клер сниши глас. — Обичала съм само един мъж, но той е мошеник. Сам...

— Мамо, недей...

— Не, слушай. Слушай... — Тя няколко пъти пое несигурно въздух. — Не го разбирах, когато бях на твоята възраст. Семейството е най-важното нещо. Аз мислех, че любовта е всичко. Романтика, нали разбираш. Обаче се оказа, че съм обичала само илюзии. Баща ти така и не поиска да се ожени за мен и ни остави и двете, но Сам...

— Знам, знам. Всичко е наред — уверяваше я Ками. — Когато си по-добре, ще насрочим сватбата.

— Недейте да чакате много дълго.

— Няма. — Ками искаше единствено да смени темата.

— Семейството е всичко. Накрая то е всичко, което имаме. И трябва да имаш дете, Ками. Някой, когото да обичаш. — Тя пусна ръката на дъщеря си и потъна в неспокоеен сън.

След три дни просто не се събуди и Ками изведнъж се оказа на гроба ѝ. Пол стоеше до младата жена, която се чудеше какво да прави. Смъртта на майка ѝ я изпълни с огромна скръб. Клер бе единственият ѝ истински близък човек и сега ѝ се струваше невъзможно тя да си е отишла завинаги.

И не ѝ помогаше, че Сам Стовал се появи на погребението. Той мърмореше съболезнования, ала Ками не можеше да го погледне. Може би гневът и обвиненията ѝ бяха несправедливи. Не я интересуваше. Просто прекалено много я болеше. Тайлър отдавна вече го нямаше. Той бе изчезнал малко след нощта, която Ками прекара с него и никой не знаеше къде да го намери.

Скоро след това Ками се омъжи за Пол и така изпълни обещанието, което бе дала на майка си. После, по ирония на съдбата, през първите няколко месеца от брака си разбра, че е бременна — другото пожелание на Клер. Едва се бе приспособила към тази новина, и пометна. През тъжните часове след тази неочеквана загуба тя научи още една неприятна истина: Пол може и да се бе клел, че я обича, ала истински се интересуваше единствено от себе си. Той не можеше да разбере тъгата на Ками.

— Ще имаме друго дете. И без това е по-добре да е по-късно — говореше ѝ той и поглеждаше часовника си, сякаш всяка секунда в безкрайно дейния му живот имаше значение. Нетърпението му я накара да скрие нещастието си и да се престори, че няма значение.

Ала скоро откри, че истинската му любов е амбицията. Ками оставаше някъде далеч назад. Тя отново пометна и Пол махна с ръка.

После, няколко години по-късно, тя пометна за трети път и Пол стана още по-коравосърден и безразличен. Той не можеше да разбере чувствата ѝ и ги приемаше за някаква глупава „женска фобия“.

Тогава тя го изостави и се съсредоточи върху кариерата си.

Бе по-щастлива без Пол. Бореше се, работеше като сервитьорка и отиваше от едно прослушване на друго. Често мислеше за Тайлър, чудеше се къде е той, как е, и макар да вярваше, че Сам може да знае, по-скоро би тръгнала по горещи въглени, отколкото да се свърже с него.

Парите ѝ бяха свършили, буквално събираще последните стотинки, за да си плати наема, когато намери своя шанс: „Улица Вишнева“ търсеше нова героиня, Дона Дженкинс, чийто път към истинската любов щеше да е „меко казано“ стръмен. Ками се наложи над друга кандидат — Дона. Собствената ѝ болка бе толкова истинска и неподправена, че се прояви в пробните снимки. Много я харесаха, наеха я и тя изкара три блажени сезона с нощната драма, като мислеше, че късметът ѝ най-после се е обърнал. Дори с Пол в шоуто бе сигурна за мястото си. Сега, разбира се, всичко бе минало.

Семейство... Единственото нещо, което има стойност.

Думите на майка ѝ отново изплуваха в съзнанието ѝ, почти забравени до този момент на вътрешна болка.

Семейство...

Даде мигач за следващото отклонение и се замисли за живота си досега. С тъжна усмивка осъзна, че ѝ се иска да бе забременяла преди толкова години, когато правиха любов с Тайлър Стовал.

Той се събуди рязко и едва не се изтърколи от тясното легло върху каменния под. Примигна в полумрака, опитвайки се да се ориентира. В отсрещния ъгъл на стаята телевизорът проблясваше беззвучно. Тайлър Стовал се намръщи към водещия нощното предаване и протегна ръка към дистанционното управление. Разпиля купчина вестници и списания и, псурайки беззлобно, най-после намери правоъгълния предмет и заличи познатото лице от экрана. Прозя се, протегна се и съмтно си спомни смущаващия сън, който бе сънувал. Ками Пендълтън.

Гола-голеничка.

Той тръсна глава, едновременно отвратен и развеселен. Кое време беше? Десет часът? Единаадесет? След като сече дърва, се върна и просто се строполи на леглото да си почине преди вечерята. Е, май си бе почивал, докато е станало време за лягане, макар че изобщо не чувстваше да му се спи.

Почеса се по брадата, направи гримаса и дръпна твърдите къдрави косми. Имаше нужда от едно хубаво бръснене. Приличаше малко на отшелник, какъвто всъщност си беше, и дори косата му бе прекалено дълга.

Намръщи се и стана. Откъде му бе дошло наум? За десет години външният му вид почти не се бе променил. В това канадско погранично градче местните хора го знаеха само като Джери и доколкото можеха да си спомнят, винаги бе изглеждал точно по този начин.

И той искаше да е така. За него Тайлър Стовал бе умрял и погребан. Той бе Джери Мърсър и никой друг.

Ала се чувстваше неспокоен и, мърморейки някаква ругатня, която никой друг не можеше да чуе, се заизкачва по грубо издяланите дървени стълби към таванското помещение, където бе компютърът му. Той сечеше дърва, ловеше риба, дори работеше на полето с останалите местни хора, но в свободното си време пишеше сценарии. Или поне се опитваше. Защо — не бе сигурен. Може би защото майка му на времето е била сценаристка. Може би защото това бе нещо, което можеше да прави сам. Никога не публикуваше произведенията си. Освен очевидния проблем, че ако се появеше със собственото си име, това щеше да унищожи прикритието му, а той не гореше от желание да сподели някои от най-съкровените си мисли със света.

Затова бе невероятно глупаво да пише сценарии. Никой нормален човек не пишеше сценарии, освен ако нямаше намерение да ги превърне във филми. А филмите бяха едно от най-крещящите, най-публични изкуства. Ако така фанатично пазеше местонахождението си в тайна, защо не бе изbral да пише нещо, което не е толкова явно?

Тай измърмори нещо по повод на фобиите си и погледна към екрана на компютъра. С едно докосване на пръста летящите скари изчезнаха и го оставиха със сцената, с която се бе мъчил, преди да излезе да сече дърва. Не се бе променила към по-добро, разбира се, и го обзе чувство на безпомощност.

Погледна навън. Очите му проследиха блещукащите светлинки на другия край на залива, отразени във водата. Тъмни облаци се носеха по небето и скриваха звездите. Докато гледаше, те се спуснаха пониско, покриха водата с гъста мъгла и светлините, които само допреди малко бе виждал, угаснаха.

С чувство за нереалност се спусна тежко по стълбите към кухненския бокс, сгущен под таванското помещение. Докато си топлеши супата, обходи с поглед бележките, които бе оставил навсякъде по плота. Мястото изглеждаше запустяло. Някога това бе уютна колибка, убежище, от което толкова отчаяно се нуждаеше. Сега му се струваше почти чуждо.

Без причина си спомни отново за Ками. Този път с дрехи, слава богу. Кльоща момиченце с гъсти червеникави къдрици и буен нрав. Бе я наблюдавал как расте и се превръща в прекрасна, малко непохватна и съвсем чистосърдечна девойка и сестринското ѝ обожание го развеселяваше.

Въпреки това всичко бе свършило зле. Грешката бе негова, сега го разбираще, макар че на времето бе толкова зает със себе си и толкова сляпо вярваше в баща си, че не можеше да прозре истината. Времето се бе погрижило за това, помисли той горчиво. След смъртта на Гейл му се бе наложило да прозре много неща за баща си. В този момент и последните остатъци от уважение изчезнаха и когато изплува от пиянския си гуляй и направи преоценка, не хареса и това, което видя в себе си.

Ками...

Тай тръсна глава и отново дръпна брадата си. Чудеше се какво ли прави тя сега. От време на време дочуваше какво става в Холивуд, но Брус, единственият му източник на информация, не бе съвсем вътре в играта. Което също не бе лошо, защото и без това не искаше да има нищо общо с това кухо, сладников място. Проблемът беше, че наистина му бе харесвало да играе. Това бе неговото призвание, неговата „магия“, неговият истински талант. Други сили обаче го бяха пропъдили, а и, честно казано, не можеше да понася всички глупости, свързани с тази работа.

И ето го сега, десет години по-възрастен и малко поумнял. Беше ли по-щастлив? Не можеше да каже.

Гледаше през прозореца към небесата и мислеше за живота. В гърдите му тежеше мъка. Предателство. Ала през годините мъката бе загубила силата си. И въпреки това го държеше отшелник. Той никога, никога не искаше да се върне.

Устните му се изкривиха иронично. „За мой късмет никой и не иска да се върна. Забравен съм, точно както исках.“

С това малко смущаващо заключение Тай тръгна нагоре към компютъра, изхвърляйки от съзнанието си мислите за предишния живот. Малко по-трудно бе да не обръща внимание на спомените за Ками, те сякаш бяха заразили душата му. И поради някаква странна причина той мислеше за нея... ами, сексуално! От време на време през годините го спохождаха откъслечни спомени, в които той и Ками правеха бясна любов. Само че това не бяха истински спомени. Боже мили, не! Не можеше да бъде. Той никога не я бе докосвал. Тя му беше като сестричка и той никога дори не си бе мечтал за нея.

Освен в сънищата си. А тези сънища понякога се превръщаха в кошмари.

Като тази вечер, когато дремеше. Тя бе влязла неусетно в мислите и копнежите му и следващото, което си спомняше, бе, че се събуди, смутен и възбуден.

И това го накара да се ядоса. На себе си. Какво му ставаше?

— Трябва ти жена, приятелю — съобщи той подигравателно на празната стая.

„Имаш си жена. Миси. Ако искаш отново да я видиш.“

Тай изръмжа с отвращение. На една от местните си приятелки, последната, вероятно още можеше да се обади, въпреки че не се бе срещал с нея от месеци. Ала той я бе използвал само за да се спаси от самотата и накрая вече не можеше да продължава да я лъже. Миси заслужаваше повече. И макар обикновено да нямаше нищо против всички да вярват, че е Джери Мърсър, да чува името си, прошепнато в ухото му във вихъра на страстта бе най-истински, най-силно сексуалното нещо, което бе преживявал.

Просто повече не можеше да го прави. Значи женската компания трябваше да се изключи.

След като жената отпадаше, имаше нужда да пийне нещо и Тайлър, чувствайки, че му трябва нещо повече, измъкна от хладилника

бутилка бира и се върна при компютъра, за да се изгуби още за малко в работа.

ВТОРА ГЛАВА

— Знам, че носиш детето на Кол — задъхваше се Ками, без да откъсва поглед от ослепителната блондинка с ясносини очи, която стоеше насред коктейлната зала, а дългата бяла рокля очертаваше чувствените извики на тялото ѝ. — Знам също, че той си мисли, че те обича. Но той обича мен. И накрая ще го разбере.

Другата жена стисна чашата с шампанско, пръстите ѝ се свиха около столчето, докато то се счупи на две. Ками погледна ужасено към парчетата стъкло и усети как първа камера бръмчи в лицето ѝ.

— Ти загуби, Дона, и си жалка — бе гърленият отговор на блондинката. Извън полезрението на камерата тя стисна пакетче „кръв“. Червената течност проникна между пръстите ѝ. Очите на Ками се приковаха върху окървавените ръце на жената и камерата се прехвърли към алените петна по красивата бяла рокля. „Само един кадър“, бе нареждането на режисьора, макар че зад кулисите за всеки случай чакаха още две рокли. — Ти никога няма да имаш Кол. Ти никога няма да имаш дете. Ти нямаш дори живот.

Ками погледна безпомощно към тържествуващото лице на жената.

— Стоп кадър! — извика Гари, режисьорът на епизода.

Ками за момент остана неподвижна на мястото си. Чувстваше се леко объркана. Петъците бяха филмови дни. Нямаше да има вече репетиции. И макар че цяла седмица бе подготвяла тази сцена, днес в нея имаше повече сила, отколкото бе очаквала.

Ти никога няма да имаш дете. Ти нямаш дори живот.

— Ками? — Гари я погледна въпросително. Той винаги се бе отнасял приятелски към нея и както и останалите, бе особено мил, откак се чу новината, че тя „излита“.

— Добре съм. Просто много неща са ми на главата — измърмори тя и се запъти към гримърната, която делеше с ослепителната блондинка Джени. Джени бе нова в шоуто и вече се бе превърнала в сензация. Ками би могла да очаква, че ще я разяжда завист, ала се

оказа, че в реалния живот Джени е толкова мила и внимателна, колкото героинята ѝ във филма е гадна и подла.

— Добре ли си? — попита я загрижено Джени.

Ками улови в огледалото отражението ѝ до своето. Две жени, толкова различни и в същото време не толкова далечни по възраст. Ками бе кестенява, със сериозни синьо-зелени очи, които изглеждаха прекалено големи за лицето ѝ. Джени бе на руси кичури с по-малки очи и чувствено поведение, което контрастираше на ненатрапчивата изисканост на Ками. Бе се надяvalа, че двете с Джени могат да станат близки приятелки, ала предстоящото ѝ уволнение правеше това невъзможно.

— След снимките имам час при лекаря — сподели Ками.

— Какъв лекар?

— Моята гинекологка. — Тя направи гримаса.

— Сигурно никак не ти се ходи — предположи Джени и Ками се усмихна в знак на съгласие. — Ще се видим ли в понеделник?

— Ще бъда тук. — Тя имаше да заснеме още няколко епизода, преди договора ѝ с „Улица Вишнева“ официално да приключи. След това щеше да бъде безработна, освен ако фантазиите на Пол да играе главна роля в „Каменисто дъно“ не се материализираха. Не можеше да си представи, че това ще се случи, както и не си представяше, че наистина ще тръгне да търси Тайлър Стовал! Засега дори още не се бе съгласила да отиде довечера в дома на семейство Конъли.

Ками въздъхна, свали сценичния костюм, облече ежедневните си дрехи, взе си чантата и се запъти към своето беемве. Десет минути покъсно излезе от паркинга на студиото и пое към кабинета на доктор Кроули. Набра на клетъчния си телефон номера на Сузана и бе приятно изненадана, когато веднага я свързаха.

— Защо не си заета в петък следобед? — попита тя агентката си. В гласа ѝ звучеше усмивка. — Да не си си загубила клиентелата?

— Де да беше така — изсумтя Сузана. — Как през цялото време да се справям с тези некадърници? Някой непрекъснато ми ги праща и, повярвай ми, това е кошмар.

— Ха! — Неудържимият списък от клиентите на Сузана Кобърн прерасташе в „Кой кой е“ сред новите надежди и Ками не можеше много да я съжалява. — Тръгнала съм към доктор Кроули.

— Мразя да ходя на гинеколог — възкликна Сузана.

— Всички сме така — въздъхна Ками.

— Струващ ми се уморена, миличка. Не ми казвай, че още се чудиш за довечера. Не забравяй, че и аз ще съм там.

— Защо да не дойда с теб? Знаеш какво ми е отношението към Пол.

— Можеш да дойдеш с мен — рече Сузана, повтаряйки плана, който двете бяха обсъждали, откак Ками ѝ бе разказала за идеята на Пол. — Но това е шоуто на Пол, поне засега. Затова мисля, че трябва да сме любезни.

— Не съм в настроение да бъда любезна.

Сузана се позасмя:

— Първо ще мина покрай твоя апартамент и ще донеса бутилка шампанско...

— Сузана...

— Шшшт. Никакви възражения. Запомни, това е добра новина. Страхотна. Направо супер.

— Разбира се — съгласи се Ками със забележима липса на ентузиазъм.

— Ох, престани. Обещавам, че ще долетя, веднага щом свърша работа. Това е празник, скъпа моя! Започваш нова кариера!

Ками затвори и отби от магистралата по посока на кабинета на доктор Кроули. Не бе сигурна, че е готова за жизнерадостния възторг на Сузана по повод на новината, че ще се кандидатира за филм на „Лятно Слънцестоеие“. Колкото до приема тази вечер, изобщо не можеше да си се представи там.

И все пак, щеше да постъпи като глупачка, ако поне не се мерне у Конъли. Нищо не бе предрешено.

Сградата, в която се помещаваше кабинетът на доктор Кроули, бе с червен керемиден покрив и гипсови орнаменти в испански стил, толкова популярен в южна Калифорния. Пред нея цъфтяха тропически храсти. Когато затвори зад себе си вратата от ковано желязо, секретарката я изгледа мълчаливо и повдигна въпросително вежди.

— Идвам при доктор Кроули.

— Попълнете този формуляр и седнете.

Ками покорно взе бланката, която ѝ даваха при всяко посещение. Попълни я в същия ред и написа „3“ в графата за броя спонтанни абORTI. С тревога си спомни, че точно това бе причината последния

път, когато идва при гинекологката, да поиска да ѝ направят изследвания.

Няколко минути по-късно я въведоха в кабинета на доктор Кроули — малка, пълна с лавици с книги стая, която мириеше повече на библиотека, отколкото на болница. Седна на удобния фотьойл и пое дълбоко въздух. За добро или за лошо, мислите ѝ все още кръжаха около Тайлър Стовал. Не бе преставала да мисли за него, откак Пол го спомена по време на техния разговор. И макар да си казваше, че е глупачка, в главата ѝ се въртяха планове, въпреки мисълта, че и през ум няма да ѝ мине да го търси.

Не бъди идиотка, каза си тя за хиляден път. Няма да можеш да го намериш, а и да успееш, това би било нещастие. Ако в „Лятно Сълънцестоене“ те искат, ще те вземат, независимо от Тайлър Стовал.

— Не бъди наивна — прошепна на глас и тръсна глава с раздразнение.

Влезе доктор Кроули, облечена с черен панталон и сако, с дипломатическо куфарче в ръка. Ками я бе хванала на тръгване.

— Закъсняла ли съм? — ужаси се Ками. Не бе проверила за колко часа се е записала.

— Не, не, просто е петък следобед — усмихна се лекарката. — Решила съм да си тръгна по-рано, но не преди да се срещна с теб.

— Бихме могли да го отложим за по-удобно време.

— Аз исках да те видя, Ками.

Зад очилата с телени рамки очите ѝ гледаха сериозно и някак съчувствено. Ками разтревожено се поизправи в стола.

— Защо? Нещо не е ли наред? Изследванията... не е рак, нали? — заекна тя. Паниката я прониза право в сърцето.

— Не, не е рак.

— Ох, добре. — Отпусна облекчено рамене.

Ала когато лекарката се поколеба, тревогата отново започна да я обзема.

— Ти имаш така наречената ендометриоза — съобщи ѝ доктор Кроули след дълго мълчание. — Чувала ли си някога?

Ендометриоза? В съзнанието ѝ изплуваха някакви откъслечни спомени.

— Щъщъ... ами, не... може би... — Ками се мъчеше да се овладее. — Това не бяха ли някакви проблеми, свързани с матката?

Лекарката кимна утвърдително, опря се на бюрото и скръсти ръце, сякаш се гласеше да изнесе дълга лекция. Сериозна тридесет и пет годишна жена с четири деца — на шест, осем, десет и дванадесет години, доктор Кроули бе най-симпатичната гинекологка, която Ками бе срещала. Пациентката неволно се сви в очакване на това, което предстоеше.

— Последния път, когато се срещнахме, ти се беспокоеше дали някога ще можеш да имаш деца — напомни й лекарката. — При ендометриозата има свиване на матката, може би някакво нараняване, и това усложнява нещата.

— Искате да кажете, че никога няма да имам деца?

— Има такава вероятност. Често с течение на времето проблемът се усложнява. Ендометриозата може да е доста болезнена, но, изглежда, че ти досега не си имала особени неприятности.

Ками поклати глава. През по-голямата част от времето се чувстваше съвсем добре. Смяташе, че прегледът е профилактичен и не очакваше изследванията й да покажат промени.

— Възможно е обаче заболяването да прогресира и рано или късно да се наложи операция.

— Операция? — повтори Ками безсилно. — Отстраняване на матката? — Гласът й бе толкова тих, сякаш предъвка ужасните думи.

— Невинаги. Ендометриозата се развива индивидуално.

Ками кимна разбиращо. Доктор Кроули продължаваше да говори, ала в съзнанието на пациентката й всичко се сля. Успяваше да долови само отделни фрази: „... ендометриална тъкан от стената на матката... струпей... създали блокаж... удебеление... болка и кървене... предполагаемата причина в двадесет и пет до петдесет процента от безплодните жени...“.

Ками прекъсна беседата:

— Ами ако реша да имам дете още сега, преди да се е влошило? Мога ли?

— Не е невъзможно. Това, че досега не си имала износена докрай бременност, не означава, че не може да се случи. Можем да отстраним част от това уплътняване и да видим какво ще стане. Това може да увеличи шансовете ти. — Доктор Кроули се прокашля. — Най-големият ти враг е времето. С прогресиране на болестта възможността да забременееш и доизносиш плода намалява.

Ками потърка лице. Семейство. Нещо толкова просто за повечето хора и странно далечно за нея.

— До тръбата на левия ти яйчник има удебеляване. Операцията може да помогне. Не би трябвало да е нещо по-сериозно от запушване на тръбата. Амбулаторна операция.

— Ще се промени ли нещо?

— Понякога е възможно.

Докторите мразеха да дават обещания, от които зависеха надеждите и мечтите на пациента.

Възцари се дълго мълчание. Ками нямаше какво повече да каже. Трябваше ѝ време, за да осъзнае ситуацията.

— Ще ви се обадя — обеща тя на лекарката и несигурно се изправи. Не можеше да седи повече. Искаше просто да остане сама, затова бързо напусна кабинета на доктор Кроули, качи се в колата и подкара към дома си.

Единствената кола на паркинга бе безлична кремава лимузина, в която седеше мъж. Бе паркирана до другия край на сградата, далеч от стълбите. Ками почти не погледна натам, забърза се към убежището на едностайния си апартамент и заключи вратата зад себе си.

Сузана щеше да дойде с шампанско.

Ками нямаше желание да празнува, ала трябваше да прави нещо, за да се успокои. Наля си половин чаша бяло вино и се вторачи в изстуденото шардоне. Взе чашата и излезе на малкия балкон с неприветлив изглед към закриващите небето сгради на Лос Анджелис. Не отпи, просто държеше чашата в длани, потънала в мислите си. А те ѝ напомняха, че може никога да няма дете.

Никога?

Истината бе, че тя със сигурност щеше да си остане бездетна. Освен очевидния медицински проблем, в живота ѝ нямаше мъж, а и не се задаваше такъв. Изкуственото оплождане не я интересуваше. Тръпки я побиваха само като си помислеше за това.

„Не се заричай — прекъсна тази мисъл тя и надигна чашата. Усети как студената течност се плъзна в гърлото ѝ. — Ако ти обещаят износена бременност, не би ли опитала?“

Виното бе толкова студено, че чашата се бе изпотила и по дългото столче се спускаха прозрачни капчици. Загледа се в една от тях и затвори очи. Почувства се изведнъж толкова самотна и нещастна, че

коленете ѝ направо се разтрепериха. Преди да е рухнала, се отпусна на един от сгъваемите столове на балкона. Между двета шезлонга имаше малка масичка и Ками с несигурни пръсти остави чашата на нея. Надигащата се болка заплашваше да я погълне.

Добре. Време бе да обобщи нещата. Бе приела, че я изхвърлят от шоуто и, честно казано, за нея това не бе кой знае каква изненада. Колкото и да не ѝ се искаше да признае, отдавна подозираше, че дните на нейната героиня са преброени. В слуховете, които се носеха из студиото, обикновено имаше доза истина. Трябваше да е доволна, че е изкарала толкова дълго — в телевизията три години бяха цяла вечност.

И колкото и жалки да бяха машинациите на Пол, тя разбираше какво ги поражда. Бе една от малкото жени, близки с Тайлър Стовал. Дори Сам, бащата на Тайлър, не се бе радвал на такава близост със сина си, каквато Ками бе имала с доведения си брат. Всичко се бе случило преди много години, но тя не можеше да го забрави — нямаше други братя и сестри (доведени или не) освен Тайлър. За нея той бе големият брат.

Лъжкиня! Ками тръсна глава. Дори сега не можеше да повярва в това. Бе таила към него чувства, много по-различни от сестринските. Истината бе, че с Тайлър нямаха кръвна връзка. Той бе влязъл в живота ѝ на впечатително момиче и бе останал там няколко години преди да се издигне до славата и богатството и загадъчно да изчезне. Ала докато бяха в един семеен кръг, тя бе свикнала да го обича като брат и нещо повече. Виждаше го във фантазиите си, но в действителност се преструваше, че е малката му сестричка, защото той го искаше. Харесваше му тя да е около него, или поне на нея така ѝ се струваше. И нямаше нищо против, макар непрекъснато да го търсеха други момичета. Той очевидно не държеше особено на никоя от тях, защото връзките му бяха краткотрайни и Ками приемаше това за добър знак. Някой ден можеше и да бъдат заедно, мечтаеше си малкото момиче. Просто трябваше да дойде подходящият момент.

Подходящият момент.

Мислите ѝ се върнаха към единствената им нощ заедно, тя грабна чашата, отпи голяма глътка, задави се и се закашля, сякаш виното бе влязло в кривото ѝ гърло. Как бе допуснала да се случи това?! Дори след всичките тези години, след неудачния ѝ брак, след

като бе пораснала, Ками избягваше да си спомня за нощта, която бяха прекарали заедно.

Тайлър така и не разбра какво всъщност се случи. Тя се бе появила в момент, когато той бе нещастен и алкохолизиран до крайна степен. Тя искаше да поговорят, но уничието му по някакъв начин я завладя и когато протегна ръка към нея, тя не устоя на привличането.

Тръгна си, преди да се е събудил и въпреки спомените за тази нощ да я измъчваха, не се заблуждаваше, че тя би означавала нещо за него. Не, много по-добре беше да погребе този спомен.

Ками потрепери и решително остави чашата. Кръвта ѝ кипваше само като се сетеше за прегръдките му... а те бяха само част от една пиянска нощ.

Обви здраво ръце около раменете си и загледа лъчите на следобедното слънце, които се пречупваха през блестящата течност в чашата. Болеше я за пропуснатите възможности.

Тайлър, Тайлър, Тайлър...

Той бе влязъл в живота ѝ в най-неподходящия период на младежка непохватност. В девети клас носеше шини на зъбите и бе сигурна, че всички ѝ се присмиват. Бе недодялана, но ученолюбива и в частното училище почти не я забелязваха, преди майка ѝ да се омъжи за прочутия и омразен Самюъл Стовал.

Майката на Ками, Клер Пендълтън беше прекарала по-голямата част от живота си в покрайнините на Бевърли Хилс. На млади години бе работила като фотомодел, когато я ухажвал бащата на Ками, само за да я изостави в най-критичния момент — без брак, без съпруг и без пари. След раждането Клер се бе върнала към работата си на фотомодел и с помощта на издръжката, която плащаше бащата на Ками, съумяваше да преживее и накрая дори преуспя. Когато дъщеря ѝ порасна, тя я записа в сравнително престижно частно начално училище. Ками бързо се сприятеливаше с връстниците си, ала когато премина в гимназията, осъзна своята непохватност.

Тя посещаваше актьорски курсове, за да преодолее стеснителността си и откри, че има сериозен интерес към това изкуство. Намери си приятели в театралния кръжок — деца, които се интересуваха от същото, което вълнуваше и нея. Бе доста щастлива. Мечтаеше, след като завърши училище да стане актриса.

Когато Самюъл Стовал срещнал Клер, тя правела снимки на открито на остров Каталина. Той обикалял с джипа си из острова и забелязал Клер, застанала насред вятъра, скалите и морето. След няколко месеца тя бе станала негова трета съпруга, а Ками — първото му доведено дете. Той имаше няколко собствени деца, от които не се интересуваше и едва когато Ками и Клер се пренесоха при него, разбраха, че Тайлър ще живее с тях.

Майката на Тайлър, Нанет Стовал, го дала на Сам поради условията на развода. Говореше се, че за това е получила цели два miliona, ала Ками подозираше, че това е само ключа. Нанет обичаше сина си и от коментарите на Тайлър доведената му сестра реши, че по-скоро момчето е искало да живее с баща си и майката неохотно е отстъпила пред съдебното решение. Каквато и да бе истината, Тайлър се настани в стаята до Ками.

Мълвата се разпространи из училището със скоростта на горски пожар. Ками бе доведена дъщеря на Сам Стовал! Тя изведнъж стана популярна и всички съученици започнаха да ѝ обръщат внимание.

А момичетата преследваха Тайлър.

Налагаше се той да отбива атаките им и Ками наблюдаваше това със смесица от гордост и ужас. Гордееше се, че той е неин доведен брат и се ужасяваше, че всички момичета го желаят. Те жадно ловяха всяка негова дума, сякаш бе знаменитост, в каквато един ден щеше да се превърне. На Тайлър това боготворене му бе явно неприятно, ала успяваше да се държи доста любезно.

Точно тогава Ками осъзна собствените си чувства към Тайлър. Опитваше се да ги отрича, ала вниманието на така наречените ѝ приятелки към него я дразнеха. Тайлър бе с тъмна коса и проницателни сиви очи, с които умееше да се вглежда в женската душа по такъв начин, че всяка ясна мисъл излиташе от ума на горкото момиче. Приличаше на баща си, ала за щастие не притежаваше пренебрежителното му отношение към жените. Сам можеше да бъде несъзнателно жесток, а Тайлър бе съзнателно мил. Разбира се, само когато сам искаше това. Ако Ками или който и да е друг го ядосаше, той определено можеше да се държи като изнервен по-голям брат. Ала имаше и моменти на нежност, които Ками не можеше дори да опише. Точно заради тези моменти го обичаше. Боготвореше го. И започна да си мечтае за него.

Тайлър завърши гимназия три години преди нея и постъпи в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Започна да се снима в телевизионни реклами. Не му пречеше, че е син на Сам Стовал. Когато го избраха да играе поддържащата роля в евтин филм, превърнал се неочеквано в хит на сезона, изведнъж стана ясно, че успехът му като актьор се дължи повече на способностите, отколкото на баща му.

През тези първи години той все още живееше със Сам. Понякога се записваше на летни курсове или се хващаше за странна работа в някое студио. Ученическото увлечение на Ками прерасна в стопроцентово влюбване — следващо го навсякъде и ако той се досещаше за причината, поне с нищо не го показваше.

Тя го гледаше как ходи на срещи с други момичета и броеше минутите, докато се върне у дома. За щастие той никога не ги водеше в къщата на баща си — Ками знаеше това, защото не си лягаше, преди да го дочека.

Спомняше си как я погледна една нощ, когато намери своята „малка сестричка“ полузаспала на дивана. Отсреща телевизорът проблясваше безмълвно, на масичката до дивана стояха купа с пуканки и бутилка сода — доказателства за нейното самотно бдение.

— Знаеш ли, няма нужда — каза ѝ той и приседна на края на дивана, така че тя трябваше да свие колене, иначе босите ѝ пръсти щяха да докосват бедрата му.

— Какво няма нужда?

— Да ме чакаш. Аз мога сам да се грижа за себе си.

— Знам.

— Защо тогава го правиш? — поинтересува се той и се вгледа в нея с онзи всепроникващ поглед, който тя бе свикнала да обича, от който понякога се страхуваше. Когато Тайлър искаше да получи отговор, винаги му казваха истината.

И въпреки това я караше да се чувства толкова нервна! Едва се сдържаше да не започне да си гризе ноктите.

— Не те чакам. Гледам телевизия.

Той хвърли поглед към екрана.

— Какво гледаш?

Ками нямаше представа. След последните новини вървеше някакъв черно-бял филм на ужасите, на който не бе обърнала внимание.

— Не знам, заспала съм.

— Аха...

Каза го толкова многозначително, че я подразни.

— Гледах Летърман, разбра ли? Не обърнах внимание какво е започнало след това!

— Е, Летърман трябва да е напуснал телевизията, защото си на кабелен канал.

— О, прекрасно. Първо превключи каналите. Какво толкова?

— Няма нужда да ме чакаш — повтори той, сложи краката ѝ в скута си и разсейно започна да ги масажира.

Често го правеше през годините, когато бяха доведени брат и сестра. Той обичаше да докосва и да го докосват, не задължително сексуално, макар тя да не се съмняваше, че и това му е приятно. Ала имаше нещо повече — начин без думи да каже: „Харесва ми да бъда с теб“. Баща му беше същият. Той прегръщаше всички, които срещнеше, независимо дали това им харесваше или не. За Сам това означаваше: „Не сме ли всички големи приятели?“, независимо дали изпитваше това чувство или не. Просто част от холивудските превземки, както подозираше Ками. Ала докосването на Тайлър бе по-истинско и изпълнено с неизречена лоялност.

Само дето хвърляше в хаос пърхащите ѝ чувства. Тя измъкна краката си от топлата му прегръдка и Тайлър, почувстввал отдръпването ѝ, стана от дивана. Не това бе желанието ѝ! Нямаше намерение да го отпъжда. Просто не издържаше да усеща топлите му пръсти върху нервната си кожа.

Ала не можеше да му го каже. Вместо това изтърси:

— Къде отиваш?

— Да си лягам. Късно е.

— Постой още малко.

Той се протегна и се прозя:

— Скапан съм.

— Остани и погледай с мен.

— Ти си луда — измърмори Тайлър, ала седна отново, като старательно избягваше свитите ѝ крака.

Ками съжаляваше, че е реагирала на докосването му, но как можеше да му каже, че се страхува от самата себе си? Че всеки път, когато я погледнеше, сърцето ѝ се обръщаше? Че понякога, когато го

виждаше да съблича ризата си, едва издържаše на изкушението да прокара пръсти по тези силни, гладки мускули?

Тайлър намери дистанционното управление и започна да сменя каналите, докато спря на някакво нощно комедийно предаване. Той се смееше на някои от шегите, а Ками не смееше да помръдне, от страх, да не издаде истинските си чувства. Какво се бе случило?

— Какво ще правиш, след като завършиш? — неочеквано попита той и й хвърли уж небрежен поглед. В стаята бе тъмно, осветяваше я само еcranът на телевизора, ала въпреки това Ками забелязваše как внимателно се вглежда в нея.

— Не знам. Ще отида в колеж. Може би в Калифорнийския университет... или, не знам, някой местен колеж наблизо.

— Още ли се интересуваш от актьорската професия?

Притесняваše се да си признае, защото Тайлър вече бе започнал да жъне успехи в тази трудна област. Ками се чувстваше като негова запалена почитателка. Кимна отривисто и се помъчи да измисли разумно обяснение, за да не изглежда, че просто му подражава.

— Мога да кажа на татко да те представи на някои хора. Той познава всички.

— Ох, не знам... — измърмори Ками. Идеше ѝ да потъне вдън земя. Толкова пъти бе повтаряла тази фраза, сякаш нямаше ум в главата си!

— Винаги е било важно кого познаваш. Нищо не се е променило — обясни той с иронична усмивка, която показваше отвращението му към начина, по който се уреждат нещата. И въпреки това никой от тях не можеше да отрече, че името Стовал му отваря много врати.

Не знаеше какво да отвърне. Мозъкът ѝ просто бе блокирал.

След малко Тайлър отново се изправи.

— Е, лека нощ — каза той и за нейна изненада се наведе да я целуна по челото.

Ками не можа да се сдържи и изписка в знак на протест. Той, изглежда, не обърна внимание на реакцията ѝ. Тя обаче дълго лежа, вперила поглед в тавана, а челото ѝ пламтеше от тази платоническа целувка.

Може би нещата щяха да се развият така, както обясни Тайлър. Може би Сам щеше да я поразведе из Холивуд, да я научи на някой и друг трик. Но не стана така. Един ден, малко преди да завърши, Ками

се върна рано от училище. Тайлър бе минал да ѝ каже, че е определен за характерна роля в един филм и да я поздрави с предстоящото ѝ завършване.

Ала тези новини брутално изхвърчаха от главата ѝ, когато се втурна в стаята на майка си, отвори вратата и завари в леглото Сам с красива изгряваща звезда.

— Ками! — изрева той.

Ала бе твърде късно. Момичето ахна потресено, без да може да помръдне. Изрусената блондинка, която бе възседнала Сам, се сви от страх на гърдите му. Той изкрештя и лицето му стана пурпурночервено. Ками отстъпи заднешком в коридора: краката ѝ трепереха, главата ѝ кънтеше. Докато се препъваше по стълбите, си спомни, че майка ѝ имаше някаква работа в Сан Диего и беше предупредила, че може тази вечер да не се върне. Сам се бе възползвал от този момент, за да доведе любовница в собствения им дом.

След като набързо изпрати красивата си любовница, Сам проведе с Ками дълъг разговор. Той не очакваше от нея да премълчи видяното. Знаеше, че ще каже истината на майка си. Това, което искаше, бе да го разбере. Невероятно! Как можеше изобщо да разбере нечия изневяра?! Не бе възпитана така.

Въпреки това Сам седеше срещу нея на масата в трапезарията и обясняваше по своя си странен начин, че не бива да очаква от него да живее според нейните разбирания.

— Тук нещата не стоят така — говореше той, сякаш речта му бе добре отрепетирана. Като се имаше предвид поредицата бивши съпруги, може и така да беше. — Има определени изкушения, които не може да се пренебрегнат. Можеш да приемеш, че се дължи на прекалено многото възможности. Мъж като мен не може да бъде толкова съвършен — добави с прословутата си усмивка. Разбира се, той се самоосъждаше, ала Ками не вярваше на нито една негова дума.

— Мъж като теб? — попита тя с изтръпнали устни.

— Аз съм романтичният идол за милиони жени. Понякога може да кривна. — Вдигна ръце, сякаш се предава пред слабостта си. — Майка ти го разбира.

— Майка ми знае?!

— Да не мислиш, че е за пръв път?

Това грубо пренебрежение към светостта на брака я жегна дълбоко в душата.

— Мисля, че си отвратителен! — извика тя. — Надявам се мама да се разведе с теб!

— Няма да се разведе. — Той започва да губи интерес към разговора. Ако Ками не искаше да повярва на аргументите му, нямаше смисъл да продължават.

— Ще се разведе, ако все пак нещо зависи от мен! — заяви Ками.

— Майка ти прекалено много ме обича — отговори Сам с безразличие, сякаш бе претеглил всичко и бе установил, че винаги ще се окаже отгоре. — По-вероятно е аз да се разведа с нея.

— Тогава направи го! — процеди Ками през треперещи устни.

Той я изгледа иронично:

— Може и да го направя.

Ками преглътна мъчително и изведенъж видя ужасния капан, зинал пред нея. Сам не се интересуваше от Клер. Тя му бе омръзнала.

— Ако я нараниш, никога няма да ти простя — прошепна тя.

— Ох, Камила... — засмя се той на нейната наивност.

Тя изскочи от стаята и се бълсна в широките гърди на Тайлър.

— Какво има? — попита той загрижено.

— Баща ти е копеле! Мошеник! Ужасен, лъжлив гадняр!

Тайлър премести поглед от обляното ѝ в сълзи лице към суртовото изражение на баща си.

— Какво става?

И тогава Сам хвърли следващата бомба.

— Ние с Клер се развеждаме. Ками не иска и да чуе.

— Какво?! — ахна тя.

— Срещам се с друга жена — добави той.

Тайлър тръсна глава, сякаш и на него му бе трудно да следи разговора.

— Предложих на Клер щедро обезщетение, царска издръжка, но тя настоява за повече.

— Лъжец! — промълви Ками потресено.

— Вероятно ще трябва да ѝ дам и къщата. — Той погледна с подигравателно съжаление към Ками. — Съжалявам, Камила, но тя не е по-различна от другите.

Ками вдигна поглед към Тайлър, който още я държеше в прегръдките си.

— Вярваш ли му?

— Майка ми беше различна — заяви той студено на баща си.

Сам стисна устни.

— Е, да, наистина. Нанет беше нещо друго.

— И моята майка е различна! — извика Ками.

Сам не откъсваше очи от Тайлър.

— Ти знаеш истината, синко. Ти ни чу.

— Какво си чул? — попита Ками.

Тайлър не искаше да каже нищо. Поколеба се, стиснал здраво зъби.

— Какво си чул?! — настоя тя. Мълчаливо се надяваше Тайлър да опровергае твърденията на баща си, молеше го с цялата си душа и сърце да застане на нейна страна.

— Кажи ѝ, синко.

— Чух ги да се карат, това е всичко — отсече той.

— И...? — подкани го Сам. — За какво се карахме?

Ками бе впила поглед в сивите очи на Тайлър, сякаш така можеше да му попречи да каже нещо ужасно, нещо вярно, нещо, което тя не искаше да чуе.

Той преглътна.

— За пари.

— За пари? — повтори неразбиращо Ками. — Какво говориш? Да не би да мислиш, че майка ми иска този развод? Ти мислиш, че тя иска пари?!

Тайлър поклати глава:

— Не знам. Просто се караха. Ако искат да се разделят, остави ги.

— И ти оправдаваш това?!

— Това си е техният живот, нали? — напомни ѝ Тайлър, мъчейки се да я накара да види и другата гледна точка.

Сякаш отрови мислите ѝ, сякаш опетни любовта и доверието ѝ. Ками го погледна с цялата погнуса, с която би погледнала змия, нахвърлила се върху беззащитно живо същество.

— Ти си същият като него! — избухна тя и се втурна навън. Тича, докато дробовете ѝ едва не се взривиха, докато гърлото я заболя.

После се хвърли на тревата в малкия паркинг, сгущен между красивите къщи в края на тяхната улица. Юмруците ѝ се вкопчиха в стръковете трева, челюстта я заболя от усилието да я стиска, очите ѝ горяха.

Тайлър я намери там.

— Ками, стани — прошепна той съчувствено.

— Разкарай се!

— Прекалено навътре го приемаш.

— Така ли? — Тя вдигна подпухналите си от сълзи очи към неговите.

Изглеждаше почти толкова нещастен, колкото тя се чувстваше.

— Ако те искат да се развеждат, това не е наша работа. — Логиката му бе ужасяваща.

— Но майка ми не иска развод!

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Ками, тя изглежда се е омъжила за татко заради парите и престижа. Когато се е грижила сама за теб, ѝ е било трудно да свързва двата края. Освен това ѝ се е искало да е нещо повече от фотомодел в залеза на кариерата си.

— Това ли ти обясни той? Или ти сам стигна до този извод? — попита Ками.

— Просто е така.

— Майка ми обича баща ти.

— Може би. Но майка ти обича и определен начин на живот. Такъв, какъвто може да се купи с пари.

— Такъв, какъвто може да се купи с парите на баща ти?

Той не отговори и в момента Ками го мразеше заради доводите му. Толкова приличаше на Сам! Тя скочи, хвърли се срещу него и започна да го удря с юмруци по ръцете, по раменете и гърба, навсякъде, където успяваше да достигне. Бе я обзела тиха ярост и за момент Тайлър я остави да изпусне парата. После хвана китките ѝ и я спря. Тя виждаше съчувствието в очите му, което я пронизваше право в сърцето.

— Съжалявам, че някога си ми бил брат! Ти си също толкова повърхностен и egoцентричен като него. Пусни ме!

— И аз съжалявам — промълви той, макар да имаше предвид нещо съвсем различно.

Ками пое конвулсивно въздух. Той я пусна и двамата се вторачиха един в друг. Тя знаеше, че е на кръстопът, който може да промени живота ѝ, ала реагира чисто емоционално и избяга от него, сякаш бе самият дявол.

Сърце не ѝ даде да разкаже на майка си какво бе видяла онзи следобед. Знаеше, че Сам лъже, че майка ѝ не е такава. В крайна сметка едва ли имаше значение, защото техният брак се разпадна малко след това. — Клер сама откри доказателствата за непрекъснатите изневери на съпруга си.

Семейните отношения на Тайлър и Ками приключиха в този ужасен ден. Макар и да си говореха, това бе само от учтивост. Той продължи своя път към славата и богатството, а Ками отиде в колеж и с изключение на онази паметна нощ години по-късно в прегръдките на Тай, се държеше насторани от клана Стовал като цяло. Единственият човек измежду тях, с когото изобщо можеше да си помисли да се свърже сега, бе Нанет — истинската майка на Тайлър. За разлика от Клер, Нанет бе жизнерадостна и силна и не беше останала длъжна на Сам Стовал — или поне така се говореше.

Самюъл и Тайлър също се бяха разделили. Дали причината бе в устремната кариера на Тайлър, в разпадането на брака на Сам с Клер или в нещо друго? Ками нямаше откъде да знае и въпреки многото слухове, изглежда никой не беше наясно. Както и последвалото изчезване на Тайлър, това остана загадка.

Ками стана и влезе в малкия апартамент, пълен с ярки акварели, мебели от ракита и богата колекция от книги. Макар в момента да беше безработна, можеше да си позволи да плаща наема от спестяванията си, дори ако останеше без работа още няколко месеца.

Остави чашата с вино на плота и се върна на балкона, за да помисли още малко, преди да се реши наистина да отиде у Конъли с безскрупулния си бивш съпруг.

Долу на паркинга новият фолксваген на Сузана спря до кремавата лимузина. Дали онзи мъж още бе вътре, зачуди се без особен интерес Ками, докато Сузана, с разпиляна по раменете буйна къдрава коса, се втурна към стълбите.

— Юху-у! — извика от площадката тя и силно потропа по вратата.

— Идвам!

Ками се забърза да отвори вратата и да прегърне приятелката си.

— Седнала съм на терасата — каза тя и кимна натам.

— Ето го шампанското. — Сузана размаха пред носа ѝ бутилка „Дом Периньон“ и Ками така и не успя да ѝ каже, че не е в настроение за шампанско и забавления.

— Господи, Ками! Ти си щастлива, мила моя. Щастлива!

— Това още не се знае.

— „Скалисто дъно“ е мечтата на всеки актьор. Ролята ти е малка, но наистина хубава. Всички говорят за нея, а сега тя е твоя!

— Не е в твой стил да изпадаш в такъв възторг от нещо, което няма шанс да стане.

— Песимизъм, песимизъм. Но нали познаваш твоя бивш... — Тя размаха ръка във въздуха. — Той е външка и още куп неща, в които няма нужда да се задълбочаваме, обаче ти е поднесъл света на тепсия. Трябва да му благодариш за това!

— Сузана!

Тя вдигна ръце да спре всякакви по-нататъшни протести.

— Знам какво ще кажеш, малката, обаче това може да ти оправи положението за цял живот. Ако някой може да намери Тайлър Стовал, това си ти.

— О, разбира се.

— Можеш!

— Да намеря Тай е единственото, заради което изобщо ме искат.

— Е, и? Това е отворена врата. Мини през нея. Чакай малко, трябва да отпуша тази бутилка. — Нетърпеливо започна да развива телчето.

Ками погледна приятелката си. Сузана винаги се бе грижила за нейните интереси и съветите ѝ обикновено бяха разумни. Тя познаваше хитрините на Холивуд по-добре от който и да е друг и Ками имаше късмет, че я има и като агентка, и като приятелка. Ала този път Сузана прекаляваше.

— Ти знаеш, че човекът, с когото трябва да се свържеш, е самият той, татенцето на Тайлър.

— Самюъл! Не — заяви Ками твърдо.

— Не? — Сузана спря.

— Няма да говоря със Самюъл Стовал. Нищо на света не може да ме накара.

— Дори ако това те заведе при Тайлър?

— Сузана, не ме интересува. Не може да ме интересува. Трябва да приема положението такова, каквото е: аз няма да играя в „Скалисто дъно“. Картите не го показват.

— Прочете ли го? — вдигна въпросително вежди Сузана.

Ками съзнателно бе отложила довършването на сценария, защото се страхуваше, че това по някакъв начин може да я накара да вземе неправилно решение.

— По-голямата част от него — призна тя. Гласът ѝ трепна от съмненията, които толкова отчаяно ѝ се искаше да не изпитва.

— Тогава, Ками...

Приятелката ѝ яростно тръсна глава.

— Ох, налей това шампанско, за бога. Ще празнувам с теб, но не мога повече да говоря за това. Побърква ме!

Сузана порови в бюфета и намери още две чаши за вино. Специални за шампанско нямаше. Напълни и на двете и вдигна тост.

— Ти ще отидеш на приема — заяви тя. — Знаеш, че ще отидеш.

Ками погледна закачливо. Сузана разбираще интереса ѝ.

— Пол е оставил съобщение на телефонния ми секретар — кимна тя. — Просто не искам да му се обадя.

Като по поръчка телефонът иззвъня. Тъй като Сузана бе поблизо, Ками ѝ махна тя да го вдигне. След краткото „ало“, Сузана отговори, без да откъсва очи от Ками:

— О, да, Пол, тя ще бъде готова. Просто си умира да отиде, нали я познаваш. Няма търпение. Дори си е купила нова рокля.

— Сузана! — изсъска Ками, ала приятелката ѝ просто махна с ръка.

— Седем вечерта. Ще те чака с нетърпение. — Затвори, като едва сдържаше усмивката си.

— Не си ми никаква приятелка! — заяви Ками.

— Най-добрата, която някога си имала, сладурче — засмя се Сузана и допря чашата си до нейната. — И го знаеш. А сега намери в този твой гардероб нещо, което да изглежда ново и скъпо. Ще довършим шампанското, после и аз трябва да бягам да се преоблека. Ще бъде забавно, Ками. Забавно!

— Забавно — повтори Ками с гримаса. Чувстваше, че е на път да направи една от най-големите грешки в живота си.

ТРЕТА ГЛАВА

Пол зави по алеята на Конъли. Ками седеше, стисната здраво ръце в ската си. Лампите от двете страни разсейваха мека светлина изпод гъбовидните си абажури и хвърляха в кръг лъчи върху добре поддържаната земя. Листата на едно осветено палмово дърво се развиваха леко от вечерния бриз. Самата къща беше бяла, с извити прозорци от ковано желязо, дебели стени и массивен покрив с червени керемиди. Ками дори не можеше да предположи каква площ има — поне към хиляда квадратни метра.

„Ако имаш, трябва да се показваш“, помисли тя и прегълтна мъчително. Успехът очевидно не бе нещо, от което Конъли мислеха, че трябва да се срамуват, защото не криеха богатството си.

Пол подсвирна и спря колата. Униформен камериер пристъпи към тях и ги поведе към стълбите отпред.

— Това страхотно ли е, или на мен така ми се струва? — ухили се Пол.

— Във всички случаи плашещо.

— Ох, не разваляй всичко. Впечатлена си, също като мен.

— Не съм казала обратното. — Впечатлена и уплашена бяха две различни неща, макар Пол явно да не се интересуваше от разликата.

Когато слезе от мерцедеса и наметна тънката пъстра пелерина на раменете си, тя се запита: „Защо съм тук? Луда ли съм? Как позволих на Пол и Сузана да ме уговорят?“.

— Леле, какъв размах! — Пол не можеше да го прегълтне. Той приглади папийонката си и направи подканващ жест, за да го хване Ками под ръка. Между неговото героизиране и увещанията на Сузана тя неохотно се бе съгласила да отиде на приема у Конъли. Част от нея — тази, която от самото начало бе по-разумната — трепереше от предчувствия. Защо не се бе вслушала в собствените си клетви да стои настани от всичко това?

Отговорът се криеше в самия филм. „Скалисто дъно“ бе най-добрият сценарий, който бе чела от много време насам. Историята

беше не просто добра, тя беше фантастична. От страниците бликаше чувство.

Възможност, която се пада веднъж в живота... сценарий, за който да умреш... нещо, което ти се случва веднъж на сто години, ако имаш късмет... роля, за която други актриси биха продали душата си...

Сузана не искаше и да чуе възраженията ѝ.

— Трябва да го направиш. Трябва да опиташи — настояваше тя.

— Толкова е хубаво, че направо душата ме боли.

— Сузана, ти не разбираш — отговори Ками и силно тръсна глава.

Приятелката ѝ разпери широко ръце.

— Хайде, накарай ме да разбера. Обясни ми, така че наистина да разбера. Кажи ми кристално ясно защо сама би си прерязала гърлото, така да се каже. Имам предвид, Ками, че никой не получава такъв шанс. Никой!

— Някои го получават.

— Добре, разбира се. Хората с влияние. Прочутите и богатите. И знаеш ли кой друг? Късметлиите. Ето къде попадаш ти. Такъв късмет имаш!

Ками само я погледна. С нейните медицински проблеми съвсем не мислеше, че попада в тази категория. Но Сузана не знаеше нищо за посещението ѝ при доктор Кроули, още не бе успяла да ѝ каже. Покъсно, когато ѝ минеше възторгът от възможностите, които даваше сценариият, Ками щеше да ѝ довери истината. Засега обаче всичко друго бе излетяло от иначе разумната глава на Сузана.

— Ти можеш да намериш Тайлър. Знам, че можеш.

— Няма да се свържа със Самюъл Стовал.

— Добре, добре. Трябва да има и друг начин. Ами майката на Тайлър? Винаги си казвала, че я харесваш.

— От години не съм говорила с Нанет.

— Е, и? — Сузана вдигна въпросително ръце, предизвиквайки я да стигне до очевидния извод.

— Не искам да намеря Тай! — избухна Ками.

— Добре де, защо? — настоя тя.

— Просто не искам, и толкова! Защо всички са толкова сигурни в мен, след като него го няма от почти десет години? Аз да не съм следовател! Не разбирам.

— Ти имаш връзки. Сам Стовал е бил твой пастрок, независимо дали ти харесва или не.

Ками стисна устни и твърдо поклати глава.

Сузана, която разбираше само част от омразата ѝ към този човек, продължи упорито:

— Ти можеш да се свържеш с който и да е от фамилията, поради факта че някога си била негова доведена сестра.

— Не е толкова просто.

— Може би е време да стане. Само казвам, че е възможно.

— Самюъл Стовал нарани майка ми и мен, и дори Тай. Казвала съм ти и преди, аз го хванах в леглото с друга жена, когато все още беше женен за майка ми.

Сузана трепна.

— Знам, знам. Само секунда... — Тя допълни и стисна чашата си.

— Това не е повод за празнуване — предупреди я Ками.

— Ела — задърпа я Сузана към балкона. Там я бутна да седне, придърпа своя стол по-близо и приседна на ръба му. После погледна право в синьо-зелените ѝ очи. Предстоеше женски разговор, Ками го чувстваше. — Кажи ми защо толкова не можеш да свършиш тази работа? Добре, Самюъл е гадняр. Но ти харесваш Тайлър, нали? Не ти ли се иска да го видиш отново? Да разбереш какво прави? Представи си, миличка, изведнъж да изникнеш на вратата на Тайлър Стовал. Толкова е хубаво.

Ками бе споделяла със Сузана някои от най-мрачните си спомени, макар да бе запазила за себе си онази единствена нощ с Тайлър. Това си бе лично нейно, не можеше да довери на нито един жив човек тази мъчителна история.

— Не мога да се видя със Самюъл Стовал. А дори и да можех, какво ще му кажа? „Хей, знам, че ние с теб никога не сме се обичали кой знае колко, обаче знаеш ли къде е Тай? Ако го намеря, това наистина ще ми помогне да получа роля в един филм. О, и между другото, ще бъде страхотно и ти да се срещнеш с него, така че, нали виждаш, не съм egoист“. Не мога да кажа такова нещо и на Нанет.

— Разбирам те, малката. Наистина те разбирам. Но трябва да има и други начини.

— А, така ли? И какви са те?

Тя сви рамене.

— Не знам точно. Можеш да изразиш загриженост за Тай. Мислила си за него. Много неща са се променили.

Ками изсумтя:

— А когато после се разбере, че ние с Тайлър сме избрани да играем главните роли в нов филм? Какво според теб ще помислят родителите му? А и забравяш за самия Тай.

— Е, Сам Стовал ще разбере мотивите ти по-добре от всеки друг. Той е специалист по себеиздигането и машинациите, особено когато му е изгодно.

— Никога не са изричани по-верни думи.

— Още малко шампанско? — попита Сузана и взе празната си чаша. Ками закри своята с ръка. Вече се чувстваше леко замаяна, а бе сигурна, че трябва да бъде трезва. — А може би Тай просто чака някой да го потърси и да го върне — отбеляза Сузана и тръгна към стаята, след като си бе доляла.

— Ти не го познаваш — отбеляза Ками сухо.

— Добре де, тогава разкажи ми за него — извика тя отвътре.

Ками я изчака да се върне. Спомените се трупаха един върху друг, старите чувства нахлуха във вените ѝ. Години наред се бе опитвала да си внуши, че това, което е изпитвала към Тайлър, е била детска любов и обожание, ала се чудеше дали не е грешила. Каквото и да бе чувствала, то си бе останало силно и истинско. Дори не можеше да говори за него, без да почувства нещо. И сякаш нямаше значение колко време е минало.

Но когато Сузана отново се разположи срещу нея, Ками се поколеба. Не бе съвсем сигурна, че иска да тръгне по този път, изпъстрен с камъни, дупки и опасни завои. Внимателно започна:

— Тайлър много прилича на Сам, но не съвсем. Определено не е такъв egoист. По това може би повече прилича на Нанет.

— Разкажи ми за нея.

— В Нанет имаше... има... дълбочина — поусмихна се Ками. Макар да не се бе срещала от години с майката на Тайлър, споменът за жизнерадостната жена не бе избледнял. Нанет може в момента да не бе част от холивудския пейзаж, ала на младини бе писала сценарии — докато бракът ѝ със Самюъл задушил творческите ѝ пориви. — Хората не я помнят много, поне не толкова, колкото другите бивши съпруги на

Сам. Дори майка ми се споменава по-често в холивудските клюки, отколкото Нанет — призна Ками иронично.

— Обаче Нанет е истинската майка на Тайлър.

Тя кимна.

— Може би ако той бе продължил да играе, тя днес щеше да е по-често в светлината на прожекторите. А може би не, защото никога не е харесвала целия този панаир. И всеки път, когато Самюъл се опитваше да я впечатли с това, кого познава и така нататък, тя изглеждаше безкрайно отегчена. Това много добре го помня — добави със смях. — Майка ми обичаше Нанет. Наистина я обичаше. Мисля, че Нанет я съжаляваше, задето е повторила нейната грешка. — Свирамене. — Трудно е да се каже след толкова години.

— А Сам Стовал никога не е оценявал която и да е от тях — обобщи Сузана по своя груб начин.

— Амин. — Ками наклони глава. — Знаеш ли кое е най-стрannото? Омъжих се за човек, който много прилича на Сам.

— Сбъркала си. Няма значение — потупа я по коляното Сузана.

— Сега вече е минало, а ти можеш да извлечеш полза от това:

— Не се отказваш, а? — смъмри я приятелски Ками.

— Никога. Разкажи ми още нещо.

— Ами, Тай беше страхотният ми голям брат. Аз много го харесвах.

— Обичала си го — заяви Сузана, докато я наблюдаваше внимателно.

— Ами да. Като брат.

— Щхъ.

Ками бе съвсем сигурна, че не ѝ харесва предпазливо неутралния тон на Сузана. Приятелката ѝ като че ли леко ѝ се присмиваше, но се опитваше да не го показва.

— Обаче, когато налетях на Сам и любовницата му, се вбесих. И ми се стори, че Тай взе страната на баща си. Може и да не е било така, не знам. Но тогава така ми се струваше и аз много се разстроих. Развиках им се и на двамата. Сам се опита да обясни, че не е станало нищо особено. Изневярата може да се приеме и разбере и така нататък, и така нататък, като се има предвид неговото положение...

Сузана се изсмя.

— Точно така — съгласи се Ками, окуражена от проявеното разбиране. — Както и да е, тогава ние с Тай се скарахме и повече не си проговорихме.

— Никога?

Това бе нагла лъжа и Ками за момент се поколеба. Ала не можеше да каже истината на Сузана.

— Отношенията ни на брат и сестра в този момент приключиха — отстъпи тя. — Напълно. Във всеки случай, не ми се вярва той да иска отново да ме види. Аз съм последният човек на света, когото би искал да види. И никога не бих могла да го помоля за услуга.

— Ти не молиш за услуга. Ти му правиш услуга!

— Той няма да го приеме по този начин.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

— Не, не знаеш. — Сузана се вгледа в недопитата си чаша. — Тайлър Стовал го няма от дълго време. Какво ще ти стане, ако го потърсиш?

„Нямаш представа!“ — помисли Ками.

— Аз със сигурност не съм специалист, но ми се струва, че имаш доста недоизяснени неща, свързани с него и с баща му.

Беше много отдавна — възрази Ками. Не искаше да чува това. Не искаше Сузана да докосва най-съкровените ѝ чувства, когато ставаше дума за Тай. Това беше болезнено място. Слабост, която, разбираше го инстинктивно, бе опасна за нея.

— Не става дума само за сценария, нали? Има и още нещо.

— Нали ти казах, скарахме се.

Сузана сбръчка нос и изгледа с присвiti очи приятелката си. Тя бе с десет години по-възрастна от Ками, пълна с мъдрост за Холивуд в частност и за света като цяло. Понякога способността ѝ да разбулва тайни бе, меко казано, смущаваща. Ками нямаше нужда точно в момента Сузана да бъде проницателна, особено когато ставаше дума за Тай.

— Ти се страхуваш да го видиш отново — заяви Сузана и вдигна вежди, предизвиквайки я да отрече.

— Не! Да! Не искам да го виждам отново.

— Защо?

— Току-що ти казах.

Сузана изруга по своя съвсем не женствен начин, после се засмя, сякаш знаеше някаква шега, която само тя можеше напълно да оцени.

— Добре, както искаш. Но няма да те оставя. Обаче сега трябва да тръгваме. Времето минава, а и аз трябва да реша какво да облека. — Огледа одобрително прозирната розова рокля на Ками. — Изглеждаш великолепно, скъпа моя. Трудно ще ми бъде да те засенча.

— О, разбира се. — Ками се обърна с любов към приятелката си.

— Ти си толкова...ти.

Сузана се засмя.

— Проблемът ти е, че се опитваш да се пребориш с нещо, което се е случило между теб и Тайлър преди десет години. Зарежи го и всичко друго ще си дойде на мястото. Ще видиш какво имам предвид.

— Не се и надявай.

Но сега, неохотно хванала бившия си съпруг под ръка, тя се наричаше с всякакви имена, на първо място „лицемерка“. Бе сбъркала, че послуша Сузана, и сега нещата изглеждаха почти възможни.

Проблемът бе, че Джо Маркс, главният герой в „Скалисто дъно“, бе едно към едно Тайлър Стовал. Той бе създаден да изиграе тази роля и не би се изненадала, ако сценаристът го е използвал като прототип, когато е създавал своя герой. Тайлър трябваше да изиграе Джо Маркс и сега, когато го виждаше пред очите си, не можеше да си представи никой друг в тази роля. Бе едновременно отвратена, развълнувана и объркана. Някой трябваше да намери Тайлър и да му покаже сценария.

„Ако не си ти, ще е някой друг.“

Вчерашните думи на Пол още ѝ звучаха правдиво. Никак не ѝ харесваше положението, в което се намираше, и въпреки това част от нея бе възторжена и готова.

Това бе най-опасното чувство.

— Виж това пано — измърмори Пол.

Кръгове от яркорозови мексикански плочки ограждаха фонтаните и ярките лехи с цветя, червени тропически храсти и млечнобели олеандри. Райски птици излитаха разтревожено, нефритовозелени дървета и палми стояха изправени като на пост.

Пол натисна звънеца. Ками измъкна ръката си, ала той отново я хвани и я пъхна в сгъвката на лакътя си, като с другата ръка стисна здраво пръстите ѝ. В този момент тя разбра, че каквото и да казваше, той имаше нужда от нея повече, отколкото признаваше. Дали защото е

била свързана с Тай? Вероятно. Мисълта, че се оставя да бъде използвана, я отвращаваше.

Прислужничка в черна униформа отвори вратата и до тях долетяха музика и гласове. На всяка крачка се виждаха холивудски светила. Сърцето на Ками заседна в гърлото и се забълска бясно. Бе обзета от страхопочитание. Нищо чудно, че Сузана бе решила жива или мъртва да дойде на приема.

„Ако това е представата на Конъли за малко приятелско събиране в домашна обстановка, значи вече нищо не разбирам.“

Тя преглътна и с мъка успя да тръгне напред. Сам и Клер никога не бяха правили такива приеми, но тя винаги бе подозирала, че Сам е невероятно стиснат. Или пък не искаше да си създава грижи. Той обичаше другите да се грижат за него. Искаше него да го хранят и поят, а не наопаки.

Господи, никак не бе снизходителна към Самюъл. С усилие се отърси от чувствата си към бившия си пастрок и насочи вниманието си към пищните маси, отрупани с храна и ледени скулптури.

Дори Пол, който още се въртеше около нея, бе загубил ума и дума. А когато самата Нора Конъли се приближи към тях, протегнала ръце към Ками, от гърлото му се изтръгна уплашен стон. Ками само гледаше своята домакиня и призоваваше на помощ артистичните си умения, за да се справи с този странен и вълнуващ момент.

— Ками, нали? — попита Нора, усмихна се и изведнъж заприлича на по-земна, сякаш не бе една от най-търсените продуцентки през последните няколко години. Носеше семпла черна рокля, тъмноkestенявшата ѝ права коса падаше до брадичката. Повече делова, отколкото красива, тя изльчваше самоувереност и сила и Ками ѝ завидя за очевидния успех.

— Да.

— Пол ни разказа за вас. Беше доста настойчив.

— Аз... аз знам, че Ками е най-добрата. — Гласът на Пол бе неестествено висок.

— Той каза, че сте прекрасна актриса — добави любезно Нора.
Ками преглътна.

— Казал ви е, че съм доведената сестра на Тайлър Стовал.

Нора вдигна вежди, изненадана от прямотата ѝ.

— Това също — призна тя.

— Не знам какво да кажа — започна Ками с намерението да я изведи от заблуждение, ала Пол бързо се намеси:

— Това е чудесно! Просто чудесно! Като на филм. Тя може да го намери и да го върне.

— И това ще е истинската драма на следващата година — съгласи се Нора с известна ирония. В този момент Джеймс Конъли се раздели с една руса жена и дойде при тъмнокосата си съпруга. Със сребристата си вълниста коса и очилата с телени рамки приличаше повече на филмов критик, отколкото на преуспял продуцент. Той се представи на Ками и безуспешно се опита любезно да не обърне внимание на Пол. На Ками ѝ стана съвсем ясно, че Пол не е толкова близък със семейство Конъли, колкото се опитваше да я накара да повярва. Той им бе предложил идея — всъщност сделка — и те бяха достатъчно заинтересувани, за да му дадат зелена светлина.

Ками за секунда схвана всичко. Вече мислеше как да прескочи този любезен светски разговор с Джеймс и Нора и да им каже истината за своите чувства, когато към тях се втурна Сузана. Обикновено рошавата ѝ коса бе прибрана в стегнат кок, който, в съчетание с развязващата се пола и големите кръгли обици, ѝ придаваше малко цигански чар.

— Здравейте, здравейте! — Тя задъхано поздрави семейство Конъли и впи пръсти в рамото на Ками.

— Сценката се развива просто прекрасно — съобщи ѝ Ками полугласно и се усмихна. Липсата на отговор я смути и тя погледна в посоката, привлякла вниманието на Сузана. В другия край на преддверието съзря причината за объркването на приятелката си, и очите ѝ се разшириха.

— О, боже мой — отрони тя. Почувства се притисната до стената. Самюъл Стовал, в целия си блясък, стоеше, обвил ръка около Фелиция, последната му съпруга. Бъбреше за нещо и бе почти скрит от погледа на Ками от една ледена скулптура на Зевс.

Тя автоматично отстъпи назад. Бе преживяла тези години в същата професия, но всъщност никога пътищата им не се бяха пресичали. Това не беше трудно, защото той бе няколко нива над нея в йерархията. Бяха нужни „Скалисто дъно“, Списъкът на звездите и отношенията ѝ със самия Сам, за да ги сблъскат.

Но защо тогава тя бе тук? Защо искаха от нея да се заеме с издирването на Тай, след като имаха връзка със собствения му баща? Нямаше логика.

Каквато и да бе причината, имаше един неоспорим факт: тя не искаше да има нищо общо със Самюъл Стовал.

Сякаш доловил мислите й, в този момент Сам се огледа и очите му срециха нейните милисекунда, преди да е извърнала поглед. Тя с пресъхнало гърло се обърна, сякаш за да избяга, ала до нея бе Сузана и още я държеше.

— Сузана — изръмжа през зъби Ками.

— Знам. Става по-лошо — отвърна тя шепнешком.

— Какво искаш да кажеш?

— Той иска да говори с теб... за... за... — Засмя се малко истерично. — Да намериш Тай!

— Какво?!

— Очевидно години наред се е опитвал да се свърже с Тайлър и така и не е успял. Иска ти да опиташ.

— Не вярвам!

— Появрай — промълви Сузана и отново затаи дъх.

За ужас на Ками, Самюъл Стовал се освободи от ръката на жена си и се запъти към мястото, където Ками, Пол, Сузана и семейство Конъли бяха образуvalи малка групичка. В първия момент Ками бе потресена от начина, по който той вървеше, по походка толкова приличаше на сина си. Огромните му крачки го приближаваха и го караха да изглежда много голям и важен, дори без всичките дрънкулки, които се бяха превърнали в част от филмовия му успех.

И приличаше на Тай. По-възрастна, по-изтънчена версия с посребрени на слепоочията коси и очи със същия сив цвят като на Тай, но по-студени, много, много по-студени.

Срещата с него я изпълни с копнеж по Тай. Изникна отникъде — тази дълбока, коварна болка. Независимо колко години бяха минали, колко слънца бяха залезли и колко живота се бяха променили, Ками копнееше да бъде с Тай по чисто женски начин. Изглежда, не можеше да овладее този копнеж, а срещата със Сам изкара всички тези чувства на повърхността и я накара да го мрази още повече.

— Отдавна не сме се срещали — каза Сам и посегна да я прегърне. Тя замръзна. Не можеше да каже дали е забелязал, при нея

това бе чисто автоматично. — Разбрах, че си била избрана за ролята на Ванеса, така да се каже.

— Знам, че ме разглеждат за нея — отвърна тя, опитвайки се да прозвучи уклончиво.

— Повече е — намеси се нетърпеливо Пол. — Ками е първият избор на всички.

Самюъл погледна към него, сякаш бе някакъв гаден червей.

— А вие сте нейният агент?

— Аз съм нейният агент — подчerta Сузана и се пресегна да си вземе трета чаша шампанско от преминаващия край тях келнер. Ръката ѝ леко трепереше. Изглежда, никой не се чувстваше уверен.

— Аз съм нейният съпруг — уточни Пол и когато Ками неволно ахна възмутено, призна: — Нейният бивш съпруг. Но ние работим заедно.

— Хм... — Сам бе загубил интерес.

Ками от своя страна искаше само веднъж завинаги да се измъкне от тази ситуация. Ала Нора и Джеймс се бяха ентузиазирали от проекта и след като Сам бе проявил известен интерес, бяха прегърнали идеята с две ръце. Ками не можеше да се измъкне и, което си бе вярно, изгледите им за успех с този сценарий струваха колкото теглото му в злато. Разбира се, ако тя изобщо се явеше на пробни снимки, което не бе сигурна, че ще направи.

Нямаше ли?

Десет минути по-късно Ками измърмори някакво извинение и тръгна да търси дамската тоалетна. Откри отделна, към една от спалните, и намери така нужното ѝ усамотение.

Погледна отражението си в огледалото и едва не се разсмя истерично при вида на тревожните си очи. Прическата ѝ също беше в безпорядък. Естествено къдрavi, дългите ѝ до раменете коси тази вечер бяха особено непокорни и малките кръгли лампички, обграждащи огледалото, хвърляха огнени отблъсъци в тъмноkestенявите ѝ кичури. Чувстваше се толкова обезумяла, колкото изглеждаше. Искаше просто да си отиде у дома и да се наплаче.

„О, Тай, какво да правя? Толкова искам да те видя отново. Къде си? Щастлив ли си? Бих дала всичко, за да съживя миналото и да бъда отново с теб.

Страхувам се, че още те обичам. Страхувам се, че винаги ще те обичам.

Тай, какво, какво, какво да правя?!"

Тай прочете последните си думи и изсумтя с отвращение. Щракна върху иконата за излизане от програмата и на екрана на компютъра автоматично се изписа: „Искате ли да запазите промените в документа?“, на което той недвусмислено натисна бутона „Не“.

Стана от стола си и тръгна надолу по стълбите, за да погледне водата зад прозореца. Защо продължаваше да пише сценарии, след като знаеше, че никога няма дори да се опита да ги филмира?

Катарзис, помисли той. Тази вечер чувстваше предишния си живот много близко. Докато се взираше към блещукащите звезди в дълбокото кадифено небе, разбра, че смътната меланхолия е свързана с работата му върху сценария.

Странни чувства го бяха обзели. Мисли, които не се бяха въртели в главата му през последните десет години. Мъчейки се да определи душевното си състояние, накрая се спря върху една дума: копнеж. Бе обхванат от копнеж за нещо, което не можеше да назове.

Изненадано изсумтя отново, отвратен от глупостта си. С мъка се отърси от това чувство и се повлече обратно нагоре по стълбите към своя компютър и към работата, която изпълваше свободните му часове.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— … Напълно съм се побъркала. Нищо няма да излезе. Наречи го отчаяние, обаче знам, че ме чакат големи неприятности. — Ками се поколеба и погледна как магистралата пред нея изчезва под гумите на колата ѝ. Държеше клетъчния телефон в дясната си ръка. Не бе очаквала да намери Сузана в кабинета ѝ в събота. И въпреки това чувстваше потребност да изкаже чувствата си пред телефонния секретар на своята агентка. — Не знам какво ще ѝ кажа, когато и ако я видя. Ако случайно се появиш скоро и откриеш, че преливаш от съвети, обади се на моя мобифон. Аз ще попътувам още известно време. Нанет не живее зад отсрецния ъгъл.

Ками затвори и се понамръщи на задачата, която си бе поставила. Самюъл Стовал може и да не знаеше къде е синът му, ала Нанет със сигурност знаеше. В края на краищата, тя бе истинската майка на Тайлър и Ками вярваше, че отношенията ѝ със сина ѝ се бяха запазили непокътнати. Поне не бе чула слухове, които да твърдят обратното.

Потънала в мисли, тя подскочи стреснато, когато клетъчният телефон иззвъня до нея.

— Сузана? — попита тя в слушалката, преди да е чула кой я търси.

— Позна, сладурче. Как си?

Ками се поуспокори от неочекваната нежност в гласа на приятелката си. Няколко дни след приема у Конъли тя бе успяла да сподели с нея здравословните си проблеми. Типично в свой стил, Сузана бе протегнала ръце в мечешка прегръдка и при тази проява на приятелско съчувствие Ками едва се бе преборила с внезапните парещи сълзи.

— Може и да си имаш бебе, нали знаеш — успокояваше я Сузана. — Не се тревожи.

Ками бързо бе сменила темата. Не можеше да говори за това, както не можеше да говори и за отношенията си с Тайлър. А сега попита своята агентка и приятелка:

— Мислиш ли, че това е добра идея? Чувствам се малко като марионетка, сякаш съм оставила някой друг да дърпа конците.

— Някой като Самюъл Стовал?

— И Пол — съгласи се Ками.

— Направи го заради себе си, Ками. Ти го заслужаваш.
Ками събрчи нос.

— За добро или за зло, вече съм тръгнала. Предполагам, че в момента нямам какво да правя, освен да чакам и да видя какво ще каже Нанет...

Кремавата изкаляна лимузина се движеше безшумно зад синьото беемве. Мъжът зад кормилото разчиташе, че клиентката му е потънала в мислите си и не го забелязва. Във всеки случай, бе прекалено заета да говори по мобифона — съществено продължение на ръката в този проклет град. Затова бе повече от сигурно, че няма да погледне в огледалото си за обратно виждане. Почти никой не го правеше.

А и кой изобщо би го забелязал? През многото си години като детектив бе разbral, че хората гледаха през него, дори ако им се усмихваше и се опитваше да привлече погледа им, което рядко правеше. Това бе проклятие и благословия и сега, докато Орън Уесън следеше някоя си... — той бързо прегледа смачканите листове на седалката до него — Камила Пендълтън Мерил, той реши, че не му пушка особено, стига да му плащат добре.

А му плащаха наистина добре. В това отношение клиентът му нямаше никакви проблеми. И все пак, струваше му се, че това е много заобиколен начин да получи информацията, която искаше, особено след като Орън вече му я бе дал. Но пък отдавна бе установил, че хората са глупави. Феноменално глупави.

Е, малкият взлом, който бе помолен да уреди, бе по-сериозна работа и имаше повече смисъл. Орън бе свършил всичко по своя обичаен, внимателен, незабележим начин и бе съbral всичко необходимо, преди да отлети като вятър. Когато нещастният ограбен собственик се върнеше в къщата си, щеше да намери купища разпилени хартии, които можеха да го заблудят относно това, което е било търсено — поне за малко. Дори и най-големият глупак след доста

време можеше и да разбере истината. И това Орън знаеше от личен опит.

Ала клиентът бе платил добре и за този малък взлом. О, да. После идиотът бе поискал Орън да следи тази... — той още веднъж провери името, за да го запомни добре — Камила, преди да използва получената информация.

Той подигравателно поклати глава и видя как обектът му затвори клетъчния телефон и започна да кара по-съсредоточено. Като провери движението от двете страни — Лос Анджелис можеше да е такова блато от глупави шофьори — той натисна леко педала на газта и се намести зад нея.

Днес тя пътуваше на юг, значи, изглежда, не се бе запътила по актьорските си работи. Той щеше да виси на паркинга достатъчно дълго, за да научи какви са навиците ѝ и макар една вечер да го бе погледнала, бе съвсем сигурен, че няма и представа, че я следят. Откъде можеше да ѝ дойде наум? Той всъщност не можеше да разбере за какво толкова трябва да се влачи след нея.

И все пак това му бе работата, а той бе изключително добър в нея. Това бе самата истина.

Внимателно пусна две коли да се пъхнат между неговата лимузина и беемвето. Усмихна се леко — нямаше да изпусне Камила, освен ако проклетият разлом Сан Андреас не се отвореше и не ги погълнеше всички тях и по-голямата част от града в своите вулканични дълбини, преди да ги изплюе в красивия син Тихи океан.

Толкова бе добър.

Кариерата на Нанет Стовал като холивудска сценаристка бе прекъсната след брака ѝ със Самюъл Стовал, но Ками май си спомняше за някои нейни по-малки успехи след това. И все пак някъде по това време тя бе захвърлила всичко заради сигурността и спокойствието. Сега живееше в прашно ранчо в окръг Ориндж, сгущено в полите на Сиера Невада и както сина си, практически се бе отказала от всичко, свързано с блескавия живот, който някога бе водила. За щастие адресът на Нанет не бе тайна. Нейното оттегляне не бе забулено в мистерия както това на Тай. Тя просто се бе уморила от

цялата тази лудница и бе намерила начин да се чувства щастлива, без славата да седи пред прага й като нежелан гост.

Докато караше по извиващия се черен път към портата на Нанет, Ками преглътна наново надигналата се тревога. Тя бе харесвала майката на Тай, а и на Нанет, изглежда, нейната компания й бе приятна. Вероятно щеше да се радва да се види отново с момичето, към което се бе отнасяла почти като към дъщеря.

Ала това не означаваше, че ще й хареса как Ками се рови в живота на сина й.

Изпод гумите на Ками се вдигаше прах и превръщаше синьото й беемве в мръсносиво. От двете страни на пътя като стражи се издигаха пелин и кафяви полски треви и посрещаха първи всички гости. Когато слезе от колата си, Ками се протегна, чудейки се дали не е тръгнала за зелен хайвер.

Някъде иззад къщата залая куче и скоро още два кучешки гласа се присъединиха към него. Симфонията изпълваше въздуха. Пристигането на Ками бе възвестено със страст.

Страхотно, помисли тя. Надяваше се Нанет да е в настроение за компания.

Едва бе изкачила стъпалата на верандата, входната врата се отвори и тънка като тръстика жена със сребриста плитка, преметната през рамо, я изгледа намръщено, сякаш бе някакво гадно насекомо. Острият й поглед, също като на сина й, се вгледа в лицето на Ками.

— Не ме интересуват никакви покупки — заяви тя вместо приветствие. — А ако ще ме занимавате с някаква религия, имам си своя, много ви благодаря.

— Здравей, Нанет — поздрави я усмихнато Ками.

Майката на Тай бе жена с характер. Тя никога не би оставила лаенето на Сам Стовал да я стресне. Умееше да отстоява достойнството си. Ками не бе очаквала да изпита такова удоволствие, че я вижда отново. На времето тя бе колоритна личност, сега се бе превърнала в символ.

— Познавам ли ви? — попита Нанет и се намръщи още повече.

— Аз съм Ками. Аз... аз бях доведена сестра на Тай, когато майка ми беше женена за Самюъл. Беше преди доста години.

— Ками, разбира се! — засмя се радостно Нанет и разтвори ръце. — Няма да кажа „Леле, колко си пораснала“, защото това е

очевидно. Моето момиче, толкова се радвам, че те виждам отново.
Винаги съм те харесвала.

Сърдечността ѝ трогна Ками. Тя отвърна на прегръдката и се прокашля, почти задавена от емоции. Трудно ѝ бе да отговори.

— Е, какво правиш тук? — попита я Нанет, след като я въведе в хола.

— Просто... да се видим — заекна тя и прикри смущението си с възхитено ахване от битовия интериор на къщата.

— Харесва ли ти? — попита Нанет гордо и скръсти ръце пред гърдите си.

— Много — отговори искрено Ками.

— Фермерски стил. Не можех да се сдържа.

Нанет бе изпипала всички подробности, от вълнените одеяла, изпъстрени с каубойски шапки и ласа, закачени на едната стена, до ниската масичка за кафе от железопътен вагон и массивната сива каменна камина, толкова голяма, че човек можеше да стои вътре изправен.

Самата Нанет носеше дънки, каубойски ботуши и сива вълнена риза с три копчета на врата, всичките разкопчани. Излъчваше някаква неподправена чувственост, примесена с уют.

„Обичам те“ — помисли развлнувано Ками. — „Ти си единственото семейство, което имам...“

Миг по-късно се отърси от тази фантазия. Двете с Нанет бяха практически непознати.

— Е, какво става? — попита Нанет, като я настани в ъгъла на кушетката. Възглавниците също бяха от кафява басма с местни мотиви, изпъстрените червено, охра и светлокрафяво. — Виждала ли си Тай?

Ками зяпна от изненада. Да не би тази жена да можеше да чете мисли?

— Тай! Ами не, него толкова отдавна го няма.

— О, да, знам. — Нанет махна с ръка към нея. — Но си мислех, че ти вероятно си го виждала.

— Защо така мислиш?

— Защото той толкова държеше на теб. Предполагах, че досега трябва да сте се срещали поне веднъж.

— Държал на мен? — повтори Ками. Имаше чувството, че разговорът бързо се изплъзва от контрола ѝ. — Аз... ние... никога не

сме били толкова близки. Не съм го виждала от преди да замине.

Нанет наклони глава и Ками си помисли, че ѝ прилича на птица. Пълна с енергия и бързина, Нанет изглеждаше извън времето и преливаща от жизненост. Невъзможно бе да си я представи както със Самюъл Стовал, така и като сценаристка. Естественото ѝ място бе тук, в това ранчо.

Може би естественото място на Тай също бе там, където бе сега, помисли тя с внезапно прозрение.

— Но ти знаеш къде е Тай, нали? — погледна я Нанет.

— Не. — Ками бе откровена. — Всъщност затова съм тук. Бих искала да... да се срещна отново с него. Но ми се струва, че ти може да знаеш къде е той.

— Разбира се.

Ками вдигна изненадано вежди.

— Можеш ли... да ми кажеш?

Нанет се замисли.

— Ами, не съм сигурна, че би трябало да ти го кажа — отвърна след малко. — Ако досега не знаеш, сигурно има някаква причина. Съжалявам, но съм обещала на Тайлър да пазя тайна, нали разбираш.

— Разбирам — промълви разочаровано Ками.

— Макар че съм сигурна, че той не би имал нищо против ти да знаеш. Обаче трябва първо да го попитам. И във всички случаи не трябва да позволяваме на Самюъл да разбере.

Държеше се, сякаш Ками бе посветена в някаква тайна информация. Ками предпазливо се обади:

— Тай не иска баща му да знае къде е той?

— Господи, не! — Засмя се Нанет и поклати глава. — Ти май наистина не знаеш нищо, а? Много съм изненадана. Имам предвид, той толкова те обичаше.

— Кой? Тай?! — Едва не се разсмя на глас от този абсурд.

— Ами, разбира се, миличка. Сигурна съм, че си го знаела.

Ками поклати неразбиращо глава. Щеше да започне да спори, ала разумът ѝ се върна.

— Е, ние по едно време бяхме нещо като брат и сестра. Разбирам какво имаш предвид. — Разчиташе в думите на Нанет повече, отколкото би трявало. „И всичко това, защото ти се иска да е вярно!“, сгълча се тя.

Нанет се усмихна загадъчно.

— Беше малко повече от това, нали? Тогава често ви посещавах, помниш ли? Самюъл искаше аз просто да си отида и никога да не се връщам, но Тай беше и е мой син. Аз го обичам — добави простишко. — И помня нещата.

Ками не знаеше как да ѝ обясни, че точно този неин спомен е погрешен, затова каза:

— Аз дори не съм говорила с Тай от преди да замине. Той защо не иска баща му да знае къде е?

— О, защото Самюъл ще го раздрънка на цял свят, ако му е удобно. Той изобщо пет пари не дава за Тай, а и за който и да е друг, освен за себе си. Това звучи ли ти злобно? — Сви нехайно рамене. — Просто е чистата истина. Тай за съжаление го разбра малко късно. Той се скара със Самюъл точно преди да напусне града.

— Знаеш ли за какво? — не се сдържа Ками.

— Никога не ми е казвал. Обаче много държи Самюъл да не знае къде е отишъл.

— Разбирам... — измърмори Ками, макар всъщност да не разбираше. Винаги бе мислила, че някакво голямо нещастие е прогонило Тайлър. Единствената ѝ нощ с него се бе запечатала в паметта ѝ и помнеше, че той бе изпълнен с някаква тайна скръб. Поне така ѝ се бе сторило, въпреки че през онази нощ бе претрупана от усещания и едва ли можеше да вярва, че правилно е разбрала какво става. За нея цялата нощ и любовното им единение бяха чиста радост, кулминация на всичките ѝ желания и потребности. Бе правила любов с него с цялото си същество. До този момент не знаеше колко много го обича. Но, честно казано, с Тайлър не бе същото. Той едва ли е разбирал с кого е и вероятно на следващата сутрин нищо не си е спомнял. Въпреки това в любовното му имаше някакво отчаяние, сякаш се давеше в мъка и се бе вкопчил в нея — в която и да е жена, която би била готова да го приеме — като в последна спасителна сламка.

Едва ли е бил влюбен в нея, както искаше да ѝ внуши майка му. Тя за него не означаваше нищо. Знаеше го в сърцето си, макар да я болеше да си го признае.

— Не мога да изльжа доверието му — продължаваше Нанет. — Може да имам неприятности само като призная, че знам къде е. Тези магарета от вестниците няма да ме оставят на мира. Откак Тайлър

изчезна, те не спираха да прииждат. Накрая ги посрещнах на портата с пушката и с кучетата си.

— Шегуваш се. — Ками едва не се разсмя, като си представи как Нанет не пуска журналистите като в сцена от филм за Дивия запад.

Тя изсумтя с отвращение.

— Хукнаха, колкото им държаха краката. Жалки плъхове. После ми се обади самият шериф. Изглежда, се бяха оплакали от действията ми. Е, аз му казах, че ако продължават да ме тормозят, ще взема нещата в свои ръце и, по дяволите, последствията.

— А шерифът какво каза?

Очите на Нанет светнаха весело.

— Предложи ми следващия път; когато тези порове се появят пак, да повикам него. Той е законът, а аз нали не искам да си имам неприятности със закона? Аз му отговорих: „Франки, скъпи мой, хич не ми пука“. Обаче следващия път, когато се появиха, аз все пак го извиках — дойде и ги разгони. Беше много официално, обаче помогна. Оттогава ме оставиха на мира. — Тя се засмя. — Защо си решила да търсиш Тайлър сега?

— Няма специална причина — изльга Ками. — Просто искам пак да го видя. Радвам се, че поне ти знаеш, че е жив и здрав.

— Не казвай на баща му, че знам къде е.

— Аз не разговарям със Сам Стовал.

— Браво, ти си умно момиче — усмихна се Нанет. — Не съм си и помислила, че ще споделиш някоя тайна с него. Искаш ли лимонада? Сама я правя.

— С удоволствие.

— Стой тук, веднага се връщам.

Изчезна към задната част на къщата, където сигурно бе кухнята. Ками въздъхна дълбоко. Досега не бе усетила, че не смее да диша. Нанет определено ѝ бе дала доста материал за размишления и макар да знаеше, че майката на Тайлър няма просто да ѝ съобщи адреса му, надяваше се да спечели доверието ѝ и може би да измъкне от нея информацията.

„Ти си ужасна — каза си тя. — Обичаш и Нанет, и Тайлър. Какво правиш?“

Наистина не можеше да отговори. Като се разрови в душата си, стигна до обяснение, в което не ѝ се искаше да повярва. Истината бе,

че тя искаше да срещне отново Тай, защото искаше да изживее чувствата си. Можеше да забрави за сценария, макар той да бе създаден за него. Да забрави, че Продуцентска къща „Лятно слънчестоене“ искаха точно него. Да забрави, че самият Самюъл Стовал искаше да възстанови отношенията си с него.

Тя го искаше за себе си.

„Ти си една глупачка, Ками Мерил.“

— Заповядай — каза Нанет и остави на масичката табла с две заскрежени чаши лимонада.

Ками с неудобство разглеждаше мотивите си. Тя искаше отново да види Тай, но наистина ли имаше намерение да използва като извинение „Скалисто дъно“? Той нямаше да й благодари за това, въпреки че ролята бе идеална за него. По-вероятно бе да я хване за ухoto и да я изхвърли, когато и ако се появеше на прага му. Ала не бе ли това по-добре, отколкото да издаде истината? Че още го обича и че има нужда да го види отново.

Господи, всичко бе толкова объркано. И въпреки това сега можеше да признае, че е заинтригувана отвъд всяка логика. Нямаше връщане назад. Тя искаше да види Тайлър. Искаше да достави този празник за очите си, да говори с него и да бъде отново с него — пък дори и само като добра приятелка.

Чувствайки се малко като Юда, Ками отпиваше от лимонадата на Нанет и се чудеше по какъв начин може да измъкне от нея местоположението му. Никога нямаше да даде информацията на баща му, Нанет можеше да е сигурна в това. Ками я искаше само за себе си.

— Сега изглеждаш много далеч от образа на сценарист — отбеляза тя. — Кога напусна професията?

— О, преди години. Всичко започна някак си да избледнява, ако разбиращ какво искам да кажа. Винаги съм се надявала, че Тай ще тръгне по моите стъпки, толкова добре борави с думите. Но ми се струва, че се е метнал на Сам, макар да мисля, че беше много по-добър артист, отколкото баща му някога е можел и да си помисли. — Нанет се усмихна. — Може би съм предубедена... Не бих сменила живота си сега за това, което беше тогава — продължи тя. — Прекрасно е да се живее в ранчо. Понякога се чудя защо ми е отнело толкова дълго време да го разбера. — Намръщи се. — Не бях ли чуvalа, че работиш в телевизията?

— Три сезона бях в една нощна драма, „Улица Вишнева“. Знаеш ли я?

Нанет поклати глава в знак на отрицание.

— Като цяло е една прехвалена сапунена опера, обаче беше наистина страхотно.

— Искаш да кажеш, че е приключило? — попита Нанет.

— Да. Бившият ми съпруг така нареди, макар че дните на моята героиня и без това бяха преbroени. — Ками се впусна в обяснения за изпитанията и неприятностите си с Пол. — Може би е за добро — завърши тя, мислейки колко е смешно, че повтаря думите на Пол.

— Е, и какви са сега плановете ти?

Ками се поколеба.

— Сигурно ще трябва да измъдря нещо.

Нанет се вгледа замислено покрай нея през прозореца в сухия априлски ден навън.

— Това се случи и с Тайлър. Той беше на кръстопът и трябваше да направи избор.

— На кръстопът ли? — попита Ками нерешително.

— Беше се изправил пред някои грозни истини в своя живот. Една жена, на която вярваше, заведе срещу него дело за бащинство. Това беше лъжа и докато той се опитваше да го докаже, тя се самоуби.

— Самоуби се!

— Имало е и още нещо. Тайлър не искаше да говори за това и аз така и не разбрах всички подробности, но по някакъв начин Самюъл се намесил и... — Тя разпери ръце. — Както и да е, беше пълна каша.

За пръв път Ками разбра отдавнашната скръб на Тайлър. Нищо чудно.

— Обичаше ли я? Жената — не се сдържа тя, макар че сърцето я болеше дори да изрече съмненията си.

Погледът на Нанет се смекчи.

— Не ти ли казах току-що, че той обичаше теб?

— Да, но това не е истина.

— Истина е.

— Казвал ли ти го е някога? Казвал ли е „Аз обичам Ками“?

— Е, не с толкова много думи, но винаги съм го знаела.

Ками не отговори. Подозираше, че колкото и да се прави на корава, в душата си Нанет е романтичка.

— И ти го обичаш — обобщи проблема Нанет.

Тя удряше по опънатите като струни нерви, които дори Ками не можеше да докосне.

— Майка ми обичаше Самюъл Стовал, въпреки че той се отнасяше към нея като към предмет. Мисля, че ни бъркаш.

— Съжалявам за майка ти. Тя беше прекрасен човек.

— Наистина — съгласи се Ками и гърлото ѝ отново се сви.

— Не мога да ти дам адреса на Тайлър, преди да съм говорила с него.

— Знам.

— Не съм сигурна какво ще каже той. Дали ще се съгласи, нали разбиращ?

— Да.

— Обаче искаш да го видиш.

Ками предпазливо пое въздух. Пулсът ѝ пърхаше бързо при мисълта, че е по-близо до целта си, отколкото някога се бе надявала.

— Да. Да, искам.

— А ако той каже не? — попита Нанет тихо.

Изведнъж Ками видя пред себе си зейнала пропаст, вълча яма, ужасен капан. Тайлър никога не биваше да научи, че тя иска да го види! Това би му дало прекалено голяма власт. Ако наистина искаше да го види, трябваше да го изненада. Не можеше да остави майка му да опитва почвата, ако имаше някаква вероятност Тайлър да каже не.

А той щеше да каже не, тя бе сигурна. Нетърпеливо хвана ръката на Нанет.

— Не му казвай, че съм идвали. Няма да понеса, ако... ако... нещата се влошат още повече, нали разбиращ какво имам предвид? — молеше се тя. — Остави го да запази своето усамотение. Не знам какво ми щукна.

— Той може и да каже да — възрази Нанет, ала в гласа ѝ я нямаше онази убедителност, която Ками имаше нужда да чуе.

Тя стисна чантата си и скочи на крака.

— Моля те, недей! Трябва да помисля. Много би ми се искало да поговоря с него, но не, не... — Тя поклати глава. — Просто... не, нали?

Нанет се усмихна с разбиране и едва не разби самообладанието на Ками, но поне престана да се опитва да я разубеди.

— Седни за минутка — каза тя и докато Ками приседна неспокойно на ръба на дивана, отклони разговора от трудния въпрос за сина си и започна да разказва колко ѝ е приятно да живее в ранчото със своите коне, кучета и малко стадо добитък, докато моментът отмина. Ками произнесе безмълвна благодарствена молитва за нейното разбиране и когато я прегърна за движдане с обещанието да се обажда, изпрати една молитва и към Тайлър:

„Надявам се, че тези последни години са били добри за теб! Надявам се, че за разлика от мен, ти си намерил покой и щастие през времето, когато бяхме разделени. И където и да си, надявам се, че си спомняш с добро за мен. Колкото и глупаво да звуци, аз не мога да престана да те обичам и не се надявам да ми мине. Ако те намеря, ще те намеря сама, защото просто така трябва. Обичам те, Тайлър, и някой ден ще събера смелост да ти го кажа.“

Докато пътуваше обратно към своя дом в Лос Анджелис, тя забеляза в огледалото си за обратно виждане кремава лимузина. Нагласи огледалото и без особен интерес се зачуди дали шофьорът на колата може да отива в същата част на града като нея. Подсъзнателно бе забелязала, че доста отдавна кара зад нея.

Малко по-късно шевролетът зави в следващата отбивка, изчезна от погледа ѝ и тя забрави за него. Уморена, ала по-спокойна и съсредоточена, отколкото бе от седмици, Ками се върна в апартамента си да прави планове за следващите си ходове. Имаше и други роднини на Тайлър, които можеха да знаят къде е той. А може би някой от актьорите, с които бе играл в последния си филм „Бягство от рая“, бе посветен в тази тайна.

Някъде, по някакъв начин, някой ден... Ками бе сигурна, че ще успее.

Тайлър, застанал на сред главната улица на Бейрок, Британска Колумбия, потърка наболата си брада и примижа през облака дим от цигарата на по-възрастния мъж срещу него. Долнопробният тютюн щипеше очите му и сякаш се носеше право към него, довядан от блуждаещия бриз.

— Хубава земя имаш там — каза му мъжът и посочи най-общо на изток, където бяха разположени някои от парцелите на Тайлър. —

Колко ѝ искаш?

„Прекалено много“, едва не му отговори Тайлър, ала бе сигурен, че ако каже това на възрастния фермер, шапката му ще хвръкне. Парцелът бе до водата, много ценен и по-подходящ за туристическа индустрия, отколкото за каквото и да е, което би могло да се отглежда върху него. Никак не му се искаше да го продава, ала бе време да заминава. И без това вече твърде дълго се бе задържал тук.

— Провери при моята брокерка — каза той, опитвайки се елегантно да се измъкне. — Тя знае цифрите.

— Трябва да имаш някаква представа. — Фермерът хвърли цигарата си на тротоара и я стъпка.

— Може да не ти хареса това, което ще ти кажа — призна Тайлър. През годините, прекарани в този град, се бе научил да говори истината — качество, което никога не бе ценял особено, докато живееше в Холивуд, ала което сега изискваше и от себе си, и от другите.

Той погледна надолу по улицата, към все още фермерската част на градчето, която с неумолимото течение на времето щеше да стане повече туристически комплекс от селски тип, в какъвто определено се превръщаше Бейрок. Когато отначало пристигна, купи десет акра земя. Къщата и другите парцели дойдоха по-късно, когато реши, че ще се установи тук.

Отначало се страхуваше да се появява в Бейрок — лицето му бе прекалено добре познато не само в Щатите, но и в Канада, а и в голяма част от останалия свят. Затова заживя в старата фермерска къща в далечния край на своето имение и години наред се бори с несигурното електричество и лошото уплътнение, преди да се осмели да купи къщата в самия край на града. Разбира се, Бейрок не бе точно оживена столица. Градът бе кацнал в най-южния ъгъл на Британска Колумбия и изгледът към щата Вашингтон от другата страна на залива сам по себе си бе чудо: малки курорти, магазинчета и ресторани, играещи светлини и много небе. Бе се озовал тук случайно, след като отвратен бе избягал от Лос Анджелис. Не искаше повече слава. Не искаше вечно съгласните хора с протегнатите им ръце и хленчещите им молби. Не искаше нищо.

Разбира се, имаше и други причини да замине. Причини, за които все още не искаше да мисли. Замина най-вече, за да спаси

душата си. Бе прекалено млад за такава известност и макар тогава да вярваше, че е упорит и способен, сега, като погледнеше в миналото, разбираше, че е бил наивен и неуверен, и чисто и просто е извадил късмет. А това, че е имал прочут баща, не му е помагало да бъде по-зрял.

Не че самият Самюъл бе никакъв пример за зрелост, напомни си ядосано Тай. Ала изхвърли тези спомени от съзнанието си. Бе се научил също да живее тук и сега и да забравя миналото.

Е, през повечето време, помисли той, сещайки се с гримаса за странния сън онази нощ. Но сега беше добре. Бе се върнал в пътя.

И много хубаво, че се бе разделил завинаги със Самюъл. Милото татенце бе в основата на болката на Тайлър и едва сега, след десет години изгнание, можеше изобщо да помисли за него като за „баща“, без да добави обичайното „мръсник“.

— Колко? — настоя фермерът и брадичката му щръкна напред.

— Петстотин хиляди.

— Ами... леле Боже: Абе ти за глупак ли ме имаш? — заекна невярващо мъжът.

Тайлър кимна любезнно.

— Знам, че изглежда множко. Говори с моята брокерка — предложи той отново.

— На куково лято, синко! — Той си тръгна в облак дим и леко развеселеният Тайлър го изпрати с поглед.

Този човек го бе заговорил, още щом излезе от къщата си. Тайлър се опитваше да го избегне, дълбоко в себе си още се страхуваше, че всеки срещнат е ловец на знаменитости или ще му иска автограф. Но се оказа, че това е само потенциален купувач. Някой, който го познаваше по лице само заради земята, която притежаваше. В това имаше известна ирония, помисли Тайлър. Но пък този старец наистина приличаше на човек, за когото телевизията е поредната нова измишльотина.

Докато се отдалечаваше, клатейки глава и мърморейки, фермерът му хвърли през рамо последен съкрушителен поглед, сякаш току-що бе срещнал най-големия глупак на планетата. Може и така да беше, помисли Тайлър с въздишка. Съмняваше се дали някой в този край би купил земята му на такава цена.

„А може би точно затова си я вдигнал толкова. Просто не искаш да си заминеш.“

Тайлър изсумтя, възмутен от себе си, и се помъкна обратно към двустайната къща. Подовете и стените ѝ бяха изцяло дървени, таванът бе от дебели борови греди, а по земята имаше килими с битови мотиви. Къщата бе проста и уютна и гледаше към леко развълнуваните води и полюляващите се трепетлики. Таванско помещение бе неговият кабинет. Бюрото за компютъра, изработено по поръчка, бе разположено под кръглия прозорец с изглед към залива. Понякога той просто седеше и гледаше през тази голяма амбразура към ъгълчето на Съединените щати. Тогава се чувстваше объркан. Това беше болка, която все още го връхлиташе неочеквано в най-странини моменти. Самотата се прокрадва към човека без предупреждение и в такива моменти той посягаше към най-близката бутилка уиски и изгаряше с нея нещастната си душа.

Ала такива моменти се случваха рядко и с всяка година се разреждаха във времето. Не му липсваше целият този панаир, обкръжаващ актьорската му кариера, макар самата игра да му липсваше. Бе естествено добър, дори той можеше да признае тази парадоксална истина. Жалко, че не бе успял да бъде само актьор. Идол, герой, „хубавец“ от първите страници на списанията. Боже мили. Само като си го помислеше, и му се повдигаше. Един ден наистина бе видял лицето си да се усмихва от някакво младежко списание с надпис: „Тринадесетте съвета на Тайлър Столов как да се целуваме страховтно“.

За какво, по дяволите, му е било всичко това, чудеше се той, когато се възстанови от парещото унижение. Бе се обадил на своя рекламен агент и бе настоял да разбере откъде списанието е получило неговата снимка и разрешение да пусне статията. Снимката, разбира се, се оказа дело на папараци, а статията била написана от някой от редакторите в списанието по повод на многобройните му сцени с целувки във филмите.

Цялата история го бе нервирала. А когато довърши последния си филм, пророчески наречен „Бягство от рая“, му сервираха онова дело от Гейл и това бе последният удар. Е, поне той си мислеше, че е последният. Трагедията бе в това, че вярваше, че смъртта ѝ е можела да бъде избегната...

Ала въпросът, както се оказа, изобщо не е бил този. И въпреки това, без да поглежда назад, той събра най-необходимото в един сак и изчезна.

Отначало никой не забеляза. Защо ли биха забелязали? Нямаше никой, който да го чака, и едва след три седмици пълно мълчание от негова страна мениджърът, посредникът и рекламият му агент бяха разбили апартамента му, за да видят дали е още жив. Новината гръмна, докато бе на летището в Чикаго. Дотогава си беше боядисал косата в сиво и си бе пуснал мустаци, също посивели, и както бе екипиран със слънчеви очила и малка гърбица, никой не му обърна внимание. Купи от хлаге на улицата кола за триста долара — вероятно току-що открадната — и се отправи към Канада, като по пътя спря в Бейрок. През онези дни единственият човек, с когото поддържаше връзка, бе неговият борсов агент, личен приятел от гимназията, който разбираше нуждата на Тайлър от усамотение и изпълняваше клетвата им за вярност от детинство. Брус движеше всичките му инвестиции и благодарение на някои мъдри маневри и на щастливи шанс бе успял да осигури на своя клиент отшелник доста добър приход, така че на Тайлър, който бе направил куп пари, преди да изчезне, никога през живота нямаше да му се наложи да работи, ако сам не поисква. Разбира се, Брус работеше в компания, един от клиентите на която бе Самюъл Тайлър Стовал (истинското му име) и от време на време на някой нов и прекалено старателен служител му идваше наум да задава въпроси. Но единственият адрес в кабинета на Брус бе адресът на самия Брус. Без него не можеше да има връзка с Тайлър и Брус, тъй като не бе женен, не се страхуваше, че някой друг от семейството му може да издаде неговия приятел. Брус се забавляваше с всички машинации, които правеше, за да запази в тайна местоположението на Тайлър. Често той идваше в Бейрок и двамата прекарваха почивните дни в плуване, пиеене, риболов и приказки.

Тези дни бяха тежки за Тайлър. След тях самотата и копнежът му се надигаха като звяр, опитващ се да връхлети върху него. Той искаше нормален живот. Искаше жена. И макар да не искаше деца — безсърдечният egoизъм и алчността на Гейл го бяха излекували от това — мисълта за жена, която би обичал и би й вярвал, бе невъзможна мечта, която лелееше в най-дълбоките кътчета на сърцето си. Разбира се, това никога нямаше да се случи. Никоя жена, която знаеше

истинската му самоличност, не гледаше на него като на човека Тайлър Стовал. Той бе ТАЙЛЪР СТОВАЛ, АКТЬОРЪТ — сега и завинаги. И макар в Бейрок да бе имал някоя и друга връзка, последната от които Миси Грант, никога не бе могъл да каже на своите „приятелки“, че не просто прилича на Тайлър Стовал, и това го разстройваше още повече. Фалшивата му самоличност бе на Джери Мърсър, името на героя, когото бе изиграл в първия си филм, известен само на най-запалените му почитатели. Никой в Бейрок не бе направил връзката.

Наистина, от време на време Тайлър се обаждаше на майка си. Нанет бе гласът на разума. Тя не разбираше антипатията му към Самюъл, но въпреки това бе доволна от нея, защото я споделяше.

Като се сети за баща си, Тайлър изпадна в депресия, затова влезе вътре при компютъра и полуразпечатания сценарий. Историята се бе оказала почти автобиографичен разказ за едно дете, чийто прочут, преуспял и малко тираничен баща — филмова легенда, влияеща върху живота му повече чрез своите любовни авантюри и многобройни женитби, отколкото с актьорското си майсторство. В това нямаше нищо изненадващо. Тай не го бе планирал така, но всеки път, когато го препрочиташе, трябваше да признае, че в сценария прозират истина и болка. Не мислеше никога да го продава — сюжетът бе твърде личен. Да, бе добър. Знаеше, че ако никога го предложи на пазара, веднага ще го грабнат, защото, можеше да си го признае, като сценарист бе първокласен. Като се добави и прототипът на историята — искрено ваш — сценарият бе направо златен.

Ала той никога не можеше да го продаде. Никога. Това бе още един от парадоксите на живота, които сякаш откриваше всеки път, когато се оглеждаше.

Изведнъж му се прииска да поговори с майка си. Веднага. Посегна към телефона и за негова изненада той иззвъня в ръката му.

— Ало?

— Провери си електронната поща — произнесе един неясен мъжки глас и връзката прекъсна.

Брус. Обаждаше се от колата си. Тай се усмихна. Приятелят му наистина много се бе вживял във всички тези шпионски истории.

Без да звъни на Нанет, седна на компютъра, включи интернета и зачака да се свърже. Мислите му блуждаеха. Брус рядко му звънеше, понеже не вярваше на никого. Тай мислеше, че той преувеличава. За

бога, десет години минаха и още никой не бе открил къде е. Наистина, винаги имаше такава възможност и самият той чувстваше, че трябва да се мести, но му се струваше малко вероятно да има някаква сериозна опасност. Ако някой го откриеше, това според него щеше да е просто лош късмет — например някой турист да се блъсне в него в Бейрок и да се раздрънка пред света — но за щастие досега такова нещо не се бе случвало и с всеки изминал ден бе все по-малко вероятно.

И все пак...

На екрана се появи съобщението от Брус:

„Лоши новини. Някой е влязъл с взлом в моята къща. Нищо не е взето, но навсякъде са разпилени хартии. Твойт адрес беше там. Всеки може да си го е преписал. Беше под твоето име без частта на Самюъл. Съжалахам.“

Тайлър се взираше в думите и се опитваше да ги проглътне. Случайно попадение. Едва ли. Всякаква нормална кореспонденция би стигнала до него под името Тайлър Стовал, защото още преди години бе престанал да споменава първото си име. От съображения за сигурност Брус пазеше повечето от финансовите документи на Тай под името Самюъл Т. Стовал, така че дори най-любопитните очи естествено биха решили, че това е бащата на Тайлър. Но вкъщи беше записал адреса под името Тайлър Стовал.

Щеше ли някой начинаещ крадец да обърне внимание? Едва ли.

И все пак...

Тай изпрати отговора със скоростта, с която пръстите му се движеха по клавиатурата:

„Май е време да се местя. Не ми изпращай нищо повече. Когато се установя, ще ти съобщя. Може да мине известно време.“

С чувство за нереалност отново подръпна брадата си. Искаше му се да се обръсне, ала сега не бе моментът. Чувстваше се безкрайно уморен и се стовари на кушетката, а мислите му продължиха да летят със скоростта на светлината.

Какво ти пука, запита се той. Защо просто не оставиш света да те намери?

Не можеше да си отговори, а скоро изтощението го надви и той потъна в неспокоеен сън.

Ками си наля чашка кафе без кофеин, опитвайки се да задържи очите си отворени. Бе разпитала няколко от другите полубрата и полусестри на Тайлър, но без резултат. Никой не знаеше и никой особено не се интересуваше какво се е случило с него. Всеки от тях бе зает със собствения си живот и тя остана с чувството, че напълно се е провалила като детектив.

Макар че Нанет така и всъщност не ѝ каза къде живее Тай, между тях имаше негласното разбиране, че евентуално би могла да ѝ разкрие местоположението му. Ками не бе сигурна, че ще може да чака, докато Нанет размисли, а и не искаше майката на Тайлър само да залъгва надеждите ѝ. Това би разрушило всичко.

Нанет ѝ се бе обаждала и бе говорила с нея няколко пъти след тяхната среща. Тя искрено вярваше, че между Ками и Тай съществува някаква нереализирана любов, която просто чака да си спомнят за нея. Ха! Ками може и да се чувстваше така, но Тайлър със сигурност не. Нанет бе сигурна — и Ками по никакъв начин не можеше да я убеди в противното — че Тайлър тай някаква дълбока, неувяхаща любов към нея и че само чака тя да го потърси.

Ками знаеше, че Нанет не е права, но сякаш не можеше да я убеди каква е истината, колкото и да се опитваше. Всъщност, колкото повече възразяваше тя, толкова повече се убеждаваше Нанет в това, в което вярваше. Това караше Ками вътрешно да потреперва при мисълта какво може да каже на Тай, когато и ако го намери.

Но засега трябваше да изгони от главата си тези смущаващи мисли. Утре възнамеряваше да се свърже с няколко от актьорите и техническите помощници, които бяха работили върху „Бягство от рая“. Въпреки че бе малко вероятно, тя се надяваше, че може би някой от тях ще има представа къде е отишъл Тай. Ако не, оставаше ѝ да чака помощ от Нанет.

Докато гледаше залеза от задния си прозорец и прелистваше вестника, телефонът иззвънтя. Тя неохотно вдигна слушалката.

— Камила, продуцентите искат утре да дойдеш на снимачната площадка. Трябва да се повторят някои от сцените за последния епизод — съобщи ѝ Пол. — Пак променят края. Имаш ли някакви успехи в търсенето на Тайлър Стовал? — попита, без да си поеме дъх.

— Не.

— Какво не?

— Не, нямам никакви успехи в търсенето на Тай. А утре ще дойда свежа и бодра да довърша Дона Дженкинс. — Бе ѝ приятно, че може да изпрати героинята, чиято роля бе играла през последните три години. Липсваше ѝ работата в шоуто. — И как ще умре тя?

— Новата версия е, че някой ще я заключи в една стая и ще я задуши с газ.

— Хубаво — отбеляза Ками с гримаса.

— Това е пълна тайна. Ние всички подписваме договори, че няма да развалим изненадата.

— Гроб съм.

— Доктор Моран я намира, така че остава отворена вратичката да възкръсне.

Доктор Моран, на сценичната площадка наричан с любов „доктор Морон“, бе най-egoистичният герой в шоуто. Ролята му се изпълняваше от британски актьор с комедийна дарба и само като си помисли, че се разделя с всичко, с което толкова бе свикнала, я обля вълна на носталгия.

Ками затвори възможно най-бързо. Нямаше желание да говори с бившия си съпруг по-дълго, отколкото бе необходимо. Едва се разположи в люлеещия се стол, и на вратата се позвъни. Мърморейки под носа си, отиде да отвори и надзърна през шпионката.

Отвън нетърпеливо стоеше Самюъл Стовал.

Ками не се сдържа и сподавено ахна. „О, не — помисли си тя. — Какво иска?“

Неохотно отвори вратата. Бившият й пастрок никога не я бе посещавал, така че сигурно имаше нещо общо или с Тай, или със „Скалисто дъно“, или и с двете. Каквото и да бе, нямаше да е приятно. Сърцето ѝ отиде в петите.

— Здравей, Самюъл — поздрави го тя, проявявайки точно колкото трябва изненада.

— Здравей, Камила. — Той наклони глава.

Тя изведнъж си спомни, че Сам винаги се бе обръщал към нея с пълното ѝ име — име, което тя ненавиждаше. Майка ѝ я бе кръстила на цветето камелия, но на нея винаги ѝ звучеше надуто и старомодно. Пол, самият той малко надут и старомоден, бе единственият друг човек, който не искаше да я нарича Ками.

— Какво те води насам? — попита тя весело и отстъпи назад, с което негласно го покани да влезе.

Сам прекрачи прага и пренебрежително огледа малкия ѝ уютен хол и кухнята. Ками проследи погледа му. Съвсем не беше внушително, обаче си беше нейно и тя се ядоса на мълчаливото му неодобрение.

— Чудех се докъде си стигнала с Тайлър — обади се Самюъл.

— Всички се чудят — съгласи се тя и като го видя, че се намръщи, добави: — Пол току-що ми се обади да ме пита за същото. Надявам се, че филмът не виси на моя успех, защото аз нямам и най-малка представа откъде да започна да го търся. Опитвал ли си да наемеш частен детектив?

— Да — призна той изненадващо.

Ками го зяпна.

— Наистина ли?

— Ами да, разбира се. Той ми е син!

Нахалството му никога не бе преставало да я изненадва.

— Но той е голям човек. Ако искаше хората да знаят къде е, щеше да им каже.

— Значи това е твоята позиция?

— Какво имаш предвид?

— Ти не го търсиш активно?

— О... Не... Не знам. Поразпитах тук-там, но изглежда никой нищо не знае.

— И аз поразпитах — съобщи ѝ Самюъл. Той стоеше с разкрачени крака, предизвикателно, сякаш щеше да се бори с нея. Ками го погледна и неохотно призна, че все още е много хубав мъж. Косата му бе посребрена, но изглеждаше гъста и буйна, както на младини, а очите му — тези фантастични сиви очи, които бе предал на сина си, още бяха най-красивото в него. Бе висок и жилав и макар според Ками да наближаваше шестдесетте, лесно можеше да мине за четиридесет и пет годишен.

— Е, тогава трябва да знаеш колко е трудно да го намериш.

— Знам — съгласи се той и изненадващо нервно потърка брадичката си, сякаш разговорът го измъчваше не по-малко, отколкото и нея. После погледна към Ками, приковавайки я с тези прекрасни очи.

— Знам, защото от много време го търся. Аз знам къде е той, Камила.
И искам да го намериш вместо мен!

ПЕТА ГЛАВА

— Какво?! — Ками зяпна от изненада. — Ти знаеш къде е Тай?

— От известно време знам — призна Самюъл. — Не исках да ти го казвам, защото се надявах, че ти ще го намериш сама.

Ками го погледна объркано.

— Не разбирам.

— Тайлър не иска да ме вижда — обясни той. — Премислил съм всичко. Някой друг трябва да отиде при него.

— Ти си знаел през цялото време? Откъде си разбрали?

— Аз имах... имам... частен детектив. — Самюъл махна с ръка, сякаш се опитваше да прогони досадно насекомо. — Това, което има значение, е ти да отидеш при него.

— Всички ме притискат да го намеря, а ти през цялото време си знаел — промълви невярващо Ками.

— Не съм казвал на никого, че знам къде е той. Тайлър не бил искал това.

— Защо не си се свързал сам с него? — настоя тя.

— Както ти казах, той не иска да ме вижда.

— Той не иска да вижда и мен! Обзала гам се, че не иска да вижда никого!

— Време му е да го преодолее и да се върне — заяви решително Самюъл. — Просто има нужда някой като теб да го убеди.

— Някой като мен... — Ками беше бясна и обидена, дори не можеше да определи защо. — Какво означава това?

— Нанет изглежда има чувството, че Тайлър изпитва към теб нещо повече от...

— Нанет! — прекъсна го Ками. — Ти си говорил с Нанет?

— Аз от години говоря с нея — процеди той през зъби. — Голяма полза! О, недей да мислиш, че тя ми е казала къде е Тайлър. Би предпочела да ври в катрана. А и не мисля, че знае със сигурност. На теб не ти е казала, нали?

— Не. — Ками бе напрегната. Свят й се зави от цялата тази информация. Изобщо не можеше да вярва на този разговор. Сам можеше да бълфира само за да я накара да изтърве нещо. Нищо чудно, че Нанет бе отказала да каже каквото и да е. Самюъл Стовал бе хитър и коварен.

— Е, ако още не знае, няма да го научи от мен — заяви той ядосано. — Но тази роля е идеална за Тайлър. Той трябва да се върне. Искам да се върне и да вземе ролята.

Невероятно! Ками не можеше да повярва на нахалството на този човек.

— Обаче, ако аз му предложа каквото и да е, няма да стане — продължи Сам с горчивина. — Не съм толкова наивен да си мисля, че откак е заминал, му е дошъл умът в главата. Той няма да ме послуша, но може да послуша теб.

Ками бе чула достатъчно.

— Самюъл, омръзнало ми е всички да ме вземат за идиотка. Ако го искаш, намери си го сам!

— Не е толкова просто, Камила. — Щълчетата на устните му увиснаха. Самюъл Стовал не бе човек, който обичаше да му противоречат. Той ѝ хвърли бърз поглед и съобщи: — Живее в малък град на име Бейрок в Британска Колумбия, Канада. Според моите източници градът е толкова малък, че вероятно можеш просто да налетиш на него.

— Твоите източници — иронично повтори Ками.

— Просто иди и го намери. Ето... — Той извади от джоба си визитна картичка и ѝ я подаде. — Това е моята пътническа агенция. Те ще ти вземат билет до Ванкувър и можеш да тръгнеш оттам. Аз ще платя за всичко, разбира се.

Ками сведе очи към златните букви на визитката. Ръката ѝ автоматично я пое, но не я погледна. Получи прекалено много информация за кратко време. А на Самюъл Стовал не можеше да се вярва! Когато последните му думи достигнаха до съзнанието ѝ, се задъха като на финала на източителен маратон.

— Не. — Опита се да му върне картичката, но той не искаше да я вземе. С треперещи пръсти Ками я остави на кухненския плот. — Не бих приела твоите пари, дори ако умирах от жажда, а те можеха да ми

купят гълтка вода. Не разчитай на мен да свърша мръсната ти работа. Ако искаш Тай, върви си го намери сам!

— Правиш грешка — предупреди я той през зъби.

— Вероятно.

Самюъл тръгна към вратата и ѝ хвърли поглед през рамо. Във всяко потрепване на мускулите му прозираше гняв и безсилие.

— Ти ще го направиш — каза спокойно. — Не защото аз го искам, а защото ти го искаш. А и какво имаш да губиш?

Искаше ѝ се да изпиши, да се развика и да му каже да върви по дяволите, но в думите му прозираше грозна истина. Можеше само да предполага откъде я познаваше толкова добре. Може за него да беше много по-прозрачна, отколкото ѝ се искаше.

— Като заминаваш, да не забравиш да вземеш сценария на „Скалисто дъно“. — Думите му останаха да висят във въздуха дълго след като вратата се затвори зад него.

Когато жълтото такси отби в паркинга на обекта и паркира на едно от запазените места, Орън Уесън бе преполовил сандвича си с пастърма. Възпълният шофьор провери адреса в бележника си и се затътри по стълбите. Дъвчейки замислено, Орън се зачуди дали това не е началото на очакваното пътуване. За него оставаше загадка защо трябва да продължава да я следи, но клиентът му, ако не друго, бе точен. Човекът искаше да разбере, когато тя замине за Британска Колумбия, и Орън трябваше да я последва.

Така да бъде. Определено щеше да е някакво разнообразие в сравнение с влеченето след прекалено сексуални съпрузи или отегчени пренебрегнати съпруги, срещащи се с любовниците си в обедната им почивка или на старателно организирани неделни събирания.

Остави сандвича и зачака. След малко Ками се появи заедно с шофьора, който носеше черната ѝ пътна чанта.

Орън изчака таксито да излезе от паркинга и да завие надясно по улицата пред сградата. Завъртя ключа и потегли след него. Ако бе тръгнала за Бейрок, тя определено не си бе взела много багаж.

Изостана доста и забеляза, че жената на няколко пъти се обърна, сякаш търсеше някого. Неспокойните ѝ движения го убедиха, че наистина е тръгнала да издирва изчезналия Тайлър Стовал, но не иска

никой да разбере това. Прекрасно. Засега щеше да запази информацията за себе си. Въпросният клиент не го държеше много изкъсо.

А ако я изпуснеше, какво? Можеше да я хване на другия край.

Орън взе недоядения сандвич и се разположи по-удобно.

Километрите се точеха под колелата на взетата под наем червена кола. Ками отби от Сиатъл към канадската граница. Бе ядосана. Ядосана на себе си, на съдбата и най-вече на Самюъл Стовал. Бе отхвърлила неговия план, дори се бе отказала да лети до Ванкувър, откъдето до Бейрок бе по-близо, отколкото от Сиатъл. Бе се възмущавала, бе викала, бе вдигала пара — и накрая бе тръгнала и направила точно това, което той очакваше от нея.

Глупачка, обвини се тя и ядно натисна педала на газта. Малко по-късно го отпусна. Какъв смисъл имаше да я глобят за превишена скорост заради изблик на нерви?

Ала мотивите й я тревожеха. Що се отнасяше до Тайлър, тя бе направо жалка.

Погледна за милион и първи път към огледалото за обратно виждане и видя само неясните очертания на колите зад нея. Бе се откъснала от колоната, в която се движеше, и сега се бе озовала в друга група. В този участък на магистралата потокът се носеше свободно и колкото повече се отдалечаваше от Сиатъл, толкова по-малко натоварено ставаше движението.

Три дни си бълска главата над информацията, която й бе дал Самюъл. Беше ли истина? Можеше ли да му вярва? Мина й през ума да се обади на майката на Тайлър и да я пита, но се страхуваше, че Нанет може веднага да предупреди сина си.

А Ками не искаше това. Тя искаше да се срещне с Тайлър при нейните условия и сега, когато знаеше, че Самюъл има адреса му, времето й изтичаше.

И ето, правеше точно това, което се бе заклела, че няма да направи. Но, дали за да не обърка нещата или просто от глупост, бе решила да не вземе „Скалисто дъно“ със себе си.

Профучка край голяма кола, погледна към шофьора и получи едрозъба одобрителна усмивка. Успя да се усмихне в отговор и отново

насочи вниманието си към пътя пред себе си. Какво мислеше, че наистина ще й даде това? Тай със сигурност щеше да изпадне в истерия, когато нарушише усамотението му. И само защото бе оставила сценария на нощното си шкафче, не означаваше, че постъпва благородно. Мотивите й не бяха толкова чисти! Ако истината някога излезеше на бял свят, Тай спокойно можеше да реши, че Ками е просто завеяна. Това би било най-неубедителното извинение. И все пак, ако бе взела „Скалисто дъно“, лошите й предчувствия за това пътуване щяха да се задълбочат. Вече сама се питаше доколко е нормална, а така поне можеше да е достатъчно честна пред себе си, като си казваше, че търси Тай само защото иска да го види. На него това можеше и да не му хареса повече, отколкото ако отидеше със сценария, ала ако той мислеше, че е дошла, за да подобри професионалните си шансове, не можеше и да се моли за някакъв контакт.

Нощта бе паднала. Ками хвърли бегъл поглед към червените габаритни светлини отзад. Нямаше представа колко време ще й отнеме да стигне до Бейрок. Имаше карта, ала още не я бе поглеждала. Щеше да я отвори едва когато премине канадската граница. Сега и без това си имаше достатъчно неща на главата.

Денят след признанието на Сам бе денят, в който я бяха извикиали да „довърши“ своята роля в „Улица Вишнева“. Отначало й се струваше, че се е представила много зле. Минаваше през сцените наизуст, а мислите й бяха далеч от страданията и изпитанията на преживяващата последните си мигове Дона Дженкинс. За щастие никой не й направи забележка. Режисьорът й даде достатъчно време да почувства отново нещата, след като близо месец не е била на работа. Вероятно бе добре, че нейната героиня е загазила. Дона наистина би трябвало да действа като автомат — чувство, което тези дни Ками лесно можеше да пресъздаде.

А и финалната и най-важна сцена бе кратка. Ками стоеше в стая без прозорци, чуваше се как газта със съскане нахлува през вентила. Тя, замръзнала от ужас, промълви почти беззвучно: „Въглероден окис...“.

Така почина от задушаване Дона Дженкинс, мир на праха й.

Ками излезе от студиото със странно приповдигнато настроение, сякаш някакъв товар бе паднал от плещите й. Въпреки че бе загубила ролята, бе поела по пътя към нови приключения, където можеше да се

случи всичко. Буквално казано, бе поела към Бейрок, Британска Колумбия, и към Тайлър Стовал.

Пулсът ѝ се ускори въпреки намерението ѝ да гледа трезво на нещата. Нейният враг бе оптимизът. Предстоящата ѝ среща с Тайлър щеше да е всичко друго, но не и приятна. И въпреки това някаква безнадеждна момичешка част от нея не искаше да повярва на това, което ѝ казваше възрастната, разумна част. Тайлър Стовал щеше повороятно да я изхвърли на улицата, отколкото да я приеме с отворени обятия.

Ох, по дяволите...

Единственият човек, който имаше някаква представа за плановете ѝ, бе Сузана, на която Ками се обади по телефона, преди да тръгне.

— Заминавам за известно време — съобщи ѝ Ками. — Не казвай на никой къде съм.

— Да не казвам къде си? А ти къде си? — повтори Сузана, а в тона ѝ звучеше самата невинност.

— Говоря сериозно. Не искам никой да знае къде съм.

— Имаш предвид например Самюъл Стовал? Ками, той няма как да не се сети.

— Ако ти досажда, кажи му, че нищо не знаеш.

— Да, и той веднага ще ми повярва.

— Няма значение дали вярва. Просто не потвърждавай нищо.

— Твоето желание е закон за мен — заяви Сузана със зле прикрито удоволствие.

Тя бе във възторг от решението на Ками. Разбира се, не знаеше, че Ками нарочно е оставила сценария вкъщи. И макар че мотивите на Сузана бяха чисти — тя искаше само най-доброто за приятелката си — те не съвпадаха с мотивите на самата Ками.

След няколко рутинни въпроса, от които сърцето ѝ се разтуптя, сякаш бе опасен престъпник, граничарят без произшествия я пусна да мине. Ками покара още малко, после отби и спря на добре осветения паркинг на един ресторант Макдоналдс да разгледа картата. Бейрок бе още малко на изток, на западния бряг на малък залив, който отделяше Съединените щати от Канада. Изглежда, канадците можеха да гледат жителите на Вашингтон и обратното.

Душата ѝ се изпълни с тревога. Тя сериозно се замисли дали да не обърне и с подвита опашка да кара чак до Сиатъл, а може би и до Лос Анджелис. Опитваше се да си представи каква би била първата ѝ среща с Тай и все не успяваше.

Ала със сигурност си спомняше последната. Потискаше я начинът, по който бяха свършили нещата между тях. Колкото и да се опитваше да обвинява за всичко разпадналия се брак на Клер със Сам, дълбоко в себе си знаеше, че това, което се опитваше да спаси, бяха нейните собствени отношения с Тайлър. Това бе и времето, когато болестта на Клер, бързо развиващ се рак на панкреаса, точно бе започнала да се проявява. Клер пазеше наближаващата си смърт в тайна от единствената си дъщеря и Ками вярваше, че все по-явната слабост на майка ѝ се дължи на нещастната ѝ любов към Самюъл Стовал. В действителност вероятно вече бе твърде късно да се направи каквото и да е, освен да се чака неизбежното, но по това време Ками не го знаеше, затова се вълнуваше за щастието на майка си, което вярваше, че зависи от бащата на Тай. Това бе тогава извинението, което си даде, когато се появи неочеквано на прага на Тайлър.

Дълго се мъчи да мине през вратата на имението, същото, в което той бе избутал папараците в езерото с моторната си косачка. Но съдбата бе на нейна страна и след като безрезултатно звъня на звънеца, накрая ядосано изрита желязната врата и проклетото нещо поддаде, сякаш отворено от невидим дух.

Ключалката не бе щракнала след последния посетител, сякаш носител на добри вести. По онова време Ками мислеше така, въпреки че, както се оказа, Тайлър не го приемаше по същия начин.

И така, въоръжена с девиза, че „кръвта вода не става“, макар тяхната кръв да не бе съвсем еднаква, Ками подкара по покритата с плохи алея към задната страна на къщата, където черният джип на Тайлър стоеше пред гаража. Тя паркира до него, преглътна надигащите се съмнения и с насилена решителност почука на задната врата.

Отново никакъв отговор. В този момент всеки нормален човек би си отишъл, приемайки, че Тайлър просто не си е вкъщи. Ала след като бе стигнала толкова далеч, Ками не искаше да признае поражението си и когато натисна дръжката, откри, че и тази врата не е заключена.

— Тай? — извика тя тихо, стресната от тишината.

Някъде отгоре долиташе тиха музика. Ками прекоси блестящия, покрит с бели плочки под на кухнята и през килера излезе в коридора. Никога досега не бе идвала в къщата на Тай и ако бе имала време да се замисли, би казала, че е красива, но доста безлична и студена. В нея Тайлър Стовал почти не присъстваше.

Ала онази нощ нервите ѝ бяха обтегнати, сетивата ѝ настроени само на вълната на нейната мисия. Тя тръгна по музиката и, пълзгайки ръка по полирания до блясък черешов парапет, изкачи извитите стълби към горния етаж.

— Тай?

В дъното имаше редица двойни врати. Една от тях бе леко отворена и оттам във високо кресчено бълваше музика, класическа инструментална пиеса, вероятно от стерео в спалнята. Наистина ли Тай слушаше тази какофония? Или бе в банята? Или не бе сам?!

Тя се поколеба, нервна като кошута.

— Тай? — осмели се да го повика още веднъж и направи гримаса, като си представи колко би се вбесил той, ако я види да се прокрадва в къщата му.

Стонът, който неочеквано долетя от стаята, ѝ прозвуча като вик от болка. Ками моментално забрави колебанията си и се втурна вътре.

До леглото рязко спря, стресната от гледката, която се разкри пред очите ѝ.

Тайлър Стовал, проснат по гръб и напълно гол.

Тя притисна ръка към устата си, за да заглуши нервния смях, и автоматично отвърна поглед, засрамена и заради двамата. Музиката продължаваше да бушува и Ками, за да си намери какво да прави, бързо я намали поне с двадесет децибела.

Веднага се възцари почти мъртвешка тишина и сега, когато престана бомбардировката в ушите ѝ, се разбудиха другите сетива, особено обонянието. И най-силната миризма в стаята бе на уиски, бърбън или може би скоч.

Тай бе мъртвопиян.

Миг по-късно той прошепна прегракнало:

— Ками?

— Тай? — отзова се тя притеснено. Не смееше да погледне отново към него. Мъжкото му великолепие се бе запечатало здраво и неизличимо в съзнанието ѝ и ѝ пречеше да мисли.

Зад нея се чу шумолене.

— Ками?

Следващият му стон я накара неволно да се обърне. Той се бе обърнал по корем. На кръста му имаше рязка граница от банковия.

Ками не можеше да спре да го гледа. Не че не го бе зървала гол, когато живееха в една къща, но това бе преди години, когато тя бе впечатлително момиче, което започваше да пищи или да се киска при вида на голите атрибути на противоположния пол. През онези дни Тай просто търпеше хлапашкото й поведение, може би то дори малко го развеселяваше. По-късно, когато порасна достатъчно, за да престане да се държи като единадесетгодишна, Ками се постара, както и Тай, тези случайни погледи да останат в миналото.

Но сега, изправена пред вече съвсем мъжествения Тай, който очевидно бе под влияние на сериозно алкохолно опиянение, тя не можеше да откъсне поглед от него. Гърбът му бе силен и строен. Виждаха се мускулите под лопатките и когато се размърдаше, и те се раздвижваха като добре смазана машина. Краката му също бяха много мускулести, покрити с тъмни косми, бедрата и прасците му силни и безкрайно интересни за женските очи. Мускулите на хълбоците му също бяха стегнати, ала очите й отскочиха настрани. Лицето й пламна от смущение и тя му обърна гръб, притиснala ръце към корема си.

„Ками, как можа!“

— Добре ли си? — попита тя. — Чух те да стенеш и помислих, че може да имаш нужда от помощ.

Откъм леглото отново се чу шумолене. Този път тя прехапа устни и остана вторачена в стереото и в прозорците на изток, които гледаха към миниатюрното езеро. По размер езерото всъщност повече приличаше на басейн, ала тя лесно можеше да си представи гнева и възмущението на папараците, хвърлени в дълбините му, след като бяха нахлули в имението.

„Браво на Тай“, помисли тя и се усмихна на себе си.

Последва ругатня, после препъващи се стъпки.

— Какво правиш тук? — попита той.

Ками му хвърли един поглед. Тай бе застанал до края на леглото и, олюлявайки се, прокара ръка през влажната си коса. Ако осъзнаваше голотата си, не правеше нищо, за да промени положението.

„Е, ако той може да е толкова смел, и аз мога“, реши тя с фалшива храброст и бавно се обърна към него.

— Дойдох да те видя. — Облиза устни и добави весело: — Макар да не очаквах да видя толкова много.

Това, изглежда, най-после достигна до него. Тай погледна надолу, видя, че е гол, издаде някакво ръмжене, което би могло да означава всичко, и се запрепъва към банята. Докато чакаше неспокойно, чудейки се дали не трябва да отиде да види дали е още буден, Ками чу звъна на метални закачалки, прекъсван от грубoto ровене на Тай между тях. Миг по-късно той се появи, увил около бедрата си черна хавлиена кърпа.

И по-рано си е взел душ и се е стоварил на леглото, без да се облича, сети се тя, вгледана в мократа коса, която непрекъснато падаше върху очите му. Успя да овладее разлудувалия се пулс и да прецени ситуацията. Можеше само да се гадае колко алкохол бе погълнал. Във всички случаи той с мъка се крепеше на крака и Ками едва се сдържа да не му помогне да се върне на леглото.

Тай отново отметна косата от очите си, но това бе странно чувствен жест, от който в стомаха ѝ се надигна някакво особено вълнение. Какво по дяволите ѝ ставаше? Нямаше навика да се отдава на фантазии за мъже. Определено не сексуални фантазии. А и това бе Тай, нейният доведен брат!

„Да, бе — напомни ѝ безпощадният ѝ разум — той ти е толкова брат, колкото Самюъл Стовал ти е баща.“

Тай я изгледа намръщено изпод гъстите си мигли.

— Не съм те канил — отсече той.

— Знам. Сама дойдох. Исках да... трябваше да говоря с теб.

— Ами? — Без да гледа, посегна да се опре на стената, която бе на два-три метра от ръката му.

Ками автоматично пристъпи напред, ала Тай ѝ хвърли още по-мрачен поглед и тя спря насред крачка. Макар и с известно усилие, той успя да се довлече по-близо до стената и се подпра на нея.

— Външната врата не беше заключена — обясни Ками.

— Външната врата не беше заключена? — повтори той, мъчейки се да следва разговора.

— Да, бутнах я и тя се отвори. Обаче изглеждаше затворена.

— Да го вземат дяволите шофьора на баща ми! Никога не прави нищо като хората.

— Аз я заключих след себе си — успокои го Ками. — Пробвах, преди да тръгна към къщата.

— Защо си тук? — Изглеждаше по-скоро озадачен, отколкото сърдит.

— Всъщност, исках да говоря с баща ти — призна тя и сплете ръце пред себе си. Все още едва успяваше да погледне към него, въпреки че сега бе прилично облечен. Красотата на мъжкото му тяло се бе запечатала в съзнанието й и колкото и да се опитваше да проясни главата си, този образ продължаваше да се проектира върху всякакви благоприлични мисли.

— Какво? — попита Тай и потърка лицето си.

— Ами, може би в крайна сметка за майка ми. Тя е много нещастна. Отчаяна. Според мен е добре, че се разведоха — всяко зло за добро. И въпреки това на нея й е тежко и просто исках нещата да се оправят, нали разбираш? — Дори за себе си звучеше жалка.

— Да се оправят? — изсмя се грубо той. — Сериозно ли говориш? — попита, сякаш бе чул най-голямата глупост.

Ками се изчерви. Не можеше да понесе подигравката му.

— Баща ти веднага се ожени, без да губи никакво време — напомни му с горчивина. — Не ме интересува. Но ми се иска по някакъв начин да облекча болката на майка. Знам, че е глупаво, но все си мисля, че Самюъл може да иска да й помогне. На времето я е обичал и не ми се вярва сега да я мрази, нито да иска да й се случи нещо друго, освен най-доброто.

— Изобщо не му пuka — изръмжа неочеквано Тай и стисна устни от гняв и болка. — Изобщо не му пuka!

— Какво искаш да кажеш?

— Не разбираш ли? Той е Самюъл Стовал. Безсърден, гаден мръсник, който заслужава да отиде в ада.

Ками бе потресена от яростните му ругатни. Това бе толкова необично за онзи Тай, когото познаваше.

— Какво е направил? — попита тя.

— Убива. — По лицето му за миг пробяга изражение на искрено нещастие. Той поклати глава, сякаш да се отърси от него, и прошепна

толкова тихо, че тя едва го разбра: — Манията му за собствено величие убива всичко.

— Тай, плашиш ме. Какво говориш?

— Нищо. — Той се извърна, загуби равновесие и се стовари на ръба на леглото. Опита се да стане, но отново залитна. Накрая се предаде и със стон се просна върху завивките.

Ками бе разтревожена. Не можеше да изхвърли от ума си думите му, особено след като той закри очи с ръка и потъна в мъгливо страдание, което дори кофи алкохол не можеха да облекчат.

— Не се опитвай да ми казваш нищо — дададе Тай. — Не се лъжа. Господи, искам да е вчера...

— Случило ли се е нещо? — не се сдържа Ками. Чувстваше се безполезна. Видя как той стисна зъби, провеси ръка през ръба на леглото и намери бутилка уиски с вече опасно намаляло съдържание.

— Тай, нямаш нужда от това — прошепна тя.

— Нямам ли?

Тя взе бутилката от безчувствените му пръсти и ръката му падна безсилно на пода. Усилията ѝ бяха напразни. Според нея вече бе погълнал количество, достатъчно да потопи боен кораб.

— Каквото и да е, сигурна съм, че на сутринта ще е по-добре.

— О, разбира се. — Смехът му приличаше повече на хълцане. — Сутринта ще е по-добре — повтори той, търкаляйки думите из устата си, сякаш за да опита вкуса им. — Повдига ми се. Повдига ми се от всичко и от всички.

Последната част бе едва прошепната и Ками трябваше да се наведе по-близо, за да чуе.

— Какво?

Тайлър я изгледа изпод полуспуснатите си клепачи. Адамовата му ябълка привлече вниманието ѝ и въпреки че не искаше, Ками усети как в нея се надигат тези предателски чувства. Тя го погледна и прегълтна, надявайки се да не са изписани на лицето ѝ.

Той затвори очи и въздъхна. Дишането му беше бързо и неравномерно, по-скоро накъсано, сякаш и той се бореше с дълбоки и силни чувства и губеше битката.

— Отивай си — махна към нея. Този път ръката му падна върху него, но по пътя закачи гърдите ѝ. Тай изглежда не забеляза, докато нейните колене се разтрепериха.

— Мога ли да ти помогна? — попита тя и чу, че собственият ѝ глас е необично дрезгав.

Очите му бяха полу затворени. Тай протегна ръка и хвана кичур от косата ѝ.

— Да.

Ками преглътна и несигурно пое въздух. Знаеше, че не би трябвало да е тук, ала не можеше да се насили да си тръгне.

— Мога ли да ти донеса нещо?

— Да ми донесеш нещо? Имам ли вид на човек, който има нужда от нещо?

— Може би един студен душ и чаша кафе — позасмя се тя.

Тайлър не ѝ отговори веднага и тя със закъснение разбра, че е заспал. Бе легнал на ръба на леглото, краката му висяха и изглеждаше, че има опасност да падне. Ками се поколеба и прехапа устни, чудейки се какво да прави. Накрая се наведе и прошепна високо в ухото му:

— Тайлър? Тай! Ще паднеш от леглото. Събуди се, иначе ще паднеш на пода.

Той измърмори нещо и обърна глава, така че лицето му се озова съвсем до нейното. Ками се вгледа в орловия му нос и в гъстите му дълги мигли. Бе ѝ толкова познат и в същото време толкова непознат. Пръстите ѝ сами посегнаха да погалят силната му брадичка.

Ръката му се стрелна и хвана китката ѝ. Ками ахна от изненада и после очите ѝ се разшириха от ужас, когато усети, че той я дърпа към себе си, все по-близо и по-близо.

— Тай? — прошепна тя колебливо.

— Ела тук — измърмори той. — Ммм, колко хубаво миришеш.

— Не мисля, че...

Ала думите ѝ потънаха в устните му. Гладни. Невъздържани. Търсещи успокоение. Тя едва сега разбра какво значи фразата „направо се разтопих“.

Безкрайно дълго, въпреки че едва ли минаха повече от няколко секунди, бе замръзнала в нерешителност. Не, не, не! Той бе във властта на някакво опустошително чувство, предизвикано от Бог знае какво, и бе ясно, че по някаква причина обвинява баща си за своята болка. Или може би всичко се бе смесило. Както и да е, той със сигурност не разсъждаваше ясно и тя щеше да е пълна глупачка да се поддаде на собствените си желания.

Ала желанията ѝ излизаха от контрол. Докосването на устните му бе предизвикало в нея никакъв дълбок, бутмящ отговор, който тя не можеше да овладее. Сякаш цялото ѝ тяло пулсираше и трепереше и никакви разумни доводи не можеха да променят факта, че самото му докосване я лишаваше от всякакво самообладание.

— Тай... — прошепна тя несигурно. Главата му лежеше върху завивките, устните му бяха протегнати в мълчалива, неумолима покана.

Тя се наведе напред. Дъхът им се смеси — нейния трескав и бърз, неговият натежал от сладката и остра миризма на уиски. Тя колебливо докосна устни до неговите, съмтно осъзнавайки, че поема по пътя към гибелта. Ала Тай не се интересуваше от нежности и страхове, нито се опитваше да удължи момента на откритието. Той посегна към нея с отворени обятия, с мъжки плам, и макар че тя имаше сили да му устои, не го стори. Вместо това вдъхна мускусния миризма на алкохола и неповторимия аромат на Тай — неуловима мъжка миризма, примесена с афтършейв. Бе напълно опиянена. Изгуби се в усещанията и когато езикът му намери нейния, тя просто се отпусна срещу него на леглото. Вместо да падне, Тай моментално се обви около нея, докато се превърнаха в кълбо от преплетени ръце, крака и удари на сърца. Той може и да беше пиян, ала инстинктите му си бяха на мястото и когато неочеквано се озова върху нея и мъжкото му тяло така идеално се намести срещу женствените ѝ извики, Ками за момент върна съзнанието си.

— Тай... — запротестира тя слабо. Сърцето ѝ препускаше диво, кръвта пееше във вените ѝ.

— Недей... да казваш не — помоли той.

— Аз исках само да ти помогна.

Но това бе лъжа, осъзна тя съмтно, отстъпвайки пред настойчивите му устни и безмилостни ръце. Това бе сладостно желание, с лек примес на грях, защото Ками знаеше, че тя е тази, която не е права. Каквото и да мислеше той, каквото и да чувстваше, всичко бе под влияние на алкохола. Тя обаче бе съвсем трезва. Тя трябваше веднага да прекрати тази лудост. Ала когато ръката му погали през пуловера гърдите ѝ, тя просто се предаде: ръцете и краката ѝ омекнаха и тялото ѝ бе негово. Той можеше да прави с него всичко, което пожелае.

— Тай — промълви тя и устните ѝ потърсиха неговите сред наболата му брада.

Тялото му се движеше неуморно, приковавайки я, държейки я в плен, въпреки че тя не се и опитваше да се съпротивлява. Той я целуна по ухото, по косата, по брадичката и се спусна надолу, ръцете му вдигнаха пуловера ѝ над гърдите. През сутиена си тя почувства как пръстите му силно, спазматично я мачкат, чу го как простена от желание.

— Искам те — прошепна той.

— Да... да...

Помогна му да смъкне пуловера ѝ и когато устните му се спуснаха към сутиена и засмукаха зърното през тънката дантела, несъзнателно се изви и вплете пръсти в косата му.

— Тай! — задъха се тя. Никога не бе изпитвала подобно нещо. Никога не се бе интересувала отекса, мислеше, че може да е малко фриgidна, толкова вяло се стремеше към любов и физически страсти. Ала сега разбра, че не е била права. Едно докосване, и изведнъж усети, че е ненаситна.

Тай разкопча сутиена и ловко го свали. В никакво ъгълче на съзнанието си Ками отбеляза опитността му. За разлика от нея, той не бе напълно невинен и макар тази мисъл да я жегна, бе стигнала прекалено далеч, за да разсъждава какво всъщност би могло да означава това.

Дланта му потърка зърната ѝ, но гладните му устни отидоха по-надолу, езикът му описа колана на панталона ѝ и остави мокра следа, от която тя се разтрепери. Ками със закъснение усети, че той е разкопчал панталона и е свалил ципа. После го смъкна надолу по бедрата ѝ, докато тя остана на леглото, покрита само с дантелените бикини и топлото му тяло.

Връхлетя я един последен миг на съзнание.

— Тай? — прошепна тя и затаи дъх.

— Недей — каза Тай, отговаряйки не на думата, а на чувството.

И когато той хвърли кърпата си и свали последната част от облеклото ѝ, ръцете ѝ нетърпеливо му помагаха. Тя вече не бе само покорен роб, стана активен участник, защото го обичаше, желаеше го, не можеше да чака и миг повече.

По-късно, разбира се, щеше да страда от жестоки угрizения и чувство за вина, понеже тя бе тази, която наистина взе решението. Не можеше да обвинява Тай, след като във всеки момент можеше да се отдръпне. Ками бе принудена да приеме факта, че вината изцяло бе нейна и макар част от нея да съжаляваше, че не се е вслушала в гласа на разума, друга част се радваше, много се радваше, че е изживяла поне един сияен момент с мъжа, когото обичаше.

Но през тези горещи минути тя слушаше само неспокойните си превъзбудени сетива и когато лежаха заедно, голи и гладни, и тя почувства как той търси вътрешната ѝ сладост, всичко, което ѝ се искаше, бе да ускори момента, за да не би да ѝ се изпълзне. Хвана го за бедрата и така отговори на неизречения му въпрос. Миг по-късно той проникна в нея по-мощно, отколкото бе очаквала, защото бе неопитна векса, неопитна изобщо в любовта, и ахна от болка и изненада.

Ками стисна раменете му, борейки се със сълзите. Но той обсипа шията и лицето ѝ с целувки и тя се притисна силно към него, съмтно осъзнавайки, че тялото ѝ отговаря на ритмичните му движения. С разбиране и нетърпение, които ѝ се сториха едновременно и поразяващи, и малко страшни, и опасно вълнуващи, тя се отдае на екстаза на праисторическия танц.

Всичко свърши бързо, прекалено бързо. Ками едва бе открила своя собствен ритъм, когато Тай внезапно се напрегна, простена и я изпълни с мъжката си същност, преди да рухне върху нея и да потъне в пълна забрава.

Тя лежеше и броеше ударите на сърцето си, а може би на неговото, тъй като пулсът им бумтеше като един. Зарови лице в топлия му врат и безмълвно прошепна: „Обичам те“. Задавиха я сълзи. Горчиво-сладката мисъл, че когато се събудят, няма да е това, от което той се нуждае и иска, я държа будна и тревожна през дългите самотни часове.

Накрая с усилие се измъкна изпод тежестта му, започна да събира разпилените си дрехи и за момент застине при вида на нейните чорапи върху неговата забравена хавлия, интимно единство с трогателен отзив от това, което току-що бе преживяла.

Обърна се и с любов се вгледа в него, ала той бе потънал в дълбоката кома на прекалено многото алкохол. Прокара пръсти по

бузата му и с облекчение видя, че той трепна. Каквото и количество спирт да бе погълнал, не бе достатъчно, за да му навреди сериозно.

— Тай? — прошепна тя в тъмнината.

— Гейл? — отговори той. Звучеше плашещо трезво.

Прииска ѝ се да изпиши от това предателство, ала разумът ѝ надделя. Това беше съновидение. Нищо.

И когато дишането му се върна към ритъма на дълбокия сън, тя разбра, че Тай няма да си спомня как е извикал „Гейл“ в малките часове на утрото.

Можеше да не си спомня изобщо нищо.

Обля я студена вълна на съжаление. Не трябваше да го допуска. Не трябваше? Какво е могла да си помисли? Боже мили, та тя всъщност бе скочила върху него и го бе молила да прави любов с нея!

Ками се втурна навън от стаята, навличайки толкова бързо дрехите си, че чу как бикините ѝ се раздраха, а когато нахлузи плющеното поло през главата си,олови звук от късачи се конци.

Докато стигна до колата си, вече почти хлипаше, бясна на себе си. Какво щеше да прави? Какво можеше да му каже? О, Господи, това бе такова нещастие! Тя изгаряше от срам.

„Но, помисли, стиснала зъби, не бих променила и една минута!“

Заключи се в апартамента си и цяла нощ седя будна и мисли за Тайлър Стовал. Тя го обичаше, в това нямаше никакво съмнение. Нямаше да бъде толкова безразсъдна, толкова непредпазлива и невнимателна, ако не го обичаше. Това тя напълно разбираше.

И си помисли за майка си, как обикновено си бе затваряла очите пред всяко завоевание на Сам, защото не можеше да понесе да погледне истината в очите. Сега Клер страдаше заради слабостта си, а тя, Ками, бе допуснала поредната фатална грешка със сина на Сам! Можеше ли Тай да е много по-различен от баща си? Особено в професия, където пътят към върха толкова често минаваше през леглото, че бъдещите звезди, опитващи се да пробият, се шегуваха с това. Тай би бил привлекателно име във всеки списък. Какъв шанс имаше тя, малката му сестричка Ками, да го накара някога да я приеме на сериозно или да ѝ даде сърцето си?

Никакъв. А тя със сигурност знаеше, че не би се съгласила на по-малко.

Замаяна от съмнения и нещастие, го чакаше да се обади и да обсъдят това, което се бе случило между тях. Когато той не го стори, тя му се ядоса. Това бе по-лесно, отколкото да обвинява себе си. Но после разумът надделя и тя разбра, че виновната е тя, Камила Пендълтън Стовал.

Грешката бе единствено нейна.

Дали той изобщо си спомняше? Можеше ли да си спомня? Една част от нея се надяваше, че за него всичко това е неясен сън, една въображаема нощ на чувствени образи. Друга част искаше той да знае, че това е била тя; да ѝ се обади, за да ѝ каже, че я обича.

И после Тай изчезна. Край. Самюъл Стовал така и не посети Клер и тя бавно угасна. Ками се запозна с Пол и в края на краищата се омъжи за човек, когото не обичаше истински. О, по това време се лъжеше, че това е мъжът за нея, но сега, от разстоянието на годините, можеше честно да си каже, че се е лъгала за чувствата си, защото е бягала от любовта си към Тай. Искаше да повярва, че увлечението ѝ по него е преминало, че изобщо не я интересува. Искаше ѝ се да избяга от миналите си грешки, сякаш някой изобщо можеше да го стори.

И ето я сега, тръгнала за зелен хайвер, ако изобщо някъде го имаше, и знаеше със сигурност, макар да ѝ бе трудно да признае чувствата си пред себе си, че е още податлива, още малко влюбена, още с надеждата, че между тях може да се случи нещо, нещо прекрасно.

„Още ли се надяваш, че ще дойде онзи ден, Ками?“

Затвори очи и дълбоко, съживяващо пое въздух.

— Да, непременно — измърмори тя, насочи малката кола най-общо на изток и безмълвно призова небесата да я направляват и помагат.

Тайлър изръмжа от усилието и стовари тежкия сандък върху дъсчения под. Сигурно беше пълен с цимент, вместо с книги.

Ама че ден! Опаковането на багажа бе необходимо зло, което отнемаше цялото му внимание и енергия и в допълнение го ядосваше. Не му се заминаваше и бе истински ядосан, че му се налага.

Можеше ли Брус да не е прав, запита се той за хиляден път днес. През цялото време ставаха обири. Кражбите в Калифорния бяха

толкова обичайни, колкото залезите и нямаше причини за паника, ако някой предприемчив апаш неочеквано е избрал къщата на Брус.

Само дето нищо не беше откраднато.

Тай уви кашона с дебело тиксо и огледа резултата от труда си. Почти не си личеше, че изобщо е започвал. Осем кашона стояха наредени от едната страна на камината и частично закриваха изгледа към залива, по пода имаше разпилени хартии и парченца картон, но нямаше други следи от дейността, заела целия следобед.

Тръшна се на дивана, прокара ръце през прекалено дългата си коса, подръпна още веднъж омразната брада и дълбоко въздъхна в израз на всеобхватна умора. Просто не му се тръгваше.

Погледна към стълбите и се замисли дали да не прати по електронната поща писмо на Брус и да го разпита за повече подробности. Не вярваше на маниите за преследване на приятеля си.

С чувство на обреченост вдигна телефона и навъртя един номер, който помнеше отпреди много години. Три позвънявания и рязък, познат мъжки глас нетърпеливо произнесе:

— Ало?

Самюъл Стовал. Тай не бе говорил с него от десет години.

Отвори уста, но в този момент пред очите му изплува един образ: разбито, окървавено женско тяло, отворени невиждащи очи, отпуснати ръце.

Тръшна слушалката и потресено и ядосано осъзна, че целият трепери. Това дори не беше жив спомен. Просто нещо, което развихреното му въображение призоваваше всеки път, когато си помислеше за Гейл.

„А ти мислиш за нея, само когато помислиш за него!“

Тай скочи на крака и стисна зъби толкова силно, че челюстта го заболя. По дяволите. Тази вечер нямаше желание да седи и да окайва съдбата си. Искаше да действа. Искаше вълнения.

Искаше жена.

Набра телефона, този път с помощта на малко тефтерче, чиито страници бяха тъжно празни, и се обади на сегашната си приятелка, Миси.

— Здрави — отговори приятно изкусителен глас. — Вие се обаждате на Миси и Жанин. Не забравяйте да оставите телефона си, иначе няма да можем да ви позвъним. Засега дочуване.

Тай затвори с нелепото чувство на облекчение, че Миси не си е вкъщи. Гласът ѝ от телефонния секретар бе охладил желанието му да бъде с жена — поне с тази жена, призна той с болезнена откровеност. Тя наистина не го привличаше и ако се срещнеше с нея само заради собствените си egoистични интереси, само щеше да усложни и влоши нещата, дори ако това ще е последната им среща.

Миси Грант. Симпатична, семпла и хубавичка, но без никакви цели, освен да си реши неделната кръстословица и да накара бившия си съпруг да ѝ плаща издръжка за детето. Тя бе пленена от приликата на Тай с „она артист, дето изчезна, сина на Сам Стовал. Помниш ли го?“. Тай отначало я избягваше, защото се страхуваше, че може да направи връзката, но с времето разбра, че с Миси такава опасност няма. Тя никога не би повярвала, че е срещнala оригиналa.

Причината да започне да се среща с нея бе очевидна — самота. И бе продължавал известно време, защото отчаяно се нуждаеше от безхитростната ѝ любов. Ала постепенно липсата ѝ на амбиции и образование взе своя дан и той не можеше да общува с нея на друго ниво, освен чисто сексуално.

Отношенията им, такива, каквите бяха, се сведоха до епизодични бурни нощи, а през последната година дори и това го нямаше.

Сега, когато гласът ѝ още звучеше в ушите му, Тай се дразнеше заради собствените си сексуални желания.

Телефонът иззвъня почти под ръката му. Страхувайки се, че предишното му позвъняване може да е било разкрито по някакъв начин, въпреки че номерът му беше блокиран, Тай с тревога вдигна слушалката.

— Ало?

— Джери! — прогърмя гласът. — Слез долу на родеото. Вземи и едно високо шише с твоето име, приятел. На всички ни е доскучало до смърт. Хайде.

Тай преглътна. Джери. Измисленото му име го зашлени почти физически. Каква ирония. Високо шише с неговото име! Почти се разсмя на глас.

— Хей, Корки, няма да мога тази вечер. — А може би никога вече, помисли той и нещо го жегна.

— Е-е-е, хайде де! Знам какво си мислиш, ама с нас няма страшно. Миси днес дори не е на смяна.

Това, че малкото му приятели знаеха за безразличието му към келнерката, го караше да се чувства истински мръсник. Нямаше търпение да затвори телефона, затова изръмжа някакви извинения в отговор на протестите на Корки, хлопна слушалката и издърпа жицата от розетката.

Мразеше се. Направо не можеше да се понася.

След десет секунди нерешителност направи опасно безразсъден избор. Бърбън. Чист. Никакви високи шишета бира, никаква превзета чаша вино. Искаше да се напие. До смърт.

Наля си щедра доза и се помоли за сладко забвение.

Опаковането и местенето можеха да почакат още един ден. Тази вечер искаше друг вид бягство.

Значи щеше да намери Тайлър Стовал просто като се разхождаше по улицата, а?

Никакви проблеми. Само дето бе тъмно като в рог и градчето изглеждаше така, сякаш се е изпарило и е изчезнало, без никой да разбере. Надолу по улицата Ками забеляза светлини — един-два ресторанта и старомодни кръчми на брега на океана. Улиците, обаче, бяха съвсем пусты.

Потрепери в колата. Април може и да бе дошъл, ала зимата още не бе пуснala от ноктите си това малко кътче от света. Докато излизаше навън, край нея мина кола, нов модел лимузина — буик или шевролет.

Едва я удостои с поглед. В предишния си живот Тай имаше лендровър. Не вярваше да се е променил чак дотолкова.

Сви се от студа и тръгна към сградата с табела, ovalna дървена плоча с изобразена черно-бяла канадска гъска, която я приветстваше с думите: „Добре сте дошли, приятели или непознати. Хотел Гъши пух“.

Фоайето на партера имаше дъсчен под, украсен с ярки пъстри черги. Первазите на прозорците и трикраките маси бяха затрупани с малки дървени статуетки на канадски гъски с червени панделки на шиите. Естествено, че бяха за продан, но под натруфените полилеи, самите те копия от отминали епохи, гъските блестяха с познат провинциален блясък и Ками им се усмихна щастливо, сякаш бяха стари приятели.

— Осем и деветдесет и пет — обади се с усмивка жената на рецепцията под дървеното стълбище. — Прекрасни са, нали?

— Абсолютно. — Ками взе най-близката гъска и я плати, чувствайки се малко глупаво, задето е такава туристка.

— Те прекарват много време от вашата страна на границата, нали? Отлитат на юг за през зимата и така нататък. Сега се връщат, обаче през ноември ще покрият цялото небе на път обратно за Щатите.

— Масово преселение, а?

Жената погледна към Ками. Изглеждаше малко смутена.

— Сигурно.

— Имам предвид, всичките заминават по едно и също време.

— О, да, госпожо. Вечеря ли ви трябва, или стая?

— Може би и двете. — Ками хвърли поглед към широката арка, която водеше към столовата. — Аз... всъщност търся... чакам един приятел — заекна тя. Не знаеше как да продължи.

— Сам ли е? — попита жената. — Тази вечер имаме няколко двойки, но това е всичко.

— О, не знам. Мисля, че ще бъде сам. Но аз дори не съм сигурна, че е получил съобщението ми да се срещнем тук — изльга Ками. Много ѝ беше неприятно да мами нищо неподозираща жена, която бе толкова доброжелателна и услужлива.

— Как изглежда?

— Хм... — Всичко излетя от главата ѝ. — Висок е около метър и осемдесет — каза бавно. — Тъмна коса. Сиви очи. Тридесет и шест годишен. Ох, не знам. Отдавна не съм го виждала.

— Турист ли е или местен?

— Мисля, че е местен. Всъщност, той много прилича на онзи артист — добави тя, чудейки се дали не е прекрачила границата. — Тайлър Столов.

— О, вие познавате Джери? — засия жената, сякаш тяхното приятелство се бе извисило до ново ниво.

— Джери... да... — измърмори несигурно Ками.

— Боже, отдавна не е минавал през кръчмата. Не излиза много, нали знаете.

Сърцето на Ками прескочи и се забълска диво в гърдите ѝ. Надеждата я побъркваше.

— Малко е саможив — съгласи се тя.

— Изненадана съм, че изобщо има приятели. Искам да кажа, да не помислите, че нещо му има, обаче понякога може да е много дръпнат, ако ме разбирате.

— Струва ми се, че да.

— Толкова е груб с хората. Разбира се, когато се усмихне, всичко

му се проща. Направо съсира Миси Грант. О, вие нали знаете за нея?

— Ками успя само да поклати глава. — Извинявайте, нали с него не сте... така...

— Не, не. — Пулсът на Ками се върна към нормалния си ритъм. Неприятни новини, но сега като си помислеше, очаквани.

— О, добре. Не че сега се срещат. Искам да кажа, на нея още й се иска да са близки, но той е труден за такива неща. Нали така? — Тя се вгледа в Ками, мъчейки се да разбере дали не е казала прекалено много.

— Точно така — съгласи се Ками. — Откога точно живее той тук, в Бейрок?

— О, от години. Може би десет или петнадесет. Не знам. Искате ли да му се обадите? Може да не си спомня, че трябва да се срещнете.

— Аз... не знам номера му — призна тя. — Не знаете ли случайно къде живее?

— Ами направо по улицата. Но ако искате да вечеряте, по-добре веднага да се върнете. Кухнята ще затваря.

— Направо по улицата?

— Къщата в края, гледа към залива. Няма как да не я видите. Веднага след онази стара тухлена пивоварна, дето я поправят.

Ками с неохота продължи да води светски разговор, макар това да й се отдаваше трудно, след като бе научила това, за което бе дошла. И макар да имаше вероятност този „Джери“ да не е Тайлър, определено изглеждаше, че е същият човек.

Остави колата си на паркинга пред хотела, уви се по-плътно във вълнения си жакет и се запъти към къщата на „Джери“. Зъбите й тракаха, сърцето й биеше бързо от очакване.

Това бе лудост. Тя бе луда.

Пет преки по-нататък Ками спря пред дървена къща, чиито боядисани в бяло задни прозорци гледаха към залива, простиращ се към щата Вашингтон. Всъщност през кръглите като илюминатори

стъкла се виждаше тъмната вода, в която се отразяваха светлините на Бейрок.

Вътре обаче не се виждаше почти нищо и Ками се почувства неловко, докато протягаше врат да надзърне. Наистина ли това бе къщата на Тай? Чувстваше се толкова глупаво!

Бутна малката бяла порта отковано желязо, която съединяващето двета края на оградата от кедрови дъски, и тръгна по калдъръмената пътека към стълбите. В средата на вратата имаше месингово чукало, позеленяло от дъжд и вятъра. Посрещна я кръглото прозорче малко над нивото на очите и Ками се вдигна на пръсти, опитвайки се безуспешно поне да зърне Тайлър Стовал.

Затаила дъх, потропа с чукалото веднъж, два пъти, три пъти. Чака, както ѝ се стори, цяла вечност, като подскочаше, за да се стопли, пъхнала ръце в джобовете.

Нищо.

Въздъхна, опита отново и изведнъж се почувства емоционално съсипана от цялата тази одисея. След като отново не чу отговор, натисна дръжката. За нейна изненада, вратата се отвори, като по знак на невидим дух.

Чувството за нещо вече преживяно...

Ками изтръпна.

— Хей! — извика тя от прага и се понамръщи на храбростта си.
— Има ли някой въкъщи?

Не би се осмелила да влезе без покана, нали? Не бе чак толкова невъзпитана. Ами ако тук живееше някой друг, ако жената в хотела я бе заблудила? Ами ако попаднеше на някой съвсем непознат?

Но къщата изглеждаше изоставена. Тя се наведе и бързо се огледа, впечатлена от каменната камина и дървените подове и тавани. Времето минаваше и тя се страхуваше, че собственикът ще усети навяващия през отворената врата студ и ще дойде да ѝ се развика ядосано.

„Уtre ще го потърся“, реши страхливото ѝ съзнание. Тя отстъпи назад, хвана дръжката да затвори вратата зад себе си... и в този момент видя проснатите на пода крака.

Ками ахна и замръзна. Пред погледа ѝ изведнъж попаднаха крака в джинси и ботуши, скрити зад дивана. На когото и да бяха, той, изглежда лежеше направо на пода и след моментна нерешителност

Ками влезе на пръсти, чудейки се дали трябва да помогне на човека, или той просто е заспал.

Отново чувство за нещо преживяно, помисли тя смътно, когато цялото тяло се появи пред погледа ѝ. Тай Стовал лежеше на голите дъски, разперил ръце настрани, устните му бяха леко разтворени и той дишаше дълбоко, потънал в мъртвешки сън, който изглеждаше подозрителен, дори без отворената бутилка уиски на масичката.

Но този път бе напълно облечен.

За момент очите ѝ просто погълъщаха мъжките му форми. Беше брадясал и по слепоочията му имаше едва забележими намеци за сребро, но гъстата му коса още бе тъмнокестенява. О, Господи, бе прекрасен, помисли тя и почувства лека слабост.

Нахлу студен вятър и тя бързо отиде да затвори вратата.

След малко прошепна внимателно:

— Тай?

Той почти не се помръдна.

Бе толкова странно и толкова хубаво, че го вижда. Толкова невероятно след всичките тези години! Сякаш бе фантазия. Нещо, което бе създала в младостта си и сега, след като от десет години го нямаше, приличаше повече на легенда, отколкото на действителност.

Само дето той бе тук — от плът и кръв! В почти същата поза, в която го бе оставила през онази съдбоносна последна нощ.

— Тайлър! — извика отново, този път по-силно, и се наведе над любимото лице.

Миглите му трепнаха и сивите му очи рязко се отвориха. Той я погледна неразбиращо, а сърцето ѝ болезнено подскочи.

— Ками? — промълви той невярващо.

— Здравей — едва успя да процеди тя през свитото си гърло и се усмихна треперливо.

— Ками? — повтори той по-високо и с мъка се вдигна на лакти.

— Аз... да... аз...

— Махай се! — Той неочеквано я бутна. — Върви по дяволите и ме остави на мира! Не искам да виждам нито теб, нито който и да е друг. Не разбираш ли?!

ШЕСТА ГЛАВА

От такива неща бяха направени кошмарите. Ками се изправи рязко, дълбоко наранена от студенината му. Запрепъва се заднешком и тежко седна на дивана. Господи, бе покрусена. Какво си бе въобразявала? Потънала в розови спомени, не се бе замислила върху факта, че Тай е избягал от всичко, което е познавал, защото е искал. С времето не бе променил мнението си.

И тя го знаеше! Не беше ли напомняла сама на себе си същото, отново и отново?

Тай се стовари отново на пода. Погледът му се фокусира върху чамовата греда и подпорите, които бяха подредени като войници от единия до другия край на къщата. Главата му се въртеше и за момент почти забрави, че не е сам.

Боже мили, Ками бе тук?

Или сънуваше?

С мъка се надигна на лакти и я фиксира в полезрението си, занемял от видението на буйните кестеняви коси, големите тревожни сини очи, чипото носле и пълните, чувствени устни. Бе по-красива, отколкото като момиче — поне според неговото мрачно мнение — и по-тъжна.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — настоя той, ала надебелелият му език се плетеши. Проклето уиски!

— Дойдох да те видя...

Думите плуваха и трептяха. Тайлър бе сигурен, че всичко това си го измисля. Не можеше да се оправи.

„Ти позвъни на баща си, идиот такъв!“ — нахвърли се върху него съзнанието му.

Ала тази, която се появи като от облак дим, като един съблазнителен дух, бе Ками.

И изведенъж парчетата от мозайката се подредиха.

— Значи си била ти! — изръмжа той. — Ти!

Ками го гледаше объркано. Тай я фиксираше с присвiti очи, от които кръвта във вените ѝ се смразяваше. Сякаш бе готов да се нахвърли върху нея... стига да можеше.

— Какво имаш предвид? — попита тя.

— Аз пък си мислех, че е бил Сам. — Усилията му да се надигне изглежда бяха прекалено големи за него и той отново рухна на пода, като главата му така издрънча, че Ками неволно се наведе напред да му помогне.

— Не искаш ли да се преместиш на кушетката?

— Не, аз обичам болката — отвърна той саркастично.

— Съжалявам, че така ти се натресох. Наистина — извини се тя.

— Знам, че не ме очакваше. Аз самата съм изненадана, че съм тук.

Отговорът му бе ръмжене, което можеше да означава какво ли не. Отново бе затворил очи и Ками бе доволна. Искаше да го огледа на спокойствие, без неодобрението, което бе сигурна, че би видяла в тези прочути очи.

Бе малко по-слаб, отколкото си го спомняше, но и по-жилав, сякаш физическите упражнения бяха важна част от дневния му режим. От двете страни на устата му имаше линии, които преди не съществуваха. Бръчките в ъгълчетата на очите бяха малко по-светли от силно загорялата му кожа. Сигурно прекарваше много време на открито, предположи тя и отново се зачуди какво ли е правил през тези десет години, как си е изкарвал хляба, какви са плановете му.

Освен джинсите той носеше типична дърварска риза — бархетна, на червени и черни карета. Горните копчета бяха откопчани и изпод тях се подаваха същите онези къдрави косъмчета, които я бяха пленили преди години. Бе потресена от желанието да пъхне ръце в отворената му яка и да го погали.

Ками тръсна глава и се опита да се овладее. Боже мили! Той току-що най-недвусмислено ѝ бе заповядал да се маха. Чувстваше се като последна глупачка. Нищо ли не бе научила през всичките тези години?

„Ти все още го искаш“ — обвини я един вътрешен глас.

„Винаги си го искала. Ако сега не си тръгнеш, само ще си причиниш болка.“

— Защо си тук? — попита отново Тай, все още без да отваря очи, и протегна ръка да напипа почти празната бутилка на ношното шкафче.

— Казах ти. Исках... да те намеря.

— Но защо сега? — настоя той, следвайки някаква своя логика, която тя не разбираше.

— Не знам — призна откровено Ками. — Напоследък много мисля за теб.

— Как пък не! Намерила си адреса ми. Това е всичко.

Това всъщност бе истината и Ками не знаеше как да отговори. След момент мълчание Тай отново се обади:

— Трябва ли сега да очаквам жълтите вестници? — Надигна се да потърси с поглед шишето върху масичката.

— Разбира се, че не. Дойдох сама.

— Да, бе! Не чакат ли папараците отвън?

Ками въздъхна:

— Ти не ме слушаш.

— Точно в този момент... просто съвпадение? — Той успя да опре главата и раменете си на кушетката и се вторачи в нея, сякаш не я виждаше на фокус. Най-вероятно наистина бе точно така.

— Не разбирам за какво говориш — каза Ками, чувствайки се като измамничка. Можеше ли той по някакъв начин да знае за „Скалисто дъно“? Мислеше ли, че е дошла да го убеждава да приеме главната роля?

Погледът на Тай намери бутилката и с доволно сумтене той я хвана и изля в чашата си, където подрънквала полуразтопени бучки лед.

— Искаш ли да пийнеш?

— Не, благодаря.

— Жените никога не пият уиски. Или бяло вино, или нищо.

— Говориш, сякаш това е някаква болест.

— Така е — кимна сериозно той. — Всичко е само за приличие.

— Говориш безсмислици.

— Наистина.

— Често ли го правиш? — попита тя.

— Всяка вечер — съгласи се Тай и я погледна толкова спокойно, че Ками, която знаеше колко превзето бяха прозвучали думите ѝ, не

издържа на погледа му и сведе очи. — Във вторник по два пъти. Имам лошо пиянство. Махай се, докато още можеш.

— Не си толкова пиян, колкото ми се стори отначало — забеляза меко Ками. — Иначе нямаше да можеш да ми се подиграваш.

Думите ѝ за момент го смутиха и той отвърна поглед.

— Изглеждаш добре, Ками.

— Благодаря — промълви тя. Сега бе неин ред да се смути.

— Бъди добро момиче и се върни в Холивуд да кажеш на който те е изпратил, че не си ме намерила. Че адресът не е верен. Че крадците са го сбъркали.

Покровителственият му тон я вбеси.

— Уби ме!

— Ами? — Тай отпи още една голяма гълтка и се понамръщи, когато уискито изгори гърлото му. — Е, как дойде тук?

— С кола.

— Много смешно.

— Ако питаш как съм открила къде си, търсих адреса ти, докато го намерих.

— Търси го? Аха, търси го — измърмори той многозначително и кимна няколко пъти.

— Сама дойдох, разбра ли? Никой не знае, че съм тук. Никой.

— Така ли?

— Така!

— Как тогава намери адреса ми?

— Ами... от Сам — призна Ками, защото усети, че току-що я е хванал в лъжа.

Реакцията му бе мълниеносна. Тай скочи вбесено на крака.

— Баща ми?! — изрева и я изгледа отвисоко.

Ками съмътно осъзна, че той не залита и не се мъчи толкова да запази равновесие. Бе права. Не беше толкова пиян, колкото ѝ се бе сторило.

Във всеки случай, не като последния път...

Тя потрепери от спомена и погледна настрани.

— Той ми каза, че си в Бейрок.

— Значи е бил Сам — заключи Тай и изражението му малко се поуспокои.

— Каза, че от известно време знае адреса ти. Аз се опитах да накарам Нанет да ми го даде, но тя каза, че първо трябва да говори с теб.

— Не е говорила.

— Не мислех, че ще говори. Аз... помолих я да не ти казва. Не исках да...

— Да се издаваш — довърши Тай, сякаш напълно разбираше. Той въздъхна дълбоко и разсеяно се почеса по брадата. Първоначалната му враждебност изглежда се стопяваше и Ками се осмели да се надява, че може да размисли и да не я изхвърли.

— Смятах, че ще имам по-добри шансове, ако те изненадам — призна малко засрамено.

— Изненада ме.

Тя се изчерви. Тай не изглеждаше ни най-малко във възторг.

— Значи татенцето знае от известно време адреса ми? — Той поклати глава. — Това е лъжа. Той го е откраднал.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ками.

Тай сви нетърпеливо рамене и закрачи към камината. Изрита едно недогоряло дърво и покритите с пепел въглени изведнъж заблестяха в пурпурночервено и избухнаха в искри като фойерверк.

— Няма значение — каза безизразно. — Защо те изпрати?

— Каза, че ти не искаш да го виждаш.

— Дяволски вярно! — Тай безпомощно се стовари на един от огромните фотьойли срещу дивана, където Ками бе приседнала на ръба, остави чашата на масичката и отпусна ръце между коленете си. Позата бе странно разхлабена и от това чувствена, поне за прегрелите сетива на Ками. Тя с мъка оставаше външно сдържана, когато на всички нива я атакуваше привлекателната му мъжественост.

Сплете ръце и попита:

— Какво прави през всичкото това време?

— Пих — отсече той.

— Освен това?

— Ти нямаш никакво право да задаваш въпроси — предупреди я той. — Въпросите ги задавам аз.

Тази арогантност бе нова. Старият Тай не бе толкова напрегнат и раздразнителен. Ками настръхна, ала овладя гнева си. В края на

краищата, тя бе натрапникът тук и затова очакваше известна обидчивост от негова страна.

Тай бе стиснал зъби, изражението му бе мрачно. След малко внимателно започна.

— Баща ми ти е дал моя адрес и ти е казал, че не искам да го виждам. Обаче е дал адреса на теб. — Погледът, който й хвърли, бе пълен с неизречени въпроси.

Това бе трудният момент. Ками знаеше, че върви по тънката линия между истината и измислицата. Облиза устни и каза простишко:

— Той знаеше, че искам да те видя.

— Откъде го е знаел?

— Ами... не знам точно.

— Защо си искала да ме видиш? Имам предвид, защо точно сега?

Ками го погледна отчаяно. Не можеше да му каже за „Скалисто дъно“, макар че точно това бе събудило във всички внезапното желание да се открие Тай. И когато Пол и Сузана, и Самюъл поискаха от нея да направи невъзможното и да го намери, тя прие предизвикателството, въпреки възраженията си, че няма вероятност за успех.

— Защото Самюъл ми даде адреса ти.

— От добро сърце просто ти каза: „Тай е в Бейрок. Върви го намери и му предай много поздрави“.

— Горе-долу.

Тай се изсмя невесело.

— Да, бе.

Ками сплете ръце и реши да не говори повече, особено след като пълната истина можеше да й създаде проблеми. Ала очите му се забиваха в нейните и след малко тя не издържа, изчерви се и отвърна поглед към камината, където жаравата бе изтляла до малки оранжеви светулки върху дъбовите цепеници.

— Ако не му се бях обадил току-що, щях да решава, че е с теб, в някой хотел наблизо.

— Ти му се обаждаш?! — Ками не можеше да скрие изненадата си.

— Обадих му се. Веднъж. Тази вечер. Но само като чух гласа му, бързо-бързо се върнах към действителността. И после най-случайно се появяваш ти.

— Казах ти, дойдох сама. Самюъл може и да ми е дал адреса ти, но това е всичко. Ако си спомняш, той не е сред моите любимци.

— Спомням си. — Тай затвори очи и въздъхна дълбоко, сякаш изведнъж се бе уморил от разговора, и подръпна брадата си с жест, който тя си представяше, че непрекъснато прави.

— И аз не съм му простили.

— Манията му за величие убива всичко — промълви Ками и Тай подскочи:

— Къде си чувала това?

— Ами... не помня — заекна тя. Твърде късно се сети, че това бяха думите на Тай през онази съдбоносна нощ и нямаше откъде да ги е чула, освен от неговите уста. А очевидно той не помнеше нищо от прекараната заедно нощ, иначе досега щеше да си е проличало. Ками и за секунда не се съмняваше, че не би се поколебал да я очерни и с това. Бе прекалено нещастен, че е открит, за да бъде толерантен.

— Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш? — попита той след дълъг размисъл.

— Абсолютно — потвърди тя, после с усмивка добави: — Освен ако имаш бяло вино.

Тай вдигна вежди, изненадан от шегата. Хвърли й бърз поглед и когато Ками не успя да сдържи нервния си смях, нещо в него изглежда се поотпусна. Не отвърна на усмивката, но изражението му се смекчи.

— Може и да има малко — призна неохотно, стана, взе бутилката уиски и се запъти към кухнята, сгушена под тавана.

— Пошегувах се.

— Аз пък не се шегувам. Не мога да понасям да пия сам, освен ако съм сам, както ми се случва през повечето време. Но когато имам гости, си пием заедно.

— Наистина, Тай...

— Шишт — прекъсна я той и започна да рови из шкафовете, докато накрая откри бутилка без етикет, пълна с някаква загадъчна течност. Ками го наблюдаваше безпомощно. — Домашно вино. Правено е от приятеля на един приятел. — Нали пълна чаша и тя отпи.

— Как е?

— Запалителна смес.

Тай се засмя, толкова мъжествено иекси, че Ками разля виното по пода. През годините, откакто той замина, тя бе гледала отново и

отново всичките му филми, докато лентите се изтъркаха, а звукът започна да прескача. Усмивката му бе неговата запазена марка и когато отново я видя, това бе шок, за който не бе подгответа.

— Дай пак да ти я напълня — предложи той.

— Не, благодаря. Наистина. Не мога да пийна още от това нещо, дори животът ми да зависи от него.

— Честна си — отбеляза Тай и си сипа остатъка от уискито. — Харесва ми.

На устните й заигра усмивка. Изобщо не можеше да се каже, че е честна.

— Ти си смешна — каза той, сякаш преоткриваше нещо изгубено. — Спомням си.

„А спомняш ли си нещо друго?“, чудеше се притеснено Ками, но ако можеше да се съди по отношението му, предполагаше, че не. Прекараната заедно нощ за него бе, както и предполагаше, забравен сън. И толкова по-добре, защото не знаеше как да се държи, ако спомените му изведнъж се окажат кристално ясни, като нейните.

Дълго се гледаха и Ками осъзна, че Тай, който още не бе докоснал последната си чаша, бързо изтрезнява. Нервите й веднага се опънаха. Как щеше да се почувства, когато Тай, напълно трезвен, ѝ заповядаше да си отиде? Не мислеше, че ще може да се държи толкова самоуверено, както досега.

Пое въздух.

— Не мога да повярвам, че съм тук и че говорим. Струва ми се толкова нереално.

— Дълго време ме е нямало.

— Много, много дълго — съгласи се тя.

Мълчание. Ками броеше ударите на сърцето си и чувствуващо ускорения си пулс, докато той се взираше в очите й, търсейки отговори.

— Ками...

— Тай...

Заговориха едновременно, ала преди някой от тях да е успял да завърши мисълта си, телефонът рязко иззвъня. Ками подскочи, а Тайлър погледна свъсено към досадната машина, сякаш виновна за всичко бе тя, а не този, който се обажда.

— Някой знае номера ти — отбеляза Ками и преглътна.

— Нанет — каза той. — На времето бях по-страхлив. Обаждах ѝ се само от обществени телефони. Но публиката бързо губи интерес и много скоро я оставиха на мира.

— Не чак толкова скоро. Трябвало е шерифът да ѝ помогне — възрази Ками и той ѝ хвърли въпросителен поглед.

Телефонът отново иззвъння нахално. Тай го погледна нетърпеливо, поколеба се и със сподавена ругатня грабна слушалката.

— Да? — Ками чуваше как гласът от другата страна крещи, но Тайлър дълго не отговаряше на острия му тон. Обаче изражението му почти недоловимо се промени и когато кратко благодари и затвори, тя усети как въздухът пращи от електричество, сякаш се бе случило нещо грандиозно.

— Какво?

— Баща ми е пратил някой да се вмъкне в апартамента на един приятел и да вземе този адрес.

Тя поклати глава:

— Не го вярвам.

— Значи си по-голяма глупачка и от мен. Баща ми те е насочил поради причини, които не разбирам съвсем. Но фактът е, че си тук — заключи той и Ками усети как я облива студенината в гласа му, сякаш дъхът му бе остьр леден вятър. — Преди не мислех. Почти забравих, че той всъщност е обрал чужд дом. Увлякох се по това, че виждам човек, когото някога съм смятал за приятел. Наречи ме пиян. Но сега се опомних и искам да си отидеш.

— Какво?! — Тя не можеше да повярва на рязката промяна в поведението му.

Той обаче бе съвсем ясен:

— Ти дойде неканена.

Въпреки това Ками се колебаеше. Не бе стигнала чак дотук, за да подвие опашка и да си отиде.

— Кой беше това? — попита тя и погледна към телефона. Очевидно не бе майка му.

Ако се бе надявала да го разсее, не успя. Изражението му не се промени и когато той отиде до вратата, отвори я широко и с жест я подкани да изпълни заповедта му. Тя нямаше друг избор, освен да се подчини.

Само че не можеше просто да си тръгне!

— Тай, аз няма да си замина от Бейрок, преди да съм говорила с теб.

— Току-що говори с мен.

— Ти не ме слушаш, аз...

— Права си. Не те слушам — прекъсна я той рязко. — Ако исках да ме открият, досега щяха да са ме открили. А сега, махай се от къщата ми, преди да съм те изхвърлил.

— Не знам какво ти е казал този човек, но аз никога не съм наемала някой да прави каквото и да е, особено да влиза в чужд дом. Всичко, което искам, е да възстановим отношенията си. Това е всичко. Просто искам да... да имам отново пак семейство — изтърси честно.
— Просто исках да те видя... отново.

Прочувствената ѝ реч изглежда нямаше никакъв ефект и тя се ядоса, задето думите ѝ бяха прозвучали толкова самотно и нещастно. Разбира се, че той не искаше да я вижда! Доста сериозно го бе заявил преди десет години, когато захвърли целия си живот и избяга. Какво бе очаквала?

— Къде си отседнала? — попита Тай, сякаш думите се изтръгваха от някаква дълбока част на душата му, която би искал да отрече.

— Засега никъде. Може би в хотел „Гъши пух“? Там съм паркирала.

Понечи да мине покрай него, изпълнявайки, макар и неохотно, заповедта му. Krakatau ѝ едва се влячеха. Изведнъж Тай протегна ръка и я сграбчи за рамото. За момент не каза нищо и тя го погледна несигурно, уплашена от това, което може да последва.

Чувстваше алкохола в дъха му, но това бе сладък, топъл мириз, който по някакъв начин караше кръвта ѝ да кипне. В съзнанието ѝ запърхаха спомени — спомени за устните му, за докосването и гласа му.

— Стана си красива жена — процеди през зъби той, сякаш думите насила се откъсваха от него.

— Благодаря. — Ками не знаеше какво друго да каже. Бе пленена от емоциите в очите му.

Знаеше ли той, че гали с палец рамото ѝ — конвултивно движение, което опровергаваше желязнато му самообладание? Тя не смееше да диша, но ѝ се искаше моментът никога да не свършва.

— Ако ти позволя да останеш... — започна той и веднага мълкна, сякаш думите бяха самото богохулство.

— Няма да кажа на никой къде си. Нямам интерес от това.

— Не те е изпратил баща ми? По дяволите, трябва да е той!

— Той ми каза къде живееш. Когато реших да те намеря, аз тръгнах сама. Не му казах. Ако някой ме е следил, трябва да е бил много хитър. — Някаква бледа мисъл прелетя през съзнанието й, усещане за тревога, която не можеше да определи.

Тай поклати глава:

— Няма значение. И без това заминавам оттук. — Ала в думите му звучеше нежелание. Чувствата му бяха съвсем ясни.

— Ти заминаваш от Бейрок?

— Трябва! Кучетата са по петите ми. Това е въпрос само на време. А сега ти...

— Но ти не искаш да заминаваш — изрече тя на глас мислите му.

— Не знам какво искам! — изскърца със зъби, очевидно бесен от собствената си нерешителност.

„Защо замина?“, искаше да го попита Ками. „Защо за толкова дълго, толкова напълно?“

— Иди си вземи нещата — каза той неочеквано. Говореше бързо, сякаш разбираше, че прави грешка и се страхуваше да не размисли, преди да е изрекъл думите. — Можеш да паркираш отпред. Ще се настаниш в моята стая. Аз ще спя в кабинета.

— Тай, няма нужда да...

— Направи го, преди да съм размислил. — Рязко пусна рамото й и устните му се изкривиха в саркастична усмивка. — Но те предупреждавам, че съм дяволски тежък характер.

Без нито дума повече Ками прекрачи прага. Тя разбираше кога е получила подарък. Бързаше колкото има сили, почти тичаше през мразовитата нощ, защото непостоянното настроение на Тай можеше да трае само до следващата мисъл, а тя не искаше да изгуби тази неочеквана възможност.

Тай затръшна вратата зад нея, вторачи се с пълно удивление във вратата, после объркано прокара пръсти през косата си. По дяволите, беше бесен на себе си! Не му ли бе казал току-що Брус, че подозира, че

Сам стои зад разбиването на апартамента му? Не се ли бе опитал някой да проникне в службата в записите на Тайлър под името Самюъл Тайлър Стовал Младши? Разбира се, можеше да няма никаква връзка, но единствено Самюъл имаше интерес, Тай бе сигурен в това. И Брус трябваше да се съгласи.

А и какво, ако бе някой друг? Сам знаеше достатъчно за него, за да даде информацията на Ками. Както и да го погледнеше, прикритието му бе напълно отнесено.

Защо тогава чакаше гилотината да падне? Защо бе поканил в дома си Троянския кон?

Не искаше дори да мисли за отговора. Подозираше, че е нещо по-дълбоко, отколкото бе готов да признае. Един поглед към Ками, и някакъв задряпал мъжки хормон се бе събудил за живот, сякаш беше хлапак.

Едва успяваше да се държи нормално.

Извръмжа полугласно и се запъти към временно забравеното си питие. Ала когато вдигна чашата към устните си, пред съзнанието му изплува сладострастният образ на голата Ками. Тай примигна потресено. Спомен ли бе това? Не можеше да бъде! Но образът бе толкова невероятно ясен, че тялото му реагира болезнено. Той гълтна на един дъх ускрито, задави се и очите му се насълзиха.

Боже мили. Та тя практически му беше сестра! Е, не. Това не беше вярно. Тя му бе доведена сестра в един кратък период от историята на неговия живот. Бе имал и други доведени сестри, макар че в момента не можеше да си спомни имената и лицата им. Ками бе единствената, която имаше значение. Тази, която е била част от живота му. Но всичко това бе толкова назад в миналото, че изглеждаше странно сега да има такава позната сила.

— Твърде дълго ме е нямало — изрече на глас в празната стая. — Объркан съм.

„Не, не си, магаре такова, просто си похотлив!“

Това отново го жегна, защото истината бе толкова отвратително явна, толкова глупава. По време на самоналоженото си отшелничество бе имал и други жени. Всъщност, бе имал много жени и Миси Грант бе тази, която бе издържала най-дълго. Но имаше и кратки моменти, мимолетни връзки, които бяха приключвали още преди да е свършил сексуалният акт, поне в съзнанието на Тай. Той не можеше да обича

никого и когато някоя жена му харесаше, тя неизменно започваше да говори за любов, брак и деца. От това кръвта му се смразяваше.

Донякъде искаше пъrvите две неща, макар да се съмняваше дали някога ще намери някое от тях. Любовта и бракът бяха идеалът. Но той не искаше и никога нямаше да иска деца. Смъртта на Гейл и безразборният списък от деца на баща му го бяха излекували и от най-слабия интерес, който би могъл да тай към бащинството.

Което не обясняваше защо се размекна, когато ставаше дума за Ками. Защо я покани да остане? Защо?! Сигурно заради някакъв негов собствен инфантilen копнеж в заявеното от нея желание „да възстановят отношенията си“. Това бе най-лошото. Okаза се по-наивен, отколкото бе предполагал, и му бяха нужни доста сериозни размишления върху чувствата му, за да разпознае тази ненормална нова черта в своя характер.

Какво щеше да прави с Ками?

Остави чашата и тръгна през късия коридор край банята към своята стая. По лавиците цареше безпорядък — най-вече книги и компютърни елементи, които не бяха стигнали до тавана. Нямаше снимки, нищо, което да му напомня за миналото, освен една керамична купа, на която пишеше „Джери“, спомен от първия филм. В нея сега стояха моливи.

Взе от пода едни джинси и ги отнесе в кухнята, където зад вратата за канализацията бяха пъхнати пералнята и сушилнята. Изведнъж се почувства окупиран и прокле наум порива, който го бе накарал да покани гост в своя дом.

Но пък какъв гост бе тя!

Като си представи раздалечените ѝ сини очи, буйните кестеневи коси, които падаха на вълни върху раменете ѝ, всякааква друга мисъл изчезна от съзнанието му. Той поклати глава невярващо, залитна и осъзна, че е пил прекалено много. Но дали наистина алкохолът разстройваше преценките и реакциите му, или бе нещо много поковарно?

С усилие се довлече обратно до дивана и се срути върху възглавниците. Кутиите, подредени покрай стената, му напомниха, че наистина трябва да замине. Бе опасно да се отлага неизбежното — след като Ками вече бе тук, със сигурност щеше да има и други, каквото и да говореше тя.

И все пак...

Щом затвори очи, му се зави свят, затова бързо ги отвори и се вторачи в гредите по тавана. Умееше да се въздържа от пиене, но винаги имаше една точка, от която връщане назад няма. Беше ли я стигнал? Надяваше се, че не. Вече рядко пиеше концентрат, защото това му напомняше за онези ужасни дни, точно преди да напусне завинаги Лос Анджелис.

Изведнъж му се прииска да е напълно трезвен, когато Ками се появи отново.

„В какво се забърках?“, помисли той и потрепери вътреенно. Усещаше в себе си една уязвимост, която, от все сърце се надяваше, бе умряла, когато научи за двуличието и смъртта на Гейл.

Ками измъкна сака си от багажника на колата. Бе спряла на алеята на Тай, точно пред затворената врата на двойния гараж. Острият бриз продължаваше да свири между къщите на брега на езерото и тя долавяше мириза на вода и мокри листа.

Затвори очи, пое дълбоко въздух, вдигна чантата и тръгна към входната врата. Надяваше се той да не е размислил. Надяваше се, че това бе началото на нещо ново и прекрасно.

Надяваше се на чудо.

Малко по-нататък, от другата страна на улицата, паркирал под прикритието на два огромни бора, Орън Уесън свали бинокъла си. Тя го бе направила. Бе успяла да влезе. И макар да не бе видял лично господин Тайлър Стовал, адресът бе верен и Ками бе намерила начин да спечели доверието му.

Орън завъртя ключа на запалването, спусна колата надолу по улицата и спря пред тухлената пивоварна близо до хотела. Не бе кой знае колко оживено, но на масите вътре имаше достатъчно хора, които да му хвърлят по един незаинтересован поглед, преди да се заемат отново с халбите си.

Той пусна четвърт доллар в монетния автомат и набра вече запомнения наизуст номер на сегашния си работодател — Самюъл Стовал.

— Дебеланата пропя, точно както ти казах — съобщи той в слушалката.

— Тя намери ли го? — Нетърпението в гласа отсреща го накара да се поусмихне.

— Намери го и го уговори да ѝ позволи да остане. Занесе си чантата вътре и паркира отпред.

Последва изсумтяване от изненада или може би от възхищение.

— Връщай се да си получиш парите.

Орън доволно изръмжа. Това пътуване изобщо не бе необходимо, но след като някой друг плащаше, защо не? И все пак, можеше да отиде някъде на топло. По дяволите, тук още бе зима!

А Лос Анджелис бе само на един ден път.

СЕДМА ГЛАВА

Самюъл Стовал вървеше с естественото нетърпение на човек, който не може да понася да изостава във времето или в живота. Той крачеше енергично и макар да наближаваше шестдесетте, изглеждаше с десет години по-млад и понякога дори успяваше да заблуди някой, че едва е минал четиридесетте. Разбира се, това бяха хората, които си спомняха сина му, Тайлър Стовал, какъвто беше, когато напусна града — двадесет и шест годишен и пълно копие на баща си на същата възраст.

Само близките приятели и тези, които познаваха добре Тай, осъзнаваха, че годините минават. По-голямата част от публиката предпочиташе да си въобразява, че времето е спряло, и Сам не се и опитваше да спори с тях. Ако искаха да вярват в мита за вечната младост, тяхна си работа. Ценността на този мит за него бе неизчислима. Силата му на екрана не бе намаляла и ако не беше серията от алчни бивши съпруги, щеше да е затрупан с пари.

Но не го беше яд. Можеше да направи така, че нещата да се оправят. Всичко бе въпрос само на време.

С доволно сумтене Сам отвори вратата на кабинета на Уилям Ренкуист. Като личен помощник Уилям трябваше да изпълнява много неща извън „нормалните“ задължения, които се очакват от обикновените служители. И макар Сам понякога да бе виждал някаква тревога да пробягва по лицето му, неговият Петкан се справяше, при това доста добре. Уилям заслужаваше допълнителните пари, които Сам му даваше, че и отгоре.

— Е? — изрева Сам вместо поздрав.

— Бяхте прав. Уесьн я проследи, въпреки че тя се оказа малко по-бърза, отколкото той очакваше. Взе самолет за Сиатъл още на следващата сутрин, след като й дадохте адреса. Оттам нае кола.

Сам се засмя и потърка ръце.

— Тя е в неговата къща!

— Ще се обади ли, как мислите?

— На мен?! — Сам изсумтя. — По дяволите, не. Това момиче мисли, че аз съм убил майка ѝ. Подозрителна е като дива котка.

Уилям кимна. Той бе слаб и твърд като стомана. Бе със Самюъл Стовал по време на последните му два брака и знаеше за него повече от всеки жив човек. Верността му се коренеше в нещо повече от пари. Сам Стовал бе платил дълга на сестра му към някакви противни типове, които я заплашваха с физическа разправа. Бе го сторил, за да спечели непоколебимата преданост на Уилям и бе успял.

Но Уилям смяташе, че е съвсем ненужно Сам да използва Камила Мерил и не бе премълчал мнението си. Самюъл Стовал бе изключително доволен, че се е оказал прав.

— Ще отидете ли в Бейрок? — попита Уилям.

— Боже мили, не! — прогърмя Сам. Личният му помощник бе умен и съобразителен, но не знаеше почти нищо за Тайлър. — Появрай ми, трябва ни нежното пипане на жена. Това е работа за Камила.

— Вашият син не се поддава на женски чар, освен ако така му е удобно — подчертала Уилям.

— Не и с повечето жени. Но има някои изключения.

— Кои?

Сам обаче нямаше желание да разказва история, която би му придала черти на злодей. Имаше все още някои подробности от живота му, в които дори Уилям Ренкуист не бе посветен.

— Няма значение. Камила е идеална за тази цел. Брилянтна. Тя има причина да иска той да се върне, а когато Тай прочете сценария на „Скалисто дъно“, веднага ще дотича. Той не е глупак. Ролята е само като за него.

— И за вас — усмихна се Уилям.

— Е... повече за Тайлър. — Сам се преструваше, че не го интересува, но алtruизмът му бе само поза и те и двамата го знаеха. Въпреки че телевизионният му чар все още бе на ниво, и Самюъл Стовал, и неговата публика старееха. Това означаваше по-малко долари, похарчени от средния посетител на киносалоните, и следователно по-малка обща сума, спечелена от филма. Но добавянето на Тай в списъка на актьорите превръщаше филма в гарантиран хит, независимо от сценария. Това беше божественото прозрение на Сам,

до което със сигурност щеше да стигне и без помощта на мазния бивш съпруг на Камила.

— Надявам се да сте прав и той да не пропусне шанса. — Уилям внесе нотка на негативизъм, от която шефът му нямаше нужда.

— Шегуваш ли се? Направо ще сграбчи тази възможност. Той не е идеалист, каквото и да мисли публиката. — Самюъл поклати глава и въздъхна от удоволствие. Как можеше да не се получи? Историята зад кулисите бе мечтата на рекламния агент: известен актьор, бързо издигнал се до върховете на славата, изчезва без никакво обяснение за цели десет години и после внезапно се появява отново, за да изиграе главната роля. Това бе сигурна печалба, дори и без невероятния сценарий на „Скалисто дъно“. Публиката щеше да се тълпи пред кината. Сам не можеше да си представи човек, който би пропуснал завръщането на Тайлър.

А той не искаше да пропусне печалбата, която щеше да се изсипе над студиото, продуцентската компания и актьорите. Имаше намерение да е първи на опашката, застанал до парадния вход, протегнал две ръце и готов да поеме всички облаги.

— Вие сте сигурен, че госпожица Мерил ще успее да го убеди?

— Аз съм комарджия. — Самюъл му намигна. — Тя е кораво момиче, нашата Камила. Знаех го още когато беше малка. И ти казвам, карала ме е да се чувствам като престъпник, без да съм направил нищо лошо. — Приглади косата си, автоматичен жест, останал му от годините несъзнателна грижа за външния вид. — А аз помогнах малко, като се погрижих тя да е на първо място в списъка на Нора и Джеймс. О, знам, този неин бивш съпруг, дето навсякъде се вре, мисли, че той ѝ е издействал ролята, но повярвай ми, той няма нищо общо.

Уилям кимна в знак на съгласие.

— Когато за пръв път даде тази идея, аз знаех, че си губи времето. Конъли пет пари не даваха за него. Единствената причина изобщо да го чуят беше, че спомена моето име — Камила ми е доведена дъщеря и така нататък.

Уилям кимна отново.

Сам вдигна ръце в невинно ликуване.

— Аз съм опортуонист. С радост го признавам! Пол Мерил се мотаеше наоколо и досаждаше до сълзи на всички, но беше близо до

блестящата идея. Спомням си как си помислих: „Камила може да докара Тай“. Тогава пуснах мухата на Нора и Джим. Много просто.

— Брилянтно — съгласи се Уилям, но се прокашля: — Сигурен ли сте, че тя го иска толкова, колкото и вие?

— Да не се шегуваш? Тази млада дама е жадна за кариера. Оная нейна глупава сапунена опера... — Сега бе ред на Самюъл да изсумти с отвращение. — Пол Мерил казва, че шоуто отива в друга посока, така че аз един вид му предложих да ѝ вземат главата малко по-рано, отколкото е било планирано. Ха! Би трябвало да ми дадат медал. Това осигури на програмата такъв превъзходен завършек, какъвто този сезон изобщо нямаше да имат.

Дълбоко в себе си Уилям мислеше, че Самюъл Стовал е склонен да си приписва прекалено големи заслуги, но мъдро пазеше това мнение за себе си.

— Колко време ѝ давате? — попита той.

— Какво? — Самюъл бе потънал в самовеличаване за машинациите си.

— В „Лятно слънцестоене“ няма да чакат до безкрайност. Сега са узрели за идеята и нямат търпение, така че за какви срокове говорим?

Сам се намръщи замислено и отново приглади косата си.

— Сега е април. Има още време.

— Те искат продукцията да започне колкото се може по-скоро.

— Разбира се, че го искат! Те винаги това искат — изръмжа той, като имаше предвид продуцентските компании като цяло. — Ще ѝ дадем няколко седмици. Може би около месец. Ако е необходимо, те могат да изчакат до август. Има още една камара подготовителни работи, които нямат нищо общо с актьорите.

— Ако синът ви откаже, още ли ще искате да правите филма?

— По дяволите, да! Прекалено е добър, за да се откажа. Но Тайлър ще разбере, ще видиш. Това момче има добър търговски усет, единствен от децата ми. — В гласа му се прокрадна нотка на горчивина.

Смениха за малко темата. Уилям се интересуваше как вървят нещата между Сам и сегашната му съпруга, Фелиция. Този последен брак се разпадаше и макар Сам да проявяваше някакъв интерес да го запази, той повече се интересуваше от собствените си egoистични

цели. През последните години бе пренасочил енергията си от флирта към саморекламата на своята кариера — за голямо облекчение на Фелиция. Но самомнението му бе огромно, а egoизмът му пословичен. И в най-добрите си времена той бе труден човек, а тези, макар и не най-лошите, бяха доста по-долу в класацията.

Уилям бе за Сам единственият източник на здрав разум. Въпреки че Самюъл Стовал не слушаше никого, освен себе си, Уилям поне имаше силата да му предлага възможни пътища, които да го заведат до целта с възможно най-малко разрушения.

Но и двамата мъже имаха дългосрочна непоколебима цел: да осигурят на Самюъл Стовал всичко, което иска.

— Юни като краен срок — обяви Самюъл, когато разговорът отново се завъртя и мислите им се върнаха към въпроса, който и за двамата беше от първостепенно значение. — Ако дотогава не е успяла, просто ще трябва да я попритиснем, нали така?

Уилям Ренкуист пое дълбоко въздух, чудейки се какво би означавало това. Орън Уесън се бе вмъкнал в къщата на този борсов посредник, което си бе чиста проба углавно престъпление, а Уилям малко се плашише, когато ставаше дума за такива неща. Ала портфейлът му бе дебел, а верността му дълбока.

— Юни — съгласи се той и двамата мъже се усмихнаха.

Ками лежеше будна в средата на широкото легло на Тай, опънала ръце върху гладките чаршафи. Леглото бе огромно и изглеждаше още по-огромно в малката стая, сгущена под стълбите към тавана. Всичко бе направено от чам и златистата му топлина сякаш я подтикваше да се свие по-дълбоко под синьото одеяло. Очите й претърсваха стаята, сетивата й попиваха все повече информация за Тай Стовал.

Той пазеше нещата. Всичко, което бе купил или му е било дадено, изглеждаше оставено и забравено. Имаше книги, списания и купчини чиста хартия за компютър. Сякаш кабинетът му бе прелял долу в спалнята и когато се осмели да отвори чекмеджето на нощното шкафче, откри Чапстик, няколко бестселъра, един от последните броеве на „Популярна наука“ и папка, която на пръв поглед подозрително приличаше на сценарий.

Чуха се стълки. Ками изпадна в паника, че той може да я завари как си пъха носа, където не ѝ е работа и затвори чекмеджето толкова бързо, че си прищипа пръста. Прониза я болка и тя неволно извика. В очите ѝ запариха сълзи.

Кльц! Показалецът страшно я болеше и сама си беше виновна. Сдържайки стенанията си, Ками гледаше как кръвта блика от основата на нокътя. Очевидно чувството за вина не бе достатъчно. Пулсиращата болка отекваше в нея.

— По дяволите — прошепна тя.

След миг Тай почука на вратата. Ками пъхна ръката си под одеялото и се обади:

— Да?

— Добре ли си?

„Колко странно — помисли тя. — Аз съм в неговото легло, а той ме пита дали съм добре!“

— Стори ми се, че те чух... — Той замълча, сякаш не можеше да измисли как да я попита за шума, който бе вдигнала. Нищо чудно. Тя самата нямаше да знае как да го попита!

С мъка сдържа смяха си и след това едва не простена от болка, когато напрежението в пръста ѝ се усили. Добре се беше подредила! Без съмнение нокътят ѝ щеше да падне, след като мине през всички оттенъци от червено през лилаво до черно.

— Ками? — Тай бе очевидно озадачен.

— Само няколко минути. Веднага слизам.

Чу го да се отдалечава по коридора и се осмели да погледне ръката си. Вече се бе зачервила и продължаваше да почервенява, а под нокътя се оформяше виолетово петно. Напрежението се засилваше. Тя знаеше, че трябва да направи нещо, за да го освободи.

„Защо аз?“ — запита се.

С усилие се измъкна от леглото, свали тениската, която бе използвала вместо пижама, и с една ръка намъкна джинсите и бяла памучна блуза с дълъг ръкав. Успя да закопчее цели три копчета, после се предаде и хвана яката със здравите си пръсти. Искаше да вземе един душ, преди да се облече напълно, затова взе тоалетната чантичка със свободната си ръка, излезе в коридора...

... и се бълсна право в топлите гърди на Тай.

Ахна от уплаха.

— Тай! — Не бе очаквала той да е пред вратата.

— Съжалявам! — извини се Тай, отстъпи крачка назад и се вгледа в нея. — Идвах да те питам дали искаш кафето със сметана, със захар или... — Погледът му се спусна към полузакопчаната ѝ блуза.

Ками едва успя да направи безгрижна усмивка и да измърмори нещо за душ, промъкна се покрай него, пъхна се в банята и заключи вратата.

Облегна се на стената, стисна здраво очи, издиша бавно и още по-бавно си пое дъх. Тайлър Стовал! Боже мили, тя беше в неговата къща!

Тръсна глава да прогони недоверието си и започна да върти ръката си, за да огледа ударения пръст от всички страни. Нищо опасно за живота. Просто бе подут, ужасно болеше и ѝ напомняше, че изобщо не я бива за детектив.

Чу потропване в кухнята — Тай сигурно сипваше кафето. Разкопча отново трите копчета, свали ризата и джинсите и влезе под душа.

Горещата силна струя яшибаше по главата. Стоя под нея сякаш цяла вечност, докато нервите ѝ постепенно се успокоиха и дишането ѝ се нормализира. Господи, колко странно се чувстваше. Това, че видя Тай, я разстрои емоционално и въпреки че очакваше някаква реакция, не можеше да преодолее объркаността и чувството за нереалност, които я бяха обзели.

Каква невероятна нощ! През цялото време, докато си събираще багажа, се страхуваше, че щом отново прекрачи прага му, той веднъж завинаги ще я изхвърли. Бе сигурна, че ще размисли, затова се хвърли в колата и полетя, затова паркира точно пред къщата не толкова безопасно, колкото бързо. Когато влезе с лъчезарна усмивка, се държеше сякаш присъствието ѝ в Бейрок си е съвсем в реда на нещата. Какво мислеше Тай за това представление тя не можеше да каже. Когато се върна, той само изръмжа.

Наистина, настоя тя да спи в спалнята и въпреки че Ками протестира дълго и шумно, бе загубила тази битка, още преди да я е започнала. Тай бе глух, сляп и безчувствен за всичко, което му говореше.

— Аз ще спя на дивана в кабинета — съобщи ѝ безизразно.

— Няма нужда. И без това вече се чувствам виновна, че така ти се натрапих, затова не съм съгласна да те изхвърля от спалнята ти.

— Хайде стига — отвърна той с бледа усмивка и се потътри нагоре по стълбите. Протестите на Ками увиснаха във въздуха.

Накрая тя се подчини. Провери дали входната врата е заключена, тъй като Тай бе особено небрежен към спокойствието и безопасността си. После, сгушена в уюта на огромното му легло, лежа будна часове наред, сигурна, че няма да мигне.

Бе завладяна от мисълта, че това са неговата спалня, неговите вещи, неговият аромат. Бе изчезнал толкова задълго от живота й, от филмовата индустрия и от света като цяло, че в съзнанието ѝ бе придобил митични размери. Сякаш не бе реален човек, макар Ками да знаеше, че е. В нея Тайлър Стовал, както и за по-голямата част от света, се бе превърнал в образ, който съществуваше единствено чрез медиите.

Ками бе влязла в спалнята му с чувството, че стъпва в обетована земя, и просто не можеше да се отърси от това чувство. Тя се мяташе, въртеше се, молеше се за сладката забрава на съня, слушаше неспокойните удари на сърцето си и дълбоко в себе си копнееше за нещо, което не се осмеляваше да назове. В малките часове вече не можеше да издържа, така че отиде на пръсти в хола и седна пред изстиналите въглени в камината. В полумрака си припомни събитията, които я бяха довели дотук, и както винаги, се почувства неловко.

О, нямаше намерение да падне на колене и да го моли да приеме ролята в „Скалисто дъно“. Не беше пълна глупачка, а и нарочно бе оставила сценария у дома. Ала се страхуваше от това, което тя, Ками, можеше наистина да иска от него и да се надява. От тази мисъл часовете се влачеха, докато зората започна леко да просветлява върху най-плътната тъмнина зад големия прозорец, който гледаше към залива.

И тогава Тай се появи.

В един момент бе потънала в собствените си тревожни мисли, в следващия по стълбите отекнаха стъпки.

И не ѝ помогна, че когато скочи на крака и изненадано се извъртя, той стоеше пред нея само по боксерки.

— По д... — Той рязко спря. — Какво правиш в тъмното?

Гневът му бе от изненада.

— Аз... не можех да заспя.
— От колко време си тук?
— Не много, може би от час.

— Ожаднях — обясни Тай, след като дълго я гледа, наведе се и натисна ключа на лампата. Миниатюрният кухненски бокс се обля във феерична синкавобяла светлина. Ками се чувстваше неловко. Не можеше да измисли нито какво да каже, нито какво да направи, затова продължаваше да мълчи. Очите ѝ по свое собствено желание се насочиха към тясната ивица по-светла кожа над боксерките. Бе силно загорял.

Тай си наля чаша вода и жадно я изпи, после избърса уста с опакото на ръката си. В този жест имаше нещо толкова грубо и диво, че Ками не можеше да повярва, че това е същият изискан и сдържан мъж, който бе напуснал Холивуд преди десет години. Приличаше на своето огледално отражение или на копие на някой друг. Определено не приличаше на Тай.

— Искаш ли нещо? — попита я той с пресилена любезност.
— Виж, ако не искаш да остана тук, нищо не ми пречи да се преместя в хотела.

— Казал ли съм, че искам да си ходиш?
— Не, но аз... — Тя тъжно сви рамене. — Просто усещам, че би предпочел да ме няма.
— Не съм свикнал да имам гости. Никой не е идвал тук, по очевидни причини, и вероятно се справям ужасно зле.
— Не исках да те критикувам — прекъсна го припряно Ками.
— Аз сам се критикувам.

Напрегнатостта му ѝ се предаде. А може би нейната на него. Във всеки случай, моментът се проточи безкрайно и Ками търсеше начин да се върне в спалнята. Не искаше да се приближава толкова до него. Не знаеше какво очаква да се случи, но не искаше и да разбере.

Чудейки се какво да каже, попита:
— Какво правиш по цял ден? Имам предвид, как минава обикновено денят ти?
— В смисъл, как преживявам без бъркотията и лудостта на звездите? — Устните на Тай се изкривиха.
— Не, имам предвид просто какво правиш. Какво е първото нещо, което правиш, когато станеш сутрин? Какъв е твойт график?

— Що за въпрос?

— Не знам! — ядоса се Ками.

— Нямам график. Просто ставам и оставям деня да си измине.

— Работиш ли изобщо? Имам предвид, на някаква длъжност.

Теглеше думите му с ченгел и го знаеше, но за какво друго можеше да говори? Той бе толкова затворен, когато ставаше дума за миналото, а ако трябваше да е честна, и тя не искаше да говори за него.

— Занимавам се с недвижими имоти — отвърна иронично Тай.

Ками едва не се засмя, но се овладя.

— Наистина ли?

— Смешно ли ти е?

— Не, не. Просто ми изглежда странно... хората тук... да не разбират кой си.

— Мина много време — напомни ѝ той и отново подръпна брадата си. — Освен това сега аз съм Джери Мърсър.

— Никой ли не те е питал дали не си Тайлър Стовал?

Той сви рамене:

— Хората отбелязват приликата.

— Не мога да повярвам. Ако влезеш в някой ресторант в Лос Анджелис, веднага ще те познаят.

Тай поклати глава, допи водата и каза:

— Никой вече не се сеща за мен, което напълно ме устройва. Аз съм вчерашна новина. Много енергия се иска, за да оставаш година след година в светлината на прожектора, като Том Круз или Харисън Форд. Би се изненадала.

— Ти би се изненадал — промълви тя толкова тихо, че Тай наклони глава към нея.

— Какво?

— Нищо... — Не можеше да му разкаже за цялата суматоха около „Скалисто дъно“, без да издаде повода за пътуването си. Но знаеше, че той не е прав за славата си. Тя бе много по-голяма, отколкото Тай предполагаше, обезсмъртена именно заради начина, по който се бе опитал да избяга от нея.

Тай, сякаш усетил, че е решила да не му каже, постави много внимателно чашата на плита и прокара ръка през дългата си коса. Стисна зъби.

— Мразех го — процеди той.

Ками не отговори, защото не бе сигурна какво да каже.

— Всичко, което исках, беше да играя, но се случиха разни неща...

— Значи не си мразил да играеш — възрази тя тихо.

— Да, права си. Но ако трябваше да започна всичко отначало, щях да си избера друга професия.

— Баща ти беше ужасно горд, че си тръгнал по неговите стъпки.

— Ками внимателно приседна на дивана.

Тай изсумтя.

— Шегуваш ли се? Харесваше му само докато не започна да ме смята за заплаха. Конкуренцията е дотолкова в кръвта му, че дори не можеш да си представиш.

— Затова ли замина? Заради баща си? — попита Ками и помисли, че никога не е разглеждала нещата от този ъгъл.

Лицето на Тай стана безизразно. Бе осъзнал, че е казал прекалено много.

— Исках да се махна от всичко. — Въздъхна, отиде при нея в хола и се просна в един от дълбоките фоторийски среци дивана. Тя не можеше да погледне към него. Имаше толкова много плът, толкова много мускули, толкова много... Тай!

— Е, а ти какво правиш? — попита той. — Какъв е твойт... график?

— Аз? Нищо особено — сви рамене тя.

— Учеше театрално изкуство в колежа, нали?

— Ами... да...

— И? — Тай вдигна очаквателно вежди.

— След време намерих работа в телевизията. Не веднага.

— Като актриса?

Ками кимна нервно. Огледа се наоколо и видя, че върху една от лавиците до камината има телевизор.

— Аз всъщност не го гледам — обади се Тай, проследил погледа й. — Дори не знам за какво ми е. — Вгледа се изпитателно в нея. — Кое телевизионно шоу?

— Моля?

— Как се казва твоето шоу?

— О... Това беше една нощна драма, „Улица Вишнева“, но насъкоро ми прекратиха договора.

— Никога не съм я гледал — призна той. — Обикновено следя фондовия пазар, понякога новините. — Сви рамене. — Не ме интересува много. — Когато Ками не отговори, той попита: — Кога го излъчват? Твоето шоу.

— Ами, хм, четвъртък вечер. Но не знам как е тук в Канада.

Мисълта Тайлър да я гледа как играе изведнъж я изпълни с истински страх. Защо не се бе сещала за това досега? След всичките тези разговори за роли и филми никога не бе помислила какво би било, ако той види нейните умения... или по-скоро тяхната липса. — Е, сигурно тук не е по същото време. Не знам. Но със сигурност не е нещо, заради което бих променила навиците си.

— Ти се страхуваш аз да те гледам — заключи той.

— Аз... направо съм ужасена — призна Ками.

Бавната му усмивка се разля някак много секси по устните му и хвърли в хаос вече прегрелите ѝ сетива. Ками бе омагьосана от този образ и от мощните мъжки съобщения, които несъзнателно изпращаше към нея.

О, небеса, ако той много бързо не облечеше нещо, не бе сигурна, че ще може още дълго да стои тук, без да ѝ се прииска да докосне тази загоряла кожа. А нямаше ли това да е прекрасно? Малката му сестричка изведнъж да скочи върху него.

Както преди...

— Нещо не е ли наред? — попита Тай.

— Не, защо?

— Имаш вид, сякаш си на път да припаднеш. — Той неочеквано се премести на дивана до нея. Сърцето ѝ бясно заби от тази близост и тя се отдръпна, доколкото бе възможно, без да отмества бедрата си.

Сивите му очи се вглеждаха внимателно в нея и тя усети, че неволно е затаила дъх.

— Какво има? — попита Тай тихо.

— Какво... какво имаш предвид? — Ками облиза устни и несъзнателно привлече вниманието му към розовия връх на езика си.

— Какво криеш? — настоя той.

— Да крия? — Опитът ѝ да се засмее прозвуча толкова насилено, колкото го и чувстваше.

— Ти трепериши. Плаша ли те? — внезапно попита Тай, сам изненадан от тази мисъл.

— Просто съм нервна — призна тя. Мускулестият му крак до бедрото ѝ изглеждаше твърд, мъжествен и неудържимо съблазнителен.

— Защо всъщност дойде да ме търсиш?

— Нали ти каза, просто исках...

— Знам какво ми каза — махна той нетърпеливо с ръка. — Но сега, когато съм трезвен, искам да знам истината. Нещо не е наред, нали? Има някаква тайна, някакъв проблем. Какво?

Ками преглътна. Небето зад прозореца бе станало сивкаво-розово и много скоро яркият изгрев щеше да изпълни изтоха.

— Вече е сутрин — каза тя.

— Не сменяй темата. Не е свързано с баща ми, нали? Има ли нещо, което да не е наред с него? Искам да кажа, освен че е мръсник — добави сериозно той.

— Не!

— Майка ми? — попита напрегнато.

— Не, не. Нищо такова. Всичко е наред.

Ръката му неочеквано се впи в рамото ѝ. Ками извика стреснато, очите ѝ се разшириха, но после видя тревогата в погледа му.

— Ти? Какво има? За бога, Ками, ако е нещо сериозно, по-добре да ми го кажеш веднага.

— Много съм добре! Ние всички сме добре! Защо не може просто да искам да те видя? — попита тя отчаяно. — Толкова отдавна те няма и просто... не е честно!

Избухването ѝ бе детинско и трогателно. Тя се ядосваше на думите, които изblickнаха направо от душата ѝ. А Тай, сякаш внезапно осъзнал истинското им значение, престана да стиска толкова силно рамото ѝ, но не го и пусна, а започна да го гали с палец. По ръката ѝ полазиха тръпки, спуснаха се надолу и в корема ѝ се сви възел от напрежение. Той трябваше да престане! Ако не разбираще какво прави — в което тя бе сигурна — значи трябваше да му го каже. Докосването му бе като вълшебен балсам, който я обливаше, докато ѝ се зави свят, а тялото ѝ болезнено пламна.

— Мислех, че досега ще си се омъжила, ще отглеждаш деца и така нататък, всичките останали лъжи. Струваше ми се такъв тип жена.

— Какво трябва да значи това? — Нямаше ли най-после да пусне рамото ѝ? Цялото ѝ внимание бе съсредоточено в неговото докосване.

— Мама, татко и аз, Коледа и Дядо Мраз.

Тя поклати задъхано глава:

— Все още ме мислиш за твоята малка сестричка.

— Не, от години вече не. Значи не си се омъжила, а? — Хвърли един поглед към безименния пръст на лявата ѝ ръка и откри, че на него няма нищо. — Нямаш и деца.

— Разведена съм.

— Как се казва това копеле? — попита той шеговито, включвайки се в нейния тон.

— Пол Мерил.

— И какво стана?

— Не знам... — Не можеше да се насили точно в момента да се впусне в обяснения.

— Имате ли деца?

— Не. Нито едно. — В гласа ѝ се прокрадна горчивина. Тай мълчаливо чакаше по-нататъшни обяснения, но те не последваха.

— Извинявай — каза той искрено и това бе най-лошото, което можеше да се случи. Съчувствуието му съвсем опъна нервите ѝ. Заляха я чувства. Нещастие. Отчаяние.

— Няма защо — прошепна тя, без да може да срецне очите му. В един момент той ѝ бе противник —ексапилиен, опасен и настойчив, в следващия — неволен съюзник, който я съжаляваше и ѝ съчувстваше. А Ками, която прекалено дълго бе сдържала чувствата си, усети как сълзите изгарят очите ѝ, а в гърдите ѝ се надига огромна болка.

Опита се да стане. Да стане и да си отиде. Но Тай не я пусна и когато я привлече в прегръдките си, тя потъна в бездната на своето нещастие и тихо заплака на рамото му. Солените ѝ сълзи капеха върху топлата му кожа.

— Това ли повлия на решението ти за развод? — попита той тихо.

— Какво? — За момент бе забравила собствените си думи, заляна от скръб и потресена от удоволствието да бъде успокоявана от силните му ръце. — О... Не. — Тя прегълтна. — Пол не го интересуваше. Искам да кажа, това всъщност никога не е било проблем. Просто не се разбирахме.

— Той не се е разбирал с теб?!

Вярата му в нейния характер успя да възстанови равновесието ѝ. Тя се усмихна:

— Ние и двамата мислеме, че обичаме един и същ човек. Просто той обичаше Пол Мерил малко повече, отколкото аз го обичах.

— Аха... — Тай кимна. — Бил е артист.

— Нещо като продуцент. Майка ми мислеше, че ще е добра партия. Тя не беше... добре.

Тай наклони глава в знак на разбиране.

— Няма значение. Бракът е минало и ние и двамата продължихме всеки по своя път. Всъщност той работеше с мен в „Улица Вишнева“. — Можеше да обясни как му е помогнала да получи тази работа и как той ѝ е забил нож в гърба, но това бяха минали истории, а вече ѝ бе омръзнало да говори за своите проблеми.

Тайлър прие информацията и неохотно — поне изглеждаше неохотно — я пусна.

— Късно е. Почти съмва.

— Трябва да поспим — съгласи се Ками. Чувстваше се неловко след всички откровения през тази нощ.

— Ти върви. Аз мисля да се поразходя. Ако щеш вярвай, но вече не съм такъв сериозен пияч и имам нужда да изкарам тези отрови от организма си.

— Добре...

Тя избяга в спалнята и успяваше на моменти да се унася в сън, но само след като чу стъпките му нагоре по стълбите към кабинета. Мислеше за дните, часовете и минутите, които той бе прекарал в Бейрок и отново, и отново се чудеше как може да се занимава с недвижими имоти. Заспа с мисълта, че би искала да научи нещо повече, а после тази сутрин бе видяла онзи сценарий, пъхнат в чекмеджето, и любопитството я завладя.

„И сега този пулсиращ пръст като доказателство“, помисли тя разказяно, когато спря душа и прегъна подутия пръст.

Напрежението се бе увеличило и сега цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху болката. Как щеше да я скрие от него? Не ѝ трябваше повече съчувствие и определено не искаше да обяснява какво се бе случило. Отношенията им бяха в най-добрия случай повърхностни, а на Тай нямаше да му хареса, че си е пъхала носа в неговите неща. Разбира се, той имаше моменти на търпимост, но Ками

знаеше как би се чувствала самата тя, ако някой се рови из чекмеджетата ѝ.

„Ти си такава глупачка! Как можа да изпаднеш в такова положение?“

Неочаквано на вратата се почука и тя бързо се уви с една лимоновожълта хавлия.

— Да?

— Добре ли си? Стоиш вътре от страшно дълго време.

— Нищо ми няма.

— Добре. Побързай, закуската чака...

Тай се отдалечи от вратата на банята и леко се намръщи от болката в главата си. Пулсиращото му главоболие със сигурност бе свързано с алкохола, но мрачното настроение, което го преследваше, си имаше име: Ками Пендълтън Мерил.

„И защо ѝ се ядосваш?“ — запита се той.

Въздъхна. Знаеше, че всъщност се ядосва на себе си и на своята реакция. Тя просто го беспокоеше. Само като си помислеше за снощния разговор с нея на дивана, започваше да се чувства странно и това не му харесваше. По някакъв начин тя бе проникнала под дебелата му кожа и бе докоснала нещо уязвимо в него, чието съществуване той години наред бе отричал.

Това изобщо не му харесваше. Не му харесваше да мисли, че е била омъжена за някакъв самовлюбен глупак на име Пол Мерил. Не му харесваше безкрайната тъга, която се бе прокрадвала към лицето ѝ, когато му каза, че не е могла да роди деца.

Той самият мислеше, че семейството е една прекалено раздувана глупост, измислена от комплексирани хора, които имат нуждата всичко да е надлежно оформено в писмен вид — обикновено заради парите. Циничен ли беше? Знаеше, че е циничен, но не можеше да намери основания за противното. Баща му се бе женил, женил, женил, и бе създал цяла пасмина забравени деца. Липсата на родителски инстинкти у Сам не бе изцяло негова вина, но на Тай вече не му пушкаше. Той, Тай, се бе опитал да върви по стъпките на баща си и бе преуспял. Гордееше ли се Сам с амбициите на сина си? По дяволите,

не! Е, добре, може би в началото, но много скоро се бе почувствал заплашен от успехите му и тогава адът се бе разтворил.

А Тай не се гордееше с факта, че точно смъртта на Гейл го бе накарала да се осъзнае и го бе откъснала от коварните окови на семейството и от собствените му амбиции. За щастие, бе се оттеглил с наранена, но непокътната душа.

Значи, това бе проблемът с Ками. Той се страхуваше за нея. Тя бе избрала път, подобен на неговия, и макар, изглежда да бе далеч от мрежата от лъжи на Сам, бе съвсем безпомощна в холивудските машинации.

Господи, как мразеше това! И все пак не можеше да отрече, в Холивуд имаше някакво очарование, което изпращаше милиони търсачи на славата в неговата златна Мека. Бе преситен и уморен, и не беше честно. Не и за хора като Ками, които все още бяха запазили положително отношение към другите.

И все пак... какво в нея толкова го вълнуващо? В такъв отшелник ли се бе превърнал, че всичко, което му напомняше за предишния живот, можеше да разбуди такива силни чувства? Защо толкова се трогваше, че някой, дори псевдороднина, се е загрижил дотолкова, че да го издири?

Имаше нужда от дълга, дълга разходка по брега, докато розовата зора изгряваща над хоризонта, за да се отърси от това чувство на привличане и да си припомни, че подновяването на отношенията не би било добро за никой от тях.

Десет минути по-късно Ками слезе по стълбите. Никога не му бе изглеждала толкова привлекателна — с джинси и бяла памучна блузка, боса, с лакирани в розово нокти под оръфяните крачоли, с влажни кестеневи коси, падащи на вълни до брадичката.

Тай прегълътна. Не се ли предполагаше да е нейният „по-голям брат“? Може би той не се чувстваше така, но тя определено се чувстваше.

Ръцете ѝ бяха скрити зад гърба, позата ѝ бе като на избягало от училище дете, очакващо своето наказание.

— Има препечени филийки, варени яйца и бекон — съобщи кисело той. — Какво искаш?

— Само препечена филийка, моля. Може би и едно яйце.

— Жените не ядат и бекон — предположи той с лека усмивка.

— Всъщност предпочитам бекона с бяло вино — подразни го тя.
— Няколко резенчета... не, един голям резен с една гарафа вино. Освен ако съм на диета, разбира се. — Тя поглежда чинията, която й подаваше, изведнъж трепна и едва не я изпусна.

Тай закрепи чинията в ръката ѝ и се замисли за замръзналото изражение върху току-що измитото ѝ лице.

— Какво има?

— Нищо.

Трепването ѝ бе от болка, осъзна той, и без да обръща внимание на протестите ѝ, издърпа чинията и огледа наранения ѝ пръст, преди да е успяла да скрие ръката си зад гърба като непослушно дете.

— Какво се е случило?

— Прищипах го.

— Дай да видя.

— Не. Хайде да закусваме. Може би можеш да сложиш моята чиния на плота.

Ками се държеше прекалено диво, реши Тай, но постъпи както тя искаше — засега. Това, което той наистина искаше, бе да ѝ издърпа ръката и да види какво ѝ има.

Наля и на двамата портокалов сок и седна до нея на миниатюрния бар, който служеше за маса за хранене. Тя се опитваше да държи дясната си ръка в скута и да яде с лявата, макар това очевидно да бе доста мъчително за нея. След малко Тай се отказа да чака, хвани китката ѝ и вдигна пред очите си ръката ѝ.

— Ох! — изкоментира той, разглеждайки подутия пръст. — Дяволски боли, нали?

— Ъхъ.

— Изглежда, сякаш току-що си го направила. Къде го прищипа, на вратата ли?

Тя отпи гълтка портокалов сок и внимателно се освободи от захватата му.

— На едно чекмедже.

В съзнанието му се мърна прозрение.

— Чекмедже? В моята спалня? — Ками не отговори веднага и той попита: — Какво търсеше?

— Нищо! Просто го отворих.

Започваше да му става забавно.

— Ровила си. И си загазила.

Тя се изчерви прелестно, чак до деколтето. Тай бе заинтригуван от тази проява на женственост.

И в този момент осъзна какво може да е намерила...

— Кое чекмедже? — попита той с внезапно твърд глас.

Тя не отговори.

— На нощното шкафче?

Ръката ѝ потрепери и парчето яйце, забодено на вилицата, падна в чинията.

— Чела си моя сценарий, нали? — заяви Тай с опасно тих глас, но тя продължаваше да мълчи и той настоя: — Нали? Отговори ми, Ками. За това ли си изпратена? Да ме шпионираш, да откриеш какво смятам да правя? Да докладваш на Сам и Бог знае още на кого! Кой ти плаща? — вбесено попита той. — Кажи ми! Имам правото да знам!

ОСМА ГЛАВА

За свое най-голямо смущение Ками едва не избухна в сълзи. Те пареха болезнено зад клепачите ѝ и тя примигна няколко пъти. Очите ѝ бяха неестествено ярки, изпълнени с ужас. Бе на път да се самоунижи по най-лошия начин.

— Някой ти плаща, нали? — настоя гневно Тайлър. — По дяволите, Ками, отговори ми!

— Не!

— Няма да повярвам, че си дошла тук от някаква криворазбрата „нужда от семейство“. Знам как се чувстваше, след като баща ми се отнесе така зле с майка ти. Аз самият съм си имал работа с него. — Замълча, за да си поеме дъх. — Но след като ти отново си говориш с него, някой има какво да печели. И така, какво е то, а? Защо му помагаш?

— Не му помагам. — Ками бе твърда. — По никакъв начин не бих помогала на баща ти! Съжалявам, но това е истината. Ако не искаш да ми вярваш, добре. Мога веднага да си тръгна.

— И на кого да отидеш да кажеш?

Гневът най-после надделя и тя бе доволна. Бе ѝ дошло до гуша всички да ѝ казват как се чувства самата тя, какво иска и какво е най-добре за нея.

— Добре, хвана ме — заяви Ками разгорещено и вдигна ръце. — Цяла орда журналисти чака зад вратата. Всички искат да откъснат по едно парче от теб. Всъщност баща ти е в близкото телевизионно студио и рони сълзи пред милиони зрители как е изгубил любовта на сина си. Това е предаване на живо, което ще покаже как ще се съберете отново. Аз трябва само да те заведа там и публиката ще полудее от радост. Хайде, да вървим. Ще бъде страхотно шоу и ти ще си звездата. О, и не забравяй, аз ще получа солидна награда, че съм те намерила, така че всички да сме доволни!

За малко не се разплака самата тя и едва не развали всичко. Устните ѝ трепереха, заплашвайки трудно постигнатото ѝ

самообладание. Но срещна студено погледа му и накрая Тай наклони глава и се почеса по брадата, сдържайки усмивката си.

— Добре.

— Какво добре?

— Разбрах те. Може и да си прилична артистка, въпреки че тогава сцената щеше да завърши със сълзи.

— Копеле такова — каза тя с чувство.

Той направи гримаса и пое дъх. Когато я погледна, в дълбините на очите му се мърна възхищение.

— Тъй като не мисля, че Жералдо, Лиза или Опра са в радиус от хиляда километра, предполагам, че не ме заплашва шоуто, в което ще се събера с баща си. Аз... се извинявам.

Пулсът на Ками бумтеше в главата й. Думите му пресякоха яростта, която напираше на езика й. Искаше й се да задържи тази ярост. Тя бе нейната защита срещу привличането, което той не можеше да не я кара да чувства. Дяволите да го вземат! Не беше честно толкова глупаво да копнее да му угоди, да го направи щастлив, да иска да му се хареса. Нито беше честно, че можеше толкова лесно да я нареди, инстинктивно да не ѝ вярва, да я докара дотам, че да му се развика като луда.

— Забавна си — добави той и така съвсем разруши стената й от гняв.

— Не съм забавна. Просто от три години работя в телевизията и съм изгледала достатъчно телевизионни клюки, за да мисля като идиот.

Тай й протегна ръка и поклати глава:

— Вече не знам как да се държа.

— Много добре се държиш — измърмори тя напрегнато, прекалено развълнувана, за да сложи дланта си в неговата и да очаква да е на себе си.

— Радвам се да те видя.

Това искрено признание още повече срина защитата й.

Тя се обърна и удари пръста си в ръба на плата, изскимтя от болка и го притисна към гърдите си. Тай хвана ръката й, внимателно разтвори пръстите й и огледа по-отблизо раната.

— Пулсира ужасно, нали? Трябва да свалиш напрежението.

— Ще се оправя.

— Мога да те закарам до болницата, където ще...

— Не — прекъсна го тя твърдо.

— ... където ще го оправят, или мога аз да сваля напрежението.

Сините ѝ очи се вгледаха в неговите.

— Ти? — Той кимна и Ками попита: — Как?

— С игла. Мисля, че имам тук някъде в един несесер.

— Игла ли? — Не ѝ харесваше как звучи.

— Лекарят просто ще пробие една малка дупчица в нокътя ти, за да освободи напрежението. Веднага ще ти стане по-добре, повярвай ми. Но ако искаш, мога и аз да стерилизирам една игла със спирт и да го пробия.

— Боже, не!

Той сви рамене:

— Правил съм го на себе си.

— Е, не, благодаря, планинецо. Мисля просто да оставя природата да си свърши работата.

— Ако размислиш, кажи ми — съгласи се той и отново се зае със закуската си.

Ками от своя страна се измъчваше дори с филийката и сока. Бе по-лесно да преглъща кафето и да се надява кофеинът да ѝ подейства. Ала се чувстваше неудобно, че не яде.

— Просто не съм гладна — смотолеви тя и в отговор Тай само сви безразлично рамене. Ками обаче забеляза, че и той няма особен апетит. А когато се опита да му помогне да отнесе съдовете в умивалника, той ѝ хвърли дълъг поглед, който трябваше да ѝ каже да престане да се прави на толкова услужлива, когато има само една ръка.

Но да остави Тай да се занимава с домакинството означаваше само да осъзнае колко е безполезна. Застана на сред хола, за да се възхити отново на каменната камина, въпреки че мислите ѝ бяха другаде. С въздишка насочи вниманието си към изгледа през массивните прозорци, като през цялото време се опитваше да не поглежда към пръста си.

Може би трябваше да го остави да направи каквото може, помисли тя, чудейки се защо се чувства длъжна да му противоречи. Не бе толкова капризна, колкото му се бе показала, но... поради причини, които не разбираше, не можеше да го остави да ѝ помогне.

Когато той свърши с разчистването, се насочи към вратата до кухнята, която водеше към задната тераса.

— Къде отиваш? — попита Ками.

— Да насека малко дърва. Реших, че ще е добре да наклада огън.

— О...

Устните му се изкривиха.

— Да не помисли, че ще си тръгна, без да ти кажа довиждане?

— Е, няма да ти е за пръв път.

— Ами... да... — съгласи се той и отвори вратата. В стаята нахлу пропитият от дъжд априлски въздух, мразовит като януарска вихрушка. Ками потрепери в джинсите и бялата памучна блуза. Тай, облечен по-топло, с дебели кафяви ботуши, тъмнозелена фланелена риза и дънки, специално предназначени да бъдат не толкова модни, колкото издръжливи, изглеждаше недостижим за студа. През прозореца Ками го гледаше как се спусна по няколкото стъпала към задната част на къщата, където стоеше дебел пън със забита в него брадва. Той взе едно голямо парче, постави го на пъна, замахна силно с брадвата и сръчно раздели дървото на две. После нацепи парчетата, събра ги и се върна в къщата.

Ками му държа вратата, докато той влезе сред виелица от мокър бриз, който миришеше леко на море, примесен с влажния, но въпреки това успокоителен дъх на влажно дърво. Но когато Тай стовари цепениците в камината, старательно напъха под тяхвестник и го запали с дълга кибритена клечка, дървото изпраща и почти веднага пое огъня.

— Дървата са сухи — изненада се Ками, като гледаше мократа му кора.

— Те стоят под терасата — обясни Тай. — Снощи сложих няколко парчета до пъна, защото помислих, че ще трябва да наклада огън. Мокри са само от вятъра, който довядва капки вода от залива.

— Когато снощи пристигнах, огънят беше угаснал — забеляза Ками, не толкова, защото много я интересуваше, а колкото да върви разговорът.

— Нямах намерение да вися тук — отвърна той бавно и се огледа към редицата от кашони до прозореца. — Бях решил да се напия и да си събера багажа.

— Да си събереш багажа?

— Обадиха ми се, че скривалището ми е разкрито и изведнъж се появи ти, сякаш падна от небето.

— Кой ти се обади? Никой не знаеше, че идвам. Поне не със сигурност.

— Обади ми се един приятел, същият, чиято къща е била разбита.

Ками поклати глава:

— Това няма нищо общо с мен — заяви тя уверено.

— Може да няма, а може и да има... Милото татенце ми се струва най-вероятният виновник, а той е изпратил теб.

— Той не ме е изпратил!

Тай срита с ботуша си цепениците и към комина полетяха искри.

— Съжалявам, Ками. Не е възможно да е просто съвпадение.

Някой е влязъл и е намерил моите папки.

— Какъв е този приятел? — намръщи се тя.

— Не го познаваш. Занимава се с финансовите ми дела.

— И живее в Лос Анджелис?

Тай започваше да вярва, че тя не знае нищо за взлома и се чудеше дали не си прави прибързани заключения. Възможно бе баща му да е знал адреса му от години, макар че изглеждаше малко вероятно. Самюъл Стовал не бе търпелив човек, ни най-малко. Тай инстинктивно чувстваше, че взломът и появяването на Ками по някакъв начин са свързани, макар и тя да не се досещаше.

Но всичко това бяха теоретични разсъждения, след като, независимо от последователността на събитията, местоположението му бе публична тайна. Сега трябваше да реши как да действа понататък.

— Остави — каза на Ками, която го гледаше загрижено. На изразителното ѝ лице бе изписан ужас, че той можеше да я подозира.

— Няма значение.

— Сериозно ли мислиш пак да бягаш?

— Не разбирам защо трябва да се приема като бягство, когато всичко, което искам, е да ме оставят на спокойствие — отсече той.

— Никога ли не си мислил да се върнеш?

— В Холивуд? В киното?! Шегуваш ли се?

— Наистина ли беше толкова лошо? — попита тя, сплете ръце и трепна от болка. За момент почти бе забравила.

Тай отново отиде да намести дървата, въпреки че вече нямаше защо да се занимава с огъня. Просто изпитваше нужда да прави нещо,

за да не позволи на нежния ѝ образ да се запечати в съзнанието му. Бе ужасен от себе си, ала не можеше да гледа на Ками по друг начин, освен като мъжкар, който си търси женска.

— Защо беше толкова лошо? — настоя тя. Или не забелязваше отчужденото му изражение, или не го разбираше. Във всеки случай въпросите ѝ го дразнеха.

— Трябва ли да има причина? — попита той напрегнато.

— Не... Но ти беше постигнал такъв успех и изведнъж край. — Тя щракна с пръсти. — И си замина. Винаги съм мислела, че има още нещо и когато те видях... — Тя пое рязко въздух, уплашена, че едва не бе казала „през последната ни нощ заедно...“.

Тай се обърна стреснато и погледна в широко отворените, уплашени очи на Ками.

— Какво стана? — попита напрегнато. — Ръката ти ли?

Ками скри очи зад миглите си и раздвижи пръстите си, сякаш бяха схванати и безчувствени.

— Ами... да...

— Отивам за иглата — заяви решително Тай и се отправи към банята, където беше походният несесер. В него имаше малък комплект за шиене.

Ками се загледа след него ужасена. Причината не беше в ръката ѝ. Поне не в момента. Не се страхуваше и от предстоящата лека хирургическа намеса. Можеше да се справи с това, ако трябва.

Но не можеше да се съвземе от факта, че едва не бе споменала за онази вечер! Тогава бяха се любили сладостно и яростно! Тази нощ, за която той не помнеше почти!

„... последната ни нощ...“

Собствените ѝ неизречени думи звучаха в ушите ѝ като прибой. Те почти я бяха унищожили на място. Ако не се беше сетил — Господи, дано не си спомни — тя се надяваше никога да не се сети.

— Ето. — Тай се появи с малък несесер, бутилка спирт и пликче с памук.

Ками се дръпна уплашено назад. Но това, което я плашеше, бе близостта му, не намерението му да се прояви като лекар на всички рани. Той седна до нея на дивана и бедрото му се опря в нейното.

— Дай си ръката.

Цялата стая кънтеше от ударите на сърцето ѝ. Откри, че ѝ е трудно дадиша. Дробовете ѝ очевидно бяха забравили инстинктивните си движения, защото се чувствуваше замаяна и въздухът не ѝ стигаше.

Тай напои тампонче памук със спирт и изтри иглата. После почисти ръката ѝ и тя трябва да бе издала някакъв звук, защото очите му потърсиха нейните.

— Добре ли си?

— Голямо шубе съм — призна Ками.

— Недей да гледаш.

Тя откъсна очи от него и се вторачи в прозореца. За неин ужас Тай постави ръката ѝ върху твърдото си бедро. Ками погледна надолу. Чувствуваше натиска на мускулите под дланта си. Но в този момент той натисна върха на иглата върху нокътя ѝ. Внезапен силен натиск. Тя простена, пое дълбоко въздух и стисна очи. Толкова силно прехапа устни от леката болка, че почти ги разкървави. Иглата проби нокътя. Пулсирането моментално стихна. Тя примигна от нежеланите сълзи и отвори очи тъкмо навреме, за да види как Тай се вглежда в нея с нещо, което много приличаше на сериозна тревога.

— Заболя ли те? — попита напрегнато.

— Не, не, нищо ми няма.

— Ти плачеш...

— Не плача!

— В ъглите на очите ти има сълзи.

Сълзи от страх и вълнение.

— Казах ти, че съм шубе — изльга го тя със смях. Ръката ѝ още лежеше върху бедрото му и тя нямаше никакво желание да я мести. Да, здравите мускули на бедрото му привличаха цялото ѝ внимание, макар да се опитваше да гледа навсякъде, но не и към Тай.

Той хвана ръката ѝ и огледа добре ли си беше свършил работата. Както бе предсказал, кожата под нокътя бе пълна с кръв и през мъничката дупка се просмукваха миниатюрни капчици.

Изведнъж ѝ стана лошо. Не можеше да понася кръв. Не можеше да понася такива неща, макар да се преструваше, че стомахът ѝ е от желязо.

— Ками...

Гласът на Тай звучеше някъде отдалеч. „О, Господи“, помисли тя отвратено, „ще припадна“.

И го стори.

Събуди се от странното чувство за хладина и разбра, че на челото й има мокра кърпа. Главата ѝ бучеше. Вдигна натежалата си ръка към кърпата и изведнъж чу шумолене.

— Ками...

Лицето на Тай се появи пред очите ѝ. Лежеше на леглото му, осъзна тя стреснато. От мисълта, че е носил отпуснатото ѝ тяло, върху нея се стовари нова вълна на унижение.

— Толкова ми е неудобно — прошепна тя.

— Трябваше да те закарам в болницата — ядосваше се Тай. — Къде ми беше умът? Изкара ми ангелите.

— Не, не... винаги съм такава. Колко... колко време бях в безсъзнание?

— Пет-десет минути. Точно колкото да те донеса тук. Мога да се обадя на местния лекар и...

— Не! Не усложнявай нещата. Моля те. — Ками се опита да се надигне и той внимателно я спря. Чувстваше се слаба. Бе лесно да се предаде и просто да се отпусне.

— Ще ти донеса вода — каза след кратко мълчание Тай и когато излезе, Ками изведнъж усети, че бялата ѝ блуза е разкопчана до кръста. Нищо чудно, че бе почувствала нещо нередно. Със свободната си ръка провери сутиена и откри, че си е на мястото. Копчето отпред не бе разкопчано и дантелата я покриваше достатъчно, за да ѝ създава чувството, че благоприличието ѝ е непокътнато.

Мислите ѝ бяха абсурдни! Тай не се интересуваше по този начин от нея. Бе разтворил блузата ѝ, за да осигури достъп на въздух до гърлото и дробовете ѝ. Той изпитваше не страсть, а вина, че е станал причината за нейния припадък. Тя бе тази, която забелязваше и най-малките подробности, свързани с тях двамата във вечните отношения мъж — жена. Тя бе тази, която се правеше на глупачка заради него!

Със стон зарови лице във възглавницата, полежа малко така и се обърна да види пръста си и резултата от хирургическата намеса на Тай. Нокътят бе грозно почернял, но болката я нямаше. Дори можеше меко да си свие пръста.

Тай се появи на прага и тя веднага придърпа блузата си. Движението ѝ привлече вниманието му.

— Извинявай, просто исках да съм сигурен, че нищо не те ограничава. — Хвърли поглед към сутиена и добави: — Тъкмо се гласях да го разкопчая, и ти дойде на себе си.

— Радвам се, че не си го сторил — призна тя и прогълътна. Начинът, по който я гледаше, с нищо не ѝ помагаше. — Обикновено не съм толкова лигава. Искам да кажа, лигава съм, но не чак толкова! Чувствам се като идиот, и... о, благодаря. Пръстът ми наистина е по-добре.

— Хубаво. — Тай оставил на нощното шкафче чаша вода с лед и погледът му попадна на полуотвореното чекмедже — възмездietо на Ками. Той го отвори докрай и извади купчината листове, които тя толкова бе искала да прочете.

Сега Ками съсредоточено гледаше в тавана и продължаваше да държи здраво бялата си блуза. Трябаше ли да се опита да я закопчее? Не вярваше на пръстите си, но пък бе меко казано неприлично да лежи полуоблечена, докато Тай е в стаята.

— Гледала си това — каза той без злоба, сякаш забрави предишната си реакция. Но Ками не можеше да забрави раздразнението и гнева му и се надяваше той да разбере, че не е предателка.

— Не успях.

— Уплашила си се, че ще те хвана на местопрестъплението, пъхнала си ръкописа обратно в чекмеджето и докато си го затваряла, си си прищипала пръстите.

— Горе-долу така стана — призна Ками с гримаса. — Предполагам, че съм си получила заслуженото.

Той поклати леко глава, сякаш да отрече думите ѝ. Мълчанието се проточи и нервите ѝ се опънаха от близостта му.

— Сценарий ли пишеш? — изтърси тя.

— Казах ти, занимавам се с недвижими имоти.

— Чие е тогава това? — Кимна към папката в ръцете му. — Имам предвид, не прилича на нещо, което си донесъл със себе си преди десет години... — Погледна към листовете и добави: — Но тези изглеждат, сякаш току-що са излезли от принтера. Готова съм да се обзаложа, че ти самият си ги писал.

— А ако е така, какво?

— Нищо. — Тя сви рамене. — Искам да кажа, защо не? Ти имаш опит като артист, а и си спомням, че като момче те биваше в писането. Пък и майка ти някога е била сценаристка, значи ти е по наследство.

— Освен това с какво друго мога да си запълвам времето, нали така?

Саркастичен ли беше? Ками подозираше, че е така, макар той да говореше достатъчно весело, сякаш се опитваше да не ѝ позволи да възстанови равновесието си.

Ала нямаше нужда от това! Тя бе загубила равновесие още в момента, в който прекрачи прага му.

— Щом казваш... — измърмори тя и облиза малко нервно устни.

— Какво? — Тай оставил листите и отпусна ръце. Лицето му бе опасно близо до нейното.

— Просто не си те представям да продаваш недвижими имоти.

— Не ги продавам. Е, продавам моите — поправи се той. — Имам няколко имота тук, но не съм брокер, ако това имаш предвид. Купувам и продавам с надеждата да спечеля нещо от промяната в цената.

— И от десет години се занимаваш с това?

— Почти. Опитах малко фермерство, но съм по-силен в теорията, отколкото в практиката. Веднъж една стара овца ме ухапа и едва не ми счупи ръката.

Шегуващо се. Тя улови усмивката и не можа да се въздържи да не ѝ отвърне. Спомни си колко им бе приятно заедно като деца и без да мисли, изрече каквото ѝ бе на душата:

— Толкова се радвам да те видя.

Може би ако не бяха в такова компрометиращо положение. Може би ако бяха имали повече време да се възприемат отново като „брат и сестра“. Или може би ако и двамата бяха по-малко самотни, следващите няколко мига нямаше да се случат.

Ала непредпазливите думи на Ками, съчетани с изписания на лицето ѝ копнеж и потъмнелите ѝ сини очи, разпалиха тлеещата жарава. До този момент тя не знаеше, че и в Тай дреме такъв огън, мислеше, че емоциите са само от нейна страна. Но когато той нежно я погали по бузата с опакото на ръката си, тя развълнувано ахна.

— Не усещах колко ми липсваше — призна Тай. Гласът му бе дълбок и почти трепереше. Ками го погледна с неосъзнат копнеж. Всичките ѝ артистични умения се изпариха от желанието да бъде с мъжа, когото обичаше, когото по някакъв начин бе обичала. Тай бързо пое въздух. Не бе пропуснал сигналите, но още се колебаеше. Спусна поглед към треперещите ѝ устни, сякаш не можеше да откъсне очи от сладостните им розови очертания.

— Ками? — попита той несигурно.

— Няма ли да ме целунеш? — неочеквано за самата себе си промълви тя.

Тай преглътна почудата си.

— Да — призна той и се наведе към нея. Ками усещаше топлината на кожата му, пусна ризата си и протегна ръце към гърдите му. През фланелената риза тялото му бе топло и твърдо и ѝ се искаше да смъкне дрехата и да го притисне към тръпнещите си гърди.

Ресниците ѝ се спуснаха, устните ѝ се разтвориха в нетърпеливо очакване на целувката, както цветът се разтваря под слънчевата светлина. Бе жадувала за това от нощта, когато правиха любов, дори отпреди това, когато бе момиче, унесено в неосъзнати мечти, гладна за любовта, възхищението, страстта и докосването на друго човешко същество.

Чакаше безпомощно, чуваше дишането му, сподавено и неравномерно, усещаше напрежението в усилието да стои надвесен над нея, опрян на ръце. Искаше ѝ се той да се предаде, просто да се отпусне върху нея и да вземе това, което му се предлага... Но след няколко безкрайни момента, в които нищо не се случи, отвори очи и го погледна несигурно.

— Не знам какво правя — каза той и Ками разбра, че угрizенията са го обзели още преди целувката.

И тогава, сякаш за да постави нещата на местата им, Тай я целуна небрежно по бузата и се изправи на крака. Бе съкрушена, не можеше да превключи толкова бързо като него, но оттеглянето му ѝ възвърна самоуважението. О, Господи! Какво ли си мислеши той за нея? Нали не я възприемаше като заслепена негова почитателка?

Страните ѝ пламнаха. После по цялото ѝ тяло се разля болезнено чувство. Искаше ѝ се да се свие на топка и да умре.

Тай от своя страна се държеше, сякаш всичко е както преди. Събра разпилените по леглото листове и ги сложи върху нощното шкафче.

— Аз... съжалявам — измърмори той.

Съжаляваше? Съжаляваше, задето не се е възползвал от нейната покана?

— Няма защо — заяви Ками, опитвайки се отчаяно да скрие обидата от неговото отхвърляне.

— Не те обвинявам — каза той, без да разбира напълно чувствата ѝ. — Обикновено не се държа като женкар — обясни напрегнато, сякаш думите го измъчваха. — Това е характерно за баща ми. Не те обвинявам и за това, че не ми вярваш. За бога, та аз почти те бях съблякъл, докато беше в безсъзнание! — Усмихна се смутено. — Отдай го на това, че не съм свикнал в леглото ми да лежи красива жена.

— Ти не се нахвърли върху мен — възрази Ками, седна и подви колене. Тя се притесняваше, задето е прекалено лесна и пламенна, докато в същото време той обвиняваше себе си. Не можеше да позволи това. — Ако някой се е нахвърлил върху някого, това бях аз.

Тай вдигна вежди неразбиращо.

— Какво?

— Помислих, че ме отхвърляш.

— Какво?! — повтори той, ала това бе шепот, риторичен въпрос към боговете или към стената от мълчание, която ги обграждаше. — Какво говориш?

„Говоря, че искам да бъда с теб. Да спя с теб. Ръцете ти да са обвити около мен и тялото ти да ме притежава. Искам да забравя за света навън и да правим любов, докато останем последните двама на земята.“

— Говоря... — промълви тя, проглътна и облиза устни. — Говоря...

— Говориш? — подсказа ѝ Тай, докато гледаше очарован устните ѝ.

— Ох, Тай...

Това бе всичко, което му трябваше. Всякакви опасения бяха пометени от вълната на страст и огъня, който ги погълна и двамата. В един момент бе впил поглед в нея и я чакаше да изрече на глас, че го

иска, в следващия вече я бе притиснал върху дюшека, а блузата ѝ се бе разтворила, за да открие дантеления ѝ сutiен и извивката на гърдите.

— Какво правим? Струва ми се, че сънувам. — Устните му се притиснаха към бузата ѝ, горещият му дъх изгаряше кожата ѝ.

— Не знам. Не знам. — Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и конвулсивно замачкаха ризата. Искам те, помисли тя. Искам те, искам те, искам те!

И тогава устните му уловиха нейните, смазаха ги, разтопиха ги. От нея се изтръгна въздишка, наполовина стон, наполовина сподавен страшен вик. Устните му бяха твърди и въпреки това меки, толкова меки. Парадокс, който възпламени кръвта ѝ и я накара да не мърда, така че този сладостен огън никога да не стихва!

Устните му се спуснаха от бузата ѝ към ухoto, захапаха го леко, после по-силно и я пронизаха огнени стрели. Ками се вкопчи в него, за да бъде колкото може по-близо.

Когато отново я целуна, езикът му се стрелна между зъбите ѝ, имитирайки движенията, които тя искаше да изпълнят телата им. Ками се заизвива под него, ръката му се плъзна по гърдите ѝ и започна да ги мачка през тънката бяла дантела. Миг по-късно пръстите му разкопчаха и разтвориха сutiена. Ками простена и твърдото зърно се надигна под дланта му.

— Боже мой... — прошепна той.

„Не спирай“, помисли тя несвързано и обви крака си около неговия в глупав опит да го задържи. Както се оказа, не беше необходимо, защото тялото му вече бе започнало да се движи през двата чифта джинси срещу нейното в този стар като света ритъм с настойчивост, от която дъхът ѝ секна.

Изведнъж пръстите върху гърдите ѝ се смениха с горещите му влажни устни, езикът му описа кръг около тъмното зърно. Ръцете ѝ се вплетоха в гъстата му коса, направлявайки го, главата ѝ се замята върху възглавницата, гърбът ѝ се изви.

„Боже мой, само от това ще стигна до върха!“

Ръката ѝ конвулсивно се спусна по гърба му и го притисна по-близо. Ками се движеше трескаво под него, лицето ѝ гореше, мислите ѝ бягаха...

И в този момент Тай се отдръпна. Тя проплака недоволно. Но главата му се спусна по-надолу и тя вдигна глава точно колкото да

види тъмната му коса, преди да усети топлия му дъх. През джинсите той я докара до внезапен, разтърсващ връх. Пръстите ѝ се впиха конвултивно в косата му.

— О, боже, о, боже... — задъха се тя, потресена и ужасена, извика рязко, тялото ѝ се изпъна и изви в екстаза си...

Почти веднага я обзе слабост. Тя лежеше безсилно и дишаше тежко. Когато Тай вдигна глава, тя мърна в сивите му очи пламъка на страстта и бързо замижка, защото не искаше точно в момента да изпита смущението и унижението, които бе сигурна, че ще последват.

В главата ѝ бе каша от шум, впечатления и истинска радост. Знаеше, че никога не бе достигала до такива висини на страстта — а дори не бяха правили любов!

Ала Тай очевидно имаше други идеи, защото отново зарови лице в джинсите ѝ. Усещанията обаче бяха загубени. Нямаше значение. Мисълта, идеята, образът бяха достатъчни.

В нея отново избухна внезапно неочеквано удоволствие. Искаше ѝ се да възрази, че по този начин всичко е за нея и нищо за него, ала единствените думи, които можеше да произнесе, бяха „Обичам те, обичам те, обичам те...“.

Така и не разбра дали ги е изрекла на глас. Всичко, за което можеше да мисли, бяха собствените ѝ усещания, а Тай се грижеше за това, отново и отново.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тай пое дълбоко въздух и вдигна над главата си гирите, после ги спусна от двете си страни и отново повтори упражнението. Лежеше на пейката за тренировки, а от челото му капеше пот. Никога досега не бе тренирал толкова дълго и с такова натоварване. Обикновено след леко бягане по главната улица на Бейрок се отбиваше в спортния клуб — стая с огледала, в която преди пет години един ентузиазиран предприемач бе направил спортна зала. Накрая завършваше с малко вдигане на тежести.

Днес бе прекарал тук повече от три часа.

Огледа се. Повечето от местните не проявяваха интерес към фитнес залата, но туристите и новозаселилите се в града изглежда я харесваха. Тай обаче бе постоянен жител, приеман от всички като Джери Мърсър. Понякога се заглеждаше в него, ала най-често с изненада. Хората вероятно бяха забравили как изглежда истинският Тайлър Стовал и лицето му докосваше само някое прашно ъгълче в съзнанието им.

Няколко души го бяха питали дали не се познават и отговорът бе кратко „Не“. Навъсеният му недружелюбен поглед държеше повечето хора на разстояние, макар всъщност само чудаци да се сближаваха с него. Повечето идваха само за да тренират, както и той, и не си правеха труда да общуват по какъвто и да е начин. Това за него бе идеално, така можеше на спокойствие да използва залата като място, където физически да изразходва напрежението си.

А в ядове бе затънал до гуша, особено тези дни.

Бяха минали почти две седмици, откакто Ками сякаш падна от небето. Това, което отначало го плашеше, а после бе приятно разнообразие, сега бързо се превръщаше в сериозен проблем. Първо, но не задължително най-важно, както се оказа, той още не бе напуснал Бейрок. Бе наполовина съbral багажа си и в основни линии бе готов, но се мотаеше като влюбен ученик и се размекваше, само като погледнеше към прелестната си бивша доведена сестра.

Бе ли се случило? Дори не знаеше със сигурност. След първите часове на неверие бе минал през поредица от емоции, кулминирали в пристъп на лудост, който бе хвърлил нея в екстаз, а него в самообвинения и неудовлетворени страсти. Тялото му като лудо крещеше за някакъв вид освобождаване, не спираше да крещи, откак издигна Ками до върха. Вече не можеше дори да я погледне, без да се възбуди!

Но ако бе таил някаква фалшива надежда, че може да има втори шанс за физическа близост, Ками много бързо го бе извадила от заблуждение. На тази тема бе съвсем ясна, всъщност кристално ясна.

„Трябваше да продължа“, мислеше сега, докато се мъчеше с тежестите. „Поне щях да преодолея това непрекъснато чувство на сексуален глад. А може би още щях да правя нещо по този въпрос...“

Вдигна гирите над главата си и за момент ги задържа в протегнатите си ръце, загледан в тях, сякаш там бе скрит отговорът на дилемата.

Онази първа сутрин заедно, в агонията на лудостта, Тай имаше пълното намерение да довърши това, което бе започнал. Което бяха започнали. Ала бе отлагал прекалено дълго. Докато Ками още се носеше върху крилата на усещанията, той нежно отметна мокрите кичури коса от лицето ѝ, целуна я леко, без да се интересува от собствените си желания, които точно в този момент бяха силни, и посегна към ципа си.

— Обичам те — прошепна тя. — Обичам те, обичам те...

Думите достигнаха до трескавото му съзнание. Жегна го нещо неприятно. Спомените затанцуваха като светулки, ярки светлинки в тъмното. Гласът на Гейл, шепнещ тези две ужасни думи. Думи на предателство.

— Обичам те — мъркаше тя. — Само теб. Знаеш това.

Вместо отговор Тай се прокашля. Не го интересуваше. Бяха в огъня и ритъма на любовта и той всъщност не обръщаше особено внимание на думите ѝ.

Ала Гейл не спираше:

— Кажи, че ме обичаш. Кажи го, Тай. Кажи го!

— Аз... Боже мой, Гейл!

— Кажи го — настоя тя, включи се в ритъма и се взря в очите му. Тай искаше да се отвърне, да довърши това, което бяха започнали, без

цялата тази глупава драма. Е, добре, може и да не беше глупава, във всеки случай поне за нея. Но да караш мъжа да се обяснява в любов в разгара на страстта бе равностойно на скоропостижна сватба. Такова признание би било изпразнено от всякакво съдържание, в него нямаше сърце, нямаше душа.

И макар да искаше да каже това, което тя копнееше да чуе, Тай не можеше да го стори. Той не вярваше в любовта, брака и всичките тези измишльотини. Бе видял прекалено много доказателства за противното и макар да обичаше майка си и тя да го обичаше, това бе единствената любов, която някога бе познавал. Дивата любов от типа „Ти си всичко, което ми трябва в живота“ бе нещо, което той не вярваше, че наистина съществува. Тя бе фантазия, извинение. Емоция, създадена да успокои съвестта, да направиекса нещо законно и морално.

За него всичко това бяха глупости на търкалета. Сексът си беекс, желанието — желание и харесването — харесване, но го нямаше това дълбоко, трайно „нещо“, за което говореха философите, поетите и изобщо наивниците.

То просто не съществуваше.

Обаче Гейл настояваше. Тя захапа ухoto му.

— Кажи го, Тай, моля ти се. Имам нужда да го чуя.

Той бе изключил съзнанието си. О, сега не се гордееше с това, не се бе гордял и тогава. Но бе стигнал прекалено далеч в любовния акт, за да се отдръпне, а просто не можеше да ѝ даде това, което тя искаше. Затова се носеше на вълните на усещанията и когато проникна в нея и се отпусна върху тялото ѝ, това бе просто освобождаване на напрежението, удовлетворяване на нуждата.

Тя, разбира се, бе царствено обидена. Измъкна се изпод него, перна го по ухoto и се изтърколи от леглото:

— Мръсник!

— Хей! — Тай я сграбчи за ръцете и я придърпа върху себе си.

— Престани! Извинявай, знаеш как се чувствам.

— Бременна съм, червей такъв! — извика тя. Големи крокодилски сълзи се търкаляха по бузите ѝ и капеха върху двамата.

Сякаш го удари ток.

— Бременна? — повтори той глупаво.

— Детето е твое, Тайлър. Твое и мое. Аз искам да те обичам и да създам семейство с теб, а ти дори не можеш да ми кажеш, че ме обичаш!

Сигурно пак щеше да го зашлеви, но той още стискаше ръцете ѝ като в менгеме. Всичко, което виждаше Тай, бе баща му с неговата орда от деца и жени, които не го трогваха особено.

Обзе го отвращение. Отвращение от самия себе си. Как можеше да е толкова глупав?

— Но ние се пазехме. — Това бе първата свързана мисъл, която изплува в главата му.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш?

— Презервативи... — продължи той. Съзнанието му постепенно включваше. — Внимавахме.

— Не сме внимавали достатъчно! — Тя се изскубна от пръстите му. Тай я пусна. Изведнъж нямаше търпение да се освободи от нея, както тя се бе освободила от него. — Е, познай какво ще ти кажа, Тайлър. Някой от тези презервативи трябва да е бил дефектен. Как иначе можеш да го обясниш? И знаеш ли какво? Все едно, не ми пушка. Аз искам това дете и искам теб!

Тайлър не можеше да се помръдне. Веднъж вече бе станал жертва на дело за бащинство — фалшиво, защото никога не бе спал с въпросната изгряваща звезда. Но да се натиска с него, докато е пиян, очевидно бе достатъчно, поне според нея. Тя не допускаше той да си спомня нещо от нощта, която бяха прекарали заедно, не допускаше да знае истината. В друг момент би била права, защото точно преди да напусне завинаги Лос Анджелис, Тай имаше период, когато му беше трудно да разбере кога да спре. Доста бели петна в паметта му бяха причинени от алкохола.

Но не и с въпросното момиче и когато той настоя за генетичен тест, тя най-после отстъпи. Разбира се, цялата история първо гръмна в пресата, затова толкова внимаваше с Гейл. Не можеше да повярва, че това се случва!

— Ние не можем да имаме дете заедно — заяви той, без да мисли. — Аз нямам желание да се женя. Говорили сме за това.

— Ти си говорил. Аз те слушах — възрази Гейл. — Аз искам повече, Тай. Много повече.

— Ти си го нагласила — изведнъж с ужас осъзна той. — Наистина си го направила.

— Мръсник! — извика тя отново и се нахвърли върху него.

Гневът помете всичко останало. О, тогава бе млад и глупав и не разбираше какво става. Повече се ядосваше на себе си, но беше бесен и на нея, защото много от това, в което я обвиняваше, бе вярно. Той познаваше лошите черти в характера на Гейл и въпреки това я желаеше. Приличаше му на него самия, самотна и отчуждена и изпитваща нуждата от компания, като запазва своята независимост.

Бе грешил, грешил, грешил.

— Знаеш, че ако детето е от мен, ще плащам за издръжката му — процеди през зъби той и отново сграбчи ръцете й. — Но няма да позволя да ме оплетеш в нещо, за което не съм готов.

— Ще съжаляваш — прошепна Гейл и в очите й проблесна ярост.

Побиха го тръпки. Тя говореше сериозно.

По-късно си казваше, че самият той се е държал melodramatically. По-късно си казваше, че избухването на Гейл е било просто резултат от разбитите й надежди.

И макар да продължиха да се срещат поради социалните ангажименти, които вече бяха уговорили, това бе краят на тяхната връзка. Междувременно Тай довършваше „Бягство от рая“ и разочарованията от собствения му живот — които сякаш отразяваха чувствата на героя му във филма — нарастваха с всеки изминал ден. „Какво правиш?“, — непрекъснато се питаше той. — „Къде отиваш? На какво се надяваш? Сега накъде, за бога?“

И тогава върху него се стовари ужасната истина, от която и до днес потреперваше. Той затвори очи пред тази мисъл, едва не изпусна гирите и, внезапно загубил сили, ги оставил да паднат на пода от двете му страни. Ръцете му още стискаха метала, сякаш не можеше да го пусне.

— Господин Мърсър? — обади се нерешително момичето с трикото, което му бе помогнало да започне.

— Нищо ми няма — измърмори Тай.

Тя се усмихна нервно.

— Добре. Просто искаме всички да са в безопасност, нали разбирате.

Той ѝ хвърли поглед с крайчеца на окото си. Тя се усмихна и прибра един рус кичур зад ухото си. Очите ѝ примигваха бързо и той без особен интерес се зачуди дали оттам идва израза „паднаха ми очите“. Цялото ѝ поведение издаваше смущение и интерес.

А вероятно бе наполовина на неговите години.

От това се почувства уморен, сякаш животът бе преминал край него много отдавна и много бързо. Всъщност сам си беше виновен, но това в момента не му помагаше.

Стана от пейката и се прехвърли на подвижната пътека. Чувстваше, че очите на момичето следят всяко негово движение. Опита се да прецени от огледалото право настрема какво вижда тя от него, но намръщеното изражение, което срещуна погледът му, не би могло дори и малко да се хареса на когото и да е. Не бе такъв глупак, че да не оценява физическите си дадености. Много пъти му бяха говорили за тях и трябваше да е пълен идиот, за да не го разбере. Всъщност можеше да ги изрецитира наизуст: силен, стегнат, ъгловато лице, очи, сиви като Северно море и с един такъв особен поглед, в който можеха за секунда да се сменят гняв, страсть и страдание. И една бавна усмивка, която разцъфваше с някакво сексуално великолепие, от което почитателките му припадаха.

Изсумтя, включи пътеката на по-голяма скорост и с усилие се затича по лекия наклон. Какъв боклук! Пълна помия, наистина. Мразеше го. Мразеше това, в което се бе превърнал.

И все пак...

Вътре в него се надигаше някакво непознато пробуждане, някакво желание. Почти болезнена потребност. От сутринта, когато се бе отдал на сексуални игри с Ками, тя се бе разраснала до мания, която го караше да се съмнява в душевното си здраве. Защо го бе сторил? Защо го бе сторила тя? И макар онези две думи, които бе изрекла, да го бяха спрели за момент, когато се опита да възстанови настроението, Ками леко опря ръка на бутящите му гърди.

— Аз... не знам какво говоря! — прошепна тя ужасено. — Извинявай, Тай. Не исках да го кажа.

Него не го интересуваше. Не особено. Той искаше само да улови отново тези сладки розови устни, ала настроението бе окончателно разрушено и в този момент нищо не можеше да го възстанови.

Всъщност, ако правилно тълкуваше действията ѝ, в което бе сигурен, Ками страдаше от сериозни угризения. Тя притисна ръце към голите си гърди в типичната поза на обидена жена. Очите ѝ бяха големи и кръгли. И макар да знаеше, че това е реакция на собственото ѝ признание, неочекваните ѝ скрупули му се сториха и дразнещи, и сладки. Невинността ѝ го изненада неподготвен и докато той се опитваше да се справи със своите объркани чувства, тя нахлузи изпомачканата си риза, измъкна се изпод него и застана трепереща до края на леглото.

Това, че косите ѝ бяха див, рошав водопад от червеникави къдрици, които се виеха край лицето ѝ никак не улесняваше нещата. Нито че очите ѝ бяха толкова сини и блестящи, че се изгуби в тях. Нито че устните ѝ трепереха. Бе по-красива от всички жени, които някога бе виждал и Тай стоеше във вцепенение и изненада и чакаше да се върнат тези моменти между тях.

Тогава направи своята грешка. Импулсивно скочи от леглото и я привлече в прегръдките си. За съжаление не се бе охладил колкото нея и когато почувства доказателството за неговата възбуда, тя ахна ужасено и се запрепъвала назад, докато гърбът ѝ опря в стената.

— Ками... виж... — започна той, ала не успява да проясни главата си дотолкова, че да изрече някаква мисъл. Всичко в нея го побъркваше и макар не толкова отдавна да бе прекарал една нощ с Миси, изведнъж му се стори, че е било преди цяла вечност. Толкова силно желаеше Ками, че му беше неудобно. И не можа да измисли какво друго да каже, освен „искам те“, което и без това беше болезнено ясно.

Ръцете ѝ го задържаха на разстояние. Тя поклати глава:

— Ще си тръгвам. — В гласа ѝ още звучеше ужасът от собствената ѝ чувственост. Тай знаеше какво мисли тя и отчаяно му се искаше да ѝ покаже, че всичко е наред.

— Нормално е да ми кажеш, че ме обичаш — обясни ѝ вразумително, но тя простена нещастно, провря се под ръцете му и изтича в другия край на стаята. Преви се надве, притиснала ръце към лицето си. Тай понечи отново да се приближи към нея.

— Не е нормално! О, Господи, аз съм такава отвратителна глупачка! — извика тя с нескрита истерия и протегна ръка да го спре.

— Моля те, моля те, остави ме! Просто си иди за малко и ме остави на мира. Ох, трябва ми малко време — простена като от болка.

— Правиш от мухата слон!

— Млъкни, Тайлър! — скастри го тя. — Просто си върви.

Той нямаше друг избор, освен да излезе от стаята. Опита се да я погледне в очите, ала тя извърна лице.

Сега, като гледаше назад, се разкъсваше между съжалението, че не се бе държал по друг начин, бе попаднал в копринения капан на собствените си емоции и почти бе правил любов с нея, и увереността, че е трябвало да продължи, без да обръща внимание на прошепнатите и признания в любов и да я люби с всичката сдържана дълго страст, която бяха разпалили един в друг.

— Отдавна си престанал да се тревожиш, че ти е сестра — измърмори той под носа си.

— Казахте ли нещо? — извика момичето от другия край на залата.

Тай въздъхна наум. Една пълна жена на съседната бягаща пътешка се обърна изненадано и извика:

— Не!

Той ѝ беше благодарен, че му спести поредния рунд на обожание от мнимата му почитателка.

Много усилия му отне да накара Ками да остане при него. Тя бе грабнала чантата си и бе решила да се пренесе в хотела или направо да си тръгне към Сиатъл. Едва успя да я убеди да остане в къщата и оттогава, макар да живееха заедно, разговаряха само върху най-общи теми като образователната система, положението в света като цяло и дългосрочните ефекти от глобалното затопляне и Ел Ниньо. Интересно, бе забелязал той с известна самокритика, че подтекстът на езика на тялото ѝ издаваше нейната тревога и въпреки че се опитваше да си казва, че реакциите ѝ са пресилени, след всеки разговор си спомняше само езика ѝ, зъбите ѝ, женствените движения, изражението в очите ѝ или блъсъка на косите ѝ.

Е, какво означаваше това?

Нямаше представа.

Преметна кърпата през врата си, избърса си лицето и намали скоростта на бягащата пътешка до ходене. Накрая я спря и остана за

момент там, докато престана да се олюява, за да не се препъне и падне, като слезе, както се получаваше след прекалено дълго бягане.

Когато излезе от съблекалнята, навлякъл лек черен найлонов анцуг върху просмукания си от пот пулover, момичето, чието трико се надигаше и изпъваше точно където трябва, му се усмихна лъчезарно.

— Миси беше тук — изчурулика то със също толкова лъчезарен глас.

Тай си представи Миси Грант, бившата му любовница: хубава жена около тридесетте, която, ако се съдеше по облеклото и поведението ѝ, копнееше да е отново на двадесет и две. Бе му се сторила ненатоварваща и приятна като компания, но двамата говореха на различни езици и той разбираше, че тя, както и всичко друго в Бейрок, е за него просто приятно разнообразие. В началото изглежда и тя го чувстваше така. Бе му казала, че си търси развлечения, не съпруг, нито баща за детето си. Отношенията им вървяха доста гладко, докато той започна да не се обажда. Пълна апатия от негова страна. Тогава опозна истинската Миси Грант.

Тя не спираше да звъни и по всякакъв начин се опитваше да го докара в „Родео Боб“, ресторант и бар, където работеше и чийто собственик бе самият той, а управител — приятелят му Корки. Тай се измъкваше, но беше жалко за „Родео Боб“, защото обичаше да виси там с Корки и някои от приятелите си.

Ала нямаше намерение да продължава с Миси. Всичко бе свършило. Въпреки че понякога, когато бе самoten, си мислеше да ѝ се обади, точно както онази вечер...

Това му беше проблемът, осъзна той с облекчение. Самотата! Затова толкова желаше Ками. Тя не му бе направила никаква магия. Чисто и просто липсата наекс го караше да губи самообладание и да се чувства тревожен и уязвим.

Момичето с трикото отново прекъсна мислите му:

— Надявам се да не мислите, че съм много приказлива, просто знам, че вие с Миси се срещахте, обаче не знам... — Захапа върха на пръста си и го погледна с надежда. — Предполагам, понякога нещата не се получават.

— Предполагам — съгласи се Тай. Мисълта за Миси още го караше да се чувства като престъпник.

— Е, какво ще правите сега?

Той прочете името й, забодено на трикото: Карма.

— Отивам си вкъщи да работя — отвърна рязко. Боже мили. Карма. Всички родители ли полудяваха? Понякога се чудеше дали родителството не изпива мозъка на човек.

— О, точно така. Миси каза, че си имате гостенка.

Тай се обърна стреснато и за да прикрие движението, започна да рови в сака си. Мразеше да го обсъждат. Та нали заради това напусна Лос Анджелис! И ето го сега, в това малко туристическо градче, изведнъж в центъра на вниманието. Бе същото, само че в по-малък мащаб.

— Една приятелка — призна той и се запъти към вратата.

— Гадже? — не се сдържа момичето, но Тай вече бе излязъл и подложи лице на следобедното слънце.

Гадже...

Не, тя не му беше „гадже“, но не му беше и никаква сестра. Не знаеше какво очаква да е тя сега, но мисълта, че скоро ще си замине — нещо, което никога не обсъждаха, но въпреки това се издигаше между тях като висока, непреодолима стена — го изпълваше с чувство на ужас, което не можеше да се отхвърли с някаква баналност от типа на „Тя просто е дошла да възстанови семейните връзки“ или „Тя живее в Лос Анджелис и няма начин да бъдеш с нея“.

Имаше неща, които трябваше да обсъдят, реши той, докато вървеше към къщата си. Бледото слънце се опитваше да сгрее земята, но мразовитият априлски бриз духаше силно и му напомняше, че зимата е само на крачка от кимащите нарциси и рододендрони.

В Лос Анджелис сигурно бе слънчево и топло, може би дори горещо. Мисълта се завъртя из главата му и макар за момент да изпита отвращение, това не беше същата погнуса, с която доскоро се отнасяше към някогашния си дом.

„Може би оздравявам“, помисли малко развеселено. Такова изказване бе в стила на психодрънканиците от деветдесетте, и то от най-лошите. Звучеше дълбокомислено и важно, докато всъщност бе само купчина от думи. То бе симптом за по-голяма болест, от която бе избягал, колкото му държат краката.

„Сякаш сега си много по-добре...“

Тай въздъхна тежко. Можеше да остави много неща да си вървят от само себе си, но не можеше да остави на самотек чувствата си към

Ками, които и без това бяха сложни, и когато отвори портата и тръгна към входната врата, се ядоса на очакването, което го обзе. Само като знаеше, че тя е вътре, кръвта му закипяваше като на хлапак.

Оказа се обаче, че нея я няма. Тай обиколи няколкото помещения на къщата и се убеди в това смущаващо заключение. Да не си беше заминала за Лос Анджелис, без да му каже?

Прониза го страх. Бързо отвори гардероба в спалнята и с облекчение видя, че чантата ѝ си е на място, а дрехите ѝ висяха по закачалките. Значи бе някъде наоколо. Сигурно се разхождаше край водата. Не я бе видял на идване, но това не означаваше, че не се бе спряла някъде да си купи сувенири.

Поне се надяваше да е така.

Два часа по-късно вече започваше да се безпокои. Над водата припадаше полумрак и по вълнуващата се повърхност играеха отраженията от многото светлинки, проблясващи по брега. Тай стоеше на задната тераса и стискаше в дланите си бутилка бира. Ръцете му бързо се вкочаняваха от острия вятър, който брулеши лицето му, врата и всичко, което не бе добре покрито. Това бе първата му бира след пристигането на Ками, изобщо първото му алкохолно питие. Страхуваше се, че онази първа вечер се е изложил, и оттогава се пазеше. Не бе алкохолик, но определено от време на време можеше да прекали. Бе си платил с много махмурлуци и сега, докато надигаше шишето, му се искаше да има някакво друго обезболяващо средство за мъчителната болка, която го разяждаше.

„Наистина ли мислиш, че те е изоставила? Наистина ли?“

На входната врата тихо се почука и Тай засия. Влезе бързо в къщата, остави бирата на плота и отиде да посрещне Ками.

— Къде, по дяволите, беше? — попита той по-нетърпеливо, отколкото ситуацията го изискваше.

Но не беше Ками. Беше Миси. Бе облечена с тъмнозелен пуловер и пола, русата ѝ коса бе прибрана в небрежен кок, защипан с шнола с фалшив диамант, тревожното ѝ лице бе покрито с тонове грим. Малко приличаше на кандидат-звезда, отчаяно търсеща големия си шанс.

— Къде бях ли? — повтори тя. — Ти къде беше? Не съм те чувала от месеци, а днес най-после изникваш в клуба.

— Изниквам ли? — попита той безизразно. Съзнанието му трескало търсеше начин да я отпрати, преди Ками да се е върнала.

— Е, Карма казва, че си ходил там и преди, но казва, че всъщност е говорила с теб днес. Казва, че сте говорили за мен.

Нямаше как да се измъкне, без да създаде сериозен проблем. И въпреки това стоеше до вратата и нямаше желание да я покани да влезе. Нищо добро нямаше да излезе от това — нито за нея, нито за него.

— Карма ми е приятелка — добави Миси, заобиколи го и влезе без покана. След нея се носеше ароматът на парфюма ѝ — силен, тежък и сладникав. Той заглушаваше всичко останало и Тай със закъснение се сети, че цял ден не е ял и че бирата не му понася.

Миси протегна ръце към него и той не можа да се сдържи да не се отдръпне. Тя игриво дръпна яката му.

— Значи си имаш гости, а? Никога не съм чувала да каниш някого. Винаги съм мислила, че си нещо като отшелник.

— Ами... да... — освободи се от пръстите ѝ и за да смекчи жеста, я заведе за ръка до дивана.

— Продаде ли вече тази къща? Не виждам табелата.

— Още се продава. Табелата просто е паднала.

— Не става, а? Кой ти е сега брокер? Трябва да е пълен некадърник. На твоето място щях да си намеря друг.

Тай почти се усмихна:

— И кой ще е това в Бейрок? Някой друг от същата фирма?

— Ох, знам, че е малък град, но все трябва да има някой друг, нали? — Миси свали тъмносиньото си палто. Гърдите ѝ бяха големи и някак внушителни и я правеха да изглежда по-едра, отколкото беше всъщност. Тай не можеше да не я сравни с Ками и откри, че предпочита малките гърди и дребните форми на Ками.

Миг по-късно съжали за всичко това. Какво му ставаше?

— Джери, мислех... — започна Миси, но в този момент предната врата отново се отвори и на прага застана Ками.

Бе с мек зелен пуловер, с вечните си дънки и с велурени ботуши. Косата ѝ бе вързана с ластик на конска опашка, а бузите ѝ бяха поруменели от вятъра. Сините ѝ очи блестяха от крепко здраве. Топлата ѝ усмивка, с която го посрещна, разсея всичките му тревоги. Между тях ставаше нещо, което никой от двамата не можеше да отрече. Може би и на двамата им бе трудно да го приемат, но съществуването му беше безспорно.

И тогава погледът на Ками попадна върху Миси:

— О, здрасти — измърмори тя.

Лицето на Миси бе като ледена маска:

— Здрасти — отговори тя кратко и насочи обвинителния си поглед към Тай.

— Миси Грант, това е Ками Мерил — представи ги той. — Ками ми е приятелка от предишния живот.

— Наистина ли? — Миси сви устни в сдържана преценка.

— А с Миси сме приятели в настоящия — продължи Тай, чувствайки в стаята промяна на настроението, която го изненада. Като мъж и заклет ерген той не можеше толкова бързо да разчете безмълвните послания, но когато го стори, му се прииска да се разсмее на глас. Двете жени се оглеждаха и решаваха коя има по-голямо право на претенции. Той погледна с любов към Ками. Не знаеше ли тя, че няма никакво състезание? Ала все пак изпита удовлетворението, че чувствата ѝ са по-дълбоки, отколкото бе подозирал.

Мина мъчително много време, докато Миси Грант реши да си ходи, но и тогава се поколеба на вратата, очевидно възмутена, че Ками е поканена да остане, докато тя трябваше да си тръгне.

Ревността разяждаше вените на Ками като отрова. Бе шокирана от реакцията си, въпреки че като погледнеше, не би трябвало да е толкова неочеквана. Ала това я караше да се чувства дребна и несигурна, както толкова неща от изминалите две седмици. Нямаше доверие на себе си, когато ставаше дума за Тай. Господи! Трескавите им прегръдки бяха достатъчно доказателство.

Още щом вратата се затвори зад Миси и Ками изтри влажните си длани в джинсите, тя се обърна да посрещне разголващия поглед на Тай. Точно това беше думата — разголващ. О, не че усещаше да я разголва с очи, макар да имаше и такъв елемент, а защото имаше чувството, че вижда през нея право в душата ѝ. Бе гола пред него, всякаакви лъжи бяха безсмислени пред проницателните му очи. Винаги когато започваше да се чувства малко по-спокойна, съзнанието ѝ я връщаше към онези пламенни моменти и душевното ѝ равновесие се срутваше.

И въпреки това не можеше да си тръгне. Много пъти се бе опитвала. Но освен първия ден, когато бе събрала вещите си и бе хукнала към вратата, спряна от силните ръце на Тай и още по-силното му убеждаване, не се бе опитвала да го направи в действителност. Всякакви други тръгвания се случваха само в главата ѝ — война, която тя водеше безспир. От една страна, това бе абсолютен рай, изпълнението на най-съкровените, най-невъзможните ѝ мечти, но, от друга страна се чувстваше като Ева, откъснала ябълката от райската градина. Знаеше, че това не е правилно, не е реално, не е добро. Те нямаха какво да изграждат, нямаха какво да планират. Най-многото, което можеше да очаква от Тай, бе продължителна връзка в някакво далечно градче или село на края на света. Той нямаше да се върне в Лос Анджелис, нито за „ролята на своя живот“, нито за каквото и да е друго. Тя не можеше дори да го попита, без да изглежда, че го притиска. Не, това сега бе животът на Тай и въпреки че още не бе заминал за новото място, едва ли имаше значение, защото това ново място щеше да е също толкова далечно, както и сегашното. В това Ками беше сигурна.

Е, къде оставаше тя?

В лодка без гребла срещу течението...

— Не мисля, че Миси е доволна от моето присъствие — призна Ками след известно време.

— Искаш ли нещо за пийване?

— Хм... Не, благодаря. — Бе леко изненадана, защото откак бе пристигнала, Тай бе пълен въздържател и след онази първа нощ никога не ѝ бе предлагал да пие.

— Аз имам нужда — заяви той, сякаш очакваше нейното неодобрение.

— Давай!

— Благодаря. Щастлив съм, че ми разрешаваш.

Ками му хвърли един поглед.

— Ядосан ли си ми?

Отговорът му бе дълга въздишка и когато се върна и седна срещу нея с нова току-що отворена бутилка бира, забеляза, че изглежда съвсем изтощен.

— Какво има?

Той поклати глава и разтърка врата си — чувствен жест, който я накара жадно да го проследи с очи. Не знаеше какво да прави с Тай. Колко дълго да остане. Какво да каже. С всяка изминалата минута се чувстваше все повече „неканена“, каквато си беше, и въпреки това не можеше да се реши да си тръгне. Искаше нещо повече.

— Мисля, че просто осъзна, че не искам да имам нещо общо с Миси — отвърна той мрачно.

След като Миси бе прекарала последния час в непрекъснато говорене и намеци, че срещите им с Тай са чести и страстни, а Тай бе прекарал същото време, като не ѝ отговаряше, но я гледаше, сякаш е лъжкиня, Ками можеше да се досети, че отношенията им, каквито и да са били, отдавна са приключили.

Миси най-после се изчерпа и спря да приказва, защото не можеше да поддържа фикцията без помощ от Тай. Ками малко я съжаляваше, но дълбоко в себе си egoистично се радваше, че Миси не ѝ е конкуренция.

Което бе ненормално, след като нямаше никакво намерение да зареже кариерата си, за да следва мъж, който не бе нищо повече от един съвременен отшелник.

Нали?

— Нямах впечатлението, че Миси иска всичко между вас да свърши — промълви Ками.

— Не, мисля, че тя би искала да продължи.

— Но ти не... искаш да продължи?

Тай я погледна така, че тя се разтрепери.

— Не искам. Макар да не мога да кажа, че същото важи и за теб.

Ками извърна очи, страхувайки се да прочете в думите му нещо повече, отколкото те предполагаха. Тай, сякаш съжалил за признанието си, скочи веднага на крака и напрегнато закрачи из стаята.

— Хайде да отидем на вечеря — предложи той.

— Хайде. — Ками изпита облекчение. Не искаше да нагазва в нещо, за което не бе готова.

Но половин час по-късно, когато седяха един срещу друг в малкото бистро с изглед към залива, слънцето потъваше зад хоризонта, а свещта на масата хвърляше колебливи сенки върху лицата им, тя се запита дали е бронирана срещу тази неочеквана близост. Бяха прекарали двете седмици приятно, но всеки живееше своя собствен

живот. Тай изчезваше в кабинета си, докато Ками си прекарваше времето, като се разхождаше из Бейрок. Сякаш и двамата бяха в някакъв сън, в пашкул, и никой от тях не искаше истинският свят да проникне в него.

Ками се бе обадила от хотела на Сузана, за да й докладва, и въпреки че не обясни къде се намира, Сузана не настоя. Тя се интересуваше единствено дали Ками напредва с ролята в „Скалисто дъно“.

— Не знам — призна откровено Ками.

— Но работиш по въпроса за откриването на Тайлър Стовал, нали? — Сузана сниши глас почти до шепот.

— Ами... да.

— Слушай, скъпа, всички говорят за това. Вътрешните среди вече са го определили за ролята.

— Какво?! — ужаси се Ками. — Това е малко прибързано.

— Е, нали разбираш... благодарение на баща му. На думите на Самюъл Стовал се вярва. Но засега само се говори — продължи да я успокоява Сузана. — Във вестниците няма нищо.

— Добре, защото ако Тай види нещо, това просто ще сложи черта, веднъж и завинаги.

Настъпи напрегнато мълчание.

— Ти си го намерила, нали?

— Сузана, не ме питай нищо. Опитвам се, но не мисля, че е готов да се върне в урагана на Холивуд. Не мога дори да го попитам.

— Скъпа моя, това е най-голямата възможност в живота ви, и за теб, и за него!

— Повдига ми се от тази фраза — прекъсна я неочеквано остро Ками. — Знаеш ли, в живота има и други неща. Просто не знам какво искам и не мога повече да говоря. Обаждам ти се просто да ти кажа, че съм добре. Ще ти позвъня пак, когато мога...

Затвори телефона и се втурна към къщата. Очакваше вината да е изписана по лицето й, но Тай бе зает с продажбата на един от имотите си и когато се върна, доволен от подписването на договора, Ками бе успяла да се овладее. И въпреки това се чувстваше като Мата Хари — шпионираше го и подготвяше неговото падение, така да се каже. И наистина искаше да работи заедно с него върху този филм, но ден след

ден разбираше, че той не е по-близо до идеята да се върне в Лос Анджелис, отколкото преди десет години.

Ала всичко това заемаше само малка част от съзнанието й. Поголямата част бе запълнена със спомени за любенето на Тайлър и за нейния собствен отговор. Прехвърляше ги отново и отново пред очите си като любим филм: спомняше си всяко докосване, всяка въздишка, всеки аромат. Бе нелепо да остави целия си свят да се върти около тези кратки моменти.

Ала бе живяла само с тях през последните две седмици и се събуди от съня, който сама си бе наложила, едва когато срещна Миси и осъзна, че Тай е имал свой собствен живот в Бейрок, преди Ками Мерил да се появи на прага му.

Живот, който тя не можеше да промени.

— Кажи ми как го направи — помоли тя и нервно прокара пръст по ръба на чашата с вино. Тай си бе поръчал още една бира, после размисли и искаше уиски, което така и не докосна. Кубчетата лед се разтопиха и кехлибарената течност стана няколко оттенъка по-светла. Ками впери поглед в чашата, защото там не можеше да срещне проницателните очи на Тай.

— Кое как съм направил? — попита той.

— Как успя да изчезнеш така? Като си помисля какво би струвало аз да се измъкна от целия си живот, дори не мога да си го представя.

Той сви рамене:

— Не беше чак толкова трудно.

— Фалшив паспорт ли си намери? — Ками го погледна сериозно.

— Да — отвърна той, сякаш му бе задала невероятно глупав въпрос.

— Как?

— Лесно е, ако знаеш къде да търсиш. Лос Анджелис е пълен с предприемчиви хора. Можеш да си намериш калифорнийска шофьорска книжка за по-малко от петдесет долара.

— Това ли направи ти? — Ками вдигна чашата с вино и срещна погледа му. Очите му проследиха ръба на чашата, докато докосваше устните й, и това още повече я смущи.

Той кимна:

— Преди да замина. Човекът, който ми помогна, знаеше кой съм. Мислеше, че искам фалшив паспорт, за да мога да водя таен живот. Нали разбираш, никой да не знае кой съм и да мога да правя каквото си искам.

— Да, разбира се. В крайна сметка, ти точно това правиш, нали? Това го накара за момент да се замисли.

— Сигурно си права. Само че човекът мислеше, че през деня ще бъда Тайлър Стовал, а през нощта Джери Мърсър, ако разбираш какво имам предвид. Наркотици,екс, такива работи. Нещо, което не можеш да правиш, ако си знаменитост.

— Аха. — Славата на Ками бе малка, но достатъчна, за да разбира колко е трудно да бъдеш знаменитост. Нямаше спокойствие, нямаше място за „таен живот“.

— Както и да е, имам един приятел, който ми помага. Моят банков посредник.

— Този, в чиято къща са влезли с взлом?

— Да. — Тай се намръщи от спомена, взе най-после чашата си и на един дъх глътна половината. Ками го гледаше с известно неодобрение, без да разбира, че е издала чувствата си, докато той попита: — Какво има?

— Нищо.

— Ти не искаш да пия?

— Не съм казала такова нещо.

— Няма нужда да го казваш.

— Каквото и да решиш да правиш, това си е твоят живот. — Надяваше се, че думите ѝ не му прозвучаха толкова надуто, колкото на самата нея. — Аз съм тук само на гости.

Тай остави чашата и се вгледа в нея толкова настойчиво, че Ками се размърда неспокойно на стола.

— Точно така — отсече той и Ками можеше да се закълне, че долавя в гласа му някаква горчивина.

— Е, и после какво? — попита тя упорито, мъчейки се да не се отклонява от посоката на разговора. — Просто си откри банкова сметка. Това не е ли незаконно?

— Вероятно. — Него изобщо не го интересуваше. — Не знам. Брус ми изпрати чек на името на Джери Мърсър. Аз съм Джери

Мърсър толкова, колкото съм и Тайлър Стовал. Всъщност повече съм Джери, отколкото Тай.

— Брус е твоят приятел?

Сега вече се ядоса сам на себе си. Бе й казал повече, отколкото бе казвал на някого досега. Ужаси се от себе си.

— Да — отговори кратко. — Някакви други въпроси?

— Ами шофьорската книжка? Искам да кажа, докога е валиден паспортът ти? Не можеш с него да си вземеш нова шофьорска книжка, нали?

— Прекалено много разсъждаваш.

— Е, просто знам, че ще е трудно.

— Взех си нова шофьорска книжка, е?

Ками отпи от виното. Искаше ѝ се сервитьорът да дойде да вземе поръчката им.

— Как?

Тайлър тихо изруга под носа си.

— Ти какво, да не пишеш книга?

— Просто питам — измърмори тя.

Той неочаквано протегна ръка и я сграбчи за китката. Ками едва не извика от изненада.

— Какво всъщност правиш тук? Не е просто за да възстановим отношенията си, нали? Имаш някаква задача.

Тя поклати глава, опитвайки се да отрече, макар да знаеше, че лъже. В посещението ѝ имаше елемент на предателство, колкото и да се опитваше да го прикрие.

— Ками... — Той сниши глас, което я накара да си спомни сцена от един негов филм, в който Тай се опитваше да убеди главната героиня да му се довери. Сега отново изиграваше тази сцена, само че този път наистина.

— Виж, Тай, разбирам защо толкова се страхуваш. Имаш причини да се беспокоиш. Все още за много хора си обект на приказки и догадки. Но аз никога няма да те издам — заяви тя и срещна подозрителния му поглед. — Това си е твоя работа. Аз просто искам да прекарам малко време с теб.

— Защо?

Тя сви рамене. Чувстваше се в капан. Едва се сдържа да не започне да се гърчи на стола.

— Не знам.

— Ти ми каза, че ме обичаш — напомни ѝ той и страните ѝ пламнаха.

— Бях под влияние на самотата си — отвърна тя сковано.

— На всеки мъж ли го казваш?

Подиграваше ѝ се, защото трябваше да разбере истината, а интуицията му подсказваше, че тя крие нещо. И въпреки това я заболя. Ужасно.

— След съпруга ми не съм спала с никого — промълви през вдървените си устни. — Може би просто съм имала нужда.

— Извинявай — измърмори той и пусна ръката ѝ. Чувстваше се като идиот. Беше идиот.

— Няма значение.

В този момент дойде сервитьорът.

— Ти поръчвай — помоли Ками. Бе съсипана.

Тай направи гримаса, после поиска специалитета на заведението — печена съомга със сос от копър и лимон.

— Последната ми връзка с жена в Лос Анджелис беше с Гейл. Тя се самоуби — неочеквано каза той и Ками го погледна с разширени от ужас очи. — Ти сигурно не си знаела за това. Баща ми потули цялата история. — Устните му се изкривиха. — Беше само бележка под линия в „Лос Анджелис Таймс“.

— Тай... — прошепна тя ужасено.

— Хвърли се от един прозорец в Ню Орлиънс. — Погледна я и очите му бяха толкова тъмни, че изглеждаха бездънни и изпълнени с обида и болка. — Затова заминах.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— О, Тай... — промълви Ками.

— Не можех да остана повече в Лос Анджелис. Не издържах...
Има и още нещо — призна той след дълго мълчание и пресуши чашата си.

— Още нещо? — попита тя тревожно.

— Тя беше бременна.

Зави й се свят. Сега разбираше какво го бе измъчвало онази нощ, когато отиде в неговата къща. Сега разбираше, че не е бил на себе си от мъка и пиянство. Десет години след това още не се бе възстановил.

— Има и още нещо... — прошепна той отново.

Ками дори не можеше да го попита. Бе съвсем сигурна, че не иска да го знае.

Тай, сякаш усетил, че няма да успее да се насили да говори повече за това, пое рязко въздух, стисна зъби и се облегна назад на стола. Бавно поклати глава и се отказа от неизреченото признание.

— Затова напуснах — завърши кратко.

Ками хвана дланите му и силно ги стисна, предлагайки му безмълвно цялата си любов и подкрепа. Тайлър сведе поглед към сплетените им ръце и за нейна най-голяма изненада се наведе и целуна пръстите ѝ. Когато вдигна глава, сърцето ѝ биеше като барабан, пулсът се бълскаше във вените, гърдите ѝ се надигаха като след маратонско бягане.

— Прави любов с мен — каза той.

Ками се поколеба, развълнувана и малко потресена. Преди да е успяла да отговори, сервитьорът се върна с поръчката им и тя бе принудена да пусне ръцете му.

Ядоха в напрегнато мълчание. Ками не бе сигурна какво да прави. Чувстваше се лекомислена, замаяна и свободна. Тя го желаеше и той я желаеше. Какво повече можеше да иска?

Любов, напомни ѝ малка част от съзнанието, което все още работеше. Любов.

„Тайлър ме обича — отговори си тя наум. — Винаги ме е обичал.“

„Не по начина, по който ти искаш...“

Яденето бе превъзходно, но тя почти не усещаше вкуса му — парченца съомга, които се топяха в устата, всяко напоено в сметанов сос с колър, меко сухо вино, моркови и броколи в масло. Заливът зад прозореца бе невероятно красив с черната си вода и проблясващите върху нея светлинки. Дивота, свобода и чувството, че си в най-красивото кътче на света.

Ала Ками виждаше само Тай. Спомняше си докосването му, сладостната настойчивост на езика му, страстния блъск в очите му.

„Загивам“, помисли, когато Тай плати сметката, излезе на улицата и тя почти машинално тръгна до него. Той можеше да поискаш от нея всичко, каквото и да е, и тя не можеше да му откаже. Любов ли бе това или страсть? Почти ѝ се искаше да е второто, защото тогава можеше да се възстанови. Ала знаеше какво чувства и това бе нещо дълбоко, което не можеше да се пренебрегне.

В къщата атмосферата бе още по-напрегната, ако това изобщо бе възможно. Ками се задъхваше, а Тай бе необичайно мълчалив, откак направи признанието за бившата си любовница. Едва сега разбираше разочарованието ѝ, болката му, макар отричането на всичко, свързано с Лос Анджелис и Холивуд, все още да ѝ се струваше прекалено. Сякаш бе търсил оправдание, за да захвърли всичко, и самоубийството на Гейл се е окказало повече от достатъчно.

— Ще направиш ли кафе? — попита тя.

Колкото и да желаеше Тай — а не можеше да го отрече, само като чувстваше как тялото ѝ се е напрегнало като струна на китара — не можеше просто да се впусне в сексуална връзка с него. Освен всички очевидни спънки, най-голямата от които бе, че живееха в различни части на света и никой от двамата не бе готов да се откаже от собствения си живот заради другия, Ками не бе правила секс с мъж преди и след Пол, ако самият Тай не влизаше в сметката. А единственият път с Тай... бе отговорила на някаква болезнена нужда в него и бе захвърлила предпазливостта на вятъра. В този момент собственото ѝ бъдеще не я бе интересувало особено, бе се отдала, просто за да смекчи ужасната болка на мъжа, когото обичаше.

Сега обаче нещата бяха съвсем различни. Тай бе готов, желаеше я и тя не можеше да обвинява никого, освен себе си и собствените си плътски желания.

И въпреки това, докато Тай слагаше кафето, тя разбра, че вътрешният ѝ диалог бе чисто теоретичен. Ако той отново поискаше, тя щеше да се съгласи.

Тайлър ѝ подаде чашата и Ками я стисна с треперещи ръце. Нараненият ѝ пръст бе почернял под нокътя и тя го изгледа тъжно.

— Още изглежда ужасно.

— Ще мине — успокои я той.

— Обаче твоята магия наистина свърши работа. Оттогава не ме боли.

Той вдигна вежди:

— Моята магия?

Кой знае защо, това ѝ напомни за моментите в леглото му, за преплетените им тела и за неговите ласки...

— Хирургическата ти магия, ако може да се нарече така — заяви тя нервно. — Ти няма ли... да пиеш кафе? — попита, след като забеляза, че не сипва втора чаша.

— Не, и едва се сдържам да не изпия още едно питие.

— Ако е заради мен, съжалявам. Не искам да ти преча. Прави каквото ти се прави.

— О, заради теб е — съгласи се Тай.

— Това си е... твой живот, Тай — заекна Ками. — Аз не мога да го променя. Боже мой, изненадана съм, че изобщо ме слушаш.

— Не те слушам — отсече той.

— Но ти току-що каза...

— Казах, че ти си причината да ми се пие — уточни Тай, въздъхна дълбоко и прокара пръсти през гъстата си коса. При това движение ризата се измъкна от джинсите и тя видя плоския му мускулест корем с подаващи се над колана тъмни къдрavi косъмчета.

Усети странното чувство, че се разтопява. „Боже мили — помисли тя — аз не съм по-различна от моята зажадняла за любов героиня Дона Дженкинс!“

Явно мимиката издаде мислите ѝ, защото Тайлър въздъхна, взе чашата от омекналите ѝ пръсти и я привлече към себе си. Ръцете му се обвиха около нея и той опря брадичка на главата ѝ. Тя броеше ударите

на сърцето си и знаеше, че няма връщане назад. Въздъхна примирено и притисна буза към гърдите му. За момент през ума ѝ мина да не му споменава колко го обича, но когато устните му обсипаха челото ѝ с целувки, мислите ѝ сякаш излетяха от главата.

Зъбите му захапаха ухото ѝ и в нея се завъртя вихрушка от усещания. Пръстите ѝ се вкопчиха в меката тъкан на ризата му. Бе разведена, ала все още неопитна в чувствените удоволствия. Любенето на Пол винаги бе много бързо, без увертури, сякаш съзнанието му не можеше да се откъсне от следващата точка в плана, за да достави удоволствие на жена си. Ками мислеше, че така и трябва да бъде, освен онази случайна среща с Тай. Дори в алкохолното опиянение ръцете му, устните, тялото, страстта му, всичко се бе включило, за да я превърне в трепереща маса от желание. Тя бе викала при всяко движение, бе се молила за още, въпреки че някаква далечна част на съзнанието ѝ се чудеше на собствената ѝ необузданост. Бе обвila крака около него, подканяйки го нетърпеливо и съжаляваше единствено за това, че всичко свърши много бързо.

Разбира се, по-късно дойдоха други съжаления. Но точно в момента, когато плътта ѝ се бе предала, а устните ѝ се протягаха към неговите, тези мисли приличаха на далечни светлинки, бързо гаснещи в черната вихрушка, която я бе понесла. Тя нетърпеливо прие целувката му и когато Тай тихо простена, коленете ѝ омекнаха.

— Ками — прошепна той и зарови ръце в косите ѝ да я задържи. Езикът му се вмъкна между разтворените ѝ устни, посрещнат от нейния. Заля я море от емоции, което съвсем отслаби съпротивата ѝ. Съпротива? Тя го желаеше не по-малко, отколкото той нея. Може би дори повече. И макар че в това нямаше бъдеще, нямаше положителен изход, не можеше да се спре, защото толкова го искаше.

— Не спирай — прошепна тя, когато Тай се отдръпна да я погледне.

— Не мога — призна той простишко.

И пръстите му започнаха да разкопчават блузата ѝ. Тя я гледаше как пада и как загорялата му ръка разкопчава сутиена с опитност, от която се почувства още по-слаба. Вдигна очи към него.

Тай рязко пое въздух:

— Не ме гледай така!

— Как?

— Като уловено животно.

Ками почти се засмя.

— Неправилно ме разбираш. Боже мой, Тай... Искам те...

Това преля чашата. Каквото и благородство да бе останало в него, изведнъж изчезна. С нова сила започна да я целува, да я гали, да притиска тялото ѝ към своето. Ръката му обхвана гръдта ѝ, палецът и показалецът уловиха твърдото зърно. Бедрата му я приковаха към плата и тя не можеше и да се съмнява във възбудата му.

С чувството, че това не е тя, Ками спусна ръка надолу. Тай простена и я пусна за момент, за да съмкне ципа на джинсите си, но пръстите му трепереха, ципът заяде и той изруга сподавено. Ками бълсна настрани ръцете му и сама го разкопча. Джинсите се свлякоха безпомощно по бедрата му. Ръката му веднага се насочи към най-женствената ѝ част, под ластика на копринените ѝ бикини.

Тя ахна, потресена от пронизалото я усещане. С Пол никога не се бе възбуджала бързо. Всъщност бе почти невъзможно да се възбуди.

Ръцете ѝ бяха върху раменете му и го привличаха още по-близо, въпреки че телата им бяха практически слети, а когато главата му се наведе към гърдите ѝ, вплете пръсти в косата му. Усещанията, сякаш дръпнати струни, се разпространяваха от гърдите към утробата ѝ. Искаше ѝ се да легне на пода, искаше ѝ се да стене, да се извива и да крещи като диво животно.

— Тай... Тай... — прошепна тя.

А когато главата му слезе още по-надолу, Ками просто загуби сили, свлече се на пода и с нещо средно между писък и скимтене стигна до върха толкова бързо, че тялото ѝ конвулсивно се разтресе в див екстаз.

Струваше ѝ се, че изплува от някаква далечна земя. Бавно осъзна, че Тай е замръзнал над нея. Смущението се опитваше да замъгли съзнанието ѝ, ала тя го отхвърли и протегна ръка към слиповете му. Той притисна лице в извивката на врата ѝ и я остави да го съблече, докато и двамата лежаха голи между разпилените дрехи.

Опрян на лакти над нея, той се вгледа в знайните ѝ очи.

— На кухненския под?

Тя избухна в пристъп на смях. Тай също се засмя, издърпа я да стане, грабна я на ръце и я понесе към спалнята, преди същото старо смущение да е успяло да направи нещо повече, освен да порумени

страниците ѝ. Положи я на леглото, легна до нея и плъзна ръка от шията към бедрата ѝ с леко, сладостно движение, което отново възпламени дремещата ѝ страст. Никога не можеше да му се насити!

— Аз съм една безсрамница — каза тя през смях.

— Хубаво — одобри той.

— На сутринта ще се мразя.

— Няма. — Развеселеният израз в очите му бързо се стопи в изгарящия гняв, който я накара да затаи дъх.

— Няма — съгласи се тя, но твърдите му устни погълнаха думата. Ръцете му привлякоха тялото ѝ по-близо, а коляното му разтвори бедрата ѝ. После легна върху нея и Ками, чиито спомени от онази първа нощ все още влияеха на поведението ѝ в момента, обви ръце около него и сплете крак около крака му, сякаш се страхуваше да не я остави, преди да е напълно задоволена.

Ала този път Тай нямаше намерение да спира по средата... Просто не можеше да се сдържа. Той обсипа цялото ѝ тяло с целувки, докато тя вкусваше солената кожа на раменете и врата му. И когато Ками го усети срещу себе си, хвана с две ръце бедрата му и нетърпеливо го привлече по-близо, докато Тай загуби всякаква надежда за съпротива и проникна в нея.

Тя ахна. Много време бе минало, откак бе правила любов с Пол, още повече с Тай, и бе забравила това сладко чувство на притежание, на искане. В този момент Тай започна да се движи ритмично и тя потъна в безпомощна страст и спомени. Пол никога не ѝ бе отделял толкова време. Дори не бе осъзнавала този факт до този момент, в който си спомняше всяко дихание и докосване от предния път, когато бяха правили любов.

Превъзбудената ѝ кожа отговори с потреперване. Тя въздъхна, после затаи дъх.

— Ками... — прошепна с копнеж Тай.

— Моля те...

Искаше ѝ се той да направи нещо повече. Да прекрати това бавно, сладостно мъчение, да побърза. Ръцете ѝ трескаво го молеха, привличаха бедрата му по-близо, тялото ѝ се извиваше към неговото. Ала Тай отказваше да промени ритъма и скоро главата ѝ се замята върху възглавницата. Това бе сладко мъчение! Тя не можеше повече да издържа. Извика, молейки за нещо непонятно.

Горещите му устни отново се притиснаха към шията й. Следващият й оргазъм бе стремителен като излитаща в небето ракета, цялото й тяло конвулсивно се разтресе, устните й шепнеха сладки молби и думи за любов.

Тя се отпусна, опиянена от удоволствие, потънала в прелестно вцепенение. И тогава чу напрегнатия му глас:

- Използваш ли предпазни средства?
- Какво? — попита тя замаяно.
- Ками, моля те, не мога да се сдържам още много.

Реалността наистина бе като студен душ, помисли съмътно Ками, когато думите му достигнаха до съзнанието й и то неохотно се пробуди. Стана й студено, сякаш я обляха с ледена вода. Всичката радост, топлота и любов бяха изкоренени от водопада на мразовитата реалност.

Тай се бореше. Тялото му говореше едно, съзнанието друго. Той не искаше деца, тя помнеше. Може би заради преднамереното убийство на неговото дете от Гейл, може би заради отсъстващото родителство на баща му, а може би поради не толкова драматични причини, като например че просто няма желание да има дете. Това бе нещото, което за нея бе най-скъпо, а той се бореше срещу него!

— Взела съм мерки — каза тя с горчивина и в душата й се просмука онази стара позната болка.

- Ками...

— Шишт... — Той не й вярваше напълно. Пък и защо да й вярва? Не знаеше нейното положение, а сега определено не бе моментът да му го каже. И въпреки това сърцето й преливаше от любов и тя искаше това единение повече от всичко друго. — Не се беспокой — прошепна и плъзна ръка да го погали по корема и да докосне мястото, където бяха съединени.

Зашитата на Тай рухна. Той започна да се движи трескаво срещу нея и я изненада, като отново я докара до внезапен, неочекван оргазъм. Ками се задъхваше и скимтеше. Тай с едно последно движение изхвърли горещото си семе в нея и в същия момент тя извика от удоволствие. Секунда по-късно той се стовари отгоре й. Тя го прегърна силно, сгуши главата му и докосна устни до ъгловатата му ключица.

Тай бавно се надигна. Изражението му бе неразгадаемо. Устните на Ками затрепериха. Какво мислеше той? Да не би вече да

съжаливаше?

Ала следващите му думи, макар да обясняваха реакцията му, я разтърсиха до дъното на душата:

— Правили ли сме го преди?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Днес разходката до хотела изглеждаше много кратка. Ками бързаше натам — ту вървеше, ту подтичаше и току се оглеждаше виновно през рамо, страхувайки се, че Тай може по някакъв начин да я следва. Изведнъж се оказа, че не ѝ трябва палто, защото просмуканият от дъжд бриз бе изчезнал и мекото жълто слънце бе пробило облаците в следобедното небе.

Пролетта напредваше и скоро щеше да дойде лятото. Лято... Лятно слънцестоене... Изохка разтревожено и изтича по стълбите на живописния хотел. Кимна към момичето на рецепцията и се пъхна в нишата под стълбите, където имаше два обществени телефона. И двата бяха свободни и Ками нервно набра номера на Сузана.

— „Кобърн и съдружници“ — обади се веселият глас на Тери.

— Здрави, Тери, Ками се обажда. — Кожата на тила ѝ настърхна и тя бързо се огледа. Нямаше никой.

— О, здрави! Сузана е на среща с клиент — съобщи Тери. — Може ли тя да ти позвъни след малко?

— Хм... не, всъщност не. Не искам да я беспокоя, но дали има някакъв шанс да ми отдели няколко минути?

— Разбира се — отвърна Тери, ала съмнението в гласа ѝ издаваше какво всъщност мисли.

Ками забарарабани по слушалката, докато чакаше Тери да предаде съобщението. Момичето от рецепцията мина покрай нея, позна я, усмихна ѝ се и отмина. Ками се бе превърнала в редовна посетителка в хотела, след като няколко пъти бе извървяvalа този път. Момичето, не същото, което бе отговорило на всичките ѝ въпроси първата вечер, вече я познаваше. Ками не бе сигурна дали това ѝ харесва, но нищо не можеше да направи. Още не се бе заприказвала, защото мислеше, че е добре, доколкото може да пази в тайна самоличността си. Никак не ѝ се искаше Тай да разбере скритите ѝ мотиви, преди да е готова да му каже за тях, ако такъв ден изобщо дойдеше.

— Здравей! — чу се задъханият глас на Сузана. — Трябаше да изтичам до телефона в моя кабинет, защото бях в приемната с един артист.

— Кой? — попита автоматично Ками, за да отложи собствените си причини да се обади. На Сузана нямаше да ѝ хареса това, което щеше да ѝ каже.

— О, не го познаваш. Прекалено е красив, за да го опиша с думи, но се отнася към всяка срещната жена, сякаш тя си умира да бъде прельстена. Не знае друг начин на общуване и повярвай ми, с това допногробно отношение никога няма да получи роля.

— Но ти си му агент.

— Не още — подчerta Сузана. — Може би мога да го променя. Още е рано да се каже. Такъв простак! — Без никаква пауза продължи:

— Но достатъчно за него. Ти къде си? И, по-важното, кога се връща?

— Не знам — въздъхна Ками. — Не знам.

— Това ли се обаждаш да ми кажеш?

— Бях обещала да ти се обадя.

— И това е единствената причина? Искаш да ми кажеш, че не ти пушка какво става тук? — Сузана бе ужасена.

— Какво имаш предвид?

— Всички са се побъркали по „Скалисто дъно“. Продукцията е насрочена да започне през юли.

Сърцето на Ками прескочи.

— О, разбирам.

— Какво разбиращ? Ками, ти трябва да се върнеш, с или без, знаеш кой!

Ками бавно пое въздух през стиснатите си зъби. Искаше ѝ се да може да почувства някакъв вътрешен мир. Оказваше се, че всеки път, когато се обадеше на Сузана, само се напрягаше. Толкова много хора изглежда разчитаха на нея, а тя ги проваляше на всяка крачка.

— Значи ще трябва да променят актьорския състав, нали? — попита тя, примирена със съдбата си. Не можеше да приеме ролята. Не и сега.

— Ще трябва да изберат някой — настоя Сузана. — Ако не си ти, ще е някой друг. Но, Ками! Ти можеш да имаш това! Просто си събирай партакешите и веднага идвай.

— И те ще ме назначат без това условие, причината, поради която заминах? — Мразеше да говори с толкова недомълвки, но навсякъде имаше уши. Не искаше тя да е тази, която окончателно ще разруши прикритието му. Нека да е някой друг.

— Те искат него. Самюъл само дето още не е получил удар.

Ками неволно ахна:

— Ти си се срещала със Самюъл?

— Той непрекъснато виси тук. Обладала го е манията вие всичките да участвате в този филм. Странно как още не е стигнало до вестниците. Обаче Нора и Джеймс започват да нервничат, ако разбиращ какво имам предвид. Те искат всичко да е оформлено и подписано. Всички чакат теб — добави тя с въздишка.

— Е, не може! — заяви уморено Ками. — Не зависи от мен.

— А, така ли? Какво тогава правиш бог знае къде? Да не си се заселила там? Ако не си намерила това, което търсиш, значи търсиш нещо друго, за което не си ми казвала. — Настъпи напрегнато мълчание, по време на което Ками събираше неспокойните си мисли. Сузана чакаше отговор и когато разбра, че няма да го получи, започна да я уговоря: — Хайде, сподели с мен. Намери ли това, което търсеше?

— Аз... мисля, че да — призна смутено Ками.

— Така мислиш? — Сузана се страхуваше да не прочете в думите ѝ нещо повече, отколкото имаше.

— Сузана, аз не съм сигурна, че искам да се върна — припряно каза Ками.

— О, хайде!

— Не, сериозно. Още от онова първо посещение при доктор Кроули се опитвам да разбера какво искам. Не знам дали актьорската професия, кариерата, е най-важното за мен.

Сузана бе откровено потресена.

— Добре де, какво друго имаш? — попита тя озадачено, като неволно я настъпи по мазола.

— Не е кой знае какво — съгласи се Ками с престорено безгрижие. Вътре в нея нещо се разби на парчета, някаква последна надежда за брак, семейство и любов. Без да иска, Сузана бе стигнала до същността на проблема, напомняйки ѝ колко малко щастие е намерила и колко е невероятно някога да го намери.

— Виж какво, сладурче, не исках да те натъжавам. Боже мой, та аз те обичам!

— Знам — едва успя да процеди Ками.

— Но моля ти се, помисли си от какво имаш нужда. Помисли от какво имам нужда аз — добави тя шеговито. — Ти имаш кариера във възход, за която повечето хора са готови да убият най-добрия си приятел.

— Кариера във възход — повтори Ками саркастично.

— Не се шегувам. Дори и без тази възможност, ти имаш солидни позиции в тези среди. Не захвърляй всичко, защото си в депресия. Върни се. С или без мъжа на годината.

— Конъли няма да ме назначат без него — напомни й Ками.

— О, глупости, на кой му пука? Аз все още работя върху тях. Просто се върни, за да мога да им покажа, че една от техните звезди наистина съществува.

— Те знаят ли какво правя аз? — изведнъж се развълнува Ками.

— Откъде могат да знаят? Аз не съм им казвала.

„Но може би Самюъл Стовал го е сторил.“

Мисълта прелетя през съзнанието на Ками и я полазиха тръпки. Тя смутено благодари на Сузана, довлече се до един фоайойл във фоайето и се стовари върху него.

„От какво се страхуваш? — запита се. — От бащата на Тайлър? Той сега не може нищо да ти направи. Той знае, че ти нямаш никакъв интерес да върнеш Тайлър, за да го използват.“

Все още седеше там, когато Миси влезе във фоайето, огледа залата, сякаш търсеше някого, и очите ѝ попаднаха върху Ками.

— Какво правиш тук? — попита тя. — Мислех, че живееш у Джери.

— Там живея — призна Ками, чудейки се колко време трябва да поддържа любезен разговор, преди да се измъкне от хотела. Не искаше да говори за Тай или Джери с бившата му приятелка.

— Аха... — Миси докосна с пръст ъгълчето на устните си, за да си провери червилото. — Ще обядваш ли?

— Не, аз просто... разглеждах.

— Тогава обядвай с мен — настоя Миси. — Наистина имаме за какво да си поговорим с теб.

— С мен? — Ками не искаше това. Не, не, не!

— Моля ти се... Джери е страхотен, обаче има някои неща, нали разбиращ... — добави тя неопределено.

Ками неволно се заинтригува. Тази жена познаваше Тай от последните десет години по-добре от всички. Мразейки се за нездравия си интерес, тя прие поканата. Освен това бе по-добре, отколкото точно в момента да се върне и да се изправи лице в лице с Тай. Още не бе преглътнала вчерашните му думи след трескавата им и прекрасна любовна нощ. Тъкмо бе започнала да мисли, че е в безопасност, и той бе произнесъл тези смразяващи думи: „Правили ли сме го преди?“.

Разбира се, тя бе отрекла. Бе се престорила на много изненадана, призовавайки на помощ актьорските си умения, които за щастие още не бе загубила. Дори го бе попитала какво има предвид и Тай, дали защото бе по-непредпазлив след току-що преживяното, или защото се бе унесъл в спомени като нея, реши да ѝ отговори съвсем откровено:

— Имам чувството, че и преди сме правили любов. Начинът, по който ме прегърна и целуна накрая... — Замълча и сивите му очи се вглеждаха в зачервеното ѝ лице. За щастие руменината можеше да се отдаде на вълнението, а не на уплахата.

— Когато сме били деца? — пошегува се тя, за да му покаже колко глупава е тази мисъл.

— Не. — Той се изтърколи от нея и замислено се вторачи в тавана, после тръсна глава.

А веднага щом бедата се размина, Ками започна да страда от чувство за унижение при спомена за любовните думи и стонове, които се бяха изтръгнали от устните ѝ. Пак ли му бе казала, че го обича? Толкова се бе старала да не го прави, въпреки че признанието пееше в сърцето ѝ и изпълваше съзнанието ѝ. Ала бе издавала други звуци, бе скимтяла от удоволствие, накрая дори бе вила и сега от срам ѝ се искаше да се скрие някъде.

И въпреки това признанието в любов на върха на екстаза бе най-лошото и ѝ се струваше, че го е избягнала, поне последния път.

И отново бяха правили любов, тази сутрин. И още няколко пъти предната нощ. След първия път тя се владееше малко повече и макар да ѝ бе не по-малко приятно, успяваше да запази самообладание. Тайлър също, между другото. Първия път бяха посегнали един към

друг, сякаш се давеха в любов. Вторият, третия и четвъртия път не бяха толкова безразсъдни и Ками се чувствуваше малко повече в безопасност.

В безопасност? Глупости. С Тай не можеше да бъде в безопасност. Чувствата ѝ прекалено много зависеха от всичко, свързано с него.

А сега отново нагазваше в опасни води, като си позволяваше да обядва с Миси. Съвсем се бе побъркала.

Бяха седнали на една маса до прозореца, близо до онази, на която двамата с Тай бяха вечеряли снощи и очите на Ками непрекъснато се насочваха натам, а мислите ѝ се връщаха към фрагменти от разговора им и към спомена за преплетените им тела...

— Видях те да влизаш — обади се Миси и я смути до краен предел. — Мислех, че вече си поръчала нещо за ядене. Какво правеше?

— Както казах, просто разглеждах.

— Тук няма много нещо за гледане — отбеляза Миси. — Това е един доста скучен хотел.

— Не може да се каже, че е скучен — възрази Ками. — Тук е наистина много красиво.

— Е, може би ако цял живот си живял някъде, не го виждаш по този начин. — Тя сви рамене.

Днес бе облечена с червена рокля и изглеждаше не на място в непринудената обстановка. Сякаш искаше да бъде забелязана. Ками винаги се бе опитвала да не се набива на очи с облеклото и поведението си и малко се притесняваше от тези, които се стараеха да направят впечатление. Самата тя бе с черни панталони и бяла памучна блуза без яка, бе прибрала набързо косите си в кок и няколко непокорни кичура се бяха измъкнали от него. Знаеше, че в сравнение с подредените руси къдици на Миси изглежда недостатъчно елегантна. И въпреки това облеклото на Миси изглеждаше натруфено и не на място в уютния ресторант на хотела, докато Ками бе като слязла от корицата на модно списание.

Което не означаваше, че Миси не е хубава, призна пред себе си Ками, гледайки на нея като на съперница. Просто двете бяха съвсем различни, от различна среда и в крайна сметка съвсем не бе сигурна, че тя, Ками, би спечелила. Все пак Миси живееше тук, в Бейрок, докато тя бе една скитница, поне в момента, уволнена холивудска актриса, което в очите на Тай бе почти нищо.

Това, меко казано, бе потискащо.

— Е, за колко време си тук? — попита Миси.

— Не съм много сигурна.

— Нямаш ли работа?

— В момента не — призна Ками. Бе доволна, че момичето изглежда не я познаваше. Щеше да ѝ бъде малко трудно да обясни как една телевизионна актриса може да е толкова близка приятелка с Джери Мърсър. — А ти какво работиш?

Сервитьорът дойде и Миси си поръча чаша вино. Ками поиска диетична кола, при което устните на Миси деликатно се изкривиха от отвращение.

— Аз работя в „Родео Боб“, точно в началото на града. Това е скара — бира, битово заведение, нали разбираш. Когато Корки го няма, аз съм управител.

— Корки е собственикът, така ли?

— А, не, собственикът е Джери. — Усмихна се на Ками, сякаш разговаряше с глупачка. — Божичко, ти май не знаеш много за него, а?

— Е, знам, че се занимава с недвижими имоти — отвърна Ками, принудена да защити връзката си с Тай. Ала бе изненадана. Корените на Тай тук се оказваха по-дълбоки, отколкото си бе представяла.

— О, Джери притежава много неща. Навсякъде има имоти. — Миси махна с ръка към околността. — Корки е просто управител, а аз съм помощник-управител — обясни тя.

— Какви други имоти притежава... Джери?

— Е, хотела не, поне така мисля. — Тя прихна. — Има купища пари, но ти сигурно не знаеш и за това.

Ками се усмихна неопределено.

— И откъде го познаваш? Миналото му е загадка.

— Бяхме приятели.

— Той казва, че сте били брат и сестра.

Ками едва не се задави с колата си. Не бе предполагала, че Тай може да е говорил с Миси през последните няколко дни.

— По едно време бяхме доведени брат и сестра, но не беше за дълго.

— И къде беше това?

Това разпитване я дразнеше, но пък сама се бе въвлякла в този разговор, нали? Надявайки се да научи нещо за Тай, бе забравила, че

знае за Тай повече от всеки тук и че това, което знае, може да развали завинаги отношенията й с него.

— Вие с Джери любовници ли сте били? — контраатакува тя.

— Ами... — Миси се усмихна, прокара ръка през косите си и поднесе една лакирана руса къдрица към устните си. — Да. Той не ти ли е казвал?

— Да, всъщност да. — Ками разчиташе на актьорските си умения, преструвайки се, че просто любопитства. — Но не ми е казвал къде сте се запознали.

— О, това беше, когато той купуваше „Родео Боб“. Аз тогава бях управителка. Джери влезе и bam! Направо ме тресна. Казах си, леле, колко е красив! И прилича малко на оня артист, дето на времето беше много популярен, Тайлър Стовал. Така му и казах — продължи тя, без да забелязва как Ками замръзна при споменаването на истинското име на Тайлър — а той рече, че много пъти го е чувал. Обзалагам се. Но той изглежда по-възрастен и има брада, а и всички знаят, че оня артист беше гей.

Ками не се сдържа и възклика сподавено.

Миси взе чашата си с вино, отпи и я погледна многозначително.

— Вярно е. И Джери така казва.

— Така ли? — Ками допи на един дъх колата и съжали, че все пак не си е поръчала нещо по-силно.

— Ами да. Както и да е, ние с Джери се сприятелихме и започнахме да се срещаме. Аз отначало мислех, че няма да се застои в Бейрок. Обаче той явно е бил тук доста преди да се запознаем. После построи къщата и... има тонове земя. Имението на стария Ричардс и никаква гора, мисля. Не знам. Той не говори много за това.

— А за какво говори? — попита Ками любопитно.

— О, за всичко, освен за миналото си. — Тя се засмя. — Например, никога не е споменавал за теб, преди да се появиш.

— Не мисля, че е бил много щастлив — каза Ками тихо. — Иска му се да забрави всичко.

Миси я погледна лукаво.

— Аз си имам теория. Може би ти можеш да ми кажеш дали е вярна.

— Не търси отговори от мен.

— Някъде има бивша съпруга и тя е гадна като оса, иска само да си забие ноктите в него. Отначало помислих, че това си ти.

Докато Миси чакаше с жив интерес, Ками се чудеше какво да измисли. Тя се прокашля и наклони глава, надявайки се Миси да реши, че издава голяма тайна.

— Аз от много години не съм толкова близка с... Джери. Може и да си права. Едва насърко успях дори да се приближа до него. Той не обича да го закачат.

— Аз ли не знам! — изсумтя Миси. — Понякога е направо като мечок.

— Виждала съм и тази негова страна — призна саркастично Ками.

Сервитърът дойде да вземе поръчката им, но преди Миси да е поръчала, Ками се обади:

— Знаеш ли, всъщност не съм много гладна. Ти поръчвай, аз искам само... чаша шардоне.

— Сигурна ли си? — намръщи се Миси.

— Разбира се.

Единственото нещо, в което бе сигурна в момента, бе, че би пийнала нещо. Нервите ѝ бяха опънати. Само дето не можеше да си позволи да си развърже прекалено много езика. Миси умееше да изтръгва истината и ако успееше да се измъкне по-скоро от този обяд, нямаше да поръчва виното. Но тъй като нямаше начин да се измъкне, без да събуди подозренията на Миси, реши да пийне малко, да успокои нервите си и да изчака някогашната приятелка на Тай да се нахрани.

Промяна в атмосферното налягане или някакво шесто чувство я накара да потрепери и да се озърне. Сърцето ѝ едва не спря. Самият Тай стоеше на няколко крачки от тях, стиснал устни и с неразгадаемо изражение.

Дали я бе чул?

— Джери! — извика Миси и яростно замаха с ръка, сякаш имаше някаква вероятност да не ги е видял.

Ками прегълътна и нагласи на лицето си усмивка. Тай ѝ хвърли поглед и се запъти малко неохотно към тях. Стори ѝ се, че той съжалява, че ги е срещунал заедно. От своя страна, на Ками ѝ се искаше да се скрие под масата. Чувстваше се като предател, но Миси посрещна неочекваната му појава с очевидна радост.

— Тъкмо говорехме за теб — съобщи тя и потупа стола до себе си. — Сядай. Ками няма да яде, но аз си поръчах. Ти искаш ли нещо? Аз черпя.

— Не, благодаря. — Той седна малко неохотно. Ками бе почти доволна, че той е от другата страна на масата. Не бе сигурна, че ще може да мисли разумно, ако е седнал до нея, ако бедрото му е на милиметри от нейното, ако чувства топлината на тялото му. Отношенията им определено се бяха променили и Ками още не бе свикнала с този шок.

Миси продължаваше да бъбri, безкрайно доволна, че Тай отново се е появил в нейния кръг. Изглежда, бе забравила своята враждебност към факта, че Ками му е „приятелка“, поне за момента, и използваше възможността да разпитва Тай какво е правил напоследък.

— Знаеш ли, питах Корки какво е станало с теб. Изобщо не идваш в „Родео Боб“. Мислех, че може да си го продал.

— Не знаех, че си се впуснал в ресторантърския бизнес — вметна Ками.

— Аз съм само собственик на заведението. „Родео Боб“ е творение на Корки. Аз съм всъщност наемодател.

— С частично участие — уточни Миси. — Корки казва, че си му дал назаем пари.

Тай очевидно се дразнеше от това обсъждане на неговите финанси. Ками не го обвиняваше, ала Миси не забелязваше мрачното му настроение.

— Това не ме прави съдружник.

— Както и да е — махна с ръка Миси. Ками знаеше, че Тай е доволен от смяната на темата. Тя самата се чудеше колко дълбоки са финансовите му дела в този граничен канадски град. Струваше й се, че няма да му е толкова лесно да напусне това място. Може би нейната појава бе за него само извинение да остане. Което напълно я устройваше.

— Ами ако аз открия свой собствен ресторант? — попита Миси шаговито. — Бих си взела съдружник.

Тай погледна към Ками и тя извърна очи. Разговорът започваше да става мъчителен и тя се чувствуше неудобно заради всички тях.

— Аз предпочитам да работя сам — отвърна Тай нелюбезно. — Знаеш това.

— Не е задължително вечно да е така — измърмори Миси.
Тай не отговори, което даде на Ками повод за размишления.

Половин час по-късно Миси почти бе довършила сандвича си и Тай и Ками можеха възпитано да си тръгнат. Ками излезе преди него през вратата на хотела. Овалното огледало отразяваше образите им в меката следобедна светлина. Миси вървеше по петите им и продължаваше да поддържа разговора, ала когато те се насочиха към неговата къща, тя попита жалостиво:

— Ще имате ли нещо против, ако дойда с вас? Тази вечер нямам какво да правя.

Тай се поколеба и Ками се страхуваше, че ще откаже.

— Разбира се, ела — отговори тя и Тай се намръщи. — Ще направим пуканки и ще гледаме телевизия.

— Веднага идват! Само да си взема нещо — извика Миси и се втурна към колата си от другата страна на улицата.

— Защо го направи? — попита Тай, още щом тя се отдалечи достатъчно, за да не го чуе.

— Кое защо съм направила?

— Защо я покани? Ако не знаех как стоят нещата, щях да помисля, че се боиш да останеш насаме с мен.

— Обаче знаеш, че не е така — напомни му Ками. — Просто не исках да се чувства зле. Тя има сериозни чувства към теб.

— И мислиш, че това ще й помогне?

— Не. — Тя направи гримаса. — Просто не можех да я оставя да виси така. Знам, че трябваше да те питам дали си съгласен, но тя беше толкова...

— Нещастна? — подсказа ѝ Тай.

— Да.

Той въздъхна и се почеса по брадата:

— Появярай ми, ще съжаляваш, че си се държала като светица.

— За голямо нейно удоволствие я хвана за ръка и така тръгнаха към къщата.

— И след това няма да му разреша повече да се приближи до мен — заяви Миси и ръката ѝ увисна над купата с пуканките, сякаш изведнъж ѝ бе дошло нещо наум. — Той просто искаше да накара Джери да ревнува.

„Джери“ не можа да сдържи въздишката си. Очите му бяха приковани в телевизора, сякаш там бяха всички тайни на вселената. Всъщност дори не можеше да си спомни името на предаването, което гледаха. Цялата вечер беше безкрайна и ако не намереше начин да изгони Миси, щеше да стане още по-лошо.

Почти от два часа тя подмияше за всички мъже, които я харесват, като даваше да се разбере, че макар да я преследват тълпи от перспективни ергени, сърцето ѝ принадлежи на „Джери“. Идеше му да се скрие някъде. На няколко пъти бе прекъсвал безплодните си отношения с нея и от чиста самота се бе оставил тя отново да го подмами. Но този последен път бе прекратил веднъж завинаги и мислеше, че тя го е разбрала. От самото начало ясно ѝ бе обяснил какво мисли за любовта и брака и макар тя да се правеше, че наистина разбира, вече съвсем не беше наясно с положението.

Появата на Ками в Бейрок очевидно бе предизвикала Миси да възстанови кампанията си. И тъй като вярваше, че Ками му е по някакъв начин роднина и следователно не е заплаха, се държеше толкова лепкаво сладко и собственически, че го изкарваше от кожата.

Бе предупредил Ками, но тя не бе разбрала какво ще се случи. Дали вече беше наясно? Хвърли ѝ един поглед. Тя се бе сгущила на дивана, подвила крака под себе си, с прибрана в хлабава конска опашка кестенява коса и виещи се край брадичката непокорни кичури. Бе умопомрачителна. Ослепително красива. От типа жени, от които бе свикнал да стои по-далеч, защото според неговия опит колкото по-хубаво бе лицето, толкова по-несигурна в себе си бе жената. Всички актриси, с които бе ходил, бяха стопроцентови инвалиди. А Гейл, въпреки че работеше не пред камерата, а като продуцент, се бе оказала не по-малко объркана от тях.

Гейл...

Обзе го тъга и нов изблик на гняв. Когато истината най-сетне излезе наяве, скръбта за смъртта ѝ и чувството му за вина бяха изместени от съвсем нови чувства — от неверие до бяс.

Истина, за която още не можеше да говори. Нейната бременност...

— Трябва ни генетичен тест — бе казал адвокатът му — за да сме сигурни, че детето е от теб.

Тай бе прекалено вцепенен, за да го разбере. Той живееше като в мъгла, поддържана от злите духове на алкохола, и тези думи му се сториха пълна безсмислица.

— Какво значение има сега?

— Баща ти иска да знае. — Като видя неразбиращия му поглед, добави съчувственно: — Той мисли, че може да е негово.

Тай се разстрои, хукна към къщата на баща си и го замери с тези новини пред жена му, докато тя държеше на ръце плачещия му най-малък син. Каква сцена, направо като от мелодрама. Самюъл не отрече обвиненията, искаше само да разбере дали Тай се е съгласил на тестове. Отговорът на Тай бе категорично „Не!“, после той излетя навън, върна се у дома си и потъна в алкохолен унес, който трая почти седмица. Когато най-после се възстанови, напусна Лос Анджелис. Никакви съжаления. Никакви колебания. Просто отчаяна нужда да се отърси от праха на това ужасно място, което оставяше зад гърба си.

И до днес не знаеше дали нероденото дете на Гейл е било от баща му. Поради никакви свои съображения Самюъл бе поискал да научи. Тай реши, че баща му е могъл да си направи генетичните изследвания и да върви по дяволите. Той бе скърбил за детето, сякаш бе негово, колкото и да си казваше, че няма нищо общо с него.

В началото, когато пристигна в Бейрок, странеше от всички с почти фанатично упорство. Но времето лекува — накрая той разчуши черупката на своята параноя и започна да преоткрива живота. Запозна се с някои от местните хора и дори понякога излизаше с жени, но винаги спазваше дистанция. Нямаше желание да дава повод на никого да се сближава с него, но годините минаваха и постепенно почувства никаква сигурност. Накрая реши, че всъщност няма кой знае какво значение.

И така, когато пътищата им с Миси се пресякоха, след като бе помогнал на Корки, той реши, че може да се среща с нея. Тя бе простовата, с провинциален манталитет и макар да играеше своите малки игрички, той лесно се справяше с тях. Започна да се отдръпва

едва когато усети, че работата става сериозна и Миси е все по-настойчива в усилията си да го задържи.

Когато Ками прекрачи прага на дома му, вече почти напълно се бе отказал от жените. Тя го победи и макар да знаеше, че това се дължи повече на липсата на женска компания, отколкото на женските й хитрини, това едва ли имаше значение. Бе победен, още преди тя да си хвърли палтото на дивана.

Затова бе толкова сприхав през последните няколко седмици. Бе се видял в чудо, бе във водовъртеж, където страстта и любовта се въртяха заедно в опасна смес, в която той усещаше, че потъва. Отначало се опитваше да я нарича своя „сестричка“, надявайки се, че това ще помогне. Ала и двамата знаеха, че това са глупости и когато тя изглеждаше толкова уязвима, а същевременно го режеше с дръзкия си език, той усещаше, че е загубен.

Накрая стигнаха до секса и въпреки че той се превърна в невероятно, разкриващо душата преживяване, Тай чувстваше нейната предпазливост и двуличност. Тя бе страхотна в леглото — съчетание от непорочност и страст, което можеше да превърне мозъка на мъжа в каша, тялото му в беснееща от хормони маса митащи се мускули, душата му в роб.

Когато Ками изчезна днес следобед, той се направи, че не забелязва отсъствието й. Чудо голямо. Бе свободна да върви където си поиска. Ала мисълта за нея се забиваше като свредел в главата му и той не можеше да се занимава с нищо: нито с бизнеса си, нито с документите, нито със сценария, и въпреки че се самообвиняваше, че постъпва глупаво, тръгна да я търси... и я откри не с кой да е, а с Миси.

А сега можеше да мисли само как да потърси нейната топлина. Това замъгляваше съзнанието му. Как бе възможно той, Тайлър Столов, да е така обсебен от секса? Имаше период в живота му, когато сексът бе толкова леснодостъпен, че дори не го ентузиазираше. Не можеше да преbroи колко пъти го е правил по навик, дори с Гейл. По онова време Ками Пендълтън бе малко момиче, поне според него, и не го интересуваше по този начин. Ако изобщо се сещаше за нея, тя бе малкото му приятелче, макар да не се сещаше много често, защото бе egoистичен млад мъж.

И как тогава се случи? И как щеше да се отърве от Миси? Трябваше да го стори бързо, иначе тялото му, което получаваше от съзнанието му сладострастни послания, свързани с Ками, бе на път да реагира по начин, който нямаше да може да скрие.

Разсеяно започна да сменя каналите, прехвърли няколко реклами, докато Миси продължаваше да бъбри, и накрая се спря на филм с млади артисти, които не познаваше. Освен няколко имена, които целогодишно се въртяха в Холивуд, рядко имаше знаменитост, която успяваше да поддържа известността си на ниво. Тай напълно споделяше мислите, които веднъж бе ги казал солистът на Инексес: „Славата е като океан. Отдалеч изглежда красиво, но ако скочиш вътре, важно е да можеш да плуваш“. Той, както и Гейл, бе умрял преждевременно.

— Е, с какво се занимаваш ти? — обърна се Миси към Ками. — Не помня какво ми каза.

Доколкото разбираше Тай, след като Ками не бе споменала каква е професията й, значи не искаше Миси да знае. Дали от страх да не издаде самоличността си или за да скрие, че той е „знаменитост“, не бе признала, че е актриса.

Улови с поглед ярките й сини очи. Ками знаеше, че той смята ситуацията за смешна, но не искаше Миси да знае каквото и да било за нея.

— В момента съм без работа — отговори тя.

— О, така ли? — През ума на Миси мина странна мисъл. — Тук ли си търсиш работа? — попита тя. Опитващ се да не позволи на ужаса да проличи в гласа й, ала напълно се провали.

— Всъщност не. Не съм сигурна... — Ками рязко мълкна и очите й се приковаха върху телевизора.

„О, Господи, не!“, помисли тя.

На екрана бе тя, в целия си блесък като Дона Дженинс, в момента, в който газта със съскане нахлуваше през вентилацията на стаята в санаториума.

— Въглероден окис — промълви едва чуто Дона Дженинс и съдбата й бе решена. Отвън, през малкото прозорче, някой я наблюдаваше как се бори за глътка въздух.

Така свърши последният за този сезон епизод на „Улица Вишнева“...

И Тайлър Стовал, и Миси Грант гледаха Ками: той развеселено, тя изненадано.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тай едва не се разсмя на глас, като забеляза ужаса, изписан върху лицето на Ками, когато се видя на екрана на телевизора.

Значи това бе нощната драма на Ками, от която бе уволнена заради подлия си бивш съпруг.

Миси погледна неразбиращо от екрана към Ками, после към Тай.

— Това ти ли беше? — попита объркано тя.

Ками бе склонна да изльже, ала реакцията ѝ я бе издала.

— Боя се, че съм аз — призна тя.

— Ти... ти работиш... в телевизията! — изпища Миси.

Ками трепна, чудейки се колко време би отнело на Миси да съобрази връзката с Тай. Щеше да се досети кой е той. Прекалено очевидно бе.

— Истината излиза наяве — обади се лениво Тай. Не изглеждаше особено разтревожен.

— Ти си от телевизията — повтори Миси, като я гледаше невярващо.

— Бях. Ролята ми в „Улица Вишнева“ приключи.

— Бившият ѝ съпруг се е погрижил за това — вметна Тай и си спечели убийствения поглед на Ками, според която нещата се развиваха със светковична бързина.

— Бившият ѝ съпруг? Кой е той?

— Един от продуцентите. Сега Ками бе тази, която търсеше начин да се отърве от Миси. Ала след последните разкрития гостенката нямаше желание да си тръгва.

— Не мога да повяврам — разпени се тя и запримигва бързо-бързо. — Ти си артистка. В телевизията! Никога не съм срещала истински артист. Как получи ролята? Познаваше ли някой? Имаш ли си агент?

— Да — призна Ками безпомощно пред пороя от въпроси.

— В Ню Йорк ли живееш?

— В Лос Анджелис.

— О, да. Разбира се. Холивуд. — Миси поклати глава. — Уха! — Невроните ѝ започнаха да загряват и тя стигна до неизбежното заключение. Бавно се обрна и напрегнато се вгледа в Тай.

— Аз бях невероятен дубльор — каза той. Лъжеше толкова естествено, че Ками зяпна от изненада. — Ти самата твърдеше, че приличам на Тайлър Стовал.

— Приличаш! — Главата на Миси развълнувано заподскача.

Тай се намръщи.

— Ами да, отначало беше страхотно. Използваха ме един-два пъти в неговите филми, обаче после този глупак изчезна и сложи край на кариерата ми. — Тай въздъхна и сви рамене. — Помотах се още наоколо, обаче работата се разсъхна. Реших да си вдигам чуковете и така се озовах в бизнеса с недвижими имоти и управление на собствеността.

Играеше. Той играеше, осъзна Ками с определено възхищение. Толкова бе добър. Толкова естествен. Тя самата едва не му повярва.

— Никога не си ми казвал! — възмути се Миси и шеговито го плесна.

Тай хвърли на Ками съзаклятнически поглед, който Миси не забеляза и повдигна безгрижно рамене:

— Не обичам да говоря за себе си.

Някой някога бе казвал на Ками, че истински надарените лъжци винаги се придържат към истината. Бе чувала също, че най-добрият начин да се справиш с един потенциален проблем е да насочиш вниманието към него и да го обясниш, преди да е възникнал въпрос. Тай успешно бе сторил и двете, но пък бе имал на разположение години, за да измисли своята история.

Колко странно, че върховата ѝ сцена от „Улица Вишнева“ бе излъчена точно днес. Почти бе забравила тази част от живота си — толкова бе погълната от сегашния. Ала това бе едно напомняне, че времето минава и трябва да се вземат решения.

— Какъв идиот! — заяви разпалено Миси. — Просто изчезва, без да се замисля. И междувременно разсипва и твоята кариера. — Тя изсумтя. — Гаден egoист! Сигурно е избягал с любовника си.

Тай яростно започна да се чеше по носа, мъчейки се да сдържи смеха си. Ками срещна погледа му и очите ѝ весело блеснаха. Тайлър

едва се удържа да не скочи, да я грабне в прегръдките си и да я обсипе с целувки.

Отне им още тридесет минути, за да накарат Миси да се размърда, но дори и това се дължеше на оплакванията на Ками, че е уморена. Тай се хвани за това оправдание и ловко избута бившата си приятелка към вратата. Ками ускори нещата, като махна на Миси за лека нощ и се запъти по коридора към спалнята на Тай. Когато затвори вратата зад себе си, прилепи ухо да чуе какво ще каже Тай.

— Тя в твоята стая ли спи? — попита Миси.

— Да — отговори Тай с тон, който я предупреждаваше да не продължава с въпросите, но Миси не схващаше подтекста.

— А ти къде спиш? — настоя тя.

— Където си искам.

— Джери, знаеш какво имам предвид.

— Да, знам точно какво имаш предвид — съгласи се той почти нежно. Ками трепна. Разбираше, че Тай се опитва да остави на Миси възможността да се оттегли с достойнство. Ала тя не бе създадена за това.

— Държиш се, сякаш ти е сестра и така нататък, обаче тя не е — припряно добави Миси и веднага доказа, че е точно така. — Е, какво всъщност става? Имам право да знам.

— Миси, върви си у дома. Легни си. Не мисли за това.

Той все още се опитваше да бъде внимателен, но на Миси ѝ дойде много:

— Та ти не си я виждал от години! На нея не ѝ пuka за теб, след като досега не е дошла да те потърси.

— Не се чуваш какво говориш — безизразно отбеляза Тай, но тя отново не обърна внимание.

— Само заради факта че мъжът ѝ я е оставил, не е нужно да се правиш на рицар! Хайде, Джери, събуди се! Тя просто се чувства самотна.

— Миси...

На Ками ѝ прималия. Чудеше се дали не трябва да направи нещо, за да прекрати разразяващия се скандал. Но Тай определено имаше нужда да си изясни отношенията с нея. Може би днешните събития водеха към неизбежното.

След малко Тай почука на вратата. Ками я отвори и погледна зад него.

— Отиде си — въздъхна той.

— Чувствам се... ужасно.

— Недей... — Той пъхна ръце в джобовете на джинсите си. Явно не знаеше какво друго да каже.

— Странно ми е да слушам как те нарича Джери — призна тя и се намръщи. — Теб не те ли дразни?

— Свикнал съм. Донякъде. Доста години минаха — напомни ѝ той и се изсмя невесело.

— Не знаех какво да направя, когато се появи „Улица Вишнева“. Мислех, че ще се досети за теб. Изненадана съм, че не разбра.

— Никой не вярва, че съм Тайлър Стовал — каза той беззлобно.

— Дай им половината обяснение и те ще го приемат. Видя как реагира, когато разбра, че работиш в телевизията. Просто е трудно за вярване. Артистите не са истински хора — добави иронично.

— И все пак... — Ками не бе напълно убедена, макар и тя да го бе забелязала. Публиката вярваше, че тя е Дона Дженкинс. По дяволите! Изобщо нямаше никаква Камила Мерил.

— Никой не ме познава, защото не вярват, че има някаква възможност аз да съм Тайлър Стовал. По-лесно е да се повярва, че съм страхотен дубльор.

— Тази роля добре я изигра — отбеляза Ками с усмивка.

— Иmal съм достатъчно време да измисля всякакви обяснения — призна той и я погледна. — Смяташ ли да останеш в това? Имам предвид, в актьорската професия.

Ками не знаеше как да отговори. И не мислеше, че правилният отговор би бил „От теб зависи“.

— Предполагам — каза тя.

— Да не би да умираш за слава и богатство?

— Две години в телевизионно шоу лекуват тази болест. Но все пак не искам да се откъсвам. Обичам да го правя.

Откровеността ѝ го трогна. Всичко, което казваше, всичко, което правеше, го очароваше и изпълваше с желание да я прегърне, да я задържи за себе си. Странна идея, при положение че бяха на двете крайности като начин на живот и кариера.

Освен че го имаше сценарият...

Тай сведе поглед, защото искаше да скрие мислите си от нея. Бе взел ръкописа от ношното шкафче и го бе скрил горе при другите нови копия. Повече от година бе работил върху проклетия сценарий и почти го бе свършил. Макар да нямаше намерение някога да го предложи в Холивуд, той му действаше като балсам за нещастната душа.

— Искам да ти покажа нещо — чу се да казва и с жест я подканни да тръгне пред него. Ками се поколеба за момент и Тай не я обвиняваше. През цялото време, откак бе пристигнала, се въртяха в тази дива, бясна въртележка от емоции, която никой от тях не бе очаквал. Беше великолепно и страшно, и определено приятно, и той не искаше да свършва...

Обаче трябваше... някой ден.

Само нека този ден не е днес!

Поведе я нагоре към кабинета си. Ками го последва с очакване и безпокойство. Не я бе пускал в кабинета си от първия ден, когато само ѝ го бе показал. О, не че бе закачил голяма табела „Влизането забранено“, просто ясно ѝ бе дал да разбере, че кабинетът е неговото лично работно място. Освен това бе решил да спи там, на дивана под лавиците с книги, и Ками бе уважила желанието му за усамотение. И след раздразнението му, че е намерила ръкописа, не би си позволила друго такова действие.

Щом се сети за ръкописа, хвърли поглед към наранения си пръст. Нокътят се бе пукнал и кожата отдолу бе почерняла, но в основата му вече имаше малък розов полумесец, където нокътят бе започнал да израства.

— Още ли те боли? — попита Тай, проследил погледа ѝ.

— Не, просто е много грозен.

— Нищо в теб не е грозно.

Комplиментът я накара да се изчерви. Ками се почувства глупава и смутена като ученичка.

— Можеш да завъртиш главата на всяко момиче, ласкател такъв!

— Между другото, майка ми се обади — съобщи ѝ той. — Още не ми е казала нищо за теб.

Нанет бе звъняла на сина си няколко пъти, откак Ками живееше при него, но нито веднъж не бе споменала, че Ками я е посетила.

Засега пазеше тайната, макар че според Тай напоследък при всяка възможност хвалеше Ками.

— Трябаше да ѝ кажеш, че съм тук.

— Помислих си го.

— Защо не ѝ каза?

— Не знам — призна си той. — Предполагам, че просто не искам нищо да... да промени това...

Ками разбираше точно какво има предвид той. Тя също не искаше да разваля това тяхно общо време извън времето. Ала то трябаше скоро да свърши, каквото и да искаха тя или Тай. Часовникът тиктакаше и в един момент бомбата щеше да избухне. Самюъл Стовал сигурно знаеше къде е тя и нямаше да чака вечно.

— Е, какво искаше да ми покажеш? — попита тя, отхвърляйки тревогите си.

— Ами, мислех си как се нарази. — Хвана ръката ѝ и погледна към пръстите. — Ти гледаше моя сценарий.

— Всъщност нищо не видях от него — обясни отново тя. — Само няколко думи, после се паникьосах и затръшнах чекмеджето върху ръката си.

— Спомням си — каза той иронично.

— Това си е твоя частна собственост. Разбирам те.

— Не, аз не трябаше толкова да го крия. Просто никога не съм имал намерение да го показвам на никого.

Вниманието ѝ бе приковано върху топлото докосване на ръката му, която държеше нейната. Толкова лесно можеше да я разсее, а точно в момента тя не искаше това да става.

— Никой? — Той кимна и Ками попита: — Защо тогава изобщо го пишеш?

— Наречи го катарзис. Не знам. Случиха се някои неща, с които не се справих много добре, и... ох, не знам... — Тай въздъхна. — Психотерапевтите казват, че ако го напишеш, не изглежда толкова ужасно.

— Психотерапевтите ли?

Той се усмихна:

— Аз лично никога не съм ходил, но май всички други в бизнеса са го правили. Не съм броил колко пъти някоя „приятелка“, с която съм бил на среща, ми е разправяла какво ѝ е казал нейният психотерапевт.

Като пресметна колко часа съм слушал, сигурно вече трябва да получа диплома.

Бе толкова недоволен, че Ками се засмя. Мелодията на смеха ѝ привлече вниманието му и неочеквано той я прегърна и започна да я целува ненаситно по лицето и шията. Ками прихна:

— Гъделичкаш ме!

— Хубаво — изръмжа той във врата ѝ.

— Престани! — Тя се извиваше и задъхваше, а сините ѝ очи бяха пълни със смях. — Сериозно ти казвам.

— Не е сериозно.

— Ще пища!

— Давай! — покани я Тай. И неговият поглед бе изпълнен с ленив смях, от който тя затаи дъх. Закачливостта бе преминала в страст. Той веднагаолови промяната в настроението и погледът му се спусна към розовите ѝ устни. — Давай! — повтори дрезгаво.

— Щеше да ми покажеш сценария си — напомни му тя.

— Така ли?

— Знаеш, че е така.

— Може да почака. — Погледът му се плъзна още по-надолу, там, където сърцето ѝ пулсираше в основата на шията. Нежно го докосна с пръст. — Аз пък мисля, че ти щеше да пишиш.

— Не мисля, че мога. Не мисля, че още ми се пищи. — Гласът ѝ бе изтънял до шепот.

— Какво тогава искаш?

Устните ѝ трепнаха.

— Ако още не си разбрал, значи не внимаваш достатъчно.

Очите им се срещнаха, неговите присвии между гъстите мигли — ярък сребрист лъч с проблясващ в дълбините глад, нейните — сини, унесени, пълни с дълбоки чувства. Тай с въздишка улови устните ѝ, тялото му я притисна към дивана. Ками се отпусна.

— Не е честно — заяви тя, преструвайки се на обидена.

Тай се усмихна дяволито.

— Да, обаче... — Обърна я към себе си и плъзна длан нагоре по бедрото ѝ. Тя автоматично хвана ръката му.

— Нагазваш в опасни води — предупреди го тихо.

— Наистина ли? Колко опасни?

— Нещата се промениха, откак напусна Лос Анджелис.

— Какво имаш предвид? — попита той, но всъщност не я слушаше. Когато захапа нежно ухото ѝ, Ками почти се предаде. Харесваха ѝ тези игриви закачки. Никога не се беше държала така с Пол или с някой друг мъж. Всички бяха толкова сериозни. Сякаш човечеството бе забравило как да се забавлява.

— Би трябвало да питаш, преди да пипаш — каза тя надуто. — Сексуалният тормоз е сериозно обвинение.

— Сексуален тормоз? — повтори развеселен Тай. — Още не съм стигнал чак дотам.

— Откъде знаеш, че това искам? — възрази Ками. — Може да не си ме разбрали правилно.

Той се отдръпна и я погледна.

— Мислиш ли?

— Ами може би ме притискаш! — отвърна Ками, но смехът в очите я издаде.

— Може би трябва да направя експеримент — предложи Тай.

— Какъв експеримент?

— Ще направя нещо и от твоята реакция ще разберем дали смяташ, че е добро, лошо или ти е все едно.

— Какво нещо? — попита Ками подозрително. Знаеше, че играта не може да продължи вечно, защото всяко докосване, всяка прошепната дума, всеки натежал от желание поглед, караше пулса ѝ да експлодира.

— Ще ти покажа.

Тай се разположи до нея. Само коленете им се допираха. Ръцете му лежаха на облегалката на дивана, беше отпуснат като почиваща котка в джунглата. Тя го погледна косо и отвърна очи. Бе направо неустоим и в удоволствието от играта никаква част от нея трепереше от страх, че това може да е прекалено важно. Какво щеше да прави, когато всичко свърши? Можеше ли да се справи със загубата? Беше ли достатъчно силна?

— Какво има? — попита Тай внезапно, забелязал леката промяна в изражението ѝ.

— Нищо. Защо?

— За момент изглеждаше много... тъжна.

— Имам лош навик. Гледам в бъдещето и не харесвам това, което виждам.

Той я наблюдаваше изпитателно.

— Нашето бъдеще?

— Може и така да се каже.

Тай хвана брадичката ѝ и палецът му погали нежно долната ѝ устна.

— Не искам нещата да се променят — настоя той.

— Аз също. Но не може вечно да продължи така, нали? — Гласът ѝ предателски потрепери.

Вместо отговор, или може би защото нямаше задоволителен отговор, Тай се наведе напред и я целуна, устните му се сляха с нейните, ръцете му я притиснаха, сякаш се страхуваше да я пусне.

Обичам те, помисли тя. Душата я болеше, ала този път премълча и обви ръце около него.

Целуваха се отново и отново и после пръстите му намериха копчетата на ризата ѝ... Студеният въздух обля корема и раменете ѝ. Тай разкопча сутиена и освободи гърдите ѝ. Палецът му потърка набъбналото зърно и тя неволно простена от желание.

Когато преплетените им тела се разделиха, минаваше полунощ. През кръглото прозорче над бюрото на Тай струеше лунна светлина и ги обливаше с меко синкаво сияние.

— Затопля се — промълви Ками. — Времето минава. Вече е май, скоро ще дойде юни.

— Накъде биеш? — Гласът му още бе дрезгав.

— Не искам да си заминавам — призна тя.

— Тогава недей.

— Знаеш какво имам предвид.

— Аз знам само, че сякаш винаги си била част от моя живот и не мога да си представя сега да се разделя с теб.

Тя го погледна в тъмнината, вдигна ръка и го погали по брадясалата буза.

— Първия път, когато правихме любов тук, ти каза, че имаш чувството, че сме го правили и по-рано.

— М-м-м. — Той хвана пръстите ѝ и нежно захапа върховете им.

— Недей, иначе няма да мога да продължа. — Ками издърпа ръката си и леко го целуна по устните. — Трябва да ти кажа нещо.

— Трябва да обръсна тази брада — заяви той неочеквано. — Омръзнала ми е и не мисля, че още имам нужда да се крия. Ако ме намерят, намерят ме. Ще остана в Бейрок.

— Слушай! — заповядала му Ками. Искаше бързо да му каже всичко, преди да е размислила.

Тонът ѝ го изненада, той се засмя и зъбите му проблеснаха в полумрака.

— Тай...

— Да?

— Онзи първи път... Това не беше първият път, когато сме правили любов — довърши тя припряно.

— Какво искаш да кажеш?

— Имаше и друг път. Още в Лос Анджелис. Радвах се, че не помниш, но вече не мога да крия истината от теб. Чувствам се като лъжкиня, затова просто искам да ти кажа и да става каквото ще.

Тай за момент занемя.

— За какво говориш? — попита накрая със смях.

— Една нощ... в твоята къща... точно преди да заминеш.

— Не разбирам. Шегуваш ли се?

— Не. — Ками си пое дъх и продължи разказа си: — Една вечер дойдох при теб, за да поговорим за нашите родители. Исках баща ти да отиде да навести майка ми, защото тя беше толкова нещастна. Обаче ти беше пиян. Мъртвопиян. Беше...

— Аз бях? — изрече той. Вече бе приковала вниманието му и той бе замръзнал в очакване на някакво обяснение. Ками почти съжаляваше, че е започнала това признание.

— Ти беше... в спалнята си. На леглото. Беше... ами, беше гол.

— Кога е било това?

— Не знам. Мисля, че точно преди да заминеш. Ти ме целуна и беше толкова... не знам, уязвим, а аз от дете бях ужасно влюбена в теб и позволих това да стане.

— Какво позволи да се случи? — попита той тихо, въпреки че вече му го бе казала. Просто имаше нуждата да го чуе отново, сякаш това би го направило по-реално.

— Правихме любов. Аз правих любов с теб и просто се случи, и после ти ме нарече Гейл. Заслужавах си го, знаех, обаче просто избягах оттам. Когато реших да говоря с теб за това, беше много късно. Ти си

беше отишъл и аз се надявах, че не помниш. И ти наистина не помнеше.

Това прочувствено признание бе посрещнато с мълчание и Ками напрегнато очакваше Бог знае какво. Накрая той попита невярващо:

— Ти ли беше?

Тя кимна. Изглежда, той бе открил някакви проблясъци дълбоко в паметта си.

— В мята къща?

— Да.

— Когато съм бил пиян и ти си дошла да... — Той рязко пое въздух и потрепери.

— Какво?

— Това трябва да е било онази нощ, когато научих за самоубийството на Гейл — произнесе Тай замислено. — Мислех, че съм го сънувал. Знаех, че е мъртва, но имах чувството, че е там и правим любов. — Секунда по-късно попита: — Серioзно ли говориш? Наистина ли?

— Не бих могла да си го измисля.

Тай се вгледа в нея и Ками не можеше да разбере за какво мисли.

— Боже мили — промълви той след малко, сякаш започваше да съобразява.

— Дойдох да възстановим отношенията си, както ти казах, но дълбоко в себе си исках нещо повече — насили се да добави, макар това да я убиваше. — И досега не съм забравила тази нощ. Тя ме преследваше и когато се появи възможност да те намеря, предполагам, че съм имала и някакви егоистични мотиви.

— Каква възможност?

За миг Ками помисли да признае всичко — за Самюъл, за сценария, за шанса ѝ да играе главна роля заедно с него, за Конъли и „Лятно Сълънцестоене“... Ала тези причини не бяха истински важни за нея, никога не са били и никога нямаше да бъдат. Тя искаше отново да види Тай заради себе си и бе прекрасно да му го каже, каквото и да си мислеше сега той за нея.

— Възможността, която баща ти ми даде, когато ми каза къде живееш.

— Значи наистина не си дошла по поръчка на баща ми?

— Наистина.

В гласа ѝ звучеше истина и той очевидно я чу, защото поклати глава:

— Изненадваш ме. Бях толкова сигурен, че имаш по-далечни мотиви.

Ками облиза устни и прошепна:

— Казах ти. Просто исках отново да бъда с теб.

— Е, да, обаче никога не си ми казвала това!

— Някак си не си представях, че ще мога да го изтърся. Като начало, ти изобщо не беше във възторг, че съм тук, и изведнъж да ти кажа: „Хей, Тай, помниш ли кога се видяхме за последен път? Хубаво ли ти беше?“.

Той избухна в смях и разсея напрежението ѝ.

— Все едно, нямаше да ти повярвам. Но след като правихме любов... — Замълча. — Просто ми се струва правилно!

— Честно?

Той кимна.

— Защо? Какво мислеше, че ще направя?

— Не знам!

— Да те обвиня в сексуален тормоз, или нещо още по-лошо? —

Поклати глава: — Изглежда, че и аз съм го искал.

— Е, искаше го. Очевидно. — Ками се изчерви.

— Очевидно — засмя се той.

— Просто досега не знаеше всички факти.

— Леле...

— Да, леле. Чувствам се много странно, като ти го казвам.

— Не, спомням си смътно. Значи си била ти, а? — измърмори той, сякаш не можеше да го прегълтне. Секунда по-късно промени тона: — И после аз просто изчезнах. Боже мой, и ти си таила това всичките тези години.

— Не знаех къде си — обясни тя. — А дори и сега не съм сигурна, че щях да ти го кажа. И в момента ми е трудно.

— Ками...

Притисна я силно към себе си и разсея всякакви колебания дали е трябвало да му казва истината за онази нощ и за своите чувства. Тя не се сдържа и прошепна:

— Обичам те. Знам, че не искаш да го чуваш, но така го чувствам.

— Шшшт... — Бе завладян от чувства, Ками го усещаше в треперещото му тяло. — Да живеем ден за ден. — Привлече я към себе си и зарови лице в шията ѝ. Дъхът му бе горещ. — Десет години броях времето, а сега нещата се случват толкова бързо.

— Не исках да те изплаша.

— Не си ме изплашила. Просто не съм сигурен оттук накъде.

— Аз също — призна тя.

Миговете минаваха. Дълги мигове, в които и двамата бяха потънали в мислите си. Накрая той каза кисело:

— Хайде да си лягаме. Ще го мислим сутринта.

— Съгласна съм.

Тай я издърпа на крака и наполовина я поведе, наполовина я понесе надолу по стълбите към спалнята. На най-долното стъпало Ками рязко спря.

— Щеше да ми покажеш сценария си — напомни му със закъснение.

— Утре — обеща той. — И тогава ще се заемем с тази брада. Тази нощ си имаме достатъчно неща за мислене.

— Добре.

Изтощена, Ками се стовари на леглото до него, сгущи се в топлината му и в невероятното му приемане на нейния разказ. Бе очаквала нещо далеч по-лошо, просто защото не бе честна от самото начало, но изглежда Тай си бе затворил очите за това прегрешение, дори го разбираше. Тя благодари на звездите за този неочекван подарък.

Ръката му лежеше тежко и собственически върху рамото ѝ, бузата ѝ почиваше върху гърдите му. За пръв път, откак бе предприела това пътуване, имаше надежди за бъдещето. Ако успееха да прескочат това препятствие, не можеха ли да намерят някакъв начин да съберат различните си пътища?

Обичам те, помисли тя отново с искрена радост и се притисна по-силно в мускулестото му тяло. Той я прегърна и засега това бе достатъчно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ками остави последната страница от сценария и беззвучно възкликна. После подреди листовете и ги оставил на кухненския плот, изпълнена със страхопочитание и трепет пред историята, която току-що бе прочела.

Тайлър бе роден писател. Може би бе наследил таланта от Нанет. Може би дори бе изкарал един или два курса, макар да подозираше, че не е имал време в живота преди Бейрок, а тук със сигурност нямаше никой, чиято сила да е писането на сценарии.

Най-вероятният отговор бе, че е бил достатъчно сценарии, за да знае как се пишат, и че е достатъчно талантлив и устърден, за да може наистина да създаде нещо. Ала дори по-впечатляваща от писателското майсторство бе самата история, определено автобиографична по характер. Ако това не бе историята на самия Тай — историята за бурните отношения на един мъж с баща му — то тогава бе много близка до истината.

„Има и още нещо...“

Думите на Тай отмъстително се върнаха в съзнанието ѝ. Ако можеше да вярва на всичко в този сценарий, значи отношенията на Тай с Гейл са били много по-сложни, отколкото ѝ бе казал. В сценария приятелката на главния герой беше бременна и се самоубиваше, но стоеше въпросът за бащинството.

Обвиняваше се бащата на героя.

„Това не може да е вярно! Самюъл не може да е имал сексуална връзка с любовницата на Тай! Не може да е вярно!“, мислеше отчаяно Ками, ала дълбоко в себе си се страхуваше, че е вярно. То обясняваше толкова много неща.

Но това бе невъзможно! Тук Тай трябва да си бе позволил никаква литературна вълност. Тя не можеше да повярва, че Самюъл е спял с Гейл.

И все пак... и все пак...

Ками поглежда дълбоко въздух и издиша бавно, докато дробовете я заболяха от липсата на кислород. Следващото ѝ вдишване бе рязко ахване. Нещо бе накарало Тай да се отскубне от Холивуд. И то трябва да е било толкова ужасно и жизненоважно, че да го принуди към пълно изгнание — нещо толкова ужасно, колкото фабулата на този сценарий.

Трябваше ли да го питат? Това бе нещо толкова лично, че не смееше. И все пак той ѝ бе дал ръкописа си, въпреки че нямаше намерение да го четат други очи. Това трябваше да значи нещо. Някакво завоювано доверие. В края на краищата той наистина се бе ввесил, когато тя за пръв път го зърна, така че за него трябваше да е нещо изключително да ѝ даде сега целия ръкопис и да ѝ позволи да го прочете. Във всеки случай, със сигурност бе огромна крачка по пътя към доверието.

Което само я караше да се чувства още по-зле, като си помислеше за своята измама. Може би трябваше да му каже какво е поискал баща му от нея, какво са поискали Конъли от нея, какво са поискали Пол и Сузана от нея... Може би ако обяснеше, че „Скалисто дъно“ е само оръжие, което никога не е имала намерение да използва...

— Кого залъгвам? — запита се на глас. Думите отекнаха въглите на стаята. Тай бе отишъл да тренира в своята фитнес зала, но тя, макар да я бе поканил, предпочтете да остане и да прочете сценария. Подозираше, че той тайно се радва, задето е останала, че не е искал да е в стаята, докато тя чете неговия труд. Въщност, физическите упражнения вероятно бяха само повод да я остави насаме. Тя бе доволна, защото нямаше да може да се потопи в историята, ако Тай седеше срещу нея със затаен дъх и чакаше нейния коментар.

Ала това бе една прекрасна история и Ками на няколко пъти усети как сълзите парят клепачите ѝ. Представяше си каква сила би имала тази история на екрана, въпреки че Тай се бе заклел тя никога да не види Холивуд. Бе прекалено лична.

Прекалено лична...

Ками затвори очи и мислите ѝ се прехвърлиха от ръкописа към собствените ѝ пресни спомени, особено когато с Тай правеха любов. Страните ѝ пламнаха, устните ѝ трепнаха в смутена усмивка. Защото наистина бе смущаващо! Те се погълъщаха един друг като две души,

вкопчени една в друга, борейки се за спасение, намиращи избавление в красотата да докосват и откриват телата си.

Само при спомена я връхлетяха емоции. Докато устните му прокарваха гореща линия от устните ѝ до зърното на гърдата, ръцете ѝ мачкаха мускулите на гърба му, а устните ѝ търсеха извивката на ухото му.

По някое време той простена:

— Ками, какво правиш с мен!

— Нищо по-различно от това, което ти правиш с мен.

После тази сутрин, докато спеше и сънуваше до него, той я събуди по най-нежния начин. Отметна завивките и откри гладката ѝ меднозлатиста кожа за търсещия си език. Заля я топлина, разпространяваща се като разтопена лава през най-интимните ѝ части. Ками отметна назад глава и се отаде на прельстването.

Тай се опитваше да задържи, да продължи момента, но тя пълзна ръце по бедрата му, заби нокти и си спечели силни, изгарящи целувки, прелюдия към окончателното притежание.

— Побързай! — помоли се тя в настойчивите му устни.

Отговорът му бе полусмях, полуустон от страдание. Преди да заспи, тя бе успяла да си обуе едни бикини. Тай със закъснение ги откри, изръмжа възмутено и нетърпеливо дръпна тънката лентичка. С крайчеца на окото си Ками видя как бикините ѝ весело излетяха във въздуха, ала любопитството ѝ бързо бе потушено от връхлитящите усещания. Тя просто се отпусна и се отаде на любенето. Вгледа се в страстните му очи, привлече лицето му, целуна леко солената му кожа, потърка буза в брадата му, с която вече толкова бе свикнала.

Как бе възможно? Да го обича, да го желае бе всичко, което бе необходимо, за да я превърне в необуздана развратница. Поведението ѝ едновременно я шокираше и ѝ внушаваше страхопочитание. Не бе предполагала, че може да се чувства по този начин. Бе си внушила, че тяхната единствена нощ заедно е изключение, красива фантазия, която никога не може да се повтори.

Ала бързо разбираше, че да люби Тай бе преживяване, на което може да се наслаждава отново и отново, без страх, че ще загуби желанието си. И сега копнееше за него, а бяха минали само няколко часа от последната им прегръдка.

Входната врата внезапно се отвори. В стаята нахлу майската слънчева светлина, позлати дървените греди и дъски, стопли утринния въздух. Навън птичките чуруликаха и се долавяше дъхът на лято. Ками, с гръб към вратата, взе ръкописа, стана от стола и бавно се обърна към Тай, все още приковала поглед към изписаната хартия в ръцете си.

Той бе спрял на прага.

— Тай, това е изумителна работа — каза тя. — Много, много е добро. Всъщност то е... — Вдигна очи, ахна и ръкописът полетя към пода.

— Какво мислиш? — попита Тай.

Брадата бе изчезнала. Обръсната. Изкоренена.

— Леле!

— Леле?

Бе свалил години. Тай изглеждаше по-млад, по-жизнен, пълен със сили. Той всъщност бе образът на самия себе си на двадесет и три години. Заедно с брадата бе изчезнало цяло десетилетие и като го гледаше, в нея се надигнаха странни чувства и спомени. Сивите му очи изглеждаха по-големи, по-дълбоки, веждите му по-гъсти. До устните му грееха трапчинки, които доскоро бяха скрити под гъстите косми. Една обикновена брада по много начини бе скривала истинския Тайлър Стовал.

Той се усмихна със своята ослепителна усмивка и женското ѝ сърце се разтопи.

— Обръснах се в клуба.

— Без майтап. Изглеждаш... страхотно.

— Много приличам на това, което бях, нали? Момичето на рецепцията така ме изгледа, сякаш съм дух.

Ками я разбираще.

— Мислиш ли, че се сети кой си?

— Може би не. — Той се намръщи. — Надявам се, че не. Трябва да ѝ разкажа някаква история, на която да повярва, но ми се искаше само да се върна и да те видя. По-късно ще се оправя с това.

— Ще трябва да се сдобиеш с цял нов репертоар от лъжи. Сега приличаш на Тайлър Стовал. Точно какъвто беше.

Той я погледна сериозно.

— Доволен съм.

Сърцето ѝ подскочи.

— Да не би да казваш, че... че си готов да се върнеш?

— Просто не съм готов да се крия — отвърна Тай, подбирайки внимателно думите си, сякаш самият той току-що бе разбрал тази истина. Погледът му попадна върху листите, разпилени в краката ѝ, и по-раншните ѝ думи достигнаха до съзнанието му.

— Харесала си го — каза той и Ками разбра, че му е станало приятно.

— Много.

Тя се наведе да събере страниците. Тай клекна да ѝ помогне и когато ръкописът бе подреден, тя му го подаде. Пръстите ѝ потрепериха и тя кой знае защо се ядоса. Значи той имаше „нов образ“. Значи повече приличаше на стария Тайлър. Е, и какво от това?

Отиде до дивана и се стовари върху него. Собствената ѝ чувствителност бе неприятна и смущаваща. Искаше ѝ се да бъде по-безразлична към Тай, иначе бе обречена да разбие сърцето си.

Тай погледна към страниците на ръкописа, който бе нарекъл с работното заглавие „Бащата знае най-малко“. Радваše се, че го е дал на Ками да го прочете. Имаше нужда от поглед отстрани, просто за да потвърди, че интуицията му не греши. Макар да нямаше намерение никога да го превърне във фильм, чувствуше се някак отмъстен, само като знаеше, че някой го е оценил.

И този някой бе Ками.

Хвърли поглед към нея и отново се потресе от това, което тя правеше с него. Бе се преоблякла в обичайните си джинси и синьо-зелена вълнена риза, която подхождаше на очите ѝ. Той не издържа на привлекателната гледка, с две крачки стигна до дивана и изведнъж се смути от нежността, която изпита. Косите ѝ се спускаха на червеникави вълни по раменете, а очите ѝ още бяха натежали от съня — нещо, за което вината бе изцяло негова. Докато я гледаше, устните ѝ се разтвориха — влажни, сочни и толкова примамливи, че Тай простена и се стовари на дивана до нея.

— Какво има? — попита тя разтревожено.

— Нищо.

В нея имаше нещо толкова чисто, че не можеше да го преживее. Това не бе реално, той го знаеше. Това бе някаква глупава картина,

която наслагваше върху истината, за да измете безвкусицата, която той познаваше в любовта.

Любов... При тази мисъл потрепери, защото не бе сигурен, че вярва в любовта, освен в любовта на майката към детето. Добре, и бащите обичат децата си. Някои бащи. Но романтичната любов нямаше място в неговите вярвания. Повечето култури, както се оказваше, бяха съгласни с тази философия. Уговорените бракове бяха нещо нормално, а родителите бяха тези, които имаха думата. Само в западното общество идеята за брак по сметка предизвикваше отвращение.

„Е, аз никога не бих се доверил на баща си да ми избере съпруга! — призна си той. — Това би било еднопосочен билет към бракоразводната зала.“

Все пак това не означаваше, че между мъжа и жената съществува истинско романтично чувство, което може да е трайно и да издържи отвъд физическото. А той бе прекалено стар, за да се надява, че съществува сега... нали?

„Това, че те привлича до глупост, още не значи, че си влюбен в нея. Знаеш го.“

С тази мисъл Тай отново стана, все още с листите на ръкописа си в ръце. Ками го гледаше, сякаш си бе загубил ума.

— Радвам се, че ти харесва — рече той кисело.

— Не очаквам да го продадеш на Холивуд — отвърна тя. — Прекалено е... разкриващо.

— Така ли? — попита Тай, макар да знаеше точно какво има предвид.

— Да — потвърди Ками и той отново я погледна. Умът му се замъгли. Тя имаше невероятен ефект върху него.

— Сграбчи ме за душата — добави Ками. — Един-два пъти ми се искаше да се разрева като бебе. — Поколеба се и се намръщи, преди да подчертава очевидното: — На филм би било разкошно.

— Не — отсече той.

— Истина ли е? Имам предвид, всичкото?

Погледът ѝ бе несигурен. Не ѝ се искаше да се рови. Тай стисна зъби. Почти се страхуваше да признае такива ужасни истини. С усилие кимна и трепна, когато Ками ахна.

— Отвратително, нали?

— Тъжно — отвърна тя тихо. — Просто баща ти не умееш да се държи като баща.

— Оправдаваш ли го?

— Ни най-малко. Просто... има нещо незавършено в човек, който е в такава яростна конкуренция със собствения си син.

Тай се вторачи в нея. Бе вярвал, че това са само негови мисли. Погледна към листовете.

— Оттук ли го разбра?

— Никога по-рано не съм мислила за това, но сега ми се струва, че баща ти всячески се е мъчел да ти пречи. Преструваше се, че толкова се гордее с теб, а всъщност това е било просто завист.

Тай се чувстваше малко замаян. Тя изричаше на глас собствените му смътни мисли, които никога не бе обличал в думи. Мисли, които си бяха проправили път в ръкописа чрез отношенията между него и Самюъл. О, той бе променил имената, не можеше да напише истинските на хартия. Изглеждаше му някак по-безопасно всичко да си остане абстрактно, въпреки че стъпка по стъпка бе описвал всичко точно както се бе случило в живота.

— Знаеш какво ще е следващото, което ще кажа, нали? — попита Ками. Погледът ѝ бе станал по-мек и по-нежен.

— Недей...

— Трябва да го изпратиш на някой продуцент или на продуцентска компания.

— Не.

— Това е една красива история с покъртителен край.

— Красива?! — Той бе потресен.

— Тай, това е разказ за победата. Погледни го обективно. Героят е човек, който накрая се озовава на най-невероятно място, малко каубойско градче на североизток, където отвратителната безвкусница и баналната грозота на нещастното му детство се сменят с любов към простотата. И точно там той намира своето истинско аз.

Той поклати глава и възрази:

— Това е разказ за един властен баща, който мрази собствените си деца, докато продължава да пълни земята с тях като начин да докаже собственото си безсмъртие!

— И това — съгласи се тя. — Но има много повече и ти го знаеш.

Знаеше ли го? Тайлър, при всичкото си самочувствие, нямаше особено доверие в способността си да се изразява чрез писането на сценарии. Да, като дете бе научил някои съществени неща от майка си, а и докато пишеше, тя му бе помагала да разреши някои заплетени проблеми. Ала той не вярваше, че сценарият е наистина добър. Понеже бе прекалено личен и понеже само като го препрочиташе, в него пламваше чувството за несправедливост и безпомощност пред баща му.

Нямаше начин да разреши да бъде филмиран.

— Не е нужно днес да го решаваш — обади се Ками. — Искам само да знаеш, че наистина си струва труда. В него има такава истина, която те хваща за сърцето. И да си го кажем направо, това е нещото, което всички търсят.

— Никога не бих могъл да изложа живота си на показ. — Той изсумтя подигравателно. — Тези, които пишат такива разголващи книги, са за съд. Цял свят си мисли, че те познава. Всеки е специалист. Аз направих това, за да приключка с него.

Ками кимна:

— И аз не бих могла да разголя душата си пред публиката. Но това не прави сценария по-слаб. — Усмихна се. — А ако този сценарий някога види бял свят, баща ти ще получи инфаркт!

— Това е единственият довод, който съм готов да чуя — заяви Тай.

— Знам, че си заминал заради измяната на Гейл — каза Ками. — Самоубийството ѝ е било ужасно и шокиращо, убила е собственото си дете... — Тръсна глава. — Това е безсъвестно. Но това, че е спала с баща ти, е разбило сърцето ти — добави меко. — Знам, че това те е довело тук, в Бейрок.

— Аз никога не съм я обичал. — Гласът му прозвуча странно и в собствените му уши.

— Знам. Всичко го има тук. — Тя наклони глава към ръкописа.

— Тя казваше, че ме иска. Казваше много неща, на които вярваш, а когато ми съобщи, че е бременна, аз ѝ казах, че ще платя за детето.

— Как ще платиш? — не разбра Ками.

— За отглеждането му. Колкото струва. Аз не исках да се женя за нея, а и тя не искаше да се жени за мен. — Усмихна се безрадостно. — Поне не бях първият ѝ избор. Не бях толкова издигнат като баща си.

— Ти не знаеш какво е мислела тя — промълви Ками. Болеше я заради него.

— Знам, че е била бременна и знам, че е имала връзка със Самюъл. Или поне го научих по най-мъчителния начин. Макар че трябваше да се сетя. Към края тя беше толкова... трудна. — Той прокара ръце през косата си и затвори очи, потънал в спомени. — Според Гейл всяка жена, с която баща ми е имал нещо общо, била курва. Тогава не го разбрах, но сега мисля, че тя се е срещала повече с него, отколкото с мен.

Ками кимна. В сценария се намекваше за всичко, което споменаваше той сега.

— Но тя не искаше моите пари. Беше разстроена. Кой знае какво щеше да стане, ако нещата бяха различни. Но според милия татко, бебето било негово.

— А негово ли беше?

— Не знам. Всичко беше такава каша, а аз бях толкова ядосан и толкова ми беше писнало. Баща ми, разбира се, беше женен и за нейно нещастие в момента нямаше желание пак да се развежда. Тя просто трябваше да почака — измърмори той. — След време щеше да стигне и до нея, сигурен съм.

— Може би те е обичала. Може би Сам е бил просто оръжие, начин да те накара да я желаеш повече.

— О, не. — Устните му се изкривиха горчivo. — Тя първо имаше мен. Бях й казал, че ще остана с нея. Но аз й бях просто трамплин, макар да го разбрах едва след смъртта й. Тя искаше баща ми.

— Може би.

— Тя искаше престижа да бъде съпруга на Самюъл Стовал... както много други преди нея.

Ками сведе поглед към пръстите си.

— Искаш да кажеш, като майка ми?

— Не — въздъхна Тай. — Ти беше права, а аз грешах. Майка ти наистина го обичаше. По онова време просто не исках да видя какъв ужасен egoист е баща ми. Беше по-лесно да обвинявам майка ти.

Ками го погледна с любов.

— Благодаря ти за това. Знам, че не е кой знае какво, но имах нуждата да чуя това.

— Бях такова копеле — намръщи се Тай.

— Не беше. Ти просто защитаваше Самюъл и в определен смисъл това е достойно за възхищение.

— Съвсем глупаво, обаче достойно за уважение.

Ками се усмихна.

— Нямах това предвид.

— Това имаше предвид. И си го заслужавам. Няма нищо.

Усмихнаха се един на друг с нова нежност. Бяха прескочили огромна бездна, която на времето им бе изглеждала непреодолима.

— Ох! — възклика Ками. — Виж колко далеч стигнахме за толкова кратко време. Имам чувството, че всички тези ужасни дреболии, които през цялото време ме тормозеха, една по една изчезват. Много се радвам.

— Аз също — съгласи се Тай и сякаш същите тези тормозещи дреболии бяха решени и за него. Чувстваше се по-силен. По-здрав. По-малко зависим от предишния си живот, който толкова дълго го бе преследвал. — Знаеш ли — каза той — омръзна ми да се ровим в миналото. Хайде да излезем. Да направим нещо различно.

Тя деликатно вдигна вежди:

— Като например?

— Разходка с лодка. Познавам един човек, който ще ми даде лодка под наем винаги, когато поискам. Хайде да те разходя из залива. Какво ще кажеш?

— Сега ли?

— Ами да, защо не?

Ками погледна навън. Сивите облаци бързо се разсейваха и слънчевата светлина падаше на коси лъчи. Бе топло, ала времето бе нестабилно, сякаш не можеше да реши дали да се втурне към лятото или да се вкопчи в последните остатъци от студената пролет. Вездесъщият бриз се носеше през листата на близките брезички, напомняйки й, че тук дори в края на май може да е студено като през декември.

Ала Тай вече се бе запътил надолу, като взе от една закачалка на стената фланелена риза на червени и черни карета.

Ками се промуши край него, отиде в спалнята и се зарови в сака си. Трябваше й нещо по-топло. Измъкна един черен клин. Тай се появи зад нея и тя каза колебливо:

— Може би трябва да го обуя под джинсите.

— Имам една грейка, която можеш да сложиш отгоре — предложи той.

Ками се обърна да го погледне и го видя как пъха краищата на ризата си в джинсите.

— Какво? — попита той.

— Има нещо много секси в мъж с джинси и фланелена риза. — Очите ѝ се смееха. Харесваше ѝ тази нова свобода да говори каквото чувства.

— Така ли?

— Така — съгласи се тя и изпищя от изненада, когато ръцете му се обвиха около нея и той я задърпа към леглото. Косите ѝ се разпилиха около лицето, като корона от червеникавокестенява коприна.

— Извинете ме, господине, какви мисли ви минават през ума?

— Мисля, че знаеш.

— Непристойни ли са?

— Можеш да си сигурна — прошепна той в шията ѝ и Ками се развила, прихна и се престори, че се бори, докато накрая се предаде с доволна въздишка и го прегърна.

— Разходка с лодка — измърмори тя.

— Може да почака — отвърна Тай и устните му покриха нейните.

Час и половина по-късно стояха на кея близо до хотела и слушаха наставленията на Ърл — словоохотлив старец, който много се колебаеше дали да им даде лодката. Тай може и да я бе наемал от него по-рано, ала Ърл или имаше пропуски в паметта, или винаги така се държеше. Във всеки случай, гледаше Ками така, сякаш тя по някакъв начин бе виновна, че той е в такова положение.

— „Либи Лу“ е понякога малко темпераментна — съобщи той, потупа я по корпуса и вдигна глава да погледне към хоризонта. — Ако заседнете там, ще трябва да я дундуркате.

— Двигателят ли? — попита Тай.

— Ами, просто кабелите, нали разбиращ. Да не се стреснеш и да я задавиш. Ще се държиш с нея като с дама. — Хвърли един поглед на Ками. — Нали знаеш как се прави, а? Или и за това трябва да ти помогам? — Засмя се, сякаш бе казал най-смешната шега.

Тай се усмихна и раздруса възлестата му ръка. Погледът, който изпрати на Ками, ѝ казваше, че вече няколко пъти е минавал през този сценарий. Ками от своя страна имаше сериозни съмнения доколко „Либи Лу“ може да плава, но Тай я бе уверен, че малката моторна лодка се е държала идеално всеки път, когато е излизал с нея. Ърл така и не можеше да си спомни кой е Тай и едва когато той му напомни, че ги е запознал Корки от „Родео Боб“, изглежда нещо започна да му просветва. Разбира се, Тай определено изглеждаше различен без брадата, но Ками бе сигурна, че този разговор щеше да се състои, независимо от външния му вид.

Ала това все едно нямаше значение, защото щом Тай заговори за пари, Ърл се впусна да обяснява какво може и какво не може да прави „Либи Лу“.

— Мислил съм да си купя собствена лодка — каза Тай на Ками, докато ѝ помагаше да прекрачи перилата. — Но не знам дали искам моторница или платноходка. — Ками хвана здраво ръката му, преди да скочи в лодката до него и той въздъхна дълбоко. — Разбира се, това е ако имах намерение да остана тук, но както изглежда, има опасност да не стане.

— Как съумяват хората да бъдат бегълци? — попита Ками, когато Тай хвана кормилото и тя се сгущи в якето си на седалката. Неговата грейка през цялото време ѝ падаше, но не я интересуваше. Бе топла и бе негова, и това ѝ стигаше.

— Дяволски трудна работа — измърмори той. Внимателно завъртя ключа и „Либи Лу“ запали, сякаш просто бе чакала нужния човек.

Ърл им помаха и се запъти обратно към малкия си магазин за морски стоки. Той бе един от колоритните местни жители и Ками разбра, че Тай е свързан с това градче повече, отколкото бе предполагала. Може би и той самият не осъзнаваше колко, макар да бе очевидно, че се ужасяваше от идеята да вдигне платната и да си намери друго скривалище.

Ала може би това вече не беше необходимо. Тай бе постигнал известен мир със себе си. Бе написал своя сценарий като катарзис и тя вярваше, че това му е помогнало. Може би още не бе готов за цялата лудница на Холивуд, но съществуването му можеше и да не бъде вече в

тайна. Може би можеше да живее някъде, дори ако светът знае къде е той и какво прави.

Тя бе сигурна, че появяването му отново щеше да създаде малка сензация, подгответа от внезапното му изчезване преди десет години. Но дали щяха да го оставят на мира след първоначалната суматоха? Или просто така ѝ се искаше?

— Нямаш ли желание животът ти на беглец да приключи? — попита тя, когато Тай вдигна котва.

Той я погледна и сви рамене. Непрекъснато се връщаха към това. Нещо трябваше да се промени, преди да могат да се вземат каквите и да е сериозни решения за бъдещето, а когато това станеше, тяхната идилия щеше да свърши.

Тай ловко насочи малката лодка в дълбоки води. Скоро се отдалечаваха от Бейрок и се носеха към вашингтонския залив. Студеният бриз вдигаше малки пенести вълни, ала сивата пелена, надвиснала над морето, откак бе пристигнала, се бе разсеяла и небето бе станало прекрасно синьо.

— Знаеш ли защо небето е синьо? — обади се тя и се сви в якето.

Тай я погледна. Вътърът разпиляваше косите ѝ и ги караше да изглеждат още по-непокорни и свободни.

— Добре де, ще клъвна. Защо?

— Това не е шега. Просто нещо, което научих. Светлината се движи с различна скорост през различните атмосфери. Светлината пътува към земята през космоса, където е вакуум и значи в космоса светлината се движи по-бързо, отколкото в нашата атмосфера. Когато се удари в нашата атмосфера, в нашия въздух, трябва да се забави.

— Добре. — Тай се забавляваше. — Дотук съм съгласен.

— Когато се забави, тя се изкривява. Щълът, с който се изкривява, е свързан със скоростта, с която се забавя.

— Продължавай.

— Сега, представи си една призма. Изкривяването на светлината, или пречупването през призмата създава цял спектър от цветове. Но скоростта на светлината е такава, че когато се удари в нашата атмосфера, тя се изкривява към късите, или сини, дължини на вълните. И затова небето е синьо. Обаче, когато слънцето залязва, щълът на пречупване е друг. Дължината на вълната става по-голяма и в ясна нощ...

— Виждаме червено, оранжево и розово! — довърши Тай, разбрали идеята.

— Много добре, господине.

— Казвал ли ти е някой, че си умно момиче, Ками Пендълтън?

— Жена — поправи го тя. — Аз съм умна жена. И напоследък съм Ками Мерил, господин Джери Мърсър.

— Така прочетох в надписите на филма.

— Может и да се превърнеш в голям почитател на „Улица Вишнева“ — предположи тя закачливо. — Има голяма публика.

— Само дето любимата ми героиня току-що си отиде без време.

— „Умряла“ в сапунената опера не значи наистина умряла.

— Ще го запомня.

Ками присви очи. Толкова ѝ бе приятно с него, та чак не беше нормално. Не искаше да мисли за бъдещето и за предстоящото заминаване. Тези моменти бяха прекалено хубави, за да ги пропилява с тревоги.

И беше страховто да се носят из залива, сякаш бягат от глутница вълци, които ги следват по петите им. Просто беше страховто да е с Тай.

Приближиха се до washingtonския бряг и Тай намали. Пред очите им се простираше живописният град.

— Можем да спрем и да поразгледаме — предложи той.

— Повече ми харесва тук, където съм.

Тай протегна ръка и я погали по коляното с привичен жест, от който въпреки това по гърба я полазиха тръпки.

— На мен също — призна той.

Обикаляха залива, разглеждаха пейзажа от различни ъгли. Следобедът превали и небето бавно започна да притъмнява. По-късно Ками нямаше да си спомня за какво са говорили. Нямаше значение. Това бяха просто светски разговори, колкото да не мълчат. Истинските думи бяха в погледите, които си разменяха, в прохладния кадифен бриз, в ударите на сърцата им, в мускусния аромат на водата. Накрая, когато и двамата решиха, че разходката се е изчерпала, Тай насочи „Либи Лу“ към брега.

Докато завързваха лодката, Тай се обади:

— Искам да говоря с теб за нещо.

— Така ли?

— Нещо ме беспокои.

— Давай — разреши тя и хвана ръката му да прескочи перилата.

Но в този момент се появи Ърл и започна да разпитва как се е държала дамата на неговото сърце, „Либи Лу“. Тай се впусна в подробен отчет за двигателя, как се е топил и прозявал, как е включвал и превключвал, докато накрая Ками загуби интерес и се обърна към хотела и меката жълтеникова светлина, която грееше от прозорците му. Като по команда зъбите ѝ започнаха да тракат и тя хвърли поглед към Тай, опитвайки се да привлече вниманието му. Очите му за миг се насочиха към нея. Тя му направи знак, че отива в хотела, видя го как леко кимва и се забърза натам, към топлината и сигурността. Изненадващо, вътре бе претъпкано и Ками научи от управителя на ресторант, че една туристическа група е решила да се отбие в Бейрок на път от Ванкувър, Британска Колумбия, към Сиатъл.

— Какво става тук? — попита Тай, като застана до нея.

Мириаше на свеж въздух и море и тя импулсивно го хвана за ръка и се притисна към него. Жестът ѝ го изненада, но изглеждаше, че му е приятно.

— Туристи — обясни Ками.

— Аха...

— За какво искаше да говориш с мен?

— Хм. Може да почака. — Той се замисли. — Какво ще кажеш да отидем в „Родео Боб“?

— И да се срещнем с Корки? — засия Ками, после усмивката ѝ угасна. — И с Миси...

Тай отметна глава и се разсмя. Погледите на любопитните туристи се насочиха към него. Той усети, че привлича вниманието им и измъкна Ками от хотела.

— Миси не ме интересува, нали знаеш?

— Знам.

— Тогава да вървим. Ще поговорим по-късно. Сега отиваме да опитаме западняшката кухня... в нейния най-западняшки вариант.

— Какво значи това?

— Значи да не очакваш никакви деликатеси — отвърна той и я поведе към своя джип.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Родео Боб“ не беше нищо особено — дълга, правоъгълна, облицована в червено сграда с опущен разнебитен покрив и малка редичка прозорци на късата страна. Тай влезе в преддверието, после разтвори широко двукрилата врата към ресторант и бара. Вътре помещението приличаше на хамбар, разделено по средата с бар. Единият му край бе изцяло зает от дансинг. Дъсченият под имаше някакво фино покритие, нещо като ситни стърготини. След внимателно вглеждане Ками разбра, че това са обелки от фъстъци, стъпкани от хиляди крака.

— В сряда е вечерта на фъстъците — обясни Тай. — Даваме ги с бирата или безалкохолното.

— Интересно — усмихна се Ками.

— Хей, това е голяма аванта.

— Аз не съм сноб. Обичам фъстъци.

— Добре, защото вечерта на фъстъците беше моя идея...

Тя искаше да отвърне, че доколкото е разбрала, той е наемодател, а не съдружник, но Тай бе вперил поглед в един мъж с къдрава посивяла коса, който водеше ожесточен спор с някой на бара.

— Хей! — изкрешя Тай, без да обръща внимание на разгорещената дискусия, която започваща да става откровено враждебна.

Човекът зад бара вдигна поглед и като видя Тай, лицето му се проясни.

— Здрави, приятел! — прогърмя гласът му.

— Корки, това е Ками. Ками, Корки — представи ги Тай.

Управлятелят на „Родео Боб“ силно и ентузиазирано стисна ръката ѝ и се усмихна широко. После се обърна към Тай:

— Може би ще успееш да налееш малко акъл в главата на Джоуи. Копелето смята, че трябва да му давам да пие без пари.

— Защо? — поинтересува се Тай и се обърна към събеседника на Корки.

Джоуи беше около петдесетгодишен и начумерен.

— Последния път не ми върна рестото — отсече той.

Тай погледна към Корки за потвърждение.

— Ами? А преди това се подхълъзна на изтривалката ми и си навехна коляното. Опита се да ме осъдиш и искаше майка си и баща си. А още по-преди се оплака, че една от чашите ми била нащърбена и си си порязал устата. От години ти давам да пиеш без пари. И знаеш ли какво? Дотук беше!

Джоуи го изгледа свирепо.

— Май наистина нямаш късмет, приятел — основателно забеляза Тай.

— И двамата вървете по дяволите! — изръмжа Джоуи и плъзна чашата си с такава сила по бара, че тя падна в ската на един от посетителите.

— Хей! — изрева клиентът и скочи от мястото си, стиснал юмруци.

Джоуи се престори, че не забелязва, закрачи бързо към вратите и ги затръшна с все сила, така че дълго след неговото напускане продължиха да се клатят бясно, сякаш и те бяха ядосани.

— Тук никога не е скучно — промърмори Корки и се обърна към нещастния клиент, който гледаше подгизналите си джинси: — Приятел, какво ще кажеш за едно за сметка на заведението? Карл, дай на човека от неговото! Той е този, който заслужава безплатно питие.

Карл, помощникът на бара, сложи пред клиента кана с пшенична бира. Онзи с благодарност седна обратно на мястото си и си наля пълна чаша. Възцари се спокойствие. Тай наблюдаваше схватката с удоволствие.

— Е, какво ще кажеш? — прошепна той в ухoto на Ками. — Това няма нищо общо с онези модерни холивудски местенца.

— Не бих била толкова въодушевена, ако в моя скут се приземи халба бира — призна тя — но когато си в Рим, дръж се като римлянин.

— Обикновено тук не е като в Дивия запад, но навсякъде има момчета като Джоуи, които предпочитат да се занимават с мошеничество, отколкото да се справят сами с живота.

Седнаха на малка маса до бара. Корки дойде и известно време поостроумничиха с Тай. Свързваше ги нещо, което Ками определи като „мъжко разбирателство“. То й харесваше и въпреки че не можеше да

разбере защо точно, подозираше, че е защото нейният бивш съпруг странеше от повечето хора, без значение мъже или жени, и го постигаше без никакво усилие. Просто себелюбието на Пол не можеше да остане скрито задълго и единствено Ками се бе изтъгала в него.

— Умълча се — забеляза Тай, когато Корки отиде да донесе от същата златиста пшенична бира, която беше поръчал и злополучният клиент.

— Просто си мислех.

— За какво?

— За Пол — въздъхна тя. Нямаше особено желание да говори за него.

— Хм — Тай също изглежда не изгаряше от нетърпение.

— Той нямаше приятели. Не умееше да се шегува, както ти и Корки.

— Корки е добро момче — каза Тай и по ъгълчетата на устните му заигра усмивка. — Никога не задава прекалено много въпроси. Приема всичко за чиста монета.

— Как се запознахте?

Тай наля на двамата, отпи солидна гълтка от кехлибарената течност и каза замислено:

— Корки имаше малка бирария, забутана до крайбрежната улица. Беше диво и шумно местенце. Всички искаха да бъде преместена. Част от проблема беше, че е твърде малка. Когато пристигнах в Бейрок, прекарвах много време там, твърде много... — Той й хвърли бърз поглед и Ками си го представи да се налива с бира, седнал на края на бара. — Казах на Корки, че трябва да се премести, но наистина нямаше къде да отиде, освен ако не построи нещо ново. Това обаче нямаше да е изгодно и така аз сключих договор за тази сграда и Корки се нанесе.

— Значи с такава недвижима собственост се занимаваш? Ново строителство?

— Ново строителство, реконструкция, незастроени земи... — сви рамене той. — Участвам във всичките фази. И това трябва да се върши.

— А сега какво ще правиш? — не можа да се сдържи тя.

— Искаш да кажеш, след като ме намери?

— Ами да.

Тай сведе клепачи и когато отново ги вдигна, погледът му беше сериозен и съсредоточен.

— Не искам да си отиваш.

— И аз не искам — отвърна тя радостно.

— Тогава недей! — настоя той. — Остани тук с мен!

Предложението беше почти неустоимо.

— Но как? Какво ще правя?

— Не е нужно да правиш нещо.

— Тай...

— Просто сподели живота ми, бъди част от него! Може да звучи egoистично, но не ме интересува. Това е, което искам. Въпросът е дали и ти искаш това.

Ками нямаше отговор. Бе объркана и някаква непозната, жизнерадостна част от нея весело се пробуждаше и казваше: „Да, да, да!“. Но тя не бе чак такава романтичка. Беше достатъчно умна, за да не подчини всичките си надежди и желания на нечии чужди мечти.

— По-рано искаше да говориш с мен за нещо — напомни му тя, за да смени темата. — За нещо друго ли се отнасяше?

Тай сякаш искаше да продължи разговора, който сега за него бе най-важен, но кимна и си пое дъх.

— Да, да... Имам няколко въпроса за нас. Всъщност за теб.

— За мен?

— Ками, не използвахме противозачатъчни средства, поне аз не разбрах. Ти каза, че няма значение, че си се погрижила. Но все пак бих искал да знам...

Ками не можеше да го обвинява. Той имаше нужда от отговор. На негово място и тя би се чувствала така, но мисълта да разкрие ужасния си проблем прободе като студен нож сърцето й.

— Това няма значение — опита да се измъкне припряно.

— Защо да няма значение? — попита Тай. Гледаше я внимателно, почти с подозрение.

Въпреки способността си да разговаря откровено по повечето въпроси, тя просто не можеше да обсъжда безплодието си. Бе твърде ужасно и болезнено, а тя — твърде чувствителна.

— Не мога... — смотолеви Ками, чувствайки как стаята внезапно се стеснява, а въздухът става нажежен и задушаващ.

— Ками... — Тай се протегна през масата и хвана студените ѝ ръце в успокояващите си длани. — Трябва да ми кажеш. Аз не искам деца. Играем си с огъня и понеже нямам намерение да бъда целомъден с теб, трябва да съм сигурен, че е безопасно.

— Безопасно е — повтори тя безизразно.

— Не ме убеди.

— Не мога да имам деца — прошепна Ками.

— Не можеш? — Тай се наклони към нея, опитвайки се да срещне погледа ѝ, но очите ѝ гледаха невиждащо през стаята. Тя бе поразена от скръб, отчаяна. Звуците наоколо се бяха слели в далечен грохот и за неин ужас мъката се надигна в гърдите ѝ и очите ѝ запариха, по миглите ѝ заблестяха мънички сълзи.

— Ками?

Тя рязко издърпа ръцете си и се изправи разтреперана. Мъчеше се да се овладее, но битката беше изгубена. Задушавайки се, побягна към вратата, навън, към великолепната лунна майска нощ.

От устните ѝ се отрониха стенания. Поколеба се и се озвърна невиждащо. Нямаше къде да отиде. Дробовете ѝ се бореха за въздух — не можеше да диша. От гърлото ѝ се изтрягваха сърцераздирателни стонове.

Чу, че Тай я вика, продължи да бяга, като се препъваше, но не чувстваше друга болка, освен онази вътре в нея. Тласкаше я някаква първична сила. Чак когато остана без дъх, усети в гърдите си непоносима тежест, зави ѝ се свят и стомахът ѝ се преобърна. Тя спря да тича и подпра ръце на коленете си. Косата закриваше лицето ѝ, а заедно с него и мълчаливите сълзи, които се стичаха по скулите.

В следващия момент Тай застана до нея. Ръцете му нежно обхванаха треперещите ѝ рамене и той я обърна към себе си.

— Съжалявам — каза загрижено и разстроено.

— Вината... не... е... твоя — задъха се тя.

— Не съм искал да подхващам толкова болезнена тема.

— Не, не. Всичко е наред.

— Не е — Тай повдигна брадичката ѝ и се взря в наслзените очи. — Хайде, да се прибираме у дома!

„У дома“ — помисли си Ками с болка.

— Аз... не мога.

— Напротив, можеш. — Той я обгърна със силните си ръце, заведе я до джипа и й помогна да влезе вътре. Тя остана точно така, както я беше оставил — отпусната като парцалена кукла.

След петнадесет минути Ками прекрачи несигурно прага на вече познатата й къща. „У дома“ — помисли отново. Преди няколко седмици не знаеше, че това място съществува, а сега той го бе нарекъл „у дома“ и тя едва не извика от болка...

Това не беше нейният дом. Нямаше и да бъде. Животът й бе другаде и тя не можеше просто така да остави всичко заради Тай. Но любовта й към него я подлудяваше, караше я да се държи, като че е изгубила разсъдъка си. Постъпваше нелогично и под въздействие на емоциите, здравият разум я бе напуснал и бе станала толкова уязвима, че се плашеше до смърт.

Тай я отведе настойчиво до дивана, сложи я да легне и запали огън от вестниците и дървата, които беше оставил в камината. Тя зачака завръщането му от кухнята със страх, парализирана от решението, които трябваше да вземе. Тай сложи на печката чайник и когато той засвири като детско влакче, й наля чай и постави топлата чаша във вкочанените й длани.

— Съжалявам — извини се отново, докато я гледаше как отпива колебливо.

— Вината не е твоя — почти прошепна тя.

— Засегнах болезнена тема... — Ками не отговори и той добави меко: — Стаяна мъка.

Тя извърна поглед. Ако продължаваше така, със сигурност щеше отново да се разреве.

— Ти не можеш да имаш деца. От това те боли, а аз съм несъобразителен глупак, понеже не ги искам и ми е трудно да те разбера.

— Наистина ли не искаш? — Очите й бяха пълни с болка и недоверие.

Тай рязко си пое дъх. Искаше му се да я вземе в прегръдките си и да успокои всичките й страхове, но знаеше, че не бива да я лъже.

— Не искам — призна неохотно.

— Никога?

— След баща ми... след Гейл... — Търсеше правилните думи, но те му се изпъльзваха. — Просто това не е нещо, което искам.

— Това е всичко, което аз искам — призна тя. — Някой ден.

Гласът ѝ се пречупи, въпреки усилията да запази хладнокръвие.

— Но не мога и го знам. През повечето време се справям с това. Наистина.

— Ками...

— Не прекалявай със съжалението! Така само ще влошиш нещата.

Тай докосна треперещата ѝ брадичка.

— Ако можех, щях някак да ти помогна, но след като не мога...

— Той се поколеба за момент и нежно добави: — Може би ние сме идеални един за друг. Аз не искам да имам деца, а ти не можеш да имаш.

Ками примига и вдигна ръка към челото си. Чувстваше се като в мъгла. В следващия момент ръката ѝ се отпусна, усилието бе твърде голямо.

— Баща ми имаше около дузина деца, негови или доведени, законни или не... — продължи Тай тъжно. — Неговото извратено желание да основе династия.

— Трябаше да помогнеш на Гейл да отгледа детето ти — напомни му тя.

— Във финансово отношение — наклони глава той. — Знаеш, че не съм напълно безотговорен.

— Много повече от това е. Трябаше да помогнеш, макар че по-късно си научил за Сам, дори ако детето е било негово.

— Не трябаше. Милото татенце щеше да се погрижи. — Той разтърси рамене, за да се освободи от напрежението. — Но Гейл разбра, че няма да получи това, което иска, и реши окончателно да се изнесе.

— Или може би просто е била толкова ужасяващо нещастна, че това ѝ се е виждало единственото разрешение — предположи Ками.

Ъгълчетата на устата му се извиха надолу.

— По това време просто ми се събра много. Бях шокиран, после бях ядосан, а после научих за нея и „татко“...

— Струва ми се, че не е трявало да оставяш това да определя дали ти да имаш деца или не — меко каза Ками след дълго и

напрегнато мълчание. — Така наказваш себе си, а не мисля, че го заслужаваш.

— Не е само заради Гейл. И баща ми изигра своята роля.

— Но ти не си като него.

Той не отговори и тръсна глава, сякаш да намести мислите си.

— За малко да му се обадя онази вечер — промълви навъсено. — Всъщност се обадих, но когато чух гласа му... — Пое дъх през изкривените си устни. — Може би ми трябват още десет години, за да мога да забравя.

— Може би го съдиш твърде строго — чу се Ками да казва.

— Шегуваш ли се? След като знаеш какъв е?

— Хората се променят — прошепна тя. Чувстваше, че е твърде слаба, за да спори, но и не искаше да остави гнева на Тай към Сам да подчини всичките му чувства и да му попречи да бъде баща на свое собствено дете.

— Сам никога не се променя — увери я Тай.

— Откъде знаеш? Не си говорил с него от десет години.

— Защитаваш ли го?

Тя почти се изсмя:

— Чуваш ли се какво говориш? Той далеч не ми е най-любимият човек. Но е твой баща, каквото и да казваш. Някой ден ще трябва да го признаеш.

Тай не продължи да спори с нея. Вместо това попита:

— Как се чувствува сега?

— По-добре — призна Ками и с благодарност отпи от чая.

Той кимна и след като внимателно подбираще думите си, каза:

— Не искам да изглеждам безчувствен. Това, че не се смятам подходящ да имам деца, не означава, че всички трябва да се чувстват така. Ти толкова много ги желаеш и ми се иска да можеше да ги имаш.

Нежният му тон разклати и без това крехкото ѝ самообладание и в очите ѝ се появиха нови сълзи. Ками се прокашля, мъчейки се да се пребори с тях.

— Добре съм.

— За мен няма значение, че не можеш да забременееш. Може би това е съдба. Както казах и преди, може би сме родени един за друг. — Чу как прозвуча това, разтърси глава и прокара ръце през косата си — познат жест, който Ками прие като знак за дълбоко вълнение.

— Ками, искам те в живота си.

Ками отвори уста, за да опровергае погрешната му представа, че не може да забременява. Не това беше проблемът. Но в този момент последните му думи достигнаха съзнанието й. „Искам те в живота си.“ Това бе огромно признание от страна на Тай, най-близкото до обяснение в любов, на което бе способен. Окрили я надежда, но веднага бе смазана от реалността — тя не можеше да остане в Бейрок.

— Какво има? — попита той, наблюдавайки нейното бързо променящо се изражение.

— Трябва да се върна.

— Защо?

— Не ставам за отшелник.

— Тук не всичко е така отшелническо — възрази той. — А ще имаш и мен.

— Знаеш, че не може да стане, Тай... — отвърна тя с болка. — Искаш да изоставя всичко, което е важно за мен, с изключение на теб.

— Няма да е завинаги. — Думите се изтръгнаха някъде дълбоко от душата му.

— А докога? — попита Ками. Но той не можеше да ѝ отговори.

— Тай, аз не искам от теб да тръгнеш с мен. Знам, че не си готов и може би никога няма да бъдеш. Но и аз имам свой живот, който не мога просто така да захвърля.

Сивите му очи се впиваха в нейните.

— Кога?

— Какво?

— Кога тръгваш?

Тя прегълътна.

— Скоро.

Трябваше да се върне. Ако не за друго, то поне за да спре машинациите да бъде привлечен Тайлър Столов във филма. Трябваше да го предпази — от кресливите продуценти, от нагаждачите и почитателите, които щяха да го разкъсат на парчета и да унищожат душата му.

Той въздъхна с неохотно примирение и седна до нея. Ками го придърпа към себе си и обсипа лицето му с хиляди нежни целувки. Галеше гърба, ръцете му, бедрата му, и се притискаше силно към него. Пръстите на Тай разкопчаха блузата ѝ. Той нежно докосна гърдите ѝ и

започна да ги гали, докато усети как зърната се втвърдяват в дланиете му. Целувайки се, те захвърлиха дрехите си и се отдаха на желанието. Бе едновременно нежно и разтърсващо.

След като огнената им страст бе отшумяла и лежаха прегърнати, а Тай бе положил глава на гърдите ѝ, Ками реши да му каже за „Скалисто дъно“. Той трябаше да бъде предупреден, трябаше да знае, че след нея ще дойдат други. Тя можеше да опита да ги отклони или задържи, но предполагаше, че накрая всичко ще се окаже безполезно. Той мразеше холивудския живот. Не биваше да бъде завлечен отново там заради чужди egoистични цели, включително и нейните. Трябаше да бъде оставен сам да взема решенията си.

— Тай...

— М-м-м — промърмори той и лениво докосна с език гръдта ѝ.

Ками потрепери и се усмихна.

— Престани! Трябва за минутка да бъда сериозна.

— Давай.

— Да, разбира се. Сякаш мога да се концентрирам, докато ме опитваш на вкус!

— Сигурен съм, че можеш. Просто не се стараеш достатъчно. Освен това си доста вкусна.

— Тай!

— Добре, добре — промърмори той добродушно.

— Хайде да се обличаме, а после ще ти кажа всичко.

— Всичко? — попита Тай,оловил сериозната нотка в гласа ѝ.

— Всичко — потвърди тя и с мъка се изправи, когато той най-накрая се протегна за захвърлените си дрехи.

Десет минути по-късно Ками седеше пред огъня и прокарваше пръсти през косата си вместо гребен. Бе си облякла джинси и кремав пуловер. Краката ѝ бяха боси, а ноктите ѝ имаха блед прасковен цвят. Тай полагаше огромни усилия да се съсредоточи върху думите ѝ, защото обстановката бе направо изкуителна.

— Не бях напълно откровена с теб — започна тя и привлекателно преплете пръсти.

Приличаше му на ученичка, въпреки че извивките на тялото ѝ и независимата ѝ природа бяха на истинска жена.

Той внезапно осъзна, че я обича. Или поне чувстваше нещо, което не бе изпитвал досега. Любов? Дотогава не смяташе, че може да изпита подобно чувство. Но новите му усещания, сърцебиенето, лекомислието, глупавата и възторжена радост, която го караше едновременно да пее, колкото му глас държи, и да шепне нежно в ухото й, му бяха напълно непознати.

Това откритие напълно го порази и след малко осъзна, че не е чул и дума от това, което му е казала.

— Какво? — глуповато попита той.

— Тай! — Поведението му постепенно започваше да я дразни.

— Извинявай, за миг изтървах нишката. Та какво казваше?

Устните ѝ се присвиха, сякаш се бореше с някаква напираща емоция.

— Аз правя самопризнание! — заяви зядливо.

— Миличка, не ме ли чу? — попита той нежно. — За мен няма значение, че не можеш да имаш деца. Няма да променя мнението си. Смятам, че по-големият проблем е къде ще живеем, не е ли така?

Това привлече вниманието ѝ.

— Какво?

— Добре, ти не можеш да останеш тук. Не те обвинявам. Това не е някой оживен голям град. Можем да се преместим. Знам, че искаш да направиш кариера в телевизията или в киното. Това, предполагам, не е невъзможно. Никак не ми се иска да се връщам обратно в Лос Анджелис, но можем да опитаме в Ню Йорк. Ще намерим апартамент в града, после място в покрайнините, може би ферма, не знам.

Сам се изненада от думите си. Само преди няколко дни, дори преди няколко часа мисълта да напусне Бейрок бе мъглива полуоформена идея, рееща се в далечните ъгълчета на съзнанието му. Но заради Ками, заради любовта им той щеше да го направи. Би направил почти всичко.

— Шегуваш ли се? — Тя бе зашеметена, невярваща.

— Не.

Беше самата истина. И той осъзна колко малка е тази саможертва. Да очаква от нея да се включи в изгнанието, което сам си бе наложил, бе твърде egoистично, глупаво и самонадеяно. Време беше да погледне действителността в очите, поне до известна степен, и знаеше, че заедно с Ками ще се справи.

— Тай... — прошепна тя, напълно объркана от обрата в намеренията му.

— Не го прави толкова трудно! — настоя Тай нежно и прекоси малкото разстояние, което ги разделяше. Изпълнените й с надежда очи срещнаха погледа му. — Мога да правя компромиси, когато се налага. Не искам да те изгубя.

— Тай!

Тя се хвърли в прегръдките му. Тай се усмихна. Докато я целуваше нежно по врата, се почувства по-свободен и по-млад от когато и да било. Бе влюбен до полууда, до оглупяване.

— О, Тай, сигурен ли си?

— Напълно.

— И няма... няма да промениш решението си?

— Няма — нежно отговори той.

Звънешът стресна и двамата. Те раздразнено погледнаха към вратата. Ками бе на седмото небе, не я интересуващо кой се опитва да прекъсне божествения момент. Нищо не можеше да й попречи да му се наслади.

— Върви си! — изкрештя Тай.

— Да, махай се! — извика и тя след него.

Звъненето продължи.

Звучеше като рояк раздразнени пчели. Тай с пъшкане се освободи от топлата прегръдка на Ками и се насочи към вратата. Ризата му беше извадена от панталоните и намачкана, а косата му в беспорядък. Като се добави към това и чувството на удовлетворение, което струеше от цялото му същество, посетителят лесно щеше да отгатне какво се бе случило между тях.

Но за Ками в този момент нищо нямаше значение. Усмихна се на Тай, самата тя с разрошена коса и весели пламъчета в очите. Намигна му в мълчалива покана да дойде при нея веднага щом се освободи от неканения гост.

Тай й се ухили и се обърна да отвори.

Изражението, което пробяга през лицето му, бе неописуемо. Изведнъж страх скова сърцето й, тя скочи на крака и се втурна към вратата, впила поглед в посетителя. Вцепени се от ужас.

— Здравей, синко! — произнесе познатият провлачен глас на Самюъл Стовал. — Отдавна не сме се виждали...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябаше да се сетя — произнесе Тай в последвалото напрегнато мълчание. Той не бе поканил Самюъл, но и не бе затръшнал вратата пред него.

Самюъл Стовал застана до камината и огледа скривалището на сина си със смесица от одобрение и недоверие. Ками стоеше до Тай и се чудеше защо и тя не бе очаквала Самюъл да дойде след нея. В края на краишата, бе прекарала твърде много време тук, а филмовата машина в Холивуд стържеше, без да се интересува, че Ками Мерил вече не иска да е едно от нейните зъбни колелца.

— И ти десет години живееш тук? — повтори Сам, сякаш не можеше да си представи как някой би могъл да се пресели на такова отдалечено място.

— Как ме намери? — попита вместо отговор Тай.

— Имам един човек, който... върши нещата вместо мен — призна Самюъл. Изсеченото му красиво лице бе предпазливо безизразно. — Помниш ли Уилям Ренкуист?

— Ренкуист ли ме намери? — Тай не можеше да повярва.

— С помощта на частен детектив.

— Аха... — Тай стисна зъби. — Значи не Ренкуист е обрал дома на моя брокер. Това е била работа на някой по-квалифициран.

Самюъл погледна внимателно сина си, претегляйки думите му. Чудеше се какво точно знае Тай и за какво само се досеща. Ками мълчеше. Скоро Тай щеше да произнесе и нейната присъда — щом Самюъл споменеше за „Скалисто дъно“. Истината щеше да я убие. Всичките й надежди щяха да се разбият на парчета. Мислите й се стрелкаха като светковици, търсейки отговор, извинение, начин да спре гилотината.

Сякаш разчел мислите й, Самюъл се обади:

— Ние отдавна чакахме Камила да се върне.

Тай се намръщи, очевидно объркан, а Ками затаи дъх.

— Кои ние? — попита той.

Самюъл хвърли един поглед към Ками, питайки я мълчаливо какво е казала вече на сина му.

— Аз не докладвам нито на теб, нито на когото и да е друг — заяви тя напрегнато. Мразеше се заради малодушието си. Сърцето ѝ се бълскаше в гърдите. — Ти сам ми даде адреса на Тай, аз не съм ти го искала.

— Знам, скъпа. И ти изглежда си убедила в това Тай. Значи аз съм врагът, а Ками приятелят? — Погледна към сина си за потвърждение, ала лицето на Тай бе като от камък. Отговор и без това не бе нужен. Ками знаеше, че отношенията ѝ с Тай са прекалено очевидни, за да не се забележат. А Самюъл Стовал, при всичките си недостатъци, бе проницателен. Тя сведе поглед към изпомачканата си блуза. Издайнически следи.

— Защо дойде сега? — Тай погледна баща си право в очите.

— След като Камила не се върна веднага, реших, че трябва да...

— Не, имам предвид защо след десет години? Десет години... и изведнъж идваш. Най-неочаквано.

— Времето минава... — разпери ръце Сам.

— Не. — Тай бавно поклати глава. — Има някаква причина. У Брус са ровили за моя адрес. Кажи ми защо.

Сърцето на Ками бутеше толкова силно, че едва не я оглушаваше. По гърба ѝ се стичаха струйки пот. Тай бе твърд, разгневен и непреклонен. Той никога не би приел, че Сам просто иска „да си възстановят отношенията“ — нейното собствено неубедително извинение. Мрежата от лъжи, която бе изплела, сега нямаше да може да я спаси от простата истина.

Сам ѝ хвърли един поглед и Ками замръзна. Трябаше да е разбрал, че не е говорила за „Скалисто дъно“, както бе обещала, иначе Тай досега щеше да го спомене. Гилотината бе нагласена, ротата бе готова за огън.

Тя чакаше в агония.

— Имаш ли нещо против да пийна едно бренди? — попита Сам.

— Имам уиски.

— Ще свърши работа. — Самюъл се прокашля и седна на дивана. Ками се молеше наум да продължи. Нервите ѝ не издържаха на надеждата, че по някакъв начин всичко ще се размине. Нямаше да е честно.

Тай наля една чаша на баща си и след кратко колебание — една и на себе си. Без да пита, наля и трета и я пъхна в студените ръце на Ками. Тримата се гледаха и от всички най-спокоен бе Самюъл.

— Ох, престанете да ме гледате, сякаш е настъпил апокалипсисът! — изръмжа той.

— Какво предизвика твоето нашествие? — напомни му Тай навъсено.

Ками преглътна. Бе забравила да диша. Виеше ѝ се свят, коленете ѝ бяха омекнали. Не можеше да се помръдне от страх да не падне. Стисна уискито и мрачно се зачуди дали то наистина действа съживяващо. Реши, че няма да ѝ навреди да опита и поднесе чашата към устните си. Глътна, задави се, пое дълбоко въздух и отпи още една голяма гълтка. Докато Тай и Самюъл безмълвно се дуелираха с очи, тя се запрепъвва с треперещи крака към фотьойла срещу Самюъл и се стовари в него.

„Заслужавам си го... заслужавам си го... заслужавам си го... Но, о, Господи, не мога да го понеса!“

Тай се приближи до нея и докосна рамото ѝ.

— Добре ли си?

— Съвсем — изписка тя.

— От уискито е — успокой я Тай, който все още не разбираше какво я терзае.

— Чиста отрова — забеляза подигравателно Самюъл и с усмивка отпи от чашата си. Тай му хвърли още един поглед и Сам пое дълбоко въздух.

Ками чакаше вцепенена.

— Трябва да ти разкажа една история — започна Самюъл. — Ти знаеш само някои части от нея, но това е истинският повод.

— Каква история? — Тай приседна на облегалката на фотьойла на Ками.

— За теб... и Гейл. — Той оставил думите му да достигнат до съзнанието им и Ками го погледна неразбиращо. Гейл?! Какво бе пък това? Нямаше ли да говори за сценария?

Самюъл вдигна ръце, поколеба се за момент, сякаш търсеше нужните думи, и предложи на Тай:

— Може би това трябва да си остане между мен и теб.

Сърцето на Ками подскочи от страх. Бе достатъчно лошо да чуе със собствените си уши, още по-лошо бе Самюъл да обясни всичко на Тай в нейно отсъствие.

„И без това няма надежда. Никаква. Какво значение има?“

— Ками може да чуе всичко, което имаш да кажеш — заяви Тай студено и наклони глава, сякаш искаше да му каже: „Това е твоето погребение“.

Той се прокашля.

— Добре. Всичко започна преди десет години. Малко след смъртта на Гейл и горе-долу по времето, когато ти замина.

— Какво започна? — попита Тай.

— Получих исkanе за пари, което не можех да пренебрегна — отвърна той безизразно.

Ками объркано вдигна очи. Самюъл дори не я удостои с поглед. Изглеждаше замислен, сериозен и погълнат от историята, която сякаш идваше от сърцето му.

„Какво прави той? Няма ли да му каже истината за филма? Защо лъже? Кого пази?“

— Искане за пари? Изнудване? — вдигна вежди Тай. Това очевидно бе изненада и за него.

— Икономката на Гейл. А може би ѝ беше лична секретарка, не знам. Доста неприятна и упорита жена на име Фийб, която дойде при мен веднага след смъртта ѝ. Носеше едно писмо, написано собственоръчно от Гейл.

Тай примигна.

— Предсмъртно писмо? Не помня да имаше предсмъртно писмо.

— Това всъщност беше лично писмо, адресирано до мен. Фийб ми донесе ксерокопие. В него Гейл казва сбогом на мен и сбогом на теб. Пише, че убива себе си и своето дете, защото аз не я обичам. Че всичко това е защото ме е хванала в нашето легло с друга жена. — Поклати глава: — Нашето легло?! Откъде го измисли? Аз бях женен за Фелиция и веднъж Гейл налетя върху нас в леглото. Изкара ума на Фелиция, а и на мен. Тази жена беше напълно побъркана!

Лицето на Тай си оставаше каменно.

— Хайде, синко, не можеш да отречеш, че беше ексцентрична. Непрекъснато правеше нещо щуро. И ти си го изпитвал на гърба си, недей да отричаш.

— Ти си имал връзка с Гейл. Тя очевидно е мислела, че това означава нещо повече.

— Аз бях женен за Фелиция — повтори Самюъл упорито, сякаш това имаше някакво отношение към действията му, тогавашните или сегашните. — Тази жена е имала маниакална депресия, така каза моят доктор. Заблуждавала се е за мен, а и за теб. Тя непрекъснато вършеше нещо лудо.

— Тя е искала ти да се ожениш за нея — напомни му Тай.

— Какво?! — Самюъл се засмя. — Тя скочи върху мен, защото ти не я искаше, макар че тогава не го знаех. По-късно прехвърли болните си желания върху мен. Беше такава каша.

— Не си бил длъжен да спиш с нея.

— Наистина не трябваше — съгласи се той.

— Защо го стори?

— Не знам... Предполагам, защото беше твоя. — Това признание бе повече, отколкото Ками си бе представяла, че е възможно за този арогантен самовлюбен тип. Изражението й трябва да го бе показало, защото Самюъл сви рамене: — През всичките тези години трябваше да приема някои неща. Имах някои... проблеми с твоя успех. След години психотерапия вече мога да го призная. Гейл беше огромна грешка. — Той се намръщи и преполови уискито, почти без да го усети. — Огромна грешка.

— Била е бременна — промълви Ками.

Самюъл присви очи. Очевидно не искаше да му припомнят този факт.

— Чие е било детето? — осмели се тя да зададе въпроса, който измъчваше Тай от десет години.

И двамата мъже я погледнаха и Самюъл измърмори:

— Значи ти е казал. Изненадан съм. Тай може да е ужасно докачлив, когато става дума за личните му проблеми.

— Така и не направих генетичните тестове — каза Тай.

— Да-а. Е, аз ги направих... — И Тай, и Ками го гледаха с напрегнато очакване. — Детето е било твое — каза той на Тай.

— Какво?! — смяя се Тай. — Това да не е поредната гадна шега?

— Не, разбира се! — Самюъл бе обиден. — Тя се опита да каже, че е мое. Може би е искала да е мое. Но тестовете показваха, че не е

така, а и това вече нямаше значение, след като тя уби и себе си, и бебето, преди някой да е научил истината.

— И така, за какво те изнудваха?

— За цялата тази мръсна история. Аз, ти, тестовете за бащинство, самоубийството... — Той се намръщи. — Каква отвратителна каша.

— Значи, тази Фийб дойде при теб с прощално писмо. И искаше пари — продължи Тай оттам, докъдето бе стигнал баща му.

— Искаше пари в брой. Солидна сума, но не непостижима. Толкова, че да изпрати сина си, Уорън, да учи право. Аз се замислих. Боже мили, това беше истинска катастрофа. Фелиция не искаше цялата мръсна история да стигне до пресата, а това със сигурност нямаше да помогне на моята кариера, а и на твоята, ако искаш да знаеш, така че сериозно се замислих дали да не ѝ дам парите. Обаче ми беше гадно, знаеш ли? Сякаш Гейл противаше ръка от гроба.

Ками се отвърна. Не одобряваше изнудването, ала ѝ се повдигаше от безчувствеността на Самюъл. За него Гейл и нероденото ѝ дете бяха само досада, нищо повече.

— И така, тъкмо бях решил да я изритам, когато ти изчезна един Бог знае къде! — Самюъл погледна към сина си, сякаш той бе виновен за всичко.

Тай от своя страна още се опитваше да преглътне мисълта, че детето е било негово. Негово! Никога не го бе вярвал. Никога. И преди бе доказвал несъстоятелността на претенции за бащинство. Това бе просто поредният случай. Досега...

— Ти изглеждаше дяволски виновен! — продължаваше Самюъл.

Това изкара Тай от унеса.

— Виновен? Виновен за какво?

— За това, че си я подтикнал към самоубийство!

— О, хайде! — Тай стовари полуизпитата си чаша. Кехлибарената течност се разплиска по черешовата маса.

— Не можех да допусна скандал — заяви Самюъл — така че платих за образованието на скъпоценното й синче. Не че този лигав червей го заслужаваше.

— Ти си глупак — заключи Тай. — Просто е трябало да издържиш бурята.

— Ти не трябваше да бягаш! — сопна му се Самюъл. — Трябваше да платя на Фийб, за да потуля скандала, преди още да е избухнал. Добро е всичко, което свършва добре.

Тай поклати невярващо глава:

— Ти си този, който има гузна съвест.

Ками трябваше да се съгласи с него. Само човек с гузна съвест би отстъпил пред такива безобразни искания.

Тай въздъхна:

— Това все още не обяснява защо сега изведнъж трябваше непременно да ме намериш.

— Миналият декември Фийб умря. Синът ѝ Уорън, адвокатът... — задави се, сякаш думата имаше лош вкус — открил писмото на Гейл. Явно, Фийб го е държала в някакъв сейф заедно със списъка на всички суми, които съм ѝ платил. Той отново отвори въпрос за това.

— Сам си си го направил — отсече Тай, разкъсван между ужас и отвращение. — Платил си ракета и си оставил следа, която води обратно към теб.

На Самюъл не му харесваха заключенията на сина му, но бе решил да продължи своя разказ. Ками, макар и увлечена от историята, продължаваше да се чуди кога разговорът ще стигне до „Скалисто дъно“. Или този сценарий бе само удобният повод? Начин да се стигне до Тай, който накрая се оказваще ненужен?

Нямаше логика, но пък Ками никога не бе разбирала Самюъл Стовал. Той бе човек, преследващ своите собствени цели, а тези цели изглежда бяха загадка.

— Мислех, че този малък негодник ще продължи оттам, докъдето беше стигнала майка му. Но не, Уорън отиде в полицията.

— В полицията? — вдигна вежди Ками. — Защо?

— Очевидно е решил, че в цялата тази история има нещо повече. Нещо, което се опитвам да скрия. — Самюъл стисна гневно устни. — На това копеле и окото му не мигна, като разбра как е било платено образованietо му. Ей богу, той нямало да остави това да хвърли петно върху него! Той е чист като сълза, а сега има в ръката си и тази диплома.

Яростта на Самюъл бе почти комична. Ками преглътна и насочи погледа си към Тай. Той изглеждаше не по-малко потресен от нея.

Баща му не разбираше, че сам си е надробил попарата и сега трябва да си я изсърба.

— Уорън отиде в полицията... — подсказа Тай.

— Те искаха да знаят защо съм платил парите. Бях бесен. После тези простаци започнаха да ме разпитват за теб. Генетичните тестове излязоха на бял свят. Те показваха, че детето не е мое, обаче показателите почти съвпадат. Искаха да знаят как е възможно това. Очевидният отговор беше, че детето е било твое. Ти си се срещал с Гейл, и така нататък.

— И? — попита Тай. Бе стиснал зъби, очите му бяха потъмнели.

Тук Самюъл се поколеба и се изкашля.

— Чудеха се дали внезапното ти изчезване не е било предизвикано от тези събития. В края на краищата, Гейл е била бременна. А срещу теб вече веднъж е имало дело за бащинство...

— Което аз спечелих — напомни му Тай.

— Но те решиха, че ти може би не си искал отново да минаваш през всичко това, по официалния път, особено след като е било възможно да се докаже, че детето е твое.

Изведнъж Самюъл заприлича на шестдесетгодишен, какъвто си беше.

— Ти си ги накарал да мислят, че Тай е виновен за смъртта на Гейл? — ужаси се Ками.

— Не, не, не! Те се опитаха да извъртят всичко, а на мен ми се искаше да убия този хитрец Уорън. Това бяха просто предположения, които се раздуха до безкрай, но сега всичко е уредено. Полицията не те търси.

— О, благодаря — отсече Тай.

— Аз ще поема определена вина — продължи Самюъл — но не съм аз този, който избяга и създаде впечатлението, че е виновен! Ти сам си го направи. И, харесва ли или не, така изглежда.

— Ти си този, който е платил рекета. Ти си го направил да изглежда така — подчертва Тай.

— Направих това, което ми се струваше най-добро. Както и да е, вече всичко е минало. Смъртта на Гейл беше самоубийство. Няма доказателства за престъпление. Тя се хвърли от прозореца, защото беше психически неустойчива. Тя искаше Стовал, който и да е Стовал. Смеси ни. Трябва да прочетеш писмото й.

— Не, благодаря.

— Значи затова си искал да намериш Тай? — попита Ками, ядосана от начина, по който всички са били използвани, дори самата тя.

— Аз имам много причини да се срещна отново със сина си — отвърна той и я изгледа многозначително. — Но след тези разправии с полицията реших, че е крайно време да приключим с тези глупости. Какъв смисъл има да се криеш тук? Това е глупаво и мелодраматично. Време е да пораснеш и да се върнеш у дома.

Тай само се вторачи невярващо в него.

Самюъл пlesна с ръце:

— Ако сега се върнеш, това ще има голямо въздействие, страхотен отзив. Щом се появиш и отново започнеш да правиш филми, всичко ще бъде забравено.

Ками не можеше да повярва:

— Гейл се е самоубила. Убила е и себе си, и детето си. Детето на Тай! И точно когато всичко това се стоварва върху него, той научава, че баща му е имал връзка с неговата жена и че отгоре на всичко детето може да е от баща му. И всичко, което ти можеш да кажеш, е, че завръщането му би имало страхотен отзив?!

— Нямам нужда от твоя сарказъм — заяви Самюъл.

— Махай се! — изръмжа Тай.

Веднъж започнала, Ками не можеше да спре:

— Това е една грозна, пошла история. А ти изглежда дори не разбиращ нейното значение. Ти си толкова виновен за заминаването на Тай, а сега просто си мислиш, че „всяко зло за добро“! Искаш той да се върне, значи трябва да се върне. Точка.

— Не се бъркай, Камила! — предупреди я Самюъл.

— Сърцето на вашия син е разбито, господин Стовал, и той толкова години се опитва да го излекува. Каквито и причини да имате да дойдете тук, те определено не са в интерес на Тай.

— Махай се! — повтори Тай и се вгледа в баща си. — Ти ми напомняш всички причини, заради които заминах.

— Тайлър, има още нещо.

„Има още нещо...“

Пророчески думи. Бе ги чула от устата на самия Тай и тогава също ставаше дума за Гейл. Трагедията на нейната смърт витаеше като

мелодията на полу забравена песен.

— Не ме интересува какво е. — Тай отиде до вратата. Стоманеният му поглед мълчаливо подканяше баща му да го последва.

Сам обаче не обръщаше внимание на предупрежденията на сина си. Той остана, където беше, макар и напрегнат, сякаш разбираше, че прекалява.

— Въпреки че полицията повече не се занимава с този случай, страхувам се, че към него има известен интерес от страна на пресата.

— О, Господи... — Тай невярващо поклати глава. — Защо мислиш, че някога бих поискал да се върна?

Сърцето на Ками се сви. Всичко, което бе направила, за да накара Тай да преосмисли причините си да замине, бе разбито от историята на Самюъл. Ако бащата на Тай наистина искаше той да приеме ролята в „Скалисто дъно“, той погребваше този шанс, преди още да е видял бял свят.

— Разбираш ли какво си оставил зад гърба си? — попита го Самюъл риторично.

— О, да.

— Не мисля. Хората цял живот се борят за една троичка от славата, която държеше в ръцете си, а ти дори не се опитваш!

— Славата, или нейното разбиране за слава, уби Гейл — произнесе безизразно Тай. — Ако аз и ти бяхме например дребни брокери на недвижими имоти в малко крайбрежно канадско градче, тя нямаше да ни преследва. Много просто.

Самюъл нетърпеливо махна с ръка.

— Гейл си беше Гейл. Това е свършило, и край.

— Ти току-що каза, че пресата иска да направи нещо от него.

— Ами разбира се, че ще направят! Те винаги измъкват нещо. Исках да кажа... — Той се поколеба, сякаш разбираше, че следващите му думи няма да бъдат възприети по начина, който той иска. — Исках да кажа, че сега е подходящият момент да се върнеш.

— Искаш да кажеш, да използвам това! Тази известност!

Ужасът на Тай беше неподправен. Ками също се почувства обидена.

— Колко отвратително! — заяви тя.

— Цялата тази известност все едно ще я има — махна пренебрежително с ръка Самюъл. — Тази история се върти вече десет

години и независимо кога се върнеш, ще те удари. Просто казвам, че можеш и да я използваш.

— Ти си невероятен. — Тай го изгледа със смесица от отвращение и неволно възхищение. — Ти би използвал всеки по всяко време за всякаква цел. За какво всъщност ме искаш? Кажи ми. Вече нищо, което ми кажеш, не може да ме шокира.

Ками заби пръсти в облегалката на фотьойла. Самюъл се вгледа оценяващо в Тай, сякаш искаше да разбере колко близо е стигнал до истината. Изглеждаше, че Тай е поомекнал към него, въпреки всичките egoистични обяснения на Самюъл. Ала външният вид често лъже, а Ками познаваше актьорските способности на Тай. Дори ако Самюъл, заслепен от собствените си желания, не знаеше, тя бе сигурна, че Тай никога не би се върнал в Холивуд, носен от вълната на жълтата преса — вълна, която се бълскаше гръмовно в брега и носеше на гърба си скандали.

— Искам те за себе си — отвърна откровено Самюъл.

— За теб?

— Да, за мен. Искам синът ми да се върне. Искам да възстанови кариерата си. Ако щеш ми вярвай, но аз искам това, което е най-добро за теб. Като баща за син.

Тай стисна зъби.

— Ти никога не си бил мой баща — каза тихо. — Нито когато бях млад, нито докато спеше с Гейл, нито сега.

— Помогнах на кариерата ти и недей да го отричаш. Ако беше никой, щеше да ти е много по-трудно.

— И заради това ти дължа нещо.

— По дяволите, Тайлър! — Самюъл скочи на крака и стовари празната си чаша на масата. — Инат си като магаре, но не си толкова интелигентен. Погледни какво си направил! — Обгърна с жест уютната стая. — Десет години си събирал прах. Излез и живей, момче, преди да останеши.

„Като мен...“

Думите не бяха произнесени, ала увиснаха във въздуха и неочеквано красноречиво разкриха чувствата на Самюъл. Той искаше Тай да се върне, защото имаше чувството, че собствената му младост се изпълзва измежду пръстите му. Ками почти го съжали.

Почти.

— Нямам желание да се връщам точно сега — каза Тай по-меко.
— Каквото и да мислиш, аз тук имам свой живот. Може и да не е съвършен, но за мен е добър. — Намръщи се. Дали си спомняше за нея, помисли Ками. И че животът му ще бъде живот без нея? Че това място е тежен враг?

Или тя преувеличаваше това, която значеше за него?

Сякаш чул мислите ѝ, Самюъл прехвърли властния си поглед към нея.

— А ти, Камила?

— Какво имаш предвид? — попита тя автоматично.

— Ти какво искаш?

— Не става дума за мен. — Тя тръсна глава. — Мислех, че си тук, за да убедиш Тай да се върне.

— И аз мислех, че ти затова си тук — напомни ѝ той и студ прободе сърцето ѝ.

— Не — възрази тя бързо. — Това, което искам аз и това, което иска Тай, не са непременно едно и също нещо. Аз не очаквам от него да промени толкова драстично живота си, само защото аз не мога да живея тук.

Самюъл вдигна вежди и блясъкът в очите му можеше да се опише само като сатанински. Ками започна да се поти още преди да е отворил уста.

— Значи си мислила да останеш тук, а? В това никакво градче?

— Какво искаш да чуеш? — прекъсна го Тай. — Че ние двамата имаме нещо общо, откак е пристигнала? Че имаме връзка. Добре, имаме връзка. Това е... страхотно.

Ако бе мислил, че ще изкара Самюъл от релсите, напразно бе изхабил усилията си.

— Много сте се сближили — забеляза той. — Романтика. Красиво нещо.

— Спести си сарказма. — Тай звучеше уморено.

— Ти си влюбен и вярваш на всичко.

— Самюъл... — предупреди го Тай.

— Не съм ли прав? — Той погледна невинно към Ками, която бе онемяла. Този човек имаше силата да я съсипе и този момент бе близо, много близо.

— Не знам накъде клониш, но знаеш ли какво? Това не е твоя работа. — Тай отново се приближи към вратата и безмълвно подкани отново баща си да си отиде.

— Ами сценария?

Бомбата избухна с трясък, или поне така се стори на Ками. Тя имаше чувството, че през стаята бе преминал ураган и я бе оглушил.

— Сценария? — повтори Тай с убийствен глас.

— Камила... — Самюъл изцъка с език. — Ти не си му го показала?

— Какво не ми е показала? — Тай гледаше към баща си.

Ками се обърна към Тай, към мъжа, когото обичаше.

Чувстваше се като във водовъртеж. Лицето му изглеждаше размазано. Не можеше да вижда, не можеше да говори.

— Аз... не... — заекна тя.

— Твоето любимо приятелче има нещо да ти каже — подсказа Самюъл.

— Махай се! — изрева Тай. — Веднага!

— Тайлър!

— Ако трябва, ще те изхвърля оттук! Върви по дяволите, веднага!

Самюъл отвори уста, после отново я затвори. Убийственият поглед на Тай казваше всичко. Повече никакви обяснения. Повече никакво чакане. Повече никакви разкрити тайни.

— Тръгвай! — настоя Тай. Гласът му бе толкова тих, че Ками се чудеше дали бе чула думите или просто бе разчела движението на устните му.

Самюъл онемя от безсилие. Мразеше да му противоречат. Ала сам си го бе изпросил! В желанието си да накара Тай да прави каквото му казва, бе хвърлил Ками на вълците и по този начин бе убил всяка надежда за постигане на целта си. Той се приближи вдървено към сина си, но Тай го погледна вбесено. И въпреки това Сам не можеше да признае поражението си.

— Тай...

От устата на младия мъж се изтръгна цветиста псувня, още поизразителна заради това, че бе произнесена толкова тихо.

Самюъл се поколеба един последен миг. Устните му се разтвориха, ала изражението на Тай бе каменно. Накрая изсумтя

гневно и вдървено излезе, опитвайки се безуспешно да изобрази никакво достойнство. Тай внимателно затвори вратата зад него.

После се обърна към Ками и опря гръб на вратата.

— Какъв сценарий?

Моментът бе дошъл. Ками се чувстваше съсипана. Сама си беше виновна. Нямаше смисъл да се сърди на Самюъл. Бе се хванала на въдицата. И никой нямаше да признае невинността ѝ, ако можеше така да се нарече. Тя бе измамила Тай, макар и не по начина, по който той предполагаше. Бе виновна само за това, че е премълчала истината, но това само по себе си щеше да е съвсем достатъчно.

И през цялото време го бе знаела! О, защо не си бе казала от самото начало! Сега щеше да излезе, че наистина е действала по команда от Самюъл... което не бе толкова далеч от истината.

— Какъв сценарий? — попита отново Тай. Гласът му беше безизразен, лишен от емоции.

Ками облиза устни.

— Боже мой, ти си му казала за „Бащата знае най-добре“!

— Не! — скочи тя. Не можеше да понесе огорчението, изписано на лицето му. — Той не може да знае за твоя сценарий. Няма откъде да знае!

— Няма ли?

— Няма. Не виждам откъде би могъл да научи. Аз не съм говорила с него, откак заминах от Лос Анджелис.

— Какво тогава имаше предвид той?

— Тай, седни — помоли го Ками и посочи към дивана, който Самюъл преди малко бе освободил. Не можеше да го гледа как стои прав, напрегнат и обвиняващ, докато тя се е отпуснала безсилно на фотьойла.

— Нужно ли е да седна? — попита той с тон, който не можеше да се разтълкува.

Ками кимна нервно и Тай след кратко колебание доближи вдървено дивана и седна. Сивите му очи се впиваха в лицето ѝ и разчитаха там Бог знае какво. Кръвта застинава в жилите ѝ.

— Давай — отсече той.

Ками пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Аз не бях напълно честна с теб... Сигурна съм, че досега вече си го разбрал. Баща ти ми даде твоя адрес, дотук е вярно, но ми го даде

и по други причини, освен тези, които ти каза.

— Какви други причини?

— Той иска да се върнеш. Иска да се върнеш като актьор. И като син, разбира се — заекна тя, усещайки, че копае собствения си гроб.

— Разбира се.

— Тай...

— Просто ми кажи. — Погледът му бе студен като Северно море.

— За теб има една възможност — призна тя тихо. — Главна роля в една продукция на „Лятно Сълънцестоене“. — Сви се в очакване, но Тай изглеждаше по-скоро озадачен, отколкото ядосан.

— „Лятно Сълънцестоене“? — повтори той неразбиращо.

— Продуцентски екип от двама съпрузи. Те ще правят „Скалисто дъно“ — сценария, за който говореше Самюъл.

— Искаш да кажеш, че става дума за роля? — попита Тай бавно.

— И това е всичко?

— Ами-и, д-да — заекна Ками и зачака вулканичната реакция, която щеше да последва.

Но се оказа, че не е права, защото Тай изглеждаше успокоен и почти развеселен.

— Отговорът ми е не. Не ме интересува. Точка.

Ками не знаеше какво да отговори, най-вече защото не знаеше какъв път да поеме. Той още не разбираше всички сложности, а когато ги разбереше, нямаше да е толкова доволен.

— Имаше ли още нещо?

Тя въздъхна тежко. Усещаше, че каквото и да каже, каквото и да направи, това е краят на нейните отношения с Тай. Имаше чувството, че е излязла извън тялото си и наблюдава бедната си душа във фоторийла, като знае как нейните надигащи се надежди и напътила любов ще бъдат смачкани завинаги.

— Очевидно има още нещо — отговори Тай на собствения си въпрос. — Продължавай.

— Когато Самюъл разбра, че искам да те видя, ми даде копие на „Скалисто дъно“ в замяна на твоя адрес. Той искаше да те убедя да се върнеш и да приемеш ролята.

— Добре. — Той зачака, ала Ками само поклати глава. Не можеше да продължи и сама да подпише смъртната си присъда. — Къде е сценариият?

— Аз... аз не съм го донесла.

— Защо? Не беше ли това твоята сделка с дявола!

— Не можех да го сторя. Аз просто... го оставих да мисли, че бих могла — призна тя уморено.

— Излъгала си го. — Устните на Тай трепнаха в усмивка.

Идеше ѝ да заплаче. Той можеше да ѝ прости! Да му донесе сценария нямаше да е престъпление само по себе си — тя щеше да е само куриерът, не съобщението. Ала когато научеше за нейния личен залог, за ролята, която бе предложена на самата нея, нямаше начин да го убеди, че ролята няма нищо общо с чувствата ѝ и мотивите ѝ да го потърси.

— Ти го чу. Самюъл е поръчал да ме проследят, така че май всъщност не съм го излъгала.

— Не се тревожи толкова, любов моя. — Тай коленичи до стола ѝ, хвана ръцете ѝ и нежно я привлече към себе си. Ками се чувстваше неуверена и изгубена и неволно изрече: — Не му позволявай да развали това. — Тай се зарови в разкошните ѝ коси и тя се облегна на гърдите му. Силните му ръце я обгърнаха, сърцето му биеше силно. — Аз имам теб, а ти мен. Ще измислим нещо. И без това не можехме да останем в Бейрок. Сигурно винаги съм го знаел. Ти искаш да се върнем в Лос Анджелис. Може би не е невъзможно. Може би ще мога да намеря едно ранчо някъде там, като майка ми. Не знам.

— Ох, Тай! — Направо можеше да се разплаче.

— Не се беспокой. Самюъл иска да заровим миналото и иска аз да се върна в Холивуд. Това няма нищо общо с теб.

— Има — възрази тя. — Аз също искам да се върнеш. Ти знаеш това.

— Тогава ще се опитам — отвърна той сериозно.

Тя се отдръпна и невярващо се взря в любимото лице.

— Наистина ли го мислиш?

— Да. Милото татенце е прав за едно нещо. — Устните му трепнаха иронично. — Време е да оставя миналото зад гърба си, а това никога няма да се случи, ако не погледна в очите своите собствени духове.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Почти съжалявам, че не си донесла проклетото нещо.

— Имаш предвид сценария? Наистина ли те интересува?

— О, има някакъв гъдел — призна той. — Аз обичам да играя. Но когато преживявам всички мръсни подробности около смъртта на Гейл... — той потрепери — всички тези ужасни чувства се връщат. През годините съм се чудил дали да избягам, е най-доброят избор, но когато Самюъл отвори дума за миналото, това ме убеди, че единственият ми шанс е бил да замина. Тогава го знаех, сега само си го припомних.

Ками се притисна към него, почвства топлината и подкрепата му. Той я целуна по главата, вдигна я да стане и бавно се отдръпна, за да може да се вгледа в очите ѝ.

— Защо изглеждаш толкова уплашена? Аз не те обвинявам.

Ками преглътна истеричния си смях.

— Не още.

— Как бих могъл да обвинявам теб за предателството на Самюъл? Той ни най-малко не се е променил. Той е egoист до мозъка на костите си. Има и добри черти, но те не са достатъчни.

— Тай...

— Ками, ти сама каза, че не си донесла сценария. Това би трябвало да ми покаже нещо. — Тя обаче още не се отпускаше и за да разведри настроението, той попита: — Е, за какво е сценарият?

— „Скалисто дъно“? Наистина ли те интересува?

Тай я погали по косите. Искаше му се тя да може да преодолее грубото нахлуване на Самюъл. След като първоначалният шок премина, той самият почти изпитваше облекчение, че е открит. Това правеше следващите му действия неизбежни. И се чувстваше по-обвързан, макар да не му се искаше да го признае. Когато видя отново баща си, си спомни, че има семейство — нещо, което Ками първа бе засегнала. То бе важно, колкото и да се опитваше да избяга от него.

— Започни с „Лятно Слънцестоене“. Кои са тези съпрузи?

— Нора и Джеймс Конъли. През последните години много се прочуха. Всички се надпреварват да участват в някой тяхен филм. Един филм на „Лятно Слънцестоене“ има почти сигурни шансове за успех.

— Е, и защо искат те да ме съживят? — Тай внимателно я поведе към спалнята. За тази нощ бе приключил с битките с баща си и с духовете от миналото. Всичко, което искаше, бе да заспи в

прегръдките на жената, която обичаше. Обичаше... С всяка минута му бе все по-лесно да го каже, да го приеме.

— Искат те, защото ти си идеален за тази роля — промълви Ками и се остави да я води. — Това е страхотна роля.

— Ти си чела сценария?

— Да. Прочетох го същата нощ, когато баща ти ми го даде.

Тай спря за момент, хвана с две ръце брадичката ѝ и вдигна наведената ѝ глава.

— Наистина ли мислеше, че бих се върнал в Холивуд заради роля?

— Казах му, че няма да се върнеш.

Той я погледна замислено.

— Толкова ли е добра?

— Да.

— Мислиш ли, че трябва да се върна заради нея? — попита любопитно, без зад думите му да прозира сериозно намерение.

— Мисля, че трябва да направиш това, което искаш. След това, което баща ти разказа тази вечер и след това, което знам за смъртта на Гейл и за всичко останало, не бих те обвинявала, ако никога не се върнеш. — Целуна го по вече гладката буза. Обичаше неговия аромат!

— Но знам също, че ако наистина се върнеш, това ще е защото си постигнал мир с миналото. Нищо, със сигурност нищо толкова дребно като една роля във филм не би могло да те подмами в Холивуд, освен ако сам не се чувстваш напълно готов.

— Тъжна си, сякаш мислиш, че това никога няма да се случи. Не казах ли току-що, че мога да се върна?

— Обаче няма да се върнеш.

Изглеждаше напълно убедена в думите си и Тай не можеше да я разбере. Сякаш не ѝ се искаше той да каже „да“. Нещо друго ставаше, но не можеше да го разбере, дори ако животът му зависеше от това.

Дан! Дан! Дан!

Изведнък двамата подскочиха от резките удари по входната врата. Мърморейки, Тай неохотно пусна Ками и отиде до вратата. Един поглед през триъгълното прозорче беше достатъчен, за да разбере, че баща му се е върнал.

— Милото татенце — изръмжа той. Пребледнялото вече лице на Ками стана още по-бяло и съвсем го обърка. — Какво има? — попита

той с ръка върху дръжката.

Тя поклати глава.

— Ками!

— Отвори вратата. Виж какво иска той. Няма да си тръгне, преди да му отвориш.

— Би трябвало да го оставя да изгнине там навън — измърмори Тай.

— Баща ти е инат — усмихна се измъчено Ками. — Семейна черта.

— Ще го приема като обида — реши той. Все повече я обичаше. Тази вечер му се струваше толкова крехка, съвсем не приличаше на независимата и самоуверена жена, каквато я познаваше.

Ударите по вратата се повториха.

С едва сдържана ярост Тай отвори вратата и посрещна с леден поглед баща си:

— Още нещо ли имаше?

— Можеш да се обзаложиш, че има. — Самюъл очевидно бе възвърнал самообладанието си. Минутите след тръгването го бяха убедили, че не трябва да слуша сина си. Самооценката на Самюъл Стовал винаги бе на ниво. За момент просто бе забравил, че той, а не Тай, е шефът, сега и завинаги.

Пъхна в ръцете му купчина листи.

— Аха... — Тай мярна заглавието „Скалисто дъно“.

— Прочети го, по дяволите! Поне това можеш да направиш, нали?

— Няма да има полза.

— Тя трябваше да ти го даде — заяви Сам и хвърли зълчен поглед към Ками. — Какво си въобразяваш ти? Не можеш вечно да стоиш тук. Нора и Джеймс не те искат чак толкова.

Дъхът на Ками спря.

Тай гледаше ту нея, ту баща си.

— Ако не ме искат чак толкова, защо тогава настояваш да го прочета? — попита той, явно не разбрал нищо.

— Не теб. Нея! — Гневното лице на Самюъл изведнъж се проясни, като почувства момента. — Не ти ли е казала?

Тай чакаше мълчаливо.

— На мен също ми предложиха роля — припряно обясни Ками.

— Какво?!

— Предложиха ти роля? — Самюъл избухна в грозен смях. — Това е причината да дойде да те търси, синко. Те не я искат, освен ако не докара теб. Всичко зависи от теб. — Погледна със съжаление към Ками. — Камила, скъпа моя, ти наистина трябва да се научиш да слагаш картите си на масата. Мислила ли си, че той няма да разбере? Тайлър, ако ти приемеш ролята, Камила ще играе другата главна роля!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Горещи струи биеха в лицето на Тай. Той вдигна предизвикателно глава към горещата вода. Не го интересуваше, не чувстваше нищо и отчаяно се нуждаеше от нещо, което да го събуди от този кошмар.

Заштото наистина бе кошмар. Бездна. Черна дупка на предателството.

Не можеше да мисли за това. Не можеше да мисли за нищо друго.

Когато баща му произнесе онези ужасни думи, съзнанието му отказваше да приеме смисъла им. Ками — изпълнителка на другата главна роля? За момент го обзе радост. Идеята, все още не напълно обмислена, докосна някакво скрито желание в него.

Почти се бе обърнал към Ками. За какво? За да я прегърне? Да ѝ каже, че е размислил, че този шанс е всичко, което е искал? Този шанс с нея?!

Един поглед към лицето ѝ, и надеждата увехна и умря. Върху любимото лице бяха ясно изписани шок, нещастие и вина — първо и преди всичко вина. Тя бе виновна за всичко, в което Самюъл я обвиняваше. Във всичко това и още повече.

И тогава видя с болезнена яснота размера на нейното предателство и дълбочината на собственото си лековерие. Всяко докосване. Всеки жест. Всяка прошепната дума за любов бе лъжа.

Лъжа. Жестока лъжа. Всичко.

Тя тогава бе казала нещо. Нещо, в смисъл че го обича, че е отхвърлила предложението. Но Самюъл веднага я опроверга:

— Отхвърлила ролята? — изрева той от вратата. — Как пък не! Ние всички я чакахме само да те доведе да подпишеш. Ако не успее, излита от ролята. Глупости.

Тай не можеше да мисли. Едва дишаше. Смътно си спомняше как затръшна вратата в лицето на баща си, после се вторачи в непознатите листи в ръцете си. Ръкописът „Скалисто дъно“. Доста

добро определение за начина, по който се чувстваше точно в този момент.

Каза на Ками да напусне къщата. Не ѝ го изкрешя, както на баща си, а го изрече с тих, убийствен тон, който дори на него му прозвуча заплашително.

— Трябва да ти обясня... — заекна тя.

— Имаше седмици. Махай се от очите ми! Никога, никога повече не искам да те виждам.

Обърна се, мина през къщата и излезе през задната врата. Усети топлата нощ с блещукащи звезди и жълта луна, с въздух, изпълнен с познатите миризми от залива. Тежко слезе по стълбите, грабна брадвата и замахна към дървото на дръвника. Около него се разхвърчаха трески. Сложи второ парче дърво и също толкова бързо го насече на парчета. Не можеше да си спомни колко дърва нацепи, нито колко време вилня под лунната светлина, преди умората да го надвие.

В един момент усети, че тя стои до прозореца, но не я погледна. Когато най-после свърши, задъхан, изтощен и облян в пот, вдигна поглед и видя, че прозорците са празни. Избърса потта от челото си, олюявайки се, изкачи стълбите, отвори вратата и се свлече вътре. Бе сам.

Сега стоеше под душа, който бе едновременно наказание и пречистване. Искаше му се да умре. Искаше му се да реве като диво животно. Искаше му се да плаче.

Бойлерът свърши. Топлината премина постепенно в разхлаждащ поток, после изведнъж в лицето му се заби студена струя. Завъртя крановете, облегна се на плочките и отпусна глава. По тялото му се стичаше вода, а ръцете му трепереха. Чувстваше се безкрайно стар, изхабен и толкова объркан.

Десет минути по-късно се просна по лице гол на леглото.

Ароматът на Ками бе навсякъде около него. Слепешката вдигна глава да я потърси и осъзна, че ароматът се разнася от чаршафите, на които тя бе лежала.

Не можеше да спи тук. И бездруго не искаше — толкова спомени се бълскаха в главата му и му причиняваха болка, много по-силна от онази след предателството и смъртта на Гейл.

Запрепъва се по стълбите към кабинета си и се наметна с одеяло. Последната му съзнателна мисъл бе, че за пръв път намира забвение

без помощта на алкохола.

Небето зад прозореца в хотела бе покрито с пелена от розови облаци. Ками се взираше невиждащо в красивия пейзаж, гледаше как изгревът прогаря облаците, как те избледняват и краищата им се обагрят в златисто. Тази сутрин Бейрок бе великолепен. Водата блестеше, чайките се рееха и крещяха жаловито, мачтите на лодките се издигаха в небето, което с всеки миг ставаше все по-синьо.

През последните няколко седмици бе свикнала с това градче. Знаеше, че скоро ще тряба да си замине, непрестанно бе мислила и говорила за това. Ала сега денят бе дошъл и тя се чувстваше толкова нещастна и потисната, че не можеше да се помръдне. Не можеше да си отиде. Не можеше да тръгне без Тай. Просто... не можеше.

Но сега той нямаше да замине с нея. В това бе сигурна. И макар да бе предвиждала, че това е единственият възможен завършек, мечтателката в нея бе правила планове, без да се съобразява с реалността. Бе си позволила да вярва, че те двамата имат шанс. Сега вече бе убедена, че нямат.

Е, това беше положението. Бе време да тръгва. Време да се върне към живота, който бе оставила на заден план.

С натежало сърце се отвърна от утринното великолепие и се съсредоточи върху непосредствената си задача. Снощи бе събрала багажа си като автомат. Знаеше само, че яростта на Тай няма да стихне, че той няма да й прости.

Сега огледа малкото си дрехи и за последен път ги надипли в пътната чанта, която бе нейна спътница през всичките тези седмици. Погледна към чантата и я заля мъка, която отнесе последните й сили и Ками се хвърли на леглото. Снощи стоеше до вратата в къщата на Тай и се бореше с желанието да се втурне и отчаяно да го моли за прошка. Мълчаливо се бе надявала на помощ, на някаква намеса на небесата, но напразно. Съдбата бе против нея.

„Ако Господ беше жена, нямаше да съм в това положение.“

— Ха! — възклика Ками. Сама бе направила своя избор.

Завъртя се и с премрежени очи огледа уютната стая. Прехвалените стаи на „Гъши пух“, с нежни тапети на рози и пухкави легла се опитваха да докажат, че хотелът отговаря на името си.

Антични мебели, реставрирани до първоначалния си блъсък, разчупени тавани. Бе пищно, топло и прекрасно, а Ками никога не бе спала по-лошо. Бе се мятала в леглото, бе прехвърляла събитията, довели я до това положение и отново, и отново бе стигала до същия извод: сама си беше виновна.

И бе време да си тръгва.

С натежали ръце и крака се зае да се приготвя за заминаване: взе бърз душ, изми си зъбите, сложи си лек грим. Навлече джинсите и прокара пръсти през влажната си коса. Бялата ѝ риза бе още на закачалката. Тя оправи яката ѝ иолови меката и свежа миризма на праха от последното пране в къщата на Тай...

Въздъхна измъчено и се застави да не мисли. Мисленето бе лошо нещо. Мисленето болеше...

Едва пъхна ръце в ръкавите. Още по-мъчително бе да срещне отражението си в огледалото. То изразяваше нещастие. С усилие разтегна устни в усмивка, ала тя изглеждаше насилена.

„Какво ще правя? — запита се отчаяно. — Какво ще правя?“

Почукването на вратата я накара да се извърне рязко. Прониза я лъч на радост.

Тай!

Сграбчи бравата, отвори и застина пред своето възмездие. Самюъл Стовал.

— Очакваше някой друг — забеляза той беззлобно.

— Ами, да, надявах се — призна тя.

— Няма ли да ме поканиш? Съседи сме. — Той наклони глава. —

Аз съм в следващата стая.

— Колко хубаво.

— Не бъди гадна, Камила. Очевидно Тай е разочарован от теб не по-малко, отколкото от мен, иначе нямаше да се радваш на гостоприемството на това прекрасно място.

— Разочарован? Меко казано, предвид това, което Тай мисли за нас.

Самюъл не ѝ обърна внимание.

— Ако обединим усилията си, можем да стигнем до взаимноизгодно решение.

— Не! Не, не, не! Не ми говори нищо повече за Тай! Изобщо не трябваше да те слушам. Не трябваше да идвам тук. Това само направи

всичко хиляда пъти по-ужасно.

— О, не изпадай в истерия! — намръщи се той. — Това не е краят.

— За мен е краят. Би трябвало да е и за теб. Тай не иска никого от нас в живота си. Ние се погрижихме за това веднъж и завинаги.

Самюъл вдигна вежди:

— Изненадан съм, че поемаш част от вината.

— Знам си грешката — отвърна тя с горчивина. — Повярвай ми.

— Камила, всичко ще се оправи. — Гласът му бе изненадващо нежен. — На Тай му трябва само малко време да се успокои и да премисли нещата. Сценарият сега е у него. Той ще го прочете.

Ками зяпна.

— Думи нямам.

— Ще го прочете — настоя Самюъл. — Ако не от друго, от любопитство. Ще престане да ти се сърди. — Махна с ръка на страховете ѝ, сякаш бяха някаква глупост.

— Ти не разбиращ колко обиден се чувства той. Колко предаден.

— Струваше ѝ голямо усилие да изрича думите. Всяко вдишване бе като нож в сърцето ѝ. — Той никога няма да повярва, че не ме интересува ролята в „Скалисто дъно“. На негово място и ти не би повярвал.

— Няма значение какво мисли той — възрази Самюъл. — Накрая ще стигне там, въпреки всичко.

— Къде ще стигне?

— Където му е мястото. На работа. В своя дом. Тай не може да останеечно тук. Ти знаеш това и той го знае. Той имаше нужда от този подтик. Няма да те обвинява.

— Ти нищо не разбиращ!

Самюъл многозначително поклати глава:

— По-рано може и да съм се съгласявал с теб, но сега не.

— Какво имаш предвид?

Тя почти не го слушаше. Това бе последната сцена от лош фильм и единственото, което ѝ се искаше, бе да свърши по-скоро. Искаше ѝ се да затвори вратата в лицето на Сам и да си плати сметките. Да освободи помещението.

— Тай те обича — заяви той простишко. — Това беше ясно. Той ще преодолее този детински гняв, защото така трябва. Остави го да си

изкара яда. После ще дойде да те търси.

— Боже мой, толкова се лъжеш.

— Просто съм реалист.

— Е, ще трябва да ме намери в Лос Анджелис, защото аз отивам там. Аз развалих всичко, Самюъл, каквото и да си мислиш. Ако искаш да висиш тук и да се опитваш да промениш мнението му, твоя си работа. Но това не се случи десет години, така че не вярвам.

— Камила, ти не можеш да си заминеш!

Нахалството му никога не преставаше да я изненадва.

— Мога и още как.

— Аз имам нужда от твоята помощ!

Ками се опита да затвори вратата, ала той я бе подпрял с крак. Тя изруга сподавено, вдигна безпомощно ръце и се обърна към вещите си, разпилени върху изпомачканото легло.

Самюъл влезе след нея.

— Той досега може да е успял да прочете „Скалисто дъно“. Всичко, което трябва да направим, е да отидем при него. Той няма да признае колко е добро, но ще го знае. Прекалено голям професионалист е, за да не го разбере. Камила... — Сграбчи я за ръката, опитвайки се да й попречи.

Ками замръзна и го изгледа смразяващо.

— Ти обичаш ли сина ми, или не? — смени тактиката Самюъл.

— Обичам го достатъчно, за да уважавам неговия избор.

— Пфу! — Той изкриви устни. — Нека тогава те попитам друго.

Мислиш ли, че му е приятно да живее като отшелник в тази канадска пустош?

— Не може да се нарече пустош — измърмори Ками, набълска нещата в чантата и дръпна ципа.

— Щастлив ли е? — настоя Сам.

— Трябва да питаш него.

— Питам теб.

Тя го изгледа с най-студения си поглед. Самюъл Стовал бе най-нетърпимото човешко същество, на което бе имала нещастието да налети. И въпреки това човек не можеше постоянно да му се ядосва. Той се държеше прекалено хлапашки, като ученик, и й се искаше просто да запиши и да започне да си скубе косите.

Ала въпреки това беше и безмилостен и, Ками знаеше от опит, на моменти безсърдечен.

— Стой далеч от мен! — предупреди го тя. — Не ми харесва как се отнасяш към Тай и не ми харесва как се отнесе към майка ми.

— Ако не отидеш при Тай заради мен или заради него, иди заради себе си. — Самюъл бе напълно сериозен. — Ти не си длъжна да ме харесваш, Камила, но трябва да признаеш, че в това, което ти казах, има истина. Той те обича и ти го обичаш. Любовта на Тайлър е... тъльки... по-истинска от моята. — Ками вдигна вежди, изненадана от това признание. Отстъплението не бе в стила на Самюъл. — Не можеш да обърнеш гръб на такава любов. От теб зависи, защото гордостта на Тай няма да му позволи да дойде при теб, след като си заминала. Направи го, Камила. Направи го днес, преди да е твърде късно.

— Не мога.

— Трябва — заяви той просто. — Иначе цял живот няма да си го простиш.

Тя не искаше да го слуша. Не искаше той да е прав. Ала в думите му имаше истина, която не можеше да се отрече и сега, два часа и десет чаши кафе по-късно, Камила стоеше до взетата под наем кола, която отново бе паркирана пред дома на Тай. Сърцето ѝ биеše силно. Бе се стоплило и тя се чувстваше сгорещена и трескава, изпълнена със страхове.

Изненадваше се, че бе послушала точно Самюъл Стовал, но понякога истината излиза от устните на тези, от които най-малко я очакваме. И все пак, имаше нещо странно в отношението на Самюъл. Нещо, което я тревожеше. И това не бе само фактът, че той бе заложил много на нейния успех с Тай. Бе нещо друго.

Но не можеше да мисли за това сега. Изобщо не можеше да мисли. Устата ѝ бе пресъхнала, виеше ѝ се свят от страх. Трябваше да преживее следващите няколко минути, по един или друг начин.

Събра малкото смелост, която ѝ бе останала, бодро мина през портата и почука на вратата на Тай. Той можеше да не си е вкъщи. Можеше да не поискда ѝ отвори. Мили боже. Той можеше да направи много неща, които тя не можеше да понесе и самоувереността ѝ бе толкова крехка, че се страхуваше да не се разбие на милион парчета, само ако той ѝ се намръщи. Но трябваше да рискува! В това Самюъл Стовал бе сто процента прав.

Вратата изведнъж се разтвори. Ками отстъпи назад и рязко пое дъх.

Тай стоеше на прага. Изражението му бе студено и твърдо като камък, в присвитите му очи се четеше отвращение, че я вижда.

— Аз... не можех да си замина... без да поговоря с теб — заекна Ками. — Знам, че няма обяснения, няма извинения. Но аз те обичам. Обичам те! Наистина те обичам и не ме интересува нищо, освен теб и никога не ме е интересувало. Недей... моля те, недей... да ме отблъскваш. О, Тай, толкова те обичам!

Ками се сви вътрешно и погледна към мъжа, който държеше щастието й в ръцете си. Сините й очи се замъглиха от чувства. Ръцете на Тай висяха от двете му страни и тя със закъснение видя, че в едната той държи „Скалисто дъно“. Погледът му проследи нейния към ябълката на техния раздор. Той бавно вдигна ръкописа, сякаш щеше да го чете.

— Ти да не си... — започна Ками.

— Да — прекъсна я той.

Ками затаи дъх. И без това нямаше какво повече да каже. Тай бе прочел ръкописа. Тя чакаше неговата оценка.

— Баща ми беше прав. Добър е.

Звучеше толкова отвратен от това развитие на събитията, че бе почти комично. В нея се надигна надежда. Тя кимна към ръкописа:

— Не заради това дойдох.

— Така каза.

— Може ли... да вляза? — попита нерешително.

Тай се поколеба за един напрегнат момент, после се отмести от вратата. Ками прекрачи прага и влезе в познатата вече къща. У дома, помисли тя и гърлото й се сви. Само че това не бе нейният дом и никога нямаше да бъде.

Сплете ръце и застана сковано пред камината. Красотата на пролетния ден нахлуваше през прозореца, който гледаше към залива. Загледана в яхтите, изпъстрели развлнуваното море, Ками каза:

— Не можех просто да си тръгна. Знам, че ми заповяда да изчезна, но аз трябваше да се опитам... да обясня.

— Няма нищо за обясняване.

— Има.

— Аз разбирам.

— Не, не разбираш — настоя тя.

— Ками... — Гласът му бе натежал от сдържани емоции.

Тя изненадано вдигна очи към него с изгряваща надежда.

— Ти си ми простили?

— Не.

— Не? — задави се тя.

— Искам да кажа, няма нищо за прощаване. Все едно, не ме интересува какво те е накарало да дойдеш в Бейрок и да ме намериш. Просто се радвам, че си „възстановихме отношенията“, както ти казваш. И цяла сутрин се страхувах, че вече си заминала. Не бих те обвинявал — добави припряно, когато Ками се опита да го прекъсне.

— Снощи бях истинско копеле.

— Не, не беше.

— Исках да повярвам в най-лошото. Повярвах в най-лошото. И, казвам ти, беше ужасна нощ. Но тази сутрин просто не виждах смисъл. През тези няколко седмици заедно ти не се преструваше, че имаш чувства. Никой не може да бъде толкова добър артист! Ох, Ками... — С три крачки прекоси стаята и я притисна към себе си. — Любов моя — прошепна сподавено.

— О, Тай! — Тя се притисна към него, щастлива и невярваща. — Едва не си тръгнах. Добре че баща ти ме убеди да направя един последен опит. Мислех, че ме мразиш!

— Баща ми?!

— Той дойде при мен тази сутрин. Искаше да те накарам да се върнеш, но аз му казах, че ти никога не би ме послушал. Обаче трябваше да те видя. Трябваше! И той ми каза да не се отказвам от любовта.

— Баща ми ли ти каза това?

— С толкова много думи. Той ме убеди, или може би аз просто исках да бъда убедена.

— Значи е играел. Тези думи са направо от една от неговите роли.

Ками зяпна. Разбира се! Сега, когато Тай ѝ напомни, пред очите ѝ изплува цялата сцена от един от неговите ранни филми.

— Сега разбирам защо ми звучеше толкова познато! Този... този... негодник! — Не можа да намери по-добра дума.

Отдръпнаха се, за да се погледнат. Никой от тях не знаеше какво да мисли. После Тай отмества глава и се разсмя и Ками прихна с облекчение.

— Наистина ме изигра! — заяви тя. — Съвсем!

— Винаги е бил добър актьор — призна неохотно Тай. — Като баща и човек не струва, но успеха във филмите си го е заслужил.

— Ох, Тай.

— Ела тук — каза той грубовато и я целуна силно, докато коленете ѝ се размекнаха. — Сега не искам да мисля за нищо, освен за нас.

— Съгласна съм. — Тя въздъхна щастливо и това бе достатъчно.

Един час по-късно седяха сгушени на дивана и гледаха как огряната от слънцето вода се превръща в разтопено злато. Лятото идваше.

— Прекарах ужасна нощ — прошепна Тай в топлия ѝ врат. — Всички тези чувства се върнаха: предателство, гняв и безпомощност. Искаше ми се да убия баща си, искаше ми се да те нараня така, както ти ме нарани.

— Обичам те — отвърна тя вместо отговор.

— Господи, Ками... И аз те обичам.

Думите, които толкова дълго не бе искал да произнесе, потресоха и двамата. Но след като веднъж ги бе казал, Тай не искаше да си ги вземе обратно. Той я притисна силно, сякаш се страхуваше да я пусне.

— Струва ми се, че нищо не мога да направя със себе си. И някъде посред нощ го разбрах. После вече нямаше значение. Не ме интересуваше. Вече бях решил, че ще хвана първия самолет до Лос Анджелис и ще те намеря.

— Сериозно ли говориш? — Ками се извъртя и се вгледа в очите му.

Той кимна.

— Не вярвам — измърмори тя учудено. — Не мислех, че някога отново ще ми повярваш.

— Защо не? Първо, има го неопровержимият факт, че ти не си донесла сценария. И дори ако го беше донесла... Е, нещата между нас се промениха твърде бързо, ако разбираш какво искам да кажа.

Тя сдържа усмивката си.

— Искаш да кажеш, братската любов се промени?

— Ъхъ. Много.

Той ненаситно започна да я целува по лицето и шията, докато Ками запищя от удоволствие и се заизвива.

— Гъделичкаш ме!

— Добре.

— Престани, Тай! Ох... по дяволите... ох! — извика тя и в този момент по вратата се заблъска. — Самюъл — измърмори Ками.

Тай изръмжа ядосано и се стовари върху нея.

— Махай се! — изрева той.

И двамата погледнаха очаквателно към вратата и тя естествено се отвори. Самюъл пъхна глава вътре, видя ги заедно на дивана и красивото му изсечено лице се отпусна в усмивка.

— Е, най-накрая — заяви той. — А сега можем да се заемем за работа...

Ако я бяха накарали да опише как ще завърши спорът между Тай, баща му и нея, Ками не би могла да измисли щастлив край. Но сега, докато сменяше филтъра на кафеварката, за да я пусне отново, след като часове наред бяха говорили, тя почти вярваше, че това е възможно.

Гледаше как кафявата течност капе в каната и слушаше как Самюъл тихо нарежда на сина си. О, не че Тай го слушаше внимателно. Тя подозираше, че той още преди часове е изключил. А тя бе правила кафе безброй пъти следобеда и вечерта. Но и двамата с Тай бяха готови да оставят господин Стовал Старши да се изприказва, главно защото това бе единственият начин, който можеха да измислят, за да се отърват от него.

Самюъл се бе разположил в един фотьойл и се държеше така, сякаш между него и Тай не се бе случило нищо лошо. После се бе впуснал в планове за тях тримата и бе върховно изпитание за търпението на Тай да остави баща си да бръщолеви и да го придумва. Ками само можеше да гадае какво всъщност мисли той.

Самюъл логично изложи фактите — как ще бъде направен „Скалисто дъно“, кога и от кого. Той бе далеч по-добър адвокат на проекта, отколкото Ками някога би могла да бъде. Той бе заинтересован, докато тя просто го оставяше да се случва край нея. Бе

доволна, че никога повече нямаше да ѝ се наложи наистина да рекламира „Скалисто дъно“.

Тя постави димящата чаша в ръцете на Тай и въпросително погледна към Сам.

— Не, благодаря — отсече той. — Освен ако имаш малко бренди.

— Уиски — напомни му Тай.

— Няма значение.

Ками седна до Тай на дивана и нежно сложи ръка на коляното му. Самюъл дори не ги удостои с поглед. Той си имаше цел и нищо не можеше да го отклони.

— Е, какво мислиш? — попита в настъпилото мълчание и посочи към сценария, който лежеше на масичката между тях. — Стига си увъртал. Какво мислиш, честно?

— Вече казах на Ками. Добър е.

— Имам предвид, за теб — настоя нетърпеливо Самюъл. — Интересува ли те?

— Аз живея в Бейрок.

Самюъл измърмори някакви нечленоразделни думи, които на Ками прозвучаха като полуоформени ругатни.

— Ще се върнеш ли да поемеш ролята? — попита по друг начин и стисна устни, вече на границата на търпението си.

— Ти вчера часове наред ми обяснява как пресата е готова да ме сдъвче. Не мога да се върна, без в медиите да настане цирк.

— И без това няма начин — прекъсна го Самюъл. — Завръщането ти ще бъде новина номер едно по всички канали.

— И това трябва да ме накара да се върна?

— Причината да се върнеш, е „Скалисто дъно“. И Камила — добави той, сякаш току-що се бе сетил. — Ти очевидно имаш дълбоки чувства към нея, а тя не е толкова луда, че да се откаже от кариерата си, за да живее като глупава жена на планинец.

Ками бе прекалено щастлива, за да се обиди, ала успя да възрази:

— Това трудно може да се нарече планинска колиба.

— Имам предвид, че медийната буря все едно ще се разрази. Върни се и направи филма. Той е идеален за теб и аз знам, че го искаш. Аз го искам за теб.

— Не се обиждай, но не вярвам на твоите „бащински“ чувства.

— Това е всичко, което искам, Тай — настоя Самюъл и всеки би повярвал, че наистина го мисли. Но пък той бе ненадминат актьор, както Ками се убеждаваше с всяка измината минута.

Тай изгледа баща си и замислено се обърна към Ками:

— Какво мислиш, че трябва да направя?

— Тай, това изцяло зависи от теб. Ти сериозно ли... се замисляш дали да не се върнеш?

— Направи го! — скочи Самюъл. — Това е най-големият ти шанс в живота, не виждаш ли? Време е да се овладееш. Ти си Норм Франклин — настоя той, говорейки за главния герой на „Скалисто дъно“.

— А темата е изкуплението — довърши Тай с лека усмивка.

— Подигравай се колкото си искаш, синко. В това аз съм прав. Винаги съм прав, когато става дума за избор на филм.

Тай се вгледа в человека, когото толкова години бе мразил. Чувствата му се бореха с разума. Много от нещата, които Самюъл казваше, бяха истина. Много бяха egoистична измислица. Идеше му да каже на баща си къде да върви, но такива детинщини винаги бяха празни и безсъдържателни.

С въздишка и с чувството, че се завръща у дома, Тай реши:

— Добре, ще го направя, но при едно условие.

— Какво е то? — попита с известен страх Самюъл.

— Ками наистина да играе другата главна роля. Никакви „ако“, „и“ и „но“, никакви промени в последния момент.

— Готово! — заяви Самюъл, стана и подаде ръка на сина си да скрепят договора. — Веднага ще се обадя на продуцентите. Добре дошъл, Тайлър! Крайно време беше.

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

Тайлър изтри потта от челото си и стана от скамейката за тренировки. Усмихнатото момиче на receptionта изглежда имаше голямо желание да му помогне, ала той просто ѝ кимна и благодари беззвучно, за да ѝ покаже, че няма нужда. Излезе и се запъти към къщата си, където го чакаха кашоните.

Преди две вечери Ками се бе отправила към ярките светлини на Лос Анджелис. Бе тръгнала по петите на Самюъл, но Тайлър бе останал, за да уреди някои подробности преди заминаването си от този град, който толкова дълго беше негов дом.

Вече се бе сбогувал. Мина край „Родео Боб“ и обясни на Корки, че си тръгва. Корки, който само дето не падна, като го видя без брада, дълго и шумно се възмущава от решението на приятеля си. Тай едва не разкри пред него самоличността си, но просто не можеше да се насили да го стори. Това би развалило отношенията им — толкова пъти му се бе случвало в миналото. А и искаше да запомни Корки като приятеля, който го мислеше за Джери Мърсър, не за Тайлър Стовал. След време, разбира се, истината щеше да излезе наяве и щеше да му се наложи да се върне в Бейрок и да се изправи пред Корки, но искаше да мине през бойното си кръщение първо в Холивуд.

След това се постара да се срещне случайно с Миси. След като ахка и охка за обръснатото му лице, Миси смело пристъпи към него и силно го прегърна.

— Сега вече наистина приличаш на артист! — засмя се тя.

Тази истина му опъваше нервите. Болката бе почти физическа. Той мразеше това. Мразеше отново да трябва да бъде „този еcranен идол“ и въпреки това искаше да се върне към филмовата индустрия. Не успя да признае истината и пред Миси. Дори не ѝ каза, че си заминава, защото наистина не можеше да понесе представлението, което щеше да последва. Представяше си я как ще се потресе, като разбере, че е била любовница на самия Тайлър Стовал... и после ще продаде авторските права за автобиографичната си книга на този,

който ѝ плати най-много. От тази мисъл стомахът му се сви. Успя да измърмори, че заминава от Бейрок, но не му стана ясно дали Миси разбра, че това е завинаги. Тя го гледаше с огромни невярващи очи.

Може и да бе малодушен, но искаше хората от Бейрок да останат запечатани в паметта му точно такива, каквите бяха. Освен това си имаше достатъчно проблеми с несигурното бъдеще, което го очакваше.

„Ти си луд. Напълно побъркан. Изобщо нямаш представа какво те чака. Това е кошмар.“

Но я имаше Ками. Той я обичаше до полуна. Обичаше я по начин, който го изненадваше и убиваше. И сега бе моментът да се върне. Заради Ками, заради самия себе си — знаеше, че прави правилния избор.

И все пак му бе тежко и когато подари на Миси последната платоническа целувка по бузата, се чувствува като шарлатанин. Очите й плувнаха в сълзи и тя сподавено запита:

— Ти наистина я обичаш, нали?

След кратко колебание Тай кимна. Да, наистина я обичаше.

Сега влезе в къщата и огледа познатата обстановка. Сърцето му се сви. Е, значи бе готов да замине. Просто трябваше да довърши събирането на багажа и да тръгне. Вече бе изпратил цял тон вещи в жилището на Брус. И се бе обадил на майка си, която бе във възторг от признанието му, че обича Ками, но бе по-малко ентузиазирана от решението му да се върне в Лос Анджелис.

— Не ги оставяй да те изядат — предупреди го тя.

На Тай му стана весело.

— Аз мога да се грижа за себе си. И мога да се справя с баща си.

— Ще трябва да се подгответ за цялата тази гюрултия. Стой близо до Ками. Тя ще ти потрябва.

— Всичко ще бъде наред.

Тай хвърли през прозореца последен дълъг поглед към залива, затвори очи и си представи топлата усмивка на Ками, блестящите ѝ очи, нежното ѝ докосване. Тя бе като лъч светлина, а той едва не я бе отхвърлил заради глупавите си страхове, които въпреки всичко висяха като паяжини в ъглите на съзнанието му.

— Миналото умря — произнесе той и гласът му прозвучава неестествено рязко и силно в празната стая.

Спирачките на самолета изскърцаха и той се закова на пистата. Лос Анджелис бе кафяв и прашен под необичайно горещото слънце. Ками разкопча колана си. Тълпата пътници започна да сваля куфарите и чантите от багажниците над главите си. Тя нетърпеливо изчака пътеката да се освободи и се запъти към изхода.

За изненада на Ками, до вратата нервно крачеше Сузана.

— Ти си дошла да ме посрещнеш?

— Шегуваш ли се? Обаждаш се да ми кажеш, че Тайлър Стовал се връща и очакваш да седя със скръстени ръце! Разбира се, че ще дойда! — едва не извика тя.

— Шишт... Казах ти, че той не идва с този самолет. Първо трябва да оправи някои неща.

— Знам. Знам! Но нямах търпение да чуя подробностите. Освен това, някой трябва да те закара.

Изненадата на Ками ставаше все по-голяма. Сузана, вечно забързана и заета като всеки преуспял агент, нямаше навик да посреща своите клиенти и приятели на летището. Всъщност, това се случваше за пръв път. Ками бе сигурна.

И макар да бе съобщила на Сузана за решението на Тай отново да нагази в пълните с акули води на Холивуд, Ками ѝ бе спестила информацията за отношенията си с него. Тази тайна бе прекалено нова, прекалено крехка, за да се сподели така изведнъж. Нека Сузана и останалата част от света да посвикнат с присъствието на Тайлър Стовал, нека отшуми истерията в медиите, преди тя да даде своя принос към суматоха.

— Хайде, изплюй камъчето! — настоя Сузана, когато се качиха в бялата ѝ открита кола. Гюрукът бе вдигнат, въпреки че слънцето блестеше. Сузана не бе толкова глупава, че съвсем да си развали прическата.

— Вече ти казах почти всичко. Не можах да му дам сценария. Просто не можех да го направя.

— Но Стовал Старши се погрижи за това, нали? — продължи Сузана неумолимо.

— Освен другите неща — измърмори Ками.

— Е, после какво стана?

— Тай беше... не знам... беше сигурен, че баща му отново го е излъгал и го използва. И аз също. Но после размисли, а и сценарият на „Скалисто дъно“ говори сам за себе си. Точка. — Тя въздъхна. — Още не мога да го повярвам.

— Кога пристига той тук? Кога ще говори с Конъли?

— Самюъл го кара да бърза, но Тай даде да се разбере, че ако някой каже нещо, преди той да е готов, ще се откаже. Не знам дали наистина би го направил, но Самюъл не иска да рискува. — Ками поклати глава. — Между другото, какъв е неговият интерес от това? Искам да кажа, човек би помислил, че той иска роля, а не Тай.

Сузана се вгледа изпитателно в нея.

— О, боже, ти, разбира се, не знаеш. Аз самата току-що разбрах.

— Какво не знам? — попита Ками и на лицето ѝ се изписа страх.

— Бях на среща с Конъли и твоя прекрасен бивш съпруг.

— Пол. Да, да. — Ками нямаше търпение.

— Очевидно е имало допълнителни преговори.

— Със Самюъл? — Сърцето ѝ се сви.

— Джим и Нора не искаха да кажат. Поне не на мен, така че аз правя само догадки. Но нали знаеш ролята на бащата на Норм Франклин?

— О, не...

— Мисля, че Конъли са се съгласили да я дадат на Самюъл. Звучи разумно, нали? Искам да кажа, че в края на краишата той е идеален. А и рекламата, че баща и син играят в един филм... Е, това е златна мина.

— Ох, надявам се да не си права. Наистина се надявам.

Сузана се намръщи.

— За съжаление, имам инстинкти за такива неща.

— Сузана, Тай никога няма да се съгласи. — Мислите ѝ се въртяха бясно. — Ще помисли, че сме го измамили. Отново!

— Това може дори да не е вярно.

— Ами ако е вярно? Дори не мога да си представя какво ще си помисли той!

— Вината не е твоя.

Ками погледна отчаяно към приятелката си. Сузана не знаеше нищо за перипетиите на нейните отношения с Тай, така че не можеше

да разбере как би реагирал на това... — как би го нарекъл той? — най-ново предателство.

— По някакъв начин ще се отрази и на мен — въздъхна тя.

— Стига си била такъв пессимист. Няма нужда да му го казваш. Чакай, докато сам стигне до него.

— О, не! — отсече Ками и тръсна глава. — Така би било по-лошо. Трябва да го предупредим.

— Не биваше да ти казвам. — Сузана стисна здраво кормилото и внезапно натисна педала на газта. — Още не знаем със сигурност.

— Ти не разбираш. Аз дори не мога да си го помисля! — Ками се отпусна на кожената тапицерия, изтощена, сякаш беше бягала маратон.

— И като си помисля, че един-два пъти почти ми стана жал за Самюъл, когато се правеше на нещастен, че са си развалили отношенията с Тай!

— Че кой му е виновен?

— Точно така. Но предполагам, че съм искала да се сдобрят. Искаше ми се да оставят миналото там, където му е мястото, в миналото. Това ме кара да се чувствам използвана. Значи през цялото време е имал други цели. Трябваше да се сетя! В Самюъл няма нищо алtruистично. Единственото, което го интересува, е какво може да направи завръщането на Тай за него!

— Той е мръсник — съгласи се Сузана безстрастно.

— Трябва да кажа на Тай — реши уморено Ками. — Трябва.

— Наистина ли? — Сузана я погледна настойчиво.

Ками бавно кимна. Знаеше, че още едно предателство завинаги ще отблъсне Тай от нея.

— Тогава трябва да минем да купим малко вино да удавим мъката — предаде се Сузана с въздишка и пое по отбивката към апартамента ѝ. — Много вино!

Половин час по-късно, докато Сузана се мъчеше с тапата на бутилката шардоне, Ками остави бавно слушалката на телефона. Струваше ѝ се, че звъни вече за петдесети път. Въздъхна безпомощно. Един поглед към часовника я убеди, че прекалено е закъсняла — Тай вече пътуваше към Лос Анджелис. Бе изключил телефонния си секретар, вероятно вече бе опаковал телефона и очевидно не бе в къщата.

Значи нейните новини трябаше да почакат.

— Нямаше ли късмет? — поинтересува се Сузана и ѝ подаде чашата с проблясваща бистра течност.

— Нямах късмет.

С чувството, че това е поличба, Ками отпи гълтка, достатъчно голяма да я задави. Опита се да завърже някакъв разговор със Сузана, ала напълно се провали. Накрая нейната агентка и приятелка я прегърна за лека нощ и с баналното „Не се беспокой, всичко ще се нареди“ си тръгна. Ками разчисти масата и дълго и методично ми чашите, докато съзнанието ѝ подскачаше по минното поле на бъдещето.

Прекара ужасна вечер и безсънна нощ. Бремето на последното предателство на Самюъл тежеше на съвестта ѝ и имаше чувството, че стоманен обръч стяга гърдите ѝ.

„Кога ще пристигне? — вълнуващо се тя. — Трябва ли да проверя първо при Конъли? Или при Самюъл?“

Тай ѝ бе казал, че щом пристигне в града, има намерение да отиде на хотел, защото неговата къща — тази, в която Ками го бе заварила гол и където за пръв път бяха правили любов — бе наета от един продуцент от Ню Йорк, който я ползваше, когато бе в града. Първата работа на Тай щеше да бъде да се отбие при приятеля си Брус и да опипа „финансовата почва“. Срамежливото предложение на Ками да се настани засега в нейния апартамент бе посрещнато със сладострастна усмивка и с последно качване в кабинета за някои „следобедни удоволствия“. Но после Тай ѝ каза, че според него ще е най-добре поне за малко да запазят в тайна личните си отношения. Ками не бе разглеждала въпроса от тази гледна точка и разпалено закима.

Сега, докато оглеждаше малката си, но уютна кухня, тя се чудеше колко дълго ще се наложи двамата с Тай да останат разделени. Още щом пресата надушеше новината, върху тях щяха да се нахвърлят хищните журналисти. Докато предстоящата суматоха не отминеше, нямаше какво да се прави, освен да се чака.

Ками потрепери от страх пред това, което ги чакаше. Горкият Тай. Ако самата тя вече се плашеше, неговата омраза щеше да е още по-силна. Всичко щеше да е толкова лошо, колкото си го бе представял, ако не и по-зле.

Зарови се в чантичката си и намери визитната картичка на Брус Крамър, която Тай ѝ бе дал. Докосна замислено ръба ѝ, чудейки се дали трябва да се обади на неговия борсов агент и приятел, за да попита дали през последните два часа Тай не се е свързал с него. Брус знаеше за техните отношения, Тай ѝ го бе показал ясно. Но дали трябваше да му се обажда, или да изчака да ѝ се обади самият Тай?

Като по поръчка телефонът иззвъня. Ками веднага грабна слушалката.

— Ало?

— Здравей, красавице — поздрави я гласът на Тай. Като фон се чуваше рев на пътно движение.

— Къде си?

— Току-що излязох от магистралата в Орегон. Мисля тази вечер по-късно да спра някъде. Ще видим как върви. Вероятно ще пристигна в Лос Анджелис утре по някое време.

— Изпрати ли всичко?

— Повечето неща. Джипът е претоварен. Дадох мебелите на склад, може би ще ги подаря на Корки, а останалото пътува към Брус.

— Нямам търпение да те видя!

— Едва те чувам! — надвика шума Тай. — Сега съм на тази спирка за камиони.

— Казах, че те обичам! — изкрештя Ками, наслаждавайки се на свободата да признае чувствата си.

— Какво? О, каза, че ме обичаш ли? Ако е така, и аз те обичам!

— Тай! — извика Ками, чувствайки, че той се гласи да затвори.

— Трябва да ти кажа нещо!

— Не те чувам, запази го, докато се върна. ЧАО, любов моя!

Ками стоеше онемяла със слушалка в ръка. Остави я, прегълътна и разтърка уморените си очи.

„Прегълътни го, момиче. Това е само началото.“

Пое дълбоко въздух и измърмори на глас:

— Това, от което се страхувам, е краят.

Тай караше джипа по познатите улици на Лос Анджелис. За момент помисли да се настани в хотел извън града, но реши, че ако ще

се завръща, трябва да го стори в истински холивудски стил. Завъртя кормилото към прочутия хотел „Бевърли Хилс“.

Още щом натисна спирачката, към прашния му джип се втурнаха камериери. Тай се надигна от седалката и разкърши рамене. Снощи отседна в един мотел, точно на границата с Калифорния, спа около три часа, после се метна отново на колата и кара чак дотук — около дванадесет часа. Изглеждаше, както се чувстваше — уморен и смачкан. И въпреки това изпитваше странното чувство, че се прибира у дома.

— Ето ви и вас, господине! — възклика угоднически младежът, който му подаде квитанцията за паркинг. — Не се беспокойте, при настете в безопасност — добави той. Имаше предвид вещите, набълскани до покрива на джипа.

— Благодаря.

Тай влезе във фоайето. Никога не бе отсядал в хотел „Бевърли Хилс“. Не му се бе налагало, след като бе живял в Лос Анджелис през целия си живот, преди да замине за Бейрок. Но се бе отбивал да изпие нещо в бара, където се смесваха прочутите и неизвестните. Мина му през ума направо да отиде да вземе една ледена бира, но някакво предчувствие привлече вниманието му и докато вървеше към рецепцията, разбра, че дните му в неизвестност са свършили: цяла редица очи и усмихващи се устни го посрещаше като отдавна изгубен приятел. Персоналът бе познал прочутото лице.

— Господин Стовал — заговори го красива брюнетка, самата тя с ослепителна усмивка — очаквахме ви.

Преди да е успял да реагира на това потресаващо съобщение, до него се появи пиколо.

— Мога ли да взема това? — попита той и посочи пътната чанта, в която Тай бе напъхал най-необходимите вещи.

— Ъъ...

Бе като в сън. Избелял плакат, от който той гледаше истинския живот. В ръката му пъхнаха ключ. Пиколото взе от ръцете му чантата, някъде меко иззвъня асансьор.

След това се озова пред вратата на своята стая. Влезе в луксозния апартамент в същото полуслънно състояние.

„Очаквахме ви...“

Реалността се срути. Той се насочи право към телефона, набра номера на баща си, но тръшна слушалката, преди да е имал време да се свърже. Не, не искаше да говори със Самюъл. Вместо това се обади на приятеля си Брус, който вече си бе вкъщи и го чакаше да се появи.

— Брус! — изръмжа той — в хотел „Бевърли Хилс“ ме очакваха!

— Знам — въздъхна Брус.

— Как? На никой, освен на теб не съм казал, че идвам.

— Излезе от моята кантора — призна Брус. — Някакъв прекалено усърден служител чул „Стовал“ и решил, че говоря с баща ти. В същото време бях извадил твоята папка, на която, разбира се, пише Самюъл Стовал Младши — напомни му той. — Онзи все още мислел, че става въпрос за баща ти. Казал на финансия съветник, отговарящ за сметката на Самюъл, и той явно се ядосал, че си пъхам носа в работите на неговия клиент, така че се обадил на Самюъл, който тогава разбрал за твоите намерения и... ами, съжалявам.

— Баща ми — измърмори Тай и въздъхна. — Няма значение. Рано или късно трябваше да се случи, но ти казвам, че ми беше някак странно да вляза, сякаш никога не съм заминавал.

— Сигурен съм — отвърна Брус с чувство. — Не знаех как да се свържа с теб. Мобифонът ти беше изключен.

— Да, погрешка го опаковах. Реших, че няма да ми трябва. Както и да е, няма значение. Фактът е, че съм тук.

— Как се чувстваш? — попита любопитно Брус.

— Адски странно.

— Ще дойдеш ли вкъщи?

— Ще се обадя на Ками, после ще взема един душ и малко ще си събера мислите. После веднага идрам.

Натисна копчето, като през цялото време се мъчеше да измъкне с два пръста от джоба си едно листче. Номерът на Ками още не се бе запечатал в паметта му. Но докато набираше, премисли: първо душа — после телефоните.

Десет минути по-късно, докато си бършеше косата, той отново започна да набира номера ѝ. Бе стиснал слушалката с рамо и разсеяно превключваше с дистанционното програмите на телевизията. Видя новините в пет часа. Пътни задръствания в града. Голяма изненада.

— Здрави — обади се с усмивка, когато чу гласа ѝ. — В момента си те представям знаеш ли как? Върху себе си нямаш нищо.

— Не е вярно. — Гласът ѝ искреще от смях. — Едно нещо имам: червен лак на ноктите на краката.

— Хей, жена, ще ме побъркаш!

— Къде си?

Той ѝ каза, после добави:

— Хайде да се срещнем у Брус след един час. Знаеш ли къде живее?

— Имам адреса. Но, Тай, има нещо, което трябва да ти кажа за баща ти.

Тай простена.

— Запази го, докато се видим у Брус. Искам да тръгвам.

— Наистина не може да чака. И... на теб няма да ти хареса.

— Не бих и очаквал да ми хареса, ако се отнася за милото татенце. Ками, аз... — Ахна, като видя образа, който внезапно изпълни телевизионния екран. Изруга цветисто и усили звука. — Пусни си телевизора! Стигнало е до новините, знаеш кое.

Пътуването към къщата на Брус, разположена в края на Бевърли Хилс, бе истински кошмар. Гърдите ѝ бяха стегнати от бремето да каже на Тай за тайните планове на Самюъл. Ако само бе успяла да му обясни... Но когато той видя своята мини биография по новините, всичко друго отиде на заден план. Което бе разбирамо, защото самата Ками бе потресена.

Журналистите бяха не само свирепи. Бяха и бързи.

Стисна здраво кормилото. Връщането на Тай в Холивуд бе посрещнато с радост, недоверие и предположения.

Най-лошото в това предаване бяха инсинуациите. Кой знае как, енергичната репортерка бе изровила скандала около смъртта на Гейл. Намекваше се, че изчезването на Тай е било предизвикано от нейното самоубийство.

В тези думи имаше достатъчно истина, за да накарат Ками да потрепери. Представяше си как се чувства Тай.

„Трябваше ни повече време — помисли тя, макар вече да нямаше значение. — Повече време заедно. Повече време да направим планове. Повече време да обмислим нещата, преди да се изправим пред лъзовете.“

Сега бе прекалено късно.

Когато зави по улицата към дома на Брус, ахна. Пътят бе почти блокиран от журналисти и телевизионни фургони. Един полицай нетърпеливо ѝ махна с ръка да отминава. Тя трябваше да паркира през няколко преки. Дълго седя в колата, смразена от страх. Вторият рунд от мача между четвъртата власт и Тайлър Стовал бе започнал.

Самюъл Стовал, помисли тя, насочвайки вината към най-вероятния източник. Той бе издрънкал пред пресата.

Вбесено затръшна вратата и се запъти към дома на Брус. Къщата бе малка в сравнение с някои други массивни постройки в Бевърли Хилс и някак невпечатляваща, но с прекрасна ливада отпред и добре оформена алея към входната врата. Сега обаче тази алея бе претъпкана с всякакви видове превозни средства и за нейно раздразнение дори не ѝ разрешиха да стъпи върху бетонната ѝ повърхност.

— Съжалявам, госпожо, но това не е туристическа атракция. На всички е наредено да се разотиват — съобщи ѝ човекът и очите му се насочиха към морето от коли, камиони и хора с камери, разположени наоколо.

— Очакват ме — отговори тя безизразно.

Той я удостои с поглед.

— Госпожо?

— Господин Крамър и неговият гост ме очакват.

— Вашето име, моля?

Ками му го каза и бавно тръгна след него. Журналистите, набълскани един до друг, завъртяха глави към нея, после се спуснаха отгоре ѝ. В лицето ѝ изникна батарея от микрофони.

— Тайлър Стовал вътре ли е? — попита жена със слабо лице.

— Вие приятелка ли сте на господин Крамър? Той ли кри Тайлър Стовал през всичките тези години? — надвика гълчката друг.

— И вие ли сте в заговора? — изкрешя трети.

— Как се казвате...

— Бихте ли направили изявление...

— Това рекламен трик ли е...

— Бързо, снимай я, преди да се е обърнала! — извика някой, докато Ками се криеше зад гърба на информания пазач.

Стигнаха до предната врата и полицаят се обърна към тълпата, като направи знак на Ками да позвъни.

— Отдръпнете се! — прогърмя той. Изгладнелите новинари изобщо не му обърнаха внимание.

Ками натисна звънеца и го чу как отеква в двуетажната къща. Не бе съвсем сигурна какво да прави, но вратата се откряхна и направо я издърпаха вътре. Тълпата се втурна напред, ала тя вече бе в задната част на къщата, където завесите пред високите прозорци бяха спуснати и бе тъмно като през нощта.

Тя не познаваше своя спасител. Примигна срещу него и колебливо попита:

— Брус Крамър?

— Ками Мерил?

Със смях си стиснаха ръцете. В този момент се отвори двойната врата към кабинета и Тай предпазливо надзърна отвътре. Направи знак на Ками и тя се втурна в топлите му прегръдки.

— Господи, колко ми липсваше! — прошепна той в шията ѝ.

Тя вдъхна дълбоко неповторимия му мъжки аромат.

— Толкова се радвам да те видя. Какво става тук? Как са разбрали?

— Едва прекрачих прага и се втурнаха като глутница кучета.

— Измет — отбеляза мрачно Брус. — Разчуло се е от моята служба. Обградиха къщата ми.

— Бях сигурна, че това е дело на Самюъл — промълви Ками.

— Не бих го изключил. — Тай я стисна по-здраво, сякаш тя бе единствената му опора. — Джипът ми е отвън с всичките ми неща. Не мога да стигна до него. Брус се обади на полицията и тя току-що започна да разгонва тълпата от двора му. — Звучеше сърдит и отчаян.

— Е, ние знаехме, че нещата ще се развият така — напомни му Ками. — Само дето мислех, че ще имаме малко повечко време.

Брус се приближи до малкото прозорче до камината, което гледаше към вътрешния двор, и надзърна между щорите.

— Те са навсякъде.

— Тай, за баща ти...

— А, да. Какво?

— Мисля, че има и друга причина да иска да се върнеш. Може би се опитва да се уреди с роля в „Скалисто дъно“, на бащата на Норман Франклин.

Тай изпсува от сърце. Ками затаи дъх, но се чувстваше по-добре дори само от това, че е свалила този товар от раменете си.

— Представям си — обади се Брус и внимателно се вгледа в Тай. И той като Ками знаеше колко можеше да боли всяко ново предателство.

Ала Тай, след като прокара пръсти през косите си и за момент затвори очи, тръсна глава и заяви твърдо:

— Не ме интересува. Вече се върнах. Това няма значение.

Тя знаеше, че има значение, ала бе доволна, че Тай е готов да го омаловажи, поне за момента. И, изглежда, не обвиняваше нея. Нейното признание ѝ бе помогнало да запази доверието му.

— Мога да се обадя на Сузана, моята агентка — предложи тя. — Може би ще ни помогне да ги удържим. — Посочи към тълпата навън.

Тъй като никой не се сещаше за нищо по-добро, Тай и Брус се съгласиха. Ками позвъни и когато Тери, секретарката на Сузана, разбра какъв е проблемът, тя веднага взе телефона на Брус и обеща, че Сузана ще се обади незабавно.

Ала това чудо отне двадесет минути, тъй като се оказа, че Сузана е на среща с Конъли и Самюъл Стовал.

— Беше невероятно представление — заяви Сузана задъхано. — Опитах се да ти се обадя, но теб те нямаше вкъщи.

— Дойдох да се видя с Тай — обясни Ками — обаче къщата на неговия приятел Брус е обградена от...

— Чакали — прекъсна я Брус.

— ... Журналисти. И видя ли по-рано новините? Ние сме на сред ураган.

— Ще го преживеем — увери я Сузана.

— Какво става със Самюъл и Конъли? — попита Ками. Тай стисна устни, но не каза нищо.

— Обсъждат „Скалисто дъно“, разбира се. Всички са на нокти в очакване да се срещнат с непоносимия Тайлър Стовал. А той... хм... има ли си агент? — попита тя свенливо.

— Агент? — засмя се Ками. — Не мисля.

— Кажи ѝ, че я наемам, ако може да измете тази паплач от двора на Брус — намеси се Тай. Ками предаде съобщението и Сузана обеща да изпрати бригада специалисти по рекламата, които да организират импровизирана пресконференция.

— Твой прекрасен бивш съпруг виси наоколо като гадна воня — продължи Сузана, след като бе получила всичката необходима й информация. — Сигурна съм, че се страхува да не го изхвърлят по някакъв начин, а мисля, че Конъли с радост биха се отървали от него. Може и да е уредил нещата с теб и следователно с Тайлър, но, божичко, толкова е досаден!

— Разкажи ми.

— Ами, просто е решил да си виси. То му е в природата.

— Колкото по-малко го виждам, толкова по-добре.

— Колко си права. Слушай, трябва да вървя. Ела довечера в моя офис. Ще бъда там с Карен Уолтърс. Тя е специалист по реклами, а на вас, сладурчета, точно такъв човек ви трябва! Доведи и човека на деня. Аз ще имам грижата за бъркотията в двора на господин Крамър.

Ками затвори телефона. Чудеше се кога двамата с Тай ще могат да излязат оттук.

— Полицията ги изтласква от алеята — докладва Брус от наблюдателния си пункт въгъла на прозореца.

— Да приемем парада — реши изненадващо Тайлър.

И Ками, и Брус го погледнаха неразбиращо.

— Какво имаш предвид? — попита Ками. — Сега ли?

— Време е да изляза, да направя изявление и да приключи с това. Чувствам се като престъпник, като се крия така.

— Не трябва ли да... да се посъветваш със специалист по реклами? — предложи Брус.

— Сузана ни е уредила среща за довечера — съобщи му Ками.

Тай поклати глава.

— Аз и сам мога да говоря. На това трябва да се сложи край. — Обърна се със слаба усмивка към жената, която обичаше: — Имаш ли нещо против да бъдеш дясната ми ръка?

Ками сви рамене.

— До теб съм — съгласи се тя, възхитена от смелостта му, и го хвани подръка.

Брус ги заведе до вратата, отвори я и те излязоха на широката тухлена тераса. От отстъпващата тълпа се разнесоха възклициания. Моментално всички се втурнаха напред и бяха спрени от няколко сурови неподвижни полицаи, препречили алеята. Тълпата шумно протестира, но Тай, с Ками плътно до него, се запътиха към тях.

— Вие ли сте Тайлър Стовал? — провикна се някой.

— Да — отвърна простишко Тай във внезапно възцарилата се тишина.

Настана пълен хаос. Размахваха се микрофони, хората се бълскаха. Полицията едва успяваше да удържи тълпата. Тай бе този, който вдигна ръце и с жест призова към ред. Започна канонада от въпроси, по-тежка от тази, която бе посрещнала Ками на идване.

Тай ги надвика:

— Ще направя изявление. И това е всичко, което ще кажа. — Изчака глъчката да стихне малко. — Преди десет години реших да замина поради лични причини. В това няма никаква особена мистерия. Сега съм готов да се върна. Да, водя разговори с продуценти за възможна роля, но още нищо не е решено.

От всички страни заваляха въпроси.

— Кои продуценти?

— Къде бяхте през всичкото това време?

— Как си изкарвахте хляба?

— Имате ли романтична връзка с госпожица Мерил? — извика някой по-силно от останалите.

Макар да знаеше колко бързо се разпространява информацията в тези среди, Ками бе изненадана, че вече знаят името й. Тай се опита да не обръща внимание на въпроса, но отново се надигна връва. Той ѝ хвърли един поглед, който можеше да се тълкува само по единствен начин, и отсече:

— Да.

Няколко микрофона бяха бързо прибрани и част от тълпата се втурна навън. „Първи да съобщят новината“ — помисли Ками с отвращение.

— Ще ви бъда благодарен, ако оставите на спокойствие моя приятел. — Тай погледна към Брус. — Това е неговият дом. Ако искате допълнителна информация, обърнете се към баща ми, Самюъл Стовал — добави с проблясък на вдъхновение. — Той е човекът с отговорите.

След това Тай изтегли Ками вътре и тримата с Брус зачакаха шумът да стихне. Часове по-късно, когато само неколцина папарици висяха в края на алеята, Ками и Тай се качиха на нейната кола и позволиха на гладните независими фотографи да ги проследят до кантората на Сузана.

Карен Уолтърс бе висока жена, според Ками над метър и осемдесет, която им стисна силно ръцете, когато двамата се появиха в офиса на Сузана. Освен това тя беше много, много бременна и тази гледка напомни на Ками за празнотата, за която тя се опитваше да забрави насред своето щастие с Тай. С усилие насочи вниманието си обратно върху Сузана, чиито буйни къдици изглеждаха още по-буйни, сякаш натоварени с електричество.

— Какво има? — попита Тай, усетил бързата промяна на настроението ѝ.

Ала Ками само поклати глава. Опасяваше се, че не би могла да се владее, ако заговори за бременността на Карен.

В единия ъгъл на стаята просветваше телевизор, ала звукът бе намален докрай. Сузана погледна към екрана и каза:

— Карен досега се занимаваше с разгонването на тълпата, но покъсно пак ще се окажете на прицел.

— Тай направи изявление — съобщи Ками.

Карен и Сузана изненадано се обърнаха към Тай, който преразказа какво бе съобщил пред камерите.

— Е, ще бъдете новина номер едно в емисията в еднадесет — намръщи се леко Карен, която очевидно не би посъветвала Тай да прави изявления.

— Питаха ли за вас двамата? — поинтересува се Сузана и когато Ками кимна срамежливо, добави обидено: — Не си ми казвала!

— Това е доста... ново — опита се да се оправдае Ками.

— Ще ви създадат проблеми — каза Карен на Тай. — Не позволявайте отново да се случва, ако можете да го предотвратите. Сега вие сте гвоздеят в програмата, господин Стовал. Сигурна съм, че го знаете, както и че съзнавате, че ще извъртят всяка дума, която кажете.

— Знам, преживявал съм го и преди. — Тай въздъхна дълбоко.

— Знаех си, че ще е така, но реалността винаги е шок, нали? — Устните му се изкривиха в усмивка. — Можете ли да ме отървete от това?

Карен отвърна на усмивката му:

— Всичко, което мога да направя, е да облекча задачата ви.

— И това не е лошо.

— Конъли биха искали колкото може по-скоро да говорят с вас — съобщи Сузана на Тай.

— И аз бих искал да говоря с тях. — Той ѝ хвърли бърз оценяващ поглед. — Като мой агент бихте ли го уредили?

Сузана се засмя и доволно притисна ръка към сърцето си.

— Дадено. — Запъти се към телефона.

— Колко сериозни са нещата между вас? — поинтересува се Карен.

Ками и Тай се спогледаха. Нещата се случваха прекалено бързо.

— Сериозни са — призна Тай весело, седна на един стол и придърпа Ками в ската си.

Сузана измърмори нещо сподавено, което би могло да означава какво ли не, но Ками я видя как прегъльща внезапно напиращите сълзи, после се усмихна колебливо и насочи вниманието си към телефона.

Краткият момент на меланхолия на Ками отмина. Какво ѝ ставаше? За бога, бе взела съдбата в собствените си ръце.

Карен извади от чантата си бележник и писалка.

— Добре, ще ви уредя няколко интервюта. Сутрешното шоу, нощното предаване, новините. Ще разработим сценарий на базата на това, което искате публиката да знае. Бъдете точен, но създавайте впечатление, че животът ви е уравновесен. Не давайте повод за допълнителни догадки.

— Добре.

— Сузана ми каза, че сте живял в Бейрок, Британска Колумбия. Хората там познават ли ви? Знаят ли кой сте?

— Те мислят, че се казвам Джери Мърсър. Че приличам на Тайлър Стовал.

— В такъв случай по-добре започнете да им казвате истината. Ще ги бомбардират с въпроси. Има ли нещо от живота ви там, което може да се обърне срещу вас?

— Живях доста семпло.

— Бивши приятелки? Любовници?

Тай се поколеба.

— Не съм бил светец — призна той напрегнато.

— Всичко ще излезе наяве, нали знаете? Жителите на Бейрок ще преживеят своите петнадесет минути слава...

Сузана извика сподавено.

— Гледайте! — Затули с ръка слушалката и посочи към телевизора.

На екрана се появи познатото лице на Самюъл. Карен усили звука навреме, за да го чуят как на пет последователни въпроса отговаря „Няма да коментирам“.

— Е, най-после е решил да си държи устата затворена — отбеляза развеселено Тай. — По-добре късно, отколкото никога.

Ками се усмихна, после замръзна невярващо — на мястото на Самюъл се появи образът на Пол Мерил.

— Хм — заяви тя, докато Пол, перчейки се глуповато пред камерата, обясняваше, че в момента няма правото да обясни подробности за събитията, които са „подмамили Тайлър Стовал да се върне у дома“, но че наистина има заслуга за завръщането на блудния син и че наистина Камила Мерил е негова бивша съпруга.

Тай го наблюдаваше с интерес.

— Значи това е бившият.

— Той ме уволни от „Улица Вишнева“ — спомни си Ками. — Сигурна съм, че вече го е яд заради идеята си да ме прати да търся Тай.

— Аз пък мислех, че това е заслуга на милото татенце — засмя се Тай.

— Радвам се, че го приемаш с чувство за хумор — измърмори Ками.

— Поддържайте чувството си за хумор — одобри Карен. — Това е единственият начин да преживеете всичко. — С мъка се надигна от стола.

Ками се опитваше да не гледа със завист издутия й корем.

— Кога ще свърши всичко?

— Не може да е кой знае каква сензация — предположи Тай.

— Най-голямата след Моника Люински — сряза го Карен. — Имайте готовност да продължи известно време. Просто не губете чувството си за хумор. Ще ви потрябва.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— … Обвиненията на Уорън Гелъуей за изнудване и прикриване на истината хвърлят нова светлина върху мотивите на Тайлър Стовал да напусне Холивуд. Господин Гелъуей твърди, че около смъртта на продуцентката Гейл Мълдун има нещо повече от това, което се съобщава досега. Обаче полицията не желает да продължи разследванията и добре информирани източници предполагат, че известният Самюъл Стовал е използвал огромното си влияние, за да спре по-нататъшната работа по делото…

Тай с отвращение изключи телевизора, уморен от глупостите, които не спираха да се повтарят през последните седмици. Този кадър бе от „Последна истина“ — телевизионно предаване, в което бе интервюиран и той, и Уорън Гелъуей. Макар че то в крайна сметка представяше Тайлър в благоприятна светлина, бе му дошло до гуша да слуша за себе си, бе му дошло до гуша да го затрупват с въпроси, бе му дошло до гуша от всичко, освен от работата върху „Скалисто дъно“ и отношенията с Ками.

Най-лошото от истерията на медиите отмина за четири дни, но историята на Гейл се възкресяваше отново и отново заради желанието на Уорън Гелъуей да остане в светлината на прожекторите. Самюъл изглежда правилно бе оценил характера на Гелъуей: той се стремеше към слава и за него истината нямаше значение.

За хиляден път Тай помисли, че би искал просто да си върши работата без целия този панаир около него. Но желанията изглежда никога не се събърдаха.

Карен го бе посъветвала да остане в хотела си, далеч от Ками, за да охлади страстите около последната си любовна история. Това бе добър съвет и за него, и за Ками, макар че му бе трудно да спи без нея. Въпреки това успяваха от време на време да се срещат и засега това трябва да им стига.

Договорът, който Тай подписа с Конъли, бе изгоден и коректен. Ками не присъства на тази вътрешна среща — тя бе между Тай,

Конъли и техните агенти. Сузана се втурна в офиса си, където Ками нетърпеливо я чакаше, но освен вдигнатия победоносно палец и краткото „Тай ще ти разкаже всичко“, професионално премълча всяка приказка.

Това бе разпалило до крайна степен любопитството на Ками и бе развеселило Тай, който по-късно й разказа всичко, докато за пореден път потвърждаваха чувствата си един към друг в леглото.

— Карен скоро ще ражда — спомена този ден Ками и Тай се разтревожи за настроението й.

— Не се измъчвай — прошепна той в ухото й и плъзна език в меката розова раковина.

— Не се измъчвам — отвърна тя, но в гласа й ясно прозвучава копнеж. Тай реши засега да не говори за това. Все едно нищо не можеше да се направи.

Известно време всичко вървеше гладко, до деня, в който на снимачната площадка Тай до такава степен се вбеси на баща си, че изтърси пред Ками:

— Този човек е най-големият egoист на света! Той се отнася към всички като към свои роби. Истинско щастие е, че няма да имаме деца. Не бих искал да рискувам да имам с децата си отношения, каквито имам с баща си.

Глупави, глупави думи, особено като се има предвид чувствителността на Ками на тази тема. Когато тя притихна, той се притесни, но знаеше, че е казал това, което мисли и се надяваше, че рано или късно тя ще го разбере.

Сега Тай гледаше през прозореца към избледнялото от горещина небе на Лос Анджелис. Папараците още висяха около хотел „Бевърли Хилс“, но кипящата треска около появяването на Тай бе стихнала до тихо къкрене. Той бе изключително благодарен за това, макар че местните новини не спираха да го обсъждат.

И точно както бе предвидила Керън, жителите на Бейрок бяха надлежно интервюирани. Те бяха приели с учудване и благоговение факта, че Джери Мърсър наистина се бе оказал Тайлър Стовал, а не просто някой, който много прилича на него. Целият град бе изненадан. Докато слушаше интервюто с Миси, Тай се приготви за буря, която така и не се разрази. Разказът на Миси можеше да го постави в безкрайно неудобно положение, като се има предвид истината за

техните отношения, но тя бе толкова потресена от факта, че е имала връзка със самата звезда, че едва успя да промълви: „Леле, не мога да повярвам!“. На журналистите бързо им омръзна и тръгнаха да търсят по-пикантни източници на информация. Сега вече никой не би повярвал на физическата връзка на Миси с Тайлър, дори ако тя изведнъж започнеше да разказва на всички за това. Щяха да го приемат за чиста фантазия.

Тай благодари на Бога за малките услуги.

По време на следващото интервю с Корки и другите познати, разположени край бара на „Родео Боб“, Тайлър се чувстваше малко по-добре, отколкото с Миси. Макар и да се смущаваха от камерата, хората можеха да кажат само хубави неща за „звездата“, която се бе подвизавала сред тях.

— Той е добър човек — заяви Корки и сви рамене. — Независимо как се назава. — Хей, Джер — обрна се към камерата и вдигна чаша — това е за теб, приятел. Дръж се.

Сърцето на Тай се сви от носталгия, ала той се закле да продължи със „Скалисто дъно“.

Но после Уорън Гельуей се развихри и Карен свика спешно съвещание, за да се изяснят нещата. Тай неохотно обясни обстоятелствата около смъртта на Гейл и Карен предложи защита тип „никакви коментари“ от страна на всички. Okaza се трудно, особено когато Уорън разказа на един противен водещ на сутрешно предаване своята история за самоубийство, измама и изнудване и разкри колко големи, но безуспешни усилия е положил Сам да прикрие нещата. Уорън описа Самюъл и Тайлър като съучастници в долн план, целящ да подтикне бедната Гейл към самоубийство, за да се унищожи „детето на любовта“, чийто баща е бил един от тях. Мелодраматичната и абсурдна история съдържаше достатъчно истина, за да бъде приета на сериозно. Дори следствието бе споменато като част от заговора за прикриване на подлото деяние.

Нападките продължиха с отслабваща сила, но без никога да спират. Предсказанието на Самюъл се оказа вярно. Миналото ги преследваше от гроба.

Една вечер Самюъл загуби търпение и се обади на Тайлър:

— Свиквам пресконференция. Ти трябва да дойдеш и да помагаш да отбиваме въпросите.

Тай просто му затвори телефона.

— Достатъчно! — изръмжа той на Ками, която бе приседнала на ръба на един от фотьойлите в частния му апартамент. — Съжалявам за Гейл и детето и съжалявам, че баща ми се е поддал на изнудването. Но проклет да съм, ако отида и оправдая тази клевета. Самюъл се е забъркал в това, той да се отравя.

Самоубийството на Гейл и смъртта на нероденото ѝ дете бяха широко отразени в пресата. По вестници и списания се появяваха снимки на покойницата. Бе съобщено, че Уорън Гелъуей е подписал договор за издаването на книга.

От всичко това на Тай му се повдигаше.

А Ками, странно насълзена след цялото това изпитание, заключи тъжно:

— Те ще продължават да опяват за тази трагедия. Мразя ги.

— Забрави за това, любов моя. И аз ги мразя. — Тай я привлече в прегръдките си и Ками се вкопчи в него.

— Не знам как е могла...

— Да убие детето си? — довърши Тай думите, които тя не можеше да произнесе и отметна косите от лицето ѝ.

— Бих направила всичко, за да имам дете. Всичко! А как само раздуват историята на Гейл! Това си е направо престъпление.

Шумът около клеветите на Уорън стигна до истерия и Карен трябваше да преразгледа предишното си решение. Тя предложи Тай да направи изявление по повод на Гейл и нейното неродено бебе. Намеците относно бащинството на детето се бяха раздули заради мълчанието на Тай и Самюъл. Тай не искаше да вадят на показ кирливите си ризи, но Карен вдигна ръце:

— Колкото и да са накърнени личните ти чувства, това няма да охлади публиката. Кажи им истината. Кажи им, че детето е било твое. Кажи им, че не си го знаел, преди да е станало твърде късно и им кажи, че това е била причината да заминеш.

Това противоречеше на всичко, в което Тай бе вярвал. Идеята да разголи душата си пред гладната и алчна публика му звучеше като анатема. Той не можеше да го направи. Не можеше да извърши такова предателство към себе си. Беше бесен на Самюъл, че го е поставил в такова положение. Беше бесен и на Гейл, че е унищожила себе си и още един живот заради едното отмъщение. Предсмъртното ѝ писмо до

Самюъл бе пълно с обвинения и през всичките тези години го бяха използвали за изнудване.

Тайлър се надяваше да се измъкне от затруднението, но вместо да намалее, шумът продължи да се увеличава до първия ден, в който се пусна рекламата на „Скалисто дъно“. Той имаше чувството, че предава самия себе си, но въпреки това се съгласи на интервю с журналист от „Последна истина“, едночасово предаване, което се излъчваше едновременно по две програми.

Ками реши да си остане у дома, докато заснемаха епизода и когато изтезанието свърши, Тай дойде в нейния апартамент.

— По дяволите, всички медии! — измърмори той, като я прегърна, след като се бе отървал от папараците, които го следваха по петите. — Писна ми да съм новината на деня и ми писна да се държа любезно. — Успя да се изсмее. — Всеки път, когато някой ми пъхне микрофон в лицето, ми се приисква да прибягна до груби звуци и жестове.

— Това би трябвало да ти спечели симпатиите на публиката — отвърна Ками с едва сдържан смях.

— Всички биха предпочели изобщо да не се бях появявал.

— Не всички — възрази Ками и Тай бе готов да се удави в синия поглед.

— Ела тук, скъпа — прошепна той.

Ками се отпусна в прегръдките му.

— Обичам да се държиш като мъж.

— И сега какво да сторя?

— Занеси ме в леглото.

Той многозначително вдигна вежди:

— Като представяш въпроса по този начин...

Целуна я силно и тя се усмихна в устните му. Послушно изпълнявайки нареджданията ѝ, Тай я отнесе в спалнята и правиха любов със страсть и чувства, по-дълбоки, отколкото Ками бе изпитвала досега. Когато всичко свърши, тя се отпусна върху гърдите му. Косите ѝ бяха разпилени върху тялото му като меки червеникави вълни. Тай замислено хвана един кичур между пръстите си.

— Опитах се да не говоря за това — призна той. — Направих всичко, което можех, за да избегна този въпрос.

Ками отвори очи и се вгледа в полуутъмната стая.

— Как мислиш, че мина?

— Добре — реши той малко изненадано. — Измъкнаха от мен някои отговори, но нищо не може да промени факта, че Гейл сама е посегнала на живота си. Моето заминаване е било реакция на всичката тази грозота. Това е цялата история.

— Хубаво — отзова се весело Ками. — Изглежда, че тревогите са останали зад гърба ни и можем да гледаме напред към бъдещето.

— Надявам се — съгласи се той и тя още по-здраво обви ръце около косматите му гърди. Чувстваше се напълно щастлива.

Това предаване бе изльчено след една седмица. Въпреки че Тай ѝ бе казал, че ще мине добре, Ками не можеше да гледа, без да си гризе ноктите. Бе в офиса на Сузана, която, като я видя колко се вълнува, я потупа по ръката:

— Беше страхoten! — заяви тя и Ками с облекчение съгласи.

Самият Тай не беше с тях — тази вечер още правеха снимки за „Скалисто дъно“. Ками трябваше да се яви на снимачната площадка едва в края на следващата седмица, затова прекарваше времето си, като кръстосваше апартамента, преповтаряща ролята си и побъркваше Сузана. Оказа се, че „главната женска роля“ е доста обезценено название. В центъра на историята бе Тай и неговият герой, Норм Франклин. Тя бе катализаторът за промяната на користолюбивия живот на Норм, тя даваше тласъка за неговото спасение. Но това не означаваше, че ролята ѝ е голяма, макар да бе важна. И така, Ками бе принудена да чака, докато Тай работеше върху „ръждясалите“ си актьорски умения, както той ги наричаше.

Самюъл от своя страна се опитваше да остава в сянка. Тай се бе скарал с него по повод на тайните му планове да издейства роля и за себе си. Самюъл невъзмутимо бе отвърнал:

— Престани да търсиш под вола теле. Сякаш ти самият не си се уредил!

— Той никога не престава да ме изненадва — сподели по-късно Тай пред Ками.

— Как се справяш с това?

— Просто не мисля за него като за мой баща, тогава няма значение.

Сега Тай се приготвяше за поредния снимачен ден и се опитваше да забрави раздразнението си от Самюъл и от непрекъснатите атаки на

медиите. Той обичаше да играе и обичаше Ками. Нищо друго нямаше значение.

Ками паркира колата си пред офиса на Сузана, влезе във фоайето и повика асансьора. Влезе вътре и натисна бутона за втория етаж. Асансьорът се заклати нагоре. Започна да ѝ се повдига и когато вратите се отвориха на етажа на Сузана, тя остана за момент опряна на стената, притисната ръка към стомаха си. Предпазливо пристъпи в коридора и бавно стигна до офиса на Сузана.

— Здрави! — поздрави я Тери, но като я видя, бързо добави: — Добре ли си?

— Вода... — едва изрече Ками.

Грижливи ръце я отведоха в кабинета. Сузана, както винаги, говореше по телефона, ала като забеляза неестествения цвят на Ками, приключи набързо разговора.

— Какво ти е? — попита тя.

— Ами... лошо ми е.

— Ела, ще те заведа в банята.

Почти я издърпа от фотьойла и я отведе. Ками ѝ махна да я остави и Сузана неохотно се подчини. Ками се надвеси над тоалетната чиния.

Дълги минути по-късно, след като бе изплакнала лицето и устата си на умивалника, вгледана в зеленикавото си отражение, звънецът оповести пристигането на нов посетител.

— Ох... — простена тя. Нямаше желание да вижда никого в сегашното си състояние.

В сегашното си състояние...

По вените ѝ се разля топлина. Бременност? Би предположила, че просто е хванала грип, но след като нямаше никакви други симптоми, отговорът трябваше да е някъде другаде. Притисната ръка към устата си, тя си припомни предишните си бременности и с радост установи, че тогава се бе чувствала точно по този начин.

Дете. Семейство. Мъжът, когото обичаше!

Мислите се бълскаха в главата ѝ. Опасни, неудържими мечти. Веднага я обзе страх — връщане към реалността. Не че не можеше да

забременее. Това никога не се бе оказвало проблем. Проблемът бе, че не можеше да износи здраво дете.

След безкрайната радост последва отчаяние. Ками с усилие се овладя. Трябваше да помисли...

Не бе ходила при доктор Кроули, откак се бе върнала от Бейрок. Бе прекалено увлечена от събитията около завръщането на Тай. Щеше да си запише час за утрe.

Тази вечер щеше да запази своята тайна.

— Добре ли си? — попита я Сузана, когато Ками се върна в офиса.

Отвори уста да ѝ отговори, но видя зад Сузана новопристигналия. Разположен в един от фотьойлите, сякаш това място му принадлежеше, седеше бившият ѝ съпруг. Докато се опитваше да скрие раздразнението си, той я изгледа изпитателно.

— Ужасно изглеждаш. Сузана каза, че ти е лошо. — Погледът му изведнъж стана по-остър и за ужас на Ками попадна право в целта: — Да не ми кажеш, че пак си бременна?

— Знаеш, че това е невъзможно — успя тя да промълви. — Какво правиш тук?

— Всъщност, дойдох да се срещна с теб. Оказва се, че са ми отмъкнали „Скалисто дъно“. — Гневът насочи вниманието му към самия него, за голямо облекчение на Ками. — Аз съм ненужен, или поне така ми казаха! Много възпитано ме помолиха да си отида.

— Ами разбира се, че си ненужен — намеси се Сузана, сякаш това бе най-глупавият човек на света. — Това е шоуто на Конъли. Ти си им помогнал, но това е тяхното творение. Ти знаеше, че така ще стане, Пол.

Той не можеше да спори с нея, затова просто стисна устни. Ками бе прекалено погълната от откритието си, за да му обръща особено внимание. Накрая, когато разбра, че няма да получи нито помощ, нито съчувствие от бившата си съпруга, Пол си тръгна намусено.

Сузана се обърна към Ками:

— По-добре веднага да отидеш при тази твоя гинекологка, не мислиш ли?

— Не можеш да вярваш на всичко, което Пол казва — отвърна Ками.

— Моите инстинкти... помниш ли? Миличка, толкова рядко греша, че чак се плаща.

— Не може да бъде! — възрази Ками, ала в думите ѝ се прокрадваше надежда.

В отговор Сузана се приближи и силно я прегърна. В миглите на Ками заблестяха сълзи и приятелката ѝ шеговито простена:

— Само да не объркаш снимките на „Скалисто дъно“, моля ти се. Само това ме интересува.

— О, разбира се.

Сузана прекалено добре разбираше медицинските проблеми на Ками. Прегърна я още веднъж с любов и каза:

— Добре, аз съм една лигла. — Замълча. — Е, а когато всичко се потвърди, кога и как ще съобщиш на гордия татко?

— Нямам представа — призна Ками.

Три часа по-късно, в безопасността на прегръдките на Тай през откраднатите мигове в нейния апартамент, преди той да трябва да си отиде в своя хотел, Ками още не можеше да спре да трепери вътреенно. Пол бе успял да я изкара от равновесие с проклетата си интуиция, а собствените ѝ опасения, изказани на глас от Сузана, направо я бяха съсипали.

— Хей, отпусни се — прошепна Тай и тя долови усмивката в гласа му. — Рано или късно трябваше да се случи.

— Кое? — попита тя безсилно. Почти се надяваше, че той по някакъв начин можеше да се е сетил!

— Пол да разбере, че го гонят. Обаче е доста упорит. Няма да остави никой да забрави, че той е уредил нещата. Едва не побърка милото татенце.

„Не става дума за Пол!“

Ками затвори очи и прегълтна. Бе се вкопчила в него, откак той се бе измъкнал, за да дойде в апартамента ѝ.

— Пол има късмет, че още е ангажиран в онзи телевизионен сериал — добави Тай.

— „Улица Вишнева“ — прошепна Ками по навик.

— Престани да се тревожиш за него. Той е просто част от твоето минало, а сега става дума точно за това, да се отърсим от миналото си.

Ками мълчаливо кимна. Страшно ѝ се искаше това да е вярно и се надяваше наистина да е бременна. Навлизаха в изцяло нов живот. Нямаше ли да е прекрасно, ако всички красиви кътчета от мозайката си дойдеха на мястото?

„Само дето Тай не иска деца. Не че ти можеш да износиш бебето. Ако наистина си бременна...“

— Ужасно си мълчалива — отбеляза той.

— Уморена съм.

— Тогава да те сложа в леглото. Трябва и аз да тръгвам. Утре трябва да ставам рано. — Изправи се и нежно я издърпа на крака.

— Обичам те — внезапно заяви тя и го целуна с нов порив.

Той се засмя и се отдръпна да разчете изражението ѝ.

— И аз те обичам. — С всеки изминал ден му бе все по-лесно да произнася тези думи. Ала очите ѝ бяха тревожни, устните ѝ напрегнати. — Какво има?

— Просто искам всичко да е идеално. Не искам нищо да развали това.

— Какво може да го развали? Ние минахме заедно през огъня.

— Прав си — кимна Ками.

— Не изглеждаш убедена.

— Не, убедена съм. Наистина.

— Какво има тогава?

— Нищо. Тай...

Докато вървяха прегърнати към спалнята, Тай я погледна влюбено.

— Да?

— Просто всичко е толкова хубаво, че понякога ме плаши. Знаеш ли, винаги съм мечтала, че ще дойде денят.

— Кой ден?

— Денят, когато всичко ще бъде идеално. Когато ще намеря всичко, което искам.

Напрежението ѝ му се предаде и Тай се вгледа в лицето ѝ в полумрака на малкия коридор.

— Приближаваш ли се към този ден?

— Почти съм стигнала, Тай. Ние почти сме стигнали — добави тя разпалено. — Отново имам семейство. Чувствам се... свързана.

— Е, хубаво — съгласи се той малко объркано.

— Може би денят вече е дошъл. — Поколеба се и Тай започна да се тревожи. Разбираше, че тя се опитва да му каже нещо, но по някаква причина не се доизказваше. Тъкмо щеше да я попита за какво става дума, когато Ками му подари лъчезарна усмивка, от която дъхът му спря. — Държа се глупаво — каза тя. — Не ми обръщай внимание.

— Значи всичко е наред?

— Идеално.

Тя приключи разговора, като протегна устни към него. Тай не можеше да устои на такава покана. Привлече я към себе си и зарови лице в коприната на косите ѝ.

— Не се тревожи, любов моя — успокои я той, макар да не разбираше за какво. — Сега нищо не може да ни раздели.

Вместо отговор тя потрепери безмълвно в ръцете му.

Доктор Кроули се вгледа в Ками над очилата си.

— Всичко изглежда прекрасно.

— Бременна съм — промълви Ками, повтаряйки думите, които бе чула преди малко. — Бременна съм.

Доктор Кроули се въздържаше и от съвети, и от предвиждания относно изхода на тази бременност. Ками я разбираше, но въпреки това имаше нужда от уверения.

— Искам това дете — прошепна тя. — Наистина го искам.

— Разбирам.

— Има ли нещо, което мога да направя? Каквото и да е...

— Грижи се за себе си и не се претоварвай.

— Следващата седмица започвам работа по тази роля. Не е тежка, но ако мислите, че трябва да се откажа, веднага ще го сторя.

Лекарката се усмихна и поклати глава:

— Не. Във всеки случай не сега. Ти си здрава млада жена, която разбира рисковете, свързани с ендометриозата. Стискай палци и вярвай в добрия изход. Медицински казано, просто трябва да изчакаме и да видим.

Ками импулсивно я прегърна.

— Извинявайте — прошепна задъхано. — Просто толкова го искам...

— Знам.

Останаха прегърнати няколко секунди, докато Ками успокои страховете си дотолкова, че да пусне лекарката.

— Каза ли на бащата на детето? — попита доктор Кроули.

Ками поклати глава:

— Не още.

— Той ще бъде ли толкова щастлив, колкото си ти?

Ками си помисли дали да обясни, че бащата на детето е не друг, а Тайлър Стовал. Не знаеше дали доктор Кроули е чувала за изчезването и скорошното появяване на Тай и за неговите отношения с нея. Говореха за това по всички новинарски емисии, но доктор Кроули не го бе споменала, а Ками нямаше сили да обяснява.

— Мисля, че ще бъде — отвърна тя след моментен размисъл. — В момента трябва да се справя с всякакви промени в живота си. Ще се справи и с тази.

Лекарката леко вдигна вежди:

— Не ми звучи много възторжено.

Ками се засмя нервно.

— Е, така изглежда. Вие знаете ли... какво става с мен? Искам да кажа, гледате ли новините? — успя тя да попита.

— Би било трудно да го пропусна — отвърна лекарката сухо.

Ками изпита облекчение, че няма да се налага прекалено много да обяснява.

— Тогава сигурно се сещате, че бащата на детето е Тайлър Стовал.

Тя кимна.

— От момента, в който се върна, Тай има разправии с пресата. Не му е лесно.

— Искаш да кажеш, че това дете ще е допълнително натоварване, от което той точно в момента няма нужда.

— Не — трепна Ками. — Всъщност, може би. Не знам.

— Говорили ли сте да имате деца?

Ръцете на Ками бяха студени като лед. През ума ѝ прелетяха всичките неща, които Тай бе говорил за това, че не иска деца. Но тогава бе различно! Това бе преди да бе намерил начин да се справи със своя баща. Нали?

— Още не сме насочили дата за сватба — призна тя малко неуверено.

— Той знае ли за твоето медицинско състояние?

— Да, донякъде. Не съм му обяснявала подробности за ендометриозата, но той... знае, че има проблем. — Прехапа устни. „Той мисли, че аз изобщо не мога да имам деца.“

Доктор Кроули не каза нищо повече, но Ками разбра съвета: „Може би е по-добре веднага да поговориш с него“.

Когато се върна в апартамента си, закрачи нервно, кършайки ръце. Как щеше да му каже? Как можеше да не му каже? Ами ако той се отвърне от нея? Ами ако реши, че го е излъгала? Ами ако наистина никога не иска да има деца след всички страдания, които му бе причинила Гейл?

„Ами ако е щастлив колкото мен?“

— Не знам. Не знам — прошепна тя на глас в празната стая.

Когато Тай се появи в апартамента, вече бе късно и Ками бе в люлеещия се стол на задната тераса.

— Хей, красавице — поздрави я той уморено и се стовари на съседния шезлонг. — Какъв ден!

— Труден, а?

— Само защото милото татенце го прави такъв. — Той изръмжа и затвори очи. — Майка ми се отби. Аз я бях помолил. Освен няколкото минути тук-там, когато бягахме от папараци, всъщност не успях да я видя.

— Тя е като гълтка свеж въздух, нали? — измърмори Ками, ала мислите ѝ бяха другаде.

— Аха. Не като баща ми. Самюъл винаги трябва да бъде в центъра на вниманието. И знаеш ли, той никога няма да се промени, никога няма да порасне. Преодолях омразата си към него, но никога няма да го харесвам или да му вярвам.

Ками погледна ръцете си. Трепереха.

— Съжалявам да го чуя.

Тай й хвърли поглед, пълен с въпроси.

— Е, не мисля, че това за теб е някаква изненада. Знам, че си щастлива да имаш семейство, но никой не би могъл да нарече Самюъл добър баща.

— Но башинството е важно нещо. Надявам се да не го отхвърляш само защото Самюъл не се справя добре с тази роля.

— Не го отхвърлям. За някои хора е страхотно.

— Но не и за теб.

— Ками, това не е нищо ново. Говорили сме го и по-рано.

— Знам. Просто не го разбирам.

— Е, радвам се, че няма да ми се наложи да правя избор. Не искам да оставя някого, както прави Самюъл.

— Но ти не би оставил никого, Тай — възрази тя меко. — Ти не си такъв.

— Какво има? — попита Тай, хвана ледената ѝ ръка и я погали с палец. — Ако мислиш за осиновяване, не съм сигурен, че съм създаден за това.

— Не мисля за осиновяване.

Той я погледна втренчено, опитвайки се да разчете мислите ѝ. Накрая сви рамене:

— Нещата се случват поради някаква причина. Ти не можеш да имаш деца, аз не искам да имам. За нас това е най-доброто разрешение предвид обстоятелствата и начина, по който се чувстваме. — Прокара ръце през косата си, въздъхна и затвори очи. Изглеждаше така, сякаш на секундата ще заспи. — Ако ти можеше да имаш деца, това щеше да е голям проблем.

— Какво имаш предвид? — попита Ками. В гърлото ѝ заседна буза.

— Ами, тогава трябваше да направим избор. И накрая щях да те разочаровам.

Тя го погледна с безмълвен страх.

— Защо?

— Знаеш защо. Аз нямаше да мога да ти дам това, което най-много искаш и това щеше да ни раздели. Ти нямаше да избереш мен пред детето.

Ками с мъка откъсна очи от любимото лице и се взря в сградите на хоризонта.

— Сигурно бих се надявала да размислиш — прошепна тя.

— За щастие такъв въпрос не стои — прозя се той и стисна ръката ѝ.

— Тай...

— Какво? — попита той сънено.

— Ами ако въпросът стои?

— Тогава сигурно щеше да се наложи да се изправим пред него.

Очите му бяха затворени, позата му отпусната. Той дори не я слушаше истински. Ками не можеше да измисли как да му го каже. Дълго го гледа с разтуптяно сърце и изпотени длани. Сякаш усетил силата на чувствата ѝ, той бавно отвори очи и се вгледа в лицето ѝ.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита напрегнато.

— Аз... днес бях при моята гинекологка. Доктор Кроули.

— И?

Лицето ѝ се озари от надежда. С треперещи устни тя съобщи щастливо:

— Тай... аз съм бременна. Бременна съм!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бременна!

Тайлър се вторачи в сценария на „Скалисто дъно“, мъчейки се да проумее думите, докато съзнанието му се блъскаше около съобщението, което Ками направи предишната вечер. Бе готвил тази сцена, но днес следобед по време на репетициите след снимките отново и отново бъркаше ролята си. Джеймс Конъли, който бе и продуцент, и режисьор на филма, благоразумно даде почивка и сега Тай седеше в гримърната и се опитваше да събере мислите си, докато една гримърка се суетеше около него.

Бременна!

Колкото и да се мъчеше, не можеше да се отърси от тази мисъл. Думите на Ками продължаваха да отекват в съзнанието му, а за част от секундата — след като бяха произнесени — беше сигурен, че сънува. Първата му реакция бе автоматично да я обвини:

— Ти каза, че не можеш да забременееш!

Пред очите му радостта на Ками се стопи.

— Казах, че не мога да имам деца — поправи го тя тихо.

— Каква е разликата?

— Мога да забременея, но шансът да доизнося детето е много малък.

Тай поклати глава. Съзнанието му бе блокирало и отказваше да се раздвижи в обозримо бъдеще.

Бременна. Ками беше бременна! За момент се почувства предаден, но това бързо отмина. Тя не го бе излъгала, просто той не бе разбрал правилно. Новината очевидно я беше развълнувала и трагично обнадеждила, но той не прояви какъвто и да е ентузиазъм и реакцията му с удар я бе смъкнала на земята.

— Не се беспокой — с горчивина заяви тя. — Това дете няма да се роди. Тялото ми няма да му позволи.

Разбира се, той се чувстваше като идиот. Прекалено късно се опита да я убеди, че е поне малко възторжен от тази възможност, но

Ками бе прекалено умна, за да се хване. И прекалено обидена, за да скрие болката си. От очите ѝ изближнаха сълзи, които тя гневно изтри. Когато Тай се опита да ѝ помогне, любезно го помоли да си тръгне.

— Искам да остана сама — сподавено произнесе тя.

— Ками...

— Моля те.

Бе глуха за всякакви извинения. Тай не можеше да я обвинява. Надеждата ѝ бе крехка като крилце на пеперуда, а той нехайно я бе стъпкал.

И сега, залутан в самообвинения, не можеше да върши работата, която обикновено му се отдаваше с такава лекота. Няколко пъти се бе опитал да ѝ се обади, но му отговаряше само телефонният ѝ секретар. Тя или избираше с кого да се свърже, или не се обаждаше на никого. Надяваше се да е второто. Надяваше се тя да не го мрази, задето е такъв безчувствен мръсник.

В нещастието си се бе обадил на майка си. Нанет, типично в неин стил, бе въодушевена не по-малко от Ками и веднага започна да прави трескави планове, които завършиха с думите: — Трябва бързо да отидеш пред олтара, момчето ми, тя няма дълго да те чака. О, боже мой, наведнъж и сватба, и кръщене!

Тай продължаваше да мълчи и едва тогава майка му за пръв път усети, че нещо не е наред.

— Какво има? — попита тя, ала Тай не можеше да каже и дума. Гърлото му се бе свило и единственото, което успя да изцеди от него, бе:

— Ще ти се обадя по-късно.

— Ще мина следобед край снимачната площадка — реши веднага Нанет.

Още я нямаше и Тай се чудеше дали вместо при него не е отишла при Ками.

Ако само можеше да оправи нещата! Но сега всяка дума, всеки жест биха изглеждали на Ками фалшиви.

— Това е най-доброто, което мога да направя — обади се гримьорката и срещна погледа му в огледалото.

— Благодаря — отсече Тай, необичайно неразговорлив, и тя си тръгна, очевидно свикнала с непостоянните настроения на звездите. Когато остана сам, той се вгледа в мрачното си отражение, мъчейки се

да се отърси от личните си мисли. Не успя. Скочи на крака и изтича до гардероба, където в джоба на сакото му бе билният телефон. Отново навъртя номера на Ками и не бе изненадан, че пак му отговори телефонният секретар. Този път обаче, вместо да подвие опашка като бито кученце, произнесе нетърпеливо и напрегнато:

— Обичам те. Обичам те! И искам с теб да имаме дете. И ще направя всичко, което е по силите ми, за да се случи! Моля те, повярвай ми. Ками, любов моя, не се отвръщай от мен. Искам да се оженим и...

Почукване на вратата:

— Господин Стовал, викат ви на снимачната площадка.

Едва сдържа резкия си отговор и довърши в слушалката:

— Просто помни, че те обичам. Моля те.

Самюъл Стовал, скръстил ръце пред гърдите си, седеше на края на сцената, където работеха неколцина „епизодични“ актьори, и се чудеше защо се чувства толкова неудовлетворен. Бе получил всичко, което искаше, нали? Орън Уесън и дясната му ръка, Уилям Ренкуист, бяха свършили своята работа и сега двамата — баща и син — най-после работеха заедно върху „Скалисто дъно“.

Защо тогава не му стигаше?

Въздъхна раздразнено и погледна към другия край на снимачната площадка, където Тай довършваше разговора си с Нанет. И това го нервираше — близостта между майка и син — и му се искаше да има някакъв начин да разкъса тази връзка. Чувстваше се неспокоен и нещастен. Искаше нещо повече, нещо, което не можеше да назове. Необичайна ситуация за човек, който изисква и следователно постига всичко, което пожелае.

Систематично отметна наум всички плюсове в живота си: възкресена кариера; вярна съпруга, с която се чувстваше добре, макар голямата страст вече да я нямаше; много деца, които вечно се умилиха около него с надеждата да получат някоя и друга милостиня; блуден син, който най-сетне се бе завърнал; шанс за още едно внуче...

Тази мисъл го свари неподготвен. Внуче? Никога по-рано не бе залагал кой знае колко на бъдещите поколения. Никога не му се бе

струвало, че ще има полза от тях. Ала мисълта Тайлър да има дете му даваше сериозен повод за размисъл. Може би Тай щеше да се ожени за Камила и да му подари внуче. Поигра си с тази мисъл, разглеждайки нейните преимущества. Реклама. Известност. Сега бе идеалният момент.

Извънредно доволен от идеята, Самюъл не се и запита защо детето на Тайлър би означавало за него повече, отколкото син или дъщеря на някое от другите му деца. Просто обичаше Тайлър най-много от всички, и толкова. Самюъл бе човек, който се водеше повече от чувства, отколкото от здрав разум, и това нито го смущаваше, нито го интересуваше.

Разбира се, Нанет би му казала, че той обича единствено себе си, ала той още преди години бе престанал да слуша тази кълощаща ексцентричка. Самюъл й хвърли един поглед и се почувства по-добре. Та тя изобщо не знаеше как да се държи в този град!

Изсумтя пренебрежително, ала изведенъж въпросната жена прегърна Тай и се запъти право към него. Посивялата й коса бе все така разрошена, отбеляза той с отвращение, а все още стройното й тяло бе пристегнато в избелели джинси. Нямаше капка здрав разум! Самюъл изруга под носа си и с леден тон се поинтересува:

— Какво правиш тук?

— Имах среща с нашия син. Чувам, че покрай тази история си си изпросил роля.

Подигравката й го жегна. Самюъл изброя наум всички причини, поради които двамата с Нанет се бяха развели преди толкова години. Бе невероятно, че изобщо някога са били женени. Та тя изобщо не бе негов тип!

И все пак бе жена с характер.

— Ние с Тайлър работим заедно — сопна й се той.

— Ками започна ли вече снимките? — попита Нанет и погледна към камерите и сноповете кабели, които се бяха усукали като дебели сиви змии.

— Започва чак следващата седмица.

— Какво мислиш за отношенията между Тай и нея?

Тя се взираше внимателно в лицето му и Самюъл се постара изражението му да не го издаде. Какво наистина мислеше?

— Това си е тяхна работа.

Нанет се усмихна широко и той още повече се ядоса. Тази жена го изкарваше извън нерви.

— Не и ако ти решиш да го направиш твоя работа. Моят съвет към теб, Самюъл, е да ги оставиш на мира. Поради някаква причина Господ е решил да ти даде още един шанс с Тайлър. Опитай се този път да не го проиграеш.

— Знаеш ли, ти наистина си една стара вещица.

Вместо отговор Нанет го потупа приятелски по рамото и се обърна към Джеймс Конъли, който бе решил да е не само продуцент, но и режисьор на „Скалисто дъно“. Това вбеси Самюъл. Той стисна зъби, опитвайки се да не обръща внимание на бившата си съпруга, която си бъбреше приятелски с Конъли. Защо всички се държаха с нея, сякаш е толкова блестяща, толкова необикновена? Та тя бе само една дъртофелница със самочувствие, напомни си той. Ала дълбоко в себе си неволно ѝ се възхищаваше.

Ако нещата бяха по-различни...

След миг се сепна. Не му бе в стила да сантименталничи и нямаше тепърва да се променя. И въпреки това мисълта, че Тайлър и Камила ще си имат дете, син, по когото да си загуби ума, го изпълваше с копнеж, какъвто никога досега не бе изпитвал.

„Господи, оstarявам!“ — помисли той с ужас.

Прегълтна мъчително, забърза се към гримърната и прекара остатъка от следобеда в разговори по телефона със съпругата си Фелиция, която долови паниката в гласа му и успокой тревогите му с комплименти и напомняния за несекващата му мъжественост.

Постепенно фрагментите от раз клатения свят на Самюъл Стовал си дойдоха на мястото. Той се вгледа в отражението си и вдигна вежди, имитирайки образа на светски лъв. Добре, ролята, която му бе останала, бе само на един стар мърморко, но той все още бе Самюъл Стовал — артист и идол.

Поне в това бе сигурен.

Ками за двадесети път пусна записа на съобщението на Тай. От глава до пети я обля топлина. Той бе неин! Изцяло. Макар точно за това да се бе молила, през тези наистина ужасни часове, докато Тай

осмисляше чувствата си, около сърцето ѝ се бяха обвили пипалата на страх.

„Благодаря ги, Господи!“

Грабна чантичката си и се запъти към хотел „Бевърли Хилс“, за да изчака Тайлър да се върне от работа. Когато той влезе в стаята, Ками вече лежеше гола на леглото му. Тайлър я забеляза, усмихна се и подвикна през рамо:

— Да, да, влизай, Джим. И ти, Нора. Ще обсъдим тази сцена...

Ками изпищя, скри се под завивките и пъхна главата си под възглавницата. После чу дълбокия смях на Тай и предпазливо надзърна.

— Лъжец такъв!

— Не можах да се сдържа — засмя се той като малко момче.

— Вече никога няма да мога да направя такова нещо.

— О, хайде! — Той сложи веригата на вратата, бавно се разсьблече и се пъхна в леглото при нея. Тялото му бе топло и познато. Ками потърка буза в косматите му гърди. — Извинявай за снощи! — промълви Тай.

— Няма защо. Знам какъв шок беше това за теб. Аз също още не мога да се осъзная. Щастлива съм, но не мога да се осъзная.

— Ще имаме дете — произнесе той, сякаш опитваше вкуса на думите.

— Може би — предупреди го Ками. — Ако всичко е наред и ако така ни е писано.

— Обичам те.

— И аз те обичам — въздъхна тя.

— Трябва да направим планове за сватбата.

Устните ѝ трепнаха:

— Утре — прошепна и улови неговите в целувка. — Тази вечер си мой...

Следващата седмица Ками започна снимките си. Тя прекара първия следобед, разхождайки се по гореща оградена улица, с усещането, че някой я следва — Норм, героят на Тай. Ала вместо сцената да си дойде на мястото, непрекъснато възникваха проблем след проблем: камерите отказваха, на снимачната площадка се трупаха

хора, счупи се токът на обувката ѝ, накрая прожекторите се повредиха и трябваше да оставят всичко за следващия ден.

След това снимките продължиха относително спокойно, докато над града надвиснаха неочеквани дъждовни облаци и всички хукнаха да се скрият, преди да е заваляло. Решиха да изчакат лятната буря да отмине.

Ками добросъвестно си учеше репликите и сдържаше радостта си до по-подходящи времена. Обсъждаха се планове за сватба, но всичко се отлагаше до завършването на „Скалисто дъно“. Тай бе съобщил на майка си за бебето, но Ками суеверно пазеше тайната, макар че Самюъл Стовал постоянно правеше намеци за внуци и тя обвиняваше Тай, че му е казал. Тай само клатеше глава и разперваше безпомощно ръце. Никой не можеше да разбере Самюъл Стовал. Той бе неповторим.

През останалата част от снимките Тай ѝ демонстрираше любовта и подкрепата си и когато един дързък журналист си проби път през тълпата към двамата, докато се опитваха да се качат на очакващата ги кола, Тай отказа да се хване на въдицата, макар че въпросът бе оствър и неочекван:

— Ще има ли сватба, когато завършите „Скалисто дъно“? Ще станат ли „братът“ и „сестрата“ мъж и жена? Правите ли планове за брак?

— Не коментирам — отсече Тай и в тона му се прокрадна смях.

— Хайде, Тайлър — настоя журналистиът, сякаш бяха стари приятели. — Дай ни нещо.

— След тази забележка за брата и сестрата? Трябва да се шегуваш — усмихна се той. Знаеше как да се държи с журналистите, колкото и досадни да бяха те.

— Разкажете ни за плановете си.

— Когато един човек изчезва за десет години, сигурно иска да го оставят на мира.

— Говори ли се за сватба? Кога? — Журналистиът се обърна към Ками и пъхна в лицето ѝ микрофон. Камерите зад гърба му забръмчаха.

— Е, със сигурност няма да е по време на снимките — отговори Ками с усмивка и се запъти към колата.

— Сигурно има нещо, което искате да кажете — настоя мъжът.
— Чухме, че е възможно да се ожените.

— Няма ли някъде други новини?

— Няма, това е всичко — засмя се журналистиът и отстъпи назад, за да направи на Тай място да се качи в колата.

Капитулацията му спечели много повече, отколкото досадните въпроси. Тай за момент погледна замислено към Ками и съобщи на цял свят:

— Надявам се много скоро да се сдобия със съпруга. — С тези думи помогна на Ками да влезе в колата и се намести до нея.

— Тайлър Стовал да хвърля на пресата трохи? — попита Ками, преструвайки се на потресена.

Той се засмя и вплете пръсти в нейните.

— Нещо невярно ли казах?

— Нищо — успокой го тя.

— Завършваме „Скалисто дъно“ след две седмици. Тогава ще трябва да започнем с плановете.

— Съгласна съм с вас, господине — отзова се щастливо Ками.

Няколко дни по-късно, докато се подготвяше за последната си сцена, на снимачната площадка дойде неканен гостенин — Пол. Ками се ядоса, но се опита да изглежда любезна.

— Не се прави, че ти е приятно да ме видиш — сряза я той и изсумтя подигравателно. — Идвам с добри новини.

— Пол, не мисля, че има за какво да говорим.

— Не мислиш ли?

— Не — подчертала тя. Нямаше настроение за игри на думи — нито с него, нито с когото и да е друг.

— Е, след като не съм включен в този филм — започна той и се огледа малко сърдито, очевидно възмутен от факта, че Конъли не са поискали неговата помощ — отново влязох в преговори с хората от „Улица Вишнева“.

— Преговори? — вдигна вежди Ками.

— Те искат ти са се върнеш, Ками. Или, по-точно, искат да се върне твоята героиня Дона Дженкинс.

— Какво?! Дона беше отровена.

Той махна с ръка:

— В света на сапунените опери...

— Нощната драма — поправи го Ками, сдържайки усмивката си. Пол кимна в знак на съгласие.

— Нощната драма. Нищо не е вечно. След смъртта на Дона заваляха писма, така че аз понатиснах тук-там и готово — моето момиче отново е на работа.

— Пол, аз не съм твоето момиче.

— Да, така чувам. — Той стисна устни. — Следващата седмица има съвещание. Оставил съобщение на секретарката на Сузана, но реших да дойда да се срещна лично с теб.

Зави й се свят от тези новини. Бе по-вероятно Пол да няма нищо общо с този неочекван обрат на събитията. Биваше го да си приписва чужди заслуги. Ала и през ум не й бе минавала идеята да се върне в „Улица Вишнева“, особено като се има предвид как набързо я бяха изхвърлили.

Не можеше да го направи. Не и когато очакваше дете. Не и при опасностите, свързани с тази бременност. Вече бе решила, че щом завърши работата по „Скалисто дъно“, ще си вземе отпуск, за да планира сватбата и да се подготви за раждането.

И все пак бе хубаво, че отново я искат.

Мислите й прескачаха като светковици и Пол с интерес наблюдаваше смяната на настроения върху изразителното й лице. Тя се прокашля.

— Ами... ще поговоря със Сузана.

— Снимките за първите серии започват следващата седмица.

— Пол! — засмя се тя безпомощно.

— Дона ще възкръсне по-късно. Може би няма да си нужна на снимачната площадка преди края на септември. Ще го уредим.

— Пол!!!

— Какво?

— Ти не си ми нито съпруг, нито шеф. Върви си и ще ти съобщя, когато реша.

Той стисна устната си между палеца и показалеца.

— Ками...

— Довиждане, Пол. — Тя го хвана за лакътя и го обърна към вратата. — Ще обядваме...

В последния ден от работата на Ками върху „Скалисто дъно“ Карен роди момиченце. На следващия ден след завършването на своята първа главна роля Ками с трепетна радост се отправи към дома ѝ. Карен току-що се бе прибрала от родилния дом и изглеждаше щастлива, уморена и малко зашеметена. Ками внимателно и нежно взе в треперещите си ръце малкото вързопче, увито в розово одеялце.

— Изглеждаш толкова щастлива — прошепна тя.

— Знам — засия гордата майка.

— Надявам се един ден и аз да мога да имам дете.

— Ще имаш — увери я Карен, малко изненадана от нейната несигурност.

— Да — кимна Ками. — Да — повтори по-твърдо, сякаш като изговаряше думите, щеше да ги накара да се събъднат.

Бе получила леко кървене. Не много, но достатъчно, за да ѝ изкара ума. Доктор Кроули прояви предпазлива загриженост, но изследванията показваха, че засега всичко е наред, доколкото можеше да се разбере на такъв ранен етап.

Тай в момента бе извън града. Бе се върнал в къщата си в Бейрок, за да освободи част от вещите, които бе дал на склад, и да довърши някои неща. Бе предложил на Ками да отиде с него, но тя се тревожеше. Бе почти склонна да остане на легло, но след като кървенето спря и всичко изглеждаше наред, реши засега да не променя нещата, въпреки че нямаше намерение в близко бъдеще да работи.

Макар да бе съобщила на своята агентка, че в момента не може да приеме ролята на Дона Дженкинс, Сузана настояваше все пак да се срещнат с продуцентите и екипа на „Улица Вишнева“. Тя естествено бе недоволна и смутена от нежеланието на Ками, защото не знаеше нищо за нейното състояние.

— За бога, миличка! — напомни ѝ по телефона предишната вечер. — Това е твоят хляб. Подпиши само за една година. После ще се появи „Скалисто дъно“ и кой знае? Изведнъж ще станеш звезда... след дълги години в сянка, разбира се — добави тя. Всяка „изведенъж“ изгряла звезда имаше зад гърба си никаква история.

— Не мисля, че ще се получи — колебаеше се Ками.

— Една среща! Милостиви небеса! Много е вероятно да те наемат. Искаш ли го?

— Не-е-е...

— Какво тогава искаш?

Нямаше какво да се прави, трябваше да ѝ каже истината.

— Сузана — призна Ками и прехапа устни — аз съм бременна.

— Знаех си — въздъхна Сузана. — О, боже мой! О! Ами какво става с...

— Това е само надежда — съгласи се Ками. — Може да не го доизнося.

— О, боже! — Последва дълго мълчание. — Тай знае, надявам се.

— Да, знае.

— Добре. Добре... — Ками направо чуваше как зъбните колелета в главата на Сузана се раздвижват. — Добре тогава. Какво ще отговорим на „Улица Вишнева“? Доколкото разбирам, ти не искаш да работиш. Или изобщо не можеш?

— Страхувам се — призна Ками.

— Правилно. Разбирам те. Ами... това съвсем променя нещата! Божичко! Рекламата. Трябва да направим тази сватба! Не казвай още нищо на Карен. Тя веднага ще се опита да направи някакъв план, а в момента е много заета с бебето и не трябва да ѝ отнемаме от времето. Аз ще измисля нещо — продължи Сузана. — Не се беспокой за нищо... мамче.

Когато затвори телефона, буцата в гърлото на Ками едва не я задушаваше. Трябваше да поседи няколко минути, за да се овладее.

Сега, прегърнала розовото ангелче на Карен, тя за момент си помисли да сподели тайната си с рекламната агентка, но накрая реши да се вслуша в съвета на Сузана и се въздържа. И без това тази новина бе прекалено крехка и щеше да се разпространи прекалено бързо, а ако отново прометнеше, знаеше, че няма да понесе и публиката да го знае. Щеше да ѝ е достатъчно тежко да преживее собственото си разочарование.

Тай се върна следващия вторник, хвана от летището такси и отиде направо в апартамента ѝ. Не го причакваха никакви фотографи, тъй като бе минало достатъчно време, за да слязат снимките му с Ками от първите страници, поне за момента. Той преметна сака през рамо, взе букета от рози, който бе купил по пътя, и хукна нагоре по стълбите,

като прескачаше по две стъпала наведнъж. Като стигна, се облегна с лакът върху звънеца.

Ками отвори вратата и Тай ахна. Тя бе облечена с къса червена кадифена хавлия с остро деколте до средата на гърдите. Косите ѝ се спускаха на меки кестеняви вълни върху раменете, бузите ѝ бяха нежно поруменели, а сините ѝ очи грееха весело.

— Чакам те, откак се обади от летището — прошепна и го целуна по бузата. — О! — възклика тя, когато Тай извади иззад гърба си розите и ги сложи в ръката ѝ.

— За теб, любов моя.

Понякога го шокираше колко далеч бе стигнал в разбирането, че Ками е жената, която обича. Когато сега тя хвана свободната му ръка и го поведе навътре, Тай се учуди колко приятно, колко на място се чувства с нея. В края на краищата имаше такова нещо като романтична любов. Просто досега не я бе изпитвал.

Ками постави розите в тясна ваза и си поигра, докато нагласи тежките уханни червени цветове така, както ѝ харесва.

— Благодаря.

— Реших, че е време да отпразнуваме началото на съвместния ни живот — обясни Тай и остави сака си на един от столовете в кухнята. При изненадания ѝ поглед добави: — Ако нямаши нищо против, аз приключвам с хотелския живот.

— Добре! — Ками бе доволна, че той ще е с нея.

— Започнах да търся къща. Моят брокер вече има една-две предвид. Към края на седмицата можем да ги огледаме да видим дали ще ти харесат.

— Ти ще купуваш къща?

— Ние ще купуваме къща — поправи я той. — Старата още я имам, но за нас бих искал нещо ново, място без спомени, освен тези, които заедно ще създадем.

Ками бе във възторг:

— Много ми се иска да избираме къща.

— Добре. Ела сега да седнеш на коленете ми и да разкажеш колко съм ти липсвал. Не можеш да ходиш с тази хавлия и да не ми разрешиш да проверя какво има под нея.

— Нищичко — призна тя, седна в ската му и развърза колана. Тай обви ръце около тънката ѝ талия.

— М-м-м — измърмори той и я целуна по брадичката, а палците му се плъзнаха върху зърната на гърдите ѝ.

Удоволствието я прониза. Ками се заизвива върху него и Тай гърлено се засмя.

— Това ти харесва — отбеляза той с чувство на мъжко превъзходство.

— На теб също — подчертала тя, усещайки доказателствата.

— Може би трябва да се преместим на дивана.

Тай я отнесе в любовното им ложе, легна до нея и я придърпа върху себе си. Ръцете ѝ посегнаха към катарамата на колана му.

— Ками... — Той съмъкна хавлията по млечнобелите ѝ рамене и я пусна на пода. Отдолу нямаше нищо и Тай също бързо се съблече.

Ками смътно осъзна, че той се сдържа, и вдигна глава от дълбоката сладостна целувка:

— Какво има?

— Ами... може ли? Имам предвид, ако мислиш, че трябва да сме по- внимателни, кажи ми.

— Мисля, че няма опасност. Просто този път без бичове и вериги.

Устните му под нея трепнаха.

— Ще се опитам.

После вече нямаше шеги. Ръцете му насочиха бедрата ѝ и тя го пое дълбоко в себе си. Сякаш бяха създадени един за друг, а сега, след като вече се бяха опознали, тя бързо се включи в неговия ритъм с въздишки и докосвания, които доставяха удоволствие и на двамата.

Страстта я завладяваше и Ками се движеше все по- бързо. Друг път би се смущавала да бъде отгоре, но знаеше, че на Тай това му е приятно не по- малко, отколкото на нея, и с увереността, която любовта му ѝ създаваше, даде воля на чувствата си. Чу го как простена и веднага забави темпото, но Тай я хвани за бедрата и отново я забърза, докато изведнъж я докара до върха.

— Тай...

— Господи, Ками — изохка той и в този момент Ками почувства горещата струя в себе си. Тя извила и се вкопчи в него.

По-късно, докато Ками слушаше как ударите на сърцата им бавно се връщат към нормалния си ритъм, Тай прошепна:

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Бъдещето бе тяхно. Имаха се един друг, имаха любовта, която ги свързваше, имаха плановете за бъдещия си дом и дете, което да обожават. И семейство, помисли Ками и го прегърна по-силно. Най-после. Нейно собствено семейство!

Тай лениво прокара език по ръба на ухото й.

— Гъделичкаш ме.

— Това ми е целта.

— Не, не... — Без да обръща внимание на протестите му, тя стана, наметна червената си хавлия, хвана ръката му и го издърпа на крака. — Време е да нахраним не само пътта си.

— Трябва ли? — нацупи се той като малко момченце.

— Да.

Докато Тай неохотно се обличаше, Ками ровеше в малкия си хладилник. Бе гладна. Бременността я бе направила лакома.

— Какво ще кажеш за един омлет? Има кашкавал, лук и гъби.

— Звучи страхотно. — Тай отвори чантата си и измъкна дебела купчина листове, които изглеждаха подозително познати. Ками погледна към ръкописа и разбра, че той е донесъл сценария си в Лос Анджелис.

— Да не мислиш да го продаваш? — изненада се тя.

— Господи, не. Просто като бях в Бейрок, го видях и си спомних как се чувствах, докато го пишех. Беше толкова мъчително, бях толкова ядосан, че просто... — Той се намръщи, търсейки думите. Вдигна очи към нея и довърши простишко: — Вече не се чувствам така. Нямам нужда от него, от катарзиса, искам да кажа.

— И какво тогава ще правиш със сценария?

— Не знам. Може би ще променя края и ще го прибера някъде. Някой ден може и да се посмея, като го чета.

— Защо трябва да променяш края? — Тя счупи яйцата и започна да ги разбива.

— Защото вече не ми харесва.

Ками помисли за несекващия гняв и обида на главния герой на Тай от безсърдчието на баща му. Погледна го въпросително.

— Бащата е с много пороци, много egoистичен, обаче не е обект на омраза. Той не е лош, той е просто заблуден и разяждан от съмнения. И използва хората. Спенсър най-накрая го разбира —

добави Тай. — Той завършва пълния кръг и старата враждебност изчезва.

— Хубав край. — Ками изля яйцата в тигана и добави настърган кашкавал и нарязан зелен лук. Разнесе се аромат на закуска.

— Просто исках да го довърша — сви рамене той.

— Разбира се.

— Но не е за продан.

— Животът ти не е за продан — съгласи се тя с разбиране, прехвърли омлета в една чиния и я сложи пред него. — Яж, любов моя.

— А ти?

— Сега ще направя и за мен. Казах ли ти колко много те обичам?

— попита тя щастливо.

— Не — излъга Тай и с апетит се нахвърли върху омлета.

— Обичам те, както морето обича брега, както вятърът обича листата, както денят обича изгрева — изпя Ками.

— Трябва да бъдеш малко по-оригинална или се махам — изломоти той с пълна уста.

— Хей, аз ти приготвих вечеря. Моята поезия е цената, която трябва да платиш.

Тай не издържа, избути чинията си, дойде зад нея, прегърна я през кръста и я целуна по врата. Ками, която бъркаше следващите яйца, извика от изненада и се опита да го избути с лакът.

— Ще ги разлея!

— Давай.

— Господин Стовал, иди седни да си довършиш яденето. Ние с детето сме гладни, а ти ни пречиши.

Той веднага я пусна. Изглеждаше потресен:

— Защо не ми каза? Аз нямаше нужда да ям.

— Ох, моля ти се. Сядай и си дояж омлета. Аз моя сега го довършвам и после... ще продължим оттам, докъдето бяхме стигнали. Няма нужда да ме глезиш — добави тя, като видя, че Тай не се помръдна. Бутна го леко и престорено сериозно го предупреди: — Но никога не заставай между бременнона жена и храната ѝ.

Тай вдигна тържествено ръка и се закле:

— Обещавам от днес да бъда добър!

— Казвала ли съм ти колко много те обичам?

— По-късно — предложи той и свъси вежди. И двамата се разсмяха.

Четвъртъкът дойде сив и мъглив, потискащ след няколкото ясни дни със синьо небе и големи надежди. Ками се опитваше да не обръща внимание на мрачния ден и да се съсредоточи върху своите планове. Тя неохотно се бе съгласила да отиде със Сузана при продуцентите на „Улица Вишнева“. Сузана бе обещала да не издава тайната за предстоящото ѝ раждане, ала не искаше напълно да се откаже от идеята Ками да се върне в шоуто.

— Може би има някакъв начин да се уреди — настояваше тя. — Никога не казвай „никога“.

Отидоха заедно в студиото с колата на Сузана, макар че Ками от време на време чувстваше остра болка в корема си. Дали това бе нормално? Дали бе нормално като за бременността, или като за нейната ендометриоза? Или бе предвестник на нещо по-лошо?

Не искаше да мисли за това. С изпотени длани вървеше след Сузана по познатия коридор към кабинетите, сцената и гримърните на „Улица Вишнева“.

Пол ги чакаше и протегна ръце към тях, сякаш посрещаше отдавна изгубени роднини.

— Влизайте, влизайте! Ками, изглеждаш ми малко уморена. Дай да взема това. — Той посегна към ръчната ѝ чанта — огромно чудовище от крокодилска кожа, което Ками по навик премяташе през рамо. Сега с облекчение го свали и със закъснение се сети, че е пъхнала вътре „Бащата знае най-зле“, защото Тай бе забравил да го вземе в своята чанта. Имаше намерение да му го даде тази вечер, когато се срещнеше с него в една от къщите, препоръчани от брокера. Планът бе той по-късно да ѝ се обади и да ѝ даде адреса.

— Благодаря.

Пол сви рамене и остави чантата до бюрото си.

— Да се заемаме за работа. — Той посочи на Ками и Сузана къде да седнат. Малко по-късно се появиха още няколко души, всички се ръкуваха и преговорите започнаха. Мислите на Ками блуждаеха — тя не можеше да се съсредоточи. Колкото и да бе обичала този филм, сега

животът ѝ бе поел в друга посока и тя нямаше голямо желание да се връща назад.

Ала когато стана въпрос за парите, тя с истинска изненада се вторачи в Глен Едуардс — человека, който бе предложил сумата.

— Защо сега струвам толкова много? — Ала още преди да е произнесла последната сричка, отговорът забумтя в главата ѝ. Тя бе приятелката на Тайлър Стовал.

С пламнали страни слушаше как Глен се опитва да измъдри някакво правдоподобно обяснение. Думите като „оценяване на стойността“, „добър край на сезона“ и „твоето лице се свързва с ролята на Дона Дженкинс“ съдържаха доза истина, ала истинската причина бе като плесница и Ками се ядосваше на несправедливостите на системата, за която вече знаеше, че не е честна.

Тя стисна устни и остави Сузана да говори, макар че нейната агентка от време на време я поглеждаше, усетила тлеещия ѝ гняв.

Изведнъж Ками почувства, че повече не издържа. Беше ѝ лошо. Тя скочи на крака, измърмори набързо някакво извинение и се втурна към най-близката тоалетна да наплиска със студена вода лицето си.

Щеше да каже на Сузана, че няма шанс. Не можеше да приеме ролята.

„Колко благородна си станала! — подиграваше се тя наум на измъченото си отражение в огледалото над умивалника. — Изведнъж се оказа над хитростите и маниерите на Холивуд. Не толкова отдавна се втурна след един изчезнал Тайлър Стовал и предложението за роля се размахваше пред носа ти като морковче. Къде беше тогава твоето благородство?“

— Не ме интересува — произнесе тя на глас и сама се стресна.

Вратата със скърцане се отвори и Сузана пъхна глава.

— Добре ли си, сладурче?

— Искам да си отида у дома — въздъхна Ками. — Утре ще говорим за „Улица Вишнева“. Днес съм прекалено уморена, за да взема разумно решение. Всичко, което искам, е да намеря Тай и сигурността на прегръдките му.

— Готово — отзова се Сузана и се усмихна с разбиране.

— Не казвам не. Не казвам да. Просто искам тази бременност да мине етапа, в който стискам палци. Мислиш ли, че могат да чакат

толкова дълго? — Тя кимна в посока към кабинета, от който бяха излезли.

— Ще чакат — обеща Сузана и устните ѝ трепнаха в усмивка. — Ти си годеницата на Тайлър Стовал!

— Много ти благодаря!

Двете приятелки се прегърнаха и започнаха да се смеят на съдбата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Тай бродеше из просторната триетажна къща с привидно спокоеен вид, който не издаваше вътрешното му вълнение. Изпълваше го тих възторг. Спалните за гости бяха на горния етаж, а семейният апартамент заемаше цялото западно крило. Зад прозорците се поклащаха великолепни палми, а по-нататък, след покрития с розови керемиди покрив на съседната къща и още по-надолу, някъде в далечината, се простираше Тихият океан. Това беше богат и скъп според повечето представи дом, но относително скромен спрямо стандартите на Бевърли Хилс.

Тай откъсна очи от гледката и продължи обиколката. Срещу прилежащите към семейната спалня баня и вграден гардероб имаше малко преддверие с тоалетка и огледало на едната стена и допълнителен дрешник на другата. Вратата от него водеше към друга стая, която можеше да служи за неголяма спалня или кабинет.

Детска стая.

Тай преглътна при мисълта за предстоящото си бащинство. Радващ се заради Ками. Би поставил целия свят в краката ѝ и ако това тук бе светът, то с пълна пара напред! Самия него го глождеше безпокойство. Твърде много капани имаше в това да бъдеш родител. Филмът на Рон Хауърд „Бащинство“ така добре представяше родителските радости и мъки, че Тай никога не можеше да го гледа без чувство на тръпнеща тревога.

Майка му се отнесе с пренебрежение към страховете му:

— Позволяваш egoизмът на Самюъл да ти служи за прототип. Знаеш, че ти си много по-добър, Тайлър.

Беше права. Ако разсъждаваше логично, виждаше, че е права. Но нараненото му сърце не признаваше логиката. Той се страхуваше да не допусне по-страшни грешки и от баща си, с които да опропасти живота на още нероденото си дете.

Смешни и нелепи страхове. Които бе невъзможно да изкорени.

Част от неговия проблем въщност се състоеше в това, че той не вярваше в щастието. Тъкмо в такива моменти предишният Тайлър Стовал заживяваше в очакване на някакви ужасни сътресения и катаклизми, заплашващи да срутят прекрасния му нов свят. Предателството се срещаше толкова често. Всеотдайността, любовта, безкористната обич бяха рядкост.

Но нали точно това бе открил в Ками? Е, имаше някои препятствия за преодоляване, някои истини, пред които трябваше да се изправи, да провери и разбере, преди да се появи доверието. Тя дойде при него в Бейрок, защото го обичаше, и толкоз. Не заради главната роля, макар това да е бил поводът да я включат в плана. Но това е бил мотивът на Самюъл, не и нейният.

Като връх на всичко Самюъл добави и оскърблението да се намести в „Скалисто дъно“, като и той си изпроси роля във филма. За щастие, Ками му го каза, преди да го научи от другаде. Тя разбираше параноята му по отношение на тези неща.

После се струпа и цялата суетня около завръщането му в Холивуд. Достатъчна, за да побърка всеки. Когато понякога поглеждаше назад, се чудеше на собствената си търпимост, особено като се има предвид, че това качество не бе неговата отличителна черта.

Тай потри ръце, почувствал внезапно странен студ. Накрая дойде и неочекваната бременност на Ками. Той си бе мислил, че тя не може да зачене или поне, доколкото помнеше, това му бе казала. Обаче излезе, че основната причина било някакво друго страдание... ако се вярва на приказките.

Сякаш чул собствените си мисли, Тай изведнъж се сепна. Какви му идваха наум? Що за предателски мисли се въртяха в главата му? Разбира се, че му бе казала истината! Само защото не знаеше женските и проблеми в цялата им дълбочина, не означаваше, че тя го лъже. Просто отново този негов проклет страх да бъде баща. Оставяше се да го завладее и да му замъгли здравия разум.

Както и да е, всичко това бе вече минало. Бъдещето им бе уредено и се очертаваше да е светло и ясно. Той и Ками бяха готови да го посрещнат заедно, да се изправят срещу света като един отбор. Безпокойството, което изпитваше в момента, се дължеше вероятно на много причини, главната от които бе завършването на „Скалисто

дъно“, и сега изживяваше душевен спад, никакво странно разочарование. Не му беше за първи път. Съвсем нормално е след толкова много усилия и желание, вложени в една работа, човек да скърби малко при завършката ѝ. Това бе, което чувстваше. Нямаше нищо страшно, никакви злокоби и заплахи не витаеха наоколо.

„Недей да си фантазираш какво ли не. Нека всички останали в този град да търсят знамения, отговори и смисъл. Върни се обратно на земята, погледни действителността в очите.“

— Дяволски добър съвет! — рече си той на глас и в същото време чу шума от кола по кръговата автомобилна алея навън. Ками!

Спусна се надолу по витата стълба, водеща до осмоъгълен вестибюл, покрит със сиви плочки. Самата входна врата беше аркообразна и боядисана така, че да изглежда достатъчно старинна, като долният и горният ѝ край бяха обковани с массивни железни планки. Приличаше на църковна или манастирска порта, сякаш взета от пощенска картичка с изглед на древни европейски забележителности. На него му харесваше.

Но в преддверието не стоеше Ками. За негова изненада видя на прага бившия ѝ съпруг Пол Мерил.

— Знаех, че ще чакаш Ками тук — обясни извинително Пол. — Тя остави чантата си в офиса ми и дойдох да я върна.

Протегна му познатата торба от имитация на крокодилска кожа, която беше с размера на малък куфар и често бе ставала повод за шеги помежду им. Тай я взе, но не покани Пол да влезе. Къщата все още не беше негова и бе обещал на брокера, че всичко ще остане непокътнато. Агенцията за недвижими имоти наруши обичайната си политика — дадоха му ключа за тази нощ, която двамата с Ками щяха да прекарат тук, само защото той беше Тайлър Стовал. Това, според Тай, бе едно от малките предимства на „славата“.

Но Пол като че не забеляза намека. Прокашля се и погледна към черното кожено куфарче, което държеше в другата си ръка.

— Има нещо, за което бих искал да поговоря с теб, но честно казано, не съм съвсем сигурен как да започна.

— Защо не отложим за друг път? — предложи Тай и с облекчение видя как синьото беемве на Ками спира с остро изскърцване зад черния седан на неочеквания гост.

— Предпочитам да го уредим още сега — отвърна припряно Пол, подпра куфарчето на сгънатото си коляно и щракна ключалките. Озърна се назад към Ками, сякаш с боязнь.

Тя изскочи от колата едва ли не още в движение.

— Какво е това търчане? — подкачи я Тай. — Първи сме на опашката за къщата, ей богу!

Тя се отправи към него и Пол със стиснати устни, но в приказните ѝ тюркоазени очи, впити в Пол, личеше страх.

Тай премести поглед от любимото лице на Ками към по овчи глуповатата физиономия на Пол. Точно така изглеждаше той в момента със смутения си израз и избилите тъмни петна по бузите, протегнал в ръка сценария.

— Позволих си да го прочета — каза. — По-хубаво нещо не ми е попадало от години.

Тай объркано сведе очи към ръкописа. Позна петното от кафе, което се мъдреше върху първата страница на „Бащата знае най-зле“, преди още да прочете заглавието. Сърцето му заби бързо.

— Забравих си чантата в офиса му... — долетя от много далеч гласът на Ками, надиплен като развлънтувана водна повърхност.

— Тя ми го даде — възрази Пол и я изгледа предизвикателно.

— Не съм!

— Искам да направя този филм — додаде бързо Пол. — Страхотен е. Баща ти, естествено, ще играе главната роля. Подхожда идеално.

— Тай, той го е взел и го е прочел без мое позволение. — Гласът на Ками трепереше. — Малко е да те обесят, Пол!

— О, я стига! Ти сама почти го измъкна от тази твоя чудовищна чанта и после го сложи на бюрото ми. Какво? Да не мислиш, че не схванах поканата? Не се беспокой. И за теб има роля, но предполагам, че го знаеш, нали?

— Какъв мерзавец! — ужаси се Ками. — Ти взе чантата от ръцете ми!

Пол вдигна рамене, сякаш това нямаше никакво значение.

— Просто съм практичен.

Тай отстъпи крачка назад. Не можеше да слуша повече. Предателство. Лъжи. Измама. Думите се стрелкаха през ума му. Дори не чуваше разправията им, защото ушите му забучаха и всичко бе

заглушено от тежките удари на сърцето, което сякаш щеше да пробие гърдите му.

— Махайте се! — каза с пресипнал глас.

Красивите очи на Ками молеха за прошка.

— Тай...

— Махай се!

— Тай! — извика тя отчаяно.

Той затръшна вратата пред лицата им. Тя се удари в рамката, а дланта му почервения и запулсира от болка. Вторачи се в ръката си с празен поглед. Залитайки, се отправи към кухнята.

Направи три крачки и външната врата се хлопна леко. Обърна се и видя Ками. Със закъснение разбра, че е забравил да заключи.

— Няма да ти позволя да направиш това! — обади се тя с разтреперан от вълнение глас.

— Къде остави съучастника си? — попита Тай злъчно.

Тя поклати глава.

— Пол не ми е съучастник. Никакъв не ми е.

— Казала си му къде съм.

Ками яростно заклати глава:

— Трябва да е чул, докато повтарях адреса, когато ти ми се обади в студиото. Не съм му казвала. Не бих го направила.

Навън се чу шум от запален двигател. Пол си тръгваше. Тай отиде до прозореца и видя как черният седан се понася по пътя, оставяйки го сам с Ками.

— За бога, Тай! Знаеш, че Пол не означава нищо за мен. За нищо на света не бих работила с него. Много добре го знаеш!

— Знам само това, което ти си ми казала.

Острият му тон я преряза като нож. Не можеше да повярва. Не и сега. След всичко, което бяха извоювали заедно.

— Той е само мой бивш съпруг. Грешка на миналото. — Тя посочи към сценария, който Тай още държеше. — Точно такива негови подли ходове ме накараха да разбера що за змия е! Тайлър, моля те! Той го е откраднал от чантата ми!

— Просто случайно го е намерил там?

— Да! — заяви твърдо Ками, но цялата трепереше. От страх тялото ѝ се тресеше от глава до пети. Трябваше да го накара да разбере. Да си отвори очите и да проумее. — Бях го сложила в чантата

и... и нещо не се чувствах добре тази сутрин, когато отидох в офиса му, тъй че той взе чантата от ръцете ми, за да седна. В момента му бях благодарна. После се обади ти и ми каза за къщата. След това... просто не можах да остана повече на срещата. Беше ми лошо. Направо избягах от кабинета. Сузана ме откара вкъщи и се сетих за чантата, чак когато започнах да се приготвям да дойда тук при теб. Беше късно да се връщам в студиото. Обадих се на Пол, но той беше излязъл.

— На път насам — вметна Тай.

— Предполагам. Както и да е, реших, че ще си приberа чантата по-късно, но и през ум не мина за твоя сценарий! Дори и да се бях сетила, не бих предположила Пол да прояви такава наглост, и то, при положение че е наясно какво знам за него. Той просто е готов на всичко, за да успее.

— Звучи ми като оправдание.

Каменното му изражение хвърли в смут всичките ѝ чувства, разклати душевното ѝ равновесие, което и така не беше стабилно поради състоянието ѝ. Очите ѝ трескаво търсеха по любимото лице някакъв признак на разбиране или поне на прошка, ала като през мъгла осъзна, че е достигнала предела на неговото търпение и вратата му в нея. Толкова мъчително бе да види, че помежду им все още зее пропаст от недоверие. Беше се надявала, че тази бездна вече не съществува, че е изцяло запълнена.

Но какво би могла да стори, освен да се защити срещу обвиненията?

— Знам, че ти е трудно да повярваш, но не играя никаква роля в тази работа.

— Ти играеш всякакви роли — отбеляза сурово той.

Стояха в коридора между вестибюла и кухнята — тесен проход с вграден витринен шкаф на едната стена и бюфет на противоположната. Ками почувства слабост и се облегна на бюфета.

— Моля те, Тай! — простена.

— Ти дойде в Бейрок да ме търсиш и получи роля в „Скалисто дъно“. Твърдеше, че си невинна, а бе взела адреса от баща ми. Убеди ме в своята честност и почтеност, а после изведнъж Самюъл също се озова във филма. Каза ми, че не можеш да забременееш, а ето че си бременна.

— Казах ти, че не мога да имам дете!

Тай не ѝ обърна внимание:

— Каза ми също, че разбираш колко е личен този мой сценарий... — Сивите му очи се впиваха в нея, натежали от обвинения. — Какво ще ми кажеш сега, че да ти повярвам?

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Борбата ѝ за Тайлър от самото начало изискваше упоритост. Но вече се бе уморила, а и от вечните му съмнения и недоверие в подбудите ѝ така я болеше, че едва дишаше. И се ядосваше. Как можеше дори да си го помисли? Как само можеше?

— Ти също не си ми дал особен повод да вярвам на думите ти — заяви с горчивина.

Тай свърси вежди.

— Аз ли?!

— Цялото ти философстване за любовта, че била само за другите... приказките ти, че не искаш да бъдеш баща... целият ти сарказъм и снобизъм около завръщането в Холивуд... Само лъжи, от горе до долу!

За миг Тай бе толкова слисан, че не можа да реагира на гневната ѝ реч. А Ками беше твърде ядосана, за да спре помитащия порой, след като веднъж се бе отприщил.

— Игра! Ето какво е било всичко. Удобна догма, която да използваш като параван. Криеш се зад него с години и когато се почувствува заплашен, започваш да обвиняваш всеки, преди още да е припарил близо до теб.

— За какво говориш? — попита той, по-скоро смаян, отколкото раздразнен.

— За теб, Тайлър Стовал. — Ками притисна ръка към кръста си, където все повече се разпростираше усиливащата се болка. — Толкова ти е лесно към всичко да се отнасяш с презрение. Смяташ, че всички наоколо имат скрити намерения, някакви потайни, нечестиви подбуди, които по някакъв начин ще ги облагодетелстват и които работят срещу теб. Страдаш от мания за преследване, там е работата. Толкова си сигурен, че... че... — Ками мълкна и рязко си пое дъх.

— В какво съм сигурен? — попита Тай, прекалено погълнат от казаното, за да му направи впечатление нещо друго в държанието ѝ.

— ... че у никого няма нищо добро. Ти обвиняваш и осъждаш хората просто ей така — щракна тя с пръсти.

Пред очите ѝ заиграха блестящи точки и някакво далечно чукане загърмя все по-силно. Тя се извърна озадачено към посоката, откъдето ѝ се струваше, че долита звукът, а чукането нарасна до оглушително кресчендо и я заобиколи отвсякъде. Бавно осъзна, че шумът беше в главата ѝ.

— Мисля, че си имам основания — процеди Тай, но гласът му беше глух и много, много далечен.

— О, Господи! — възклика внезапно Ками. — Пак изтичам.

— Изтичаш?

Вниманието му отново се върна към нея и в този момент тя се свлече в ръцете му. Лицето ѝ беше бяло като тебешир, гладко и невинно чисто. Заля го вълна от беспокойство. Внимателно я понесе към дневната, където поне имаше килим, но пътъм усети влажна топлина по ръцете си. Сведе поглед надолу.

Кръв.

Бебето. Помяташе бебето.

Целият се вледени от ужас. Закова се за миг, сякаш вината се бе стоварила отгоре му като канара и го бе смазала, но бързо се опомни. Нямаше време за самообвинения и разкаяния. Ками се нуждаеше от помощ.

Като че бе репетирал сцената, той я отнесе направо в колата, изгуби няколко скъпоценни мига да заключи външната врата, после да пусне ключовете в джоба, да отвори вратата на колата, да постави предпазните колани и накрая запали.

С тръгването набра по мобифона номера на бърза помощ и попита за адреса на най-близката болница. Каза името си и това на Ками, обясни къде се намира в момента. Попитаха го какво според него ѝ има на госпожица Пендълтън и той за момент се поколеба. Гърлото му се задави.

„Тя губи моето дете. Губи едничката си съкровена надежда. Губи всичко, което е искала.“

Затвори, без да отговори.

— Ками — шепнеше, докато шофираше по притъмнелите улици, без да обръща внимание на знаците за ограничение на скоростта и на възмутените шофьори. — Толкова съжалявам. Толкова, толкова съжалявам!

Гласът му бе дрезгав от нежност. Изпитваше такава болка, че му се плачеше. Помъчи се да сподави раздиращите го чувства, вдигна ръка от волана и леко докосна блестящата ѝ коса.

Тя простена тихо. Миглите ѝ трепнаха. Тай погали отпусната ѝ ръка и усети ледената студенина на кожата.

— Дръж се, любов моя! — прошепна със свито гърло. — Почти стигнахме.

В отделението за бърза помощ беше лудница. Всякакъв вид счупени кости, наранени тела и безброй жертви на една или друга болест бяха претъпкали чакалнята и околните коридори. Тай внесе Ками, а един санитар докара количка и му помогна да я сложи в нея. Тай тръгна след санитаря, но онзи му направи знак обратно към гишетата на регистратурата.

Търпението му се изчерпа. Никога не се бе съобразявал особено с властите и разпоредбите, така че и сега пренебрегна порядките и се отправи навътре да търси Ками.

— Извинете! — опита се да го спре слаба сестра с ъгловато костеливо лице. — Върнете се обратно!

Тай дори не ѝ отговори. Продължи край нея, въпреки смайването и гнева ѝ, а когато откри Ками зад една от завесите, които разделяха помещението на отделни „стай“, се размина ребром с излизашата сестра, сякаш не я забеляза.

— Господине, излезте оттук! — заповядда му тя.

— Трябва да я видя.

— Неин съпруг ли сте?

— Ъ-ъ... да — изльга той.

— Трябва да попълните формуларите. Моля... — докосна ръката му в опит да го изведе, да го откъсне от Ками, която тъкмо свестяваха с някакви силно миришещи на амоняк соли. Тя изпъшка и извърна глава от зловонната миризма.

— Моля ви, господин Стовал!

Споменаването на името му го накара да се опомни, върна го обратно на земята. Сестрата, разбира се, го беше познала. Макар и късно, Тай си даде сметка, че ако направи сцена, нещата само биха се влошили. Чувстваше се пребит, ненужен и безкрайно виновен.

Помъкна се назад, а замъгленото му съзнание бе пълно само с опасения и мрачни предчувства.

Лица. Размити розови петна. Всички те се извръщаха към него, досещаха се, разпознаваха го. Започна да чувства, че се задушава, направо му призляваше.

Извади клетъчния телефон и тутакси бе предупреден от друг сприхав член на болничния персонал да го изнесе навън. Болницата беше зона, забранена за мобифони.

Нощта бе прохладна — истински благодат. Польхваше бриз, който галеше кожата като с перо. Позвъни първо на Сюзън. Телефонният й секретар изслуша внимателно безизразната рецитация на фактите. Актъорска игра, беше го обвинила Ками. Е, какво пък, точно играта щеше да му помогне да преживее това сега, когато му се искаше единствено да се свие на кълбо и да заплаче.

Следващото обаждане беше на Нанет, която спокойно и ясно му каза, че той не може да направи нищо друго, освен да стои близо до Ками и да ѝ бъде подкрепа. Тя самата щяла веднага да дойде.

После, вторачил се в мобифона като в непознат предмет, набра още един номер, без да може разумно да обясни защо. Когато след първия сигнал отговори баща му, Тай бързо затвори, изненадан и ужасен от себе си. Почти веднага телефонът иззвъня.

— Видях номера ти — заяви Самюъл, преди Тай да е казал нещо друго, освен „Ало“.

— На мята телефон?

— Само номера, не името. Познах номера ти.

Тай изведнъж почувства, че ще се разсмее истерично.

— Майтапиш ли се? Откъде го знаеш? Орън Уесън ли ти снесе информацията, или твоето приятелче Ренкуист? Разполагаш с какви ли не подлизурковци, нали?

— Защо се обади? — попита Самюъл, използвайки малката пауза. — Звучиш особено. Нещо не е наред, нали? Къде си?

— Никъде, татко — каза Тай, прекъсна връзката и изключи мобифона.

Ками бавно изплуваше от дълбините на безсъзнанието. Носят ѝ подразни отвратителна миризма. Тя изкриви лице и се опита да

проговори. Езикът ѝ отказа. Запълваше цялата ѝ уста.

Бебето...

Изведнъж се разбуди напълно, помъчи се да седне, но внимателно бе натисната обратно за раменете. Двама непознати в болнично облекло ѝ се усмихваха — една жена и един мъж.

— Легнете, госпожице Мерил. Моля ви.

— Аз съм в болница — установи Ками на глас. — Къде е доктор Кроули? — Думите прозвучаха завалено, умът ѝ съобразяваше бавно. В очите ѝ се появи паника.

— Аз съм доктор Лендърс — каза успокоително мъжът. — Бяхте в безсъзнание, кървяхте. Сега проверяваме как стоят нещата.

— Бременна съм. Откъде... откъде знаете името ми?

— Господин Стовал ви доведе. В момента попълва формулярите.

— Тай ли ме е донесъл? — Смътно си припомни как стояха в празната къща. Обвиненията му. Болка сви лицето ѝ и тя заплака.

— Всичко ще бъде наред — увери я доктор Лендърс, но Ками знаеше, че не е така.

— Не — отрони горчиво и беспомощно сви юмруци. — Няма да е наред.

— Щом господин Стовал се върне...

— Не го пускайте тук! — извика тя, но се чу само шепот. Нямаше сили да изкреши, да излее навън чувствата, които я раздираха. — Не искам да го виждам. Никога.

Докторът и сестрата се спогледаха. Той кимна утвърдително и Ками извърна глава към зелената завеса, потънала в нещастието, от което нямаше избавление.

Тай седеше в чакалнята, навел глава и провесил ръце между коленете. С периферното си зрение видя да идват към него чифт каубойски ботуши. Малки стъпала, стройни крака. Нанет.

Вдигна глава, сякаш усилието му костваше повече, отколкото можеше да понесе. Нанет седна до него, хвана ръката му и нежно я потупа. Устните му се разтрепериха. Очите му запариха. С върховно усилие се въздържа да не потърси утеша в обятията на майка си.

Обгръщаше ги тишина. Тишина, извън обичайните болнични звуци — звън на телефони, шляпане на гумени подметки, дрънчене от колелата на носилките, минаващи край тях. Накрая Нанет въздъхна и проговори:

— Дават те по новините.

Тай изстена. Това беше последната капка.

— Много ли е зле? — Вдигна поглед и долови мърналата се на лицето ѝ гримаса. — Кажи ми — настоя, усетил колебанието ѝ.

— Отново предъвкат самоубийството на Гейл. Говорят, че нямаш късмет с бащинството. Първото ти дете умряло при самоубийство, второто при спонтанен аборт.

Налегна го непоносима мъка. И чувство за вина.

— Последния път избягах — каза. — Сега няма да избягам.

— Знам.

— Скоро репортерите ще са тук — сепна се той.

— Персоналът на болницата ще ги отпрати, няма да ги пуснат. Не се беспокой.

— Мамо?...

Тя го погледна нежно. Не се случваше често синът ѝ да се обръща към нея по друг начин, освен по име.

— Обадих се на баща ми. И аз не знам защо.

— Каза ли му къде си?

Тай поклати глава:

— Не можах.

— Е, вероятно вече е научил, тъй че не се учудвай, ако и той се появи тук.

— Трябва да видя Ками.

Нанет разбра молбата му. Каза, че ще иде да види какво може да се направи, и пое нещата в свои ръце. Отправи се към разделената със завеси зала на спешното отделение, без някой да оспори правото ѝ да влиза там. Може би заради това, че е жена, може би заради възрастта ѝ или пък заради цялостното усещане за ведро спокойствие, което излъчваше, но успя да открие Ками, точно когато изкарваха количката ѝ в коридора.

— Къде я карате? — попита тя санитаря.

— В друга стая. Тук е много пренаселено. Не се тревожете, ще се оправи.

— Нанет? — прошепна Ками, като чу гласа ѝ. Протегна ѝ ръка.

Нанет я хвана и тръгна до количката.

— А доктор Кроули? Моята лекарка. Тя тук ли е вече?

— Ами... не знам.

— Те я повикаха. Имам нужда от нея. Губя бебето.

Лицето ѝ беше бяло като чаршафа, който я покриваше, очите ѝ се разширили от страх.

— Всичко ще бъде наред — промърмори Нанет.

— Всички само това повтарят. Не е вярно — изхлипа Ками и гласът ѝ се задави от сълзи. — Ще загубя бебето. Ще загубя бебето.

— Шишт... — Сърцето на Нанет се сви. Тя държеше Ками за ръката и изчака, докато я преместиха в леглото. — Ще доведа Тай.

— Не!!!

Нанет бе слисана.

— Той не иска това дете — отрони горчиво Ками и лицето ѝ се стърчи страдалчески. — Никога не го е искал.

— Имаш ли болки? — попита угрожено Нанет.

— Малко. О, Нанет...

В този момент в стаята влезе едра жена с властен и респектиращ вид. Не беше в болнични дрехи, но облекченото възклищие на Ками показва, че това трябва да е лекарката, за която беше питала.

— Позвъниха ми — каза жената.

— Доктор Кроули — рече умолително Ками. — Помятам бебето.

— Сега вече се разрида истински, а на самата Нанет също ѝ се доплака.

Лекарката кимна тъжно и състрадателно.

— Мисля, че Тай трябва да знае — промълви Нанет.

— Не го води тук. Сега не мога да се видя с него.

— Но, Ками...

— Не, моля те. Моля!

— Бихте ли могли просто да го уведомите за възможността от спонтанен аборт? — предложи доктор Кроули. — Когато Ками е в състояние, тогава двамата ще поговорят.

Нанет кимна и бавно се запъти обратно. Съдейки по държанието на доктор Кроули, беше ясно, че шансът бебето да оцелее, е малък. Ками щеше да пометне.

С натежали крака се върна в чакалнята. Носеше много лоши новини. Само че сега тихото убежище гъмжеше от хора и гълч. Самюъл и Сузана — агентката на Ками — и цяла тълпа непознати. Тай стоеше край тях с вид на човек, който всеки миг ще убие някого, ако не го оставят на мира. Нанет се отправи решително натам, но някакви яки

мъже в бели болнични дрехи стигнаха преди нея до гъмжилото. Размениха се резки реплики, а Нанет използва момента и се промъкна до нещастния си син. Приближи се и го хвана за ръката.

— Добре ли си? — попита.

— Къде е Ками?

— Ами те... отведоха я в отделна стая.

— Искам да я видя.

— Не сега.

Тай се взря в тревожното лице на майка си.

— Какво има? Тя как е, добре ли е? А бебето?

— Тайлър... — дръпна го настрани Нанет, като си даваше сметка за морето от лица, които се извръщаха към тях и се напрягаха да чуят.

— Тя може би вече е загубила детето. Не иска да те вижда точно в момента.

Тай не би могъл да се чувства по-зле. Но сега болката просто избухна в него. Обърна се и закрачи далеч от тази сган, мина като слепец през залата на спешното отделение, глух за догонващите го викове. Като автомат си проправи път през врявата и суматохата, докато попадна на тихо кътче с пейка, поставена пред прозореца с изглед към вътрешния двор, където се издигаха палми сред пищно разцъфтели тропически храсти. Опра чело на стъклото и затвори очи.

„Ками, о, Ками, прости ми!“

Вината бе само негова. Той го направи. Той провали всичко. Пропиля едничката възможност да бъдат щастливи. Заради собствените си глупави и саморазрушителни страхове. Съсипваше го мисълта, че вероятно я е загубил завинаги. Вече бе загубил детето си.

Времето минаваше. Вгълбен в самообвинения, Тай не знаеше колко дълго е стоял така. Една ръка, отпуснала се ненадейно на рамото му, го върна към действителността. Сепна се и застине безмълвно, без да се обръща, с единственото желание натрапникът да изчезне.

— Сине? — обади се тихо Самюъл.

Тай изстена вътре. Само баща му му липсваше!

— Не ми трябва компания — процеди през зъби.

— Знам. Съжалявам за случилото се. Щях да се радвам на едно дете... заради теб. Знам, че ме мислиш за ужасен баща. Вероятно съм такъв. През всички тези години завиждах на твоя успех, а би трябало

да го посрещна с радост. Затова се лигавех с Гейл. И през ум не ми е минавало колко големи могат да се окажат последствията.

Тай не помръдна. Не знаеше дали да вярва на тези изненадващи признания. Бе загубил доверие в Самюъл още преди години и не беше такъв глупак, та да му повярва сега, само защото го хващаше в миг на слабост.

Отново Самюъл наруши мълчанието:

— Засега се погрижих за репортерските хрътки, но има един човек, с когото може би ще искаш да се срещнеш.

— Не! — отсече Тай.

— Става дума за лекарката на Ками! Доктор Кроули.

Това бавно проникна в съзнанието му. Като през мъгла Тай започна да проумява, че родителите му, и двамата — Нанет и Самюъл — правеха всичко, което бе по силите им, за да му помогнат. Би трябвало да им е благодарен, но единственото, което изпитваше в момента, беше сковано вцепенение.

Когато Самюъл докосна ръката му и посочи с глава назад, той се изправи. Краката му сякаш бяха отделени от тялото. Тръгна редом с баща си — двама мъже, които, ако не се смяташе разликата в поколенията, изцяло си приличаха. Скришни погледи ги следяха, докато минаваха — и от болничния персонал, и от пациентите. Гледката на крачещите един до друг Тайлър и Самюъл Стовал беше забележителна.

Верен на думата си, Самюъл наистина беше разгонил журналистите и от цялата тълпа бяха останали само Сузана, Нанет, а сега и Карен Уолтърс. Едра жена с цивилни дрехи и очила с метални рамки се изправи и протегна ръка на Тай. Представи се като доктор Кроули и му предложи да отидат в един от кабинетите, където биха могли да поговорят в относително спокойствие.

— Ками? — попита Тай веднага щом доктор Кроули затвори вратата зад себе си. Гласът му беше дрезгав и неузнаваем.

— Тя е настанена добре и си почива. Страхувам се обаче, че от бебето няма следа.

Тай рухна върху един стол и захлупи глава в шепи.

— Поставихме Ками на системи и ѝ дадохме успокоителни — обясни доктор Кроули. — Ще е най-добре тази нощ да остане тук.

Пометнала е!

— Тя... тя знае ли вече? — попита с пресекващ глас.

— Да.

— Может ли да я видя?

Колебанието ѝ му каза всичко. Той изкриви устни.

— Не иска да ме вижда, нали? Обвинява ме.

— Не ви обвинява — увери го доктор Кроули. — Спонтаният аборт е един от рисковете при ендометриозата. Тя знаеше, че шансът да износи детето е малък.

— Ендометриоза? — повтори озадачено Тай.

Лекарката го изгледа продължително над очилата си.

— Не ви ли е говорила за състоянието си? — Той бавно поклати глава и тя добави енергично: — Тогава да ви поясня, господин Стовал. Това може да ви помогне да разберете защо се чувства по този начин...

Размити очертания. Цветове, приглушени от мъждива светлина. Ками отвори клепачи, натиснати сякаш отгоре с тежест. Къде беше? Усещаше неясна болка някъде дълбоко в себе си. Умът ѝ търсеше отговор, но дори докосването до истината беше толкова трудно, толкова мъчително... Вместо това бавно обиколи с поглед стаята и накрая разбра, че вероятно е в болница.

Бебето! Изведнъж си спомни.

Нямаше го.

Ками се разхлипа и се сви под завивката, стисна очи и заключи съзнанието си за тези страшни други мисли. Не можеше да се справи с тях. Не сега. По-късно. Много, много по-късно щеше да мисли за своето бъдеще и какво ще се случи после. Отново изпадна в благодатна забрава.

Тай обикаляше из просторните стаи на къщата, която бе купил за себе си и Ками, и се питаше дали изобщо ще може някога да живее тук. Беше осъществил покупката ден след абORTA на Ками — в деня, когато тя излезе от болницата и се върна в своя апартамент. Не му се обади и всички опити, които той предприе в тази насока, останаха без резултат. Колко пъти оставя съобщения на телефонния ѝ секретар или на Сюзън, но Ками не желаеше да му отговори.

Въпреки това обаче той купи къщата. Харесваше я. Щом разбра, че Ками няма да разговаря с него и че със съвместния им живот вероятно е свършено завинаги, той си взе голяма бутилка скоч и се напи до умопомрачение. По някое време през нощта изплува из дълбините на унеса и напипа килима на пода, върху който се бе проснал.

Преобърна се по гръб и се втренчи в дрезгавия сумрак. Чувстваше се отвратително. Алкохолът не беше помогнал. Кога ли пък е помагал? Но възрастта и опитът очевидно бяха, след като този път не изпитваше желание да избяга и да се скрие. Вместо това изхвърли всички останали бутилки и седна да мисли какво ще прави с живота си оттук нататък. Не искаше да повярва, че в него няма да присъства Ками. Не можеше да си представи бъдещето без нея. Ала съзнаваше, че възстановяването ѝ от мъката и загубената вяра в него ще е дълго и бавно.

Оставаше му само да се надява, че ще бъде пълно. Загърбил своите пагубни, самоунищожителни времена, Тай се зае плодотворно да използва самотните дни. Четеши ръкописи и кроеше планове с агентката си Сузана, която беше много предпазлива към всеки въпрос, който той ѝ задаваше за Ками.

Така изминаха десет дни от новия му живот без жената, която обичаше. И ето го сега — безкрайно нещастен, неспособен да поправи злините, които неволно бе струпал върху главата на любимото създание. Бе дочул — защото Сузана не му казваше нищо за Ками — че в крайна сметка тя е приела да играе в „Улица Вишнева“.

На външната врата се позвъни. Тай се намръщи и изруга наум. Та нали никой не знаеше, че е тук?

Ками!

Спусна се към вратата, отвори я със замах и едва не я тръшна обратно, когато на прага се сблъска с Пол Мерил.

— Пак ли ти! — изръмжа с отвращение.

— Не ми захлопвай вратата. — Пол му протегна свитък листи. — Имам предложение за теб.

— Никакви ръкописи повече! Никакви приказки!

— Чакай, чакай! — Зловредният дребен мошеник просто подпра вратата с крак. — Опитах се да говоря със Сузана, но тя е крайно неразумна. На твоето място бих си наел друг агент! Не пожела дори да

помисли върху идеята, но смятам, че ти би могъл, като се има предвид връзката ти с Ками.

Тай наблегна с тяло върху вратата, не колкото да премаже крака на Пол, но достатъчно, за да му покаже, че сериозно е решил да го изхвърли.

— Как разбра къде съм? — попита междувременно.

— Разбрах, че си купил къщата. Смятах да се навъртам наоколо, за да видя дали няма да се появиш, или да ти оставя това на стъпалата, ако стане нужда. Но ето, оказа се, че вече си тук.

Тай натисна още по-яко вратата, докато кракът на Пол започна да усеща болка. Със задавен вик той пъхна ръкописа през изчезващия процеп и го размаха под носа му. Тай прочете заглавието и спря да бута, по-скоро от объркане, отколкото от действителен интерес. Беше телевизионна пиеса. За „Улица Вишнева“.

— Какво е това? — попита подозрително.

— Какво ще кажеш за една роля като гастролиращ актьор? — предложи разпалено Пол, но гласът му прозвуча приглушено зад масивната плоскост на вратата. — Четири епизода. Да играеш с Ками, като, струва ми се ще оцениш иронията, неин брат!

— Изчезвай!

— Рейтингът ще се покачи главоломно. Нима не разбиращ? А и доколкото схващам, ще можеш да го използваш, за да се срещнеш с моята прекрасната и опърничава бивша жена. Помисли си. Сериозно. И накарай тази твоя агентка да обръща внимание на основателните предложения!

Пол пусна ръкописа върху пода на вестибюла и ръката му изчезна през пролуката. Вместо да хлопне вратата, Тай я отвори пошироко и проследи с поглед как Пол скочи в колата и помаха весело, преди да подкара.

Използвач! Тай затвори с отвращение. Вдигна ръкописа, като си каза, че няма да прочете нито ред. Това беше поредният скроен от негодника номер, просто още един ход, който омразният бивш съпруг на Ками беше замислил, за да продължи да играе в компанията на големите клечки.

Пренебрегвайки собствения си съвет, Тай разгъна първата страница и започна да чете от: „В кадър...“.

Гримъорната ѝ бе малко по-голяма от предишната. Ками закачи на стената ярък плакат с пухкава, черна като абанос котка, надзъртща между огромни червени цветя, и отстъпи назад да оцени резултата. Тези тесни килийки нямаха изглед навън, тъй че човек трябаше да се задоволи с каквото му попадне, за да ги поосвежи малко. Снимката беше хубава. Приповдигаше цялостното настроение в стаичката, а и нейното.

Беше се върнала преди седмица. Работата се оказа добре дошла. Всъщност, истинско спасение. Депресията ѝ бе държала в лапите си прекалено дълго. Трябаше да я преодолее, веднъж и завинаги.

Мисълта за бебето все още бе твърде мъчителна и тя я пропъди, като се хвърли в работа. Поразмести мебелите, оправи и нареди възглавниците, после взе репликите си и опита да се съредоточи, което обаче ѝ се отдаваше трудно.

За Тай също се стараеше да не мисли. Срамуваше се от държанието си към него, но студенината и несправедливите му обвинения бяха я нарали толкова дълбоко, че се чудеше дали изобщо някога ще може да си поеме дъх, без да чувства тази прерязваща болка в сърцето. Когато Сузана ѝ каза, че той е убеден, че тя вини него за загубата на бебето, почти бе готова да му се обади и да му обясни колко погрешни заключения си е направил, ала той просто я срази, като ѝ остави поредица от съобщения на телефонния секретар с така внимателно подбрани думи, че тя не знаеше какво да мисли. Сякаш Тай се боеше да разкрие истинските си мисли и чувства. Не че го обвиняваше, тя просто се бе отдръпнала от него, беше го изтласкала далеч назад в съзнанието си и вероятно той самият се питаше какви ли са нейните чувства.

Дяволски добър въпрос. О, все още го обичаше. Навсякъде винаги щеше да го обича. Ала не можеше тя да бъде неговата опора, а не той нейната. Имаше нужда от другар, от някой, който да я вдига, когато се препъва и пада, от някой, който да я слуша и утешава, да я разбира.

Не се нуждаеше от човек, който толкова слабо вярва в другите, че винаги поставя под съмнение и нейните подбуди.

Разнесе се приглушено бръмчене. Мобифонът ѝ. За миг се подвоуми дали да отговори. Трябаше по възможност умът ѝ да бъде зает изцяло и само със сценария и се страхуваше, че вниманието ѝ

лесно може да бъде отвлечено... особено ако се окажеше, че звъни Тай. Просто още не бе готова да разговаря с него.

Но любопитството надделя.

— Ало? — обади се неуверено.

— Здрасти, сладурче — прозвуча неясно и като много далеч гласът на Сузана. — Имам една... тъль... интересна новина за теб.

— Аха?

— Отнася се за господин Стовал младши. Той е... — Линията загълхна, след това запраща шумно в ухото ѝ. Ками отдръпна слушалката за секунда, после пак я доближи и чу накъсаната, ту изчезваща, ту появяваща се реч на Сузана: „...не е за вярване. Той е... въпреки съвета ми... мислех, че трябва да знаеш... телевизионна... само четири епизода... първата среща днес... представяш ли си? Твой брат!“.

— Сузана? Сузана, не те чувам! Обади се пак. — Ками затвори телефона и се втренчи в него в очакване да позвъни. Той дрънна веднъж късо и тя бързо го вдигна, но отсреща нямаше никой.

На вратата се почука.

— Викат ви на сцената.

Объркана и странно разтревожена, Ками се чудеше какво имаше предвид Сузана, като говореше, че „господин Стовал младши“ бил неин брат. Поне тя със сигурност не гледаше по този начин на него, а беше повече от уверена, че и на никой друг в света не би му хрумнало подобно нещо!

Грабна сценария и излезе. Тесен коридор водеше към шумната сцена, където се снимаше „Улица Вишнева“. Бързаше, опасявайки се, че вече е закъсняла, зави зад ъгъла... и се блъсна в широки мъжки гърди.

— Извинете — промърмори и ахна. Всичките ѝ осезания се задействаха едновременно: ушите ѝ чуха звука на познато дишане; носът ѝ долови тръпчивата мъжка миризма, която събуди спомени; пръстите ѝ усетиха коравата твърдост на гръденния кош; очите ѝ, когато ги вдигна нагоре, се удавиха в любимите черти — дяволитата извивка на веждите, правия нос, трапчинките на бузите, чието изражение се менеше от недоволство до веселие в зависимост от настроението. А сега настроението му бе добро, забеляза тя и сърцето ѝ заби малко побързо отексапилната му усмивка.

— Тай... — промълви тя. Страхуваше се да си тръгне, страхуваше се да остане.

— Ками — помоли се Тайлър, като я видя, че се гласи да се отдръпне. — Почакай. Дай ми само една минутка. Просто ми позволи да кажа това, което трябва да ти кажа.

— Аз... закъснявам — заекна тя, въпреки че цялото ѝ същество желаеше да моли за прошка.

— Две минути.

Ръцете му нежно се отпуснаха на раменете ѝ. Сивите му очи потънаха дълбоко в лазурната синева на нейните. Ками потрепери, проклиниаки наум слабостта си, но беше безсилна да направи каквото и да е, освен да отвърне на погледа. Очите ѝ бяха така зажаднели за него, че почти престана да разбира какво става.

— Как... как попадна тук? — попита, преди той да е проговорил.

— Необходима е едва ли не намесата на Господ, за да пуснат нечий роднина на снимачната площадка. Режисьорът е същински диктатор и не отстъпва пред никого. Е, с изключение може би на фамилията Стовал, както се оказва. Но все пак веднъж изхвърли Джон Кевъндиш, а той има свой сериал и цяла редица успешни...

— Шшшт — постави Тай пръст на неспиращите ѝ устни. Ками замъкна веднага, покорена от допира на плътта му. — Искат да се снимам като гостуващ актьор. Четири епизода в ролята на твой брат. Още не съм се съгласил, защото не знаех как би го приела ти.

— Като гостуващ актьор... — повтори тя отнесено. Значи ето какво се е опитвала да ѝ съобщи Сузана.

— Ками, обичам те — каза припряно Тай. — Искам да бъда с теб. Признавам, че използвах тази възможност, за да те видя. Наистина имам нужда от теб. Моля те... моля...

— О, Тай...

Усетил безмълвната ѝ капитулация, той я прегърна здраво и я привлече до гърдите си. Тя чуваше мощните удари на сърцето му.

— Господи, така ме беше страх да не ми обърнеш гръб. Извинявай, че бях жесток! Че не си позволих да повярвам в теб.

— Извинявай, че бях толкова чувствителна! — прошепна Ками с пропит от сълзи глас.

— Не, вината не е твоя. Скъпа, и двамата бяхме оплетени в мрежата на най-пагубните си страхове. — Той повдигна брадичката ѝ,

за да погледне в блестящите от сълзи очи. Плахата ѝ усмивка трогна душата му. — Това никога повече няма да се повтори. Ще се оженим. Още сега, веднага. Ще си казваме един на друг всичко и ще посрещаме заедно всяка трудност. Никога повече няма да те пусна да си отидеш!

Тя се засмя през сълзи.

— И ще играем брат и сестра в „Улица Вишнева“?

— Стига да искаш.

— Искам да бъда с теб всяка минута, всеки миг.

Той кимна радостно.

— Ками, ще ми се да дойда с теб следващия път, когато посещаваш доктор Кроули, за да видим какво може да се направи — добави, нагазвайки без колебание направо в огъня. — Искам това, което искаш ти, и ако съществува някакъв начин да имаме деца, ще направя всичко, което е по силите ми, за да помогна.

Дъхът ѝ секна.

— Не мисля, че това е възможно.

— Когато сме заедно всичко е възможно — прошепна той настойчиво. — Имай малко вяра, любов моя. Заедно ще се справим.

После я целуна — сило, сякаш подпечатваше споразумението. Ками почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне от щастие.

— Заедно — пророни тя.

— Заедно...

— Тай?

— Хм?

— Никога не ме оставяй. Аз... знам, че сама си тръгнах, ала това беше, защото се чувствах обидена и уплашена.

— Никога няма да те оставя — увери я той нежно.

И Ками му вярваше напълно, чувстваше цялата му преданост, усещаше увереността в гласа му, нежната обич в ласкавия му тон. Може би биха могли да имат всичко, промъкна се надежда в душата ѝ. Може би ще дойде ден. Скоро.

ЕПИЛОГ

— Напъвай, Ками — заповяда неочеквано доктор Кроули. — Хайде!

Ками стисна с всички сили очи и преброи до седем, докато напънът отмина. После се отпусна задъхано, вкопчила ръце в ръба на масата.

Тай стоеше до главата ѝ и иззад зелената му маска тя виждаше нежните му очи.

— Обичам те — прошепна Ками, прекалено изтощена, за да изрече високо думите.

Не можеше да повярва, че са стигнали чак дотук. Дълго време се говореше за операция, проведоха се няколко консилиума за обсъждане на състоянието на нейната ендометриоза, имаше предположения и опасения и — о, чудо! — отново положителен тест за бременност. Първата ѝ реакция бе страх, втората — сдържана радост.

Но от самото начало Тай бе оптимист и я окуражаваше.

— Сигурен съм, че този път ще стане — каза ѝ той.

— Ти ме успокояваш — възрази тя. Боеше се да го слуша и да се надява на невъзможното.

Тай поклати леко глава и се усмихна на жената, която обичаше.

— Не, това чисто и просто е съдба.

Толкова я беше страх да повярва. Продължаваше да играе ролята на Дона Дженкинс, сякаш нищо не се бе случило. Не каза на никого, дори на Сузана.

И накрая се оказа, че Тай е бил прав в своята увереност. Течеше вече двадесет и седмият час от раждането след една съвсем нормална — дори досадно нормална — доизносена бременност.

Е, малкият Джереми се раждаше малко рано, но пък се оказа, че няма да е необходимо цезарово сечение, както всички предвиждаха. Ками бе носила сина си със смесица от вяра и любов и сега, докато слушаше бързите удари на сърцето си, благодареше на небесата за това прекрасно чудо.

— Ето го, показа се! — съобщи щастливо доктор Кроули.

Бяха й сложили местна упойка, но и през нея Ками усещаше как главата му си пробива път.

— Много е красив — възхити се лекарката. В очите на Ками запариха сълзи. — Хайде, напъни още веднъж за раменете.

Внезапно тишината се раздра от бебешки плач. Ками вдигна поглед към съпруга си. Подозрително влажните му очи бяха приковани към малкото телце в длани на доктор Кроули. Тя проследи погледа му.

— Тай... — прошепна безсилно.

Той я целуна по устните през маската. Очите му бяха нежни, преливащи от любов и възторг. Ками изхълца, трогната от вълнението на съпруга си.

Нейният съпруг! Нейният син!

Нейното семейство.

— Обичам ви — промълви той. — И двамата.

Тя протегна ръце и обгърна силните му рамене. Обичаше аромата му, наболата му брада, притисната към бузата ѝ. Най-накрая всичките ѝ желания се бяха изпълнили.

Денят бе дошъл.

Издание:

Автор: Джанел Тейлър

Заглавие: Холивудски тайни

Преводач: Мария Михалева

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: английски

Издател: Издателска къща Плеяда

Град на издателя: София

Година на издаване: 2001

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Мирослава Стамболджиева

Коректор: Джени Тодорова

ISBN: 954-409-214-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7841>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.